

Kiếp Này Đã Định - Phiên Lạc

Contents

Kiếp Này Đã Định - Phiên Lạc	2
1. Phiên Lạc - Chương 1	2
2. Phiên Lạc - Chương 2	4
3. Phiên Lạc - Chương 3	6
4. Phiên Lạc - Chương 4	9
5. Phiên Lạc - Chương 5	11
6. Phiên Lạc - Chương 6	12
7. Phiên Lạc - Chương 7	13
8. Phiên Lạc - Chương 8	15
9. Phiên Lạc - Chương 9	17
10. Phiên Lạc - Chương 10	19
11. Phiên Lạc - Chương 11	21
12. Phiên Lạc - Chương 12	23
13. Phiên Lạc - Chương 13	25
14. Phiên Lạc - Chương 14	28
15. Phiên Lạc - Chương 15	30
16. Phiên Lạc - Chương 16	32
17. Phiên Lạc - Chương 17	35
18. Phiên Lạc - Chương 18	37
19. Phiên Lạc - Chương 19	39
20. Phiên Lạc - Chương 20	41
21. Phiên Lạc - Chương 21	44
22. Phiên Lạc - Chương 22	46
23. Phiên Lạc - Chương 23	48
24. Phiên Lạc - Chương 24	51
25. Phiên Lạc - Chương 25	53
26. Phiên Lạc - Chương 26	56
27. Phiên Lạc - Chương 27	58
28. Phiên Lạc - Chương 28	61
29. Phiên Lạc - Chương 29	63
30. Phiên Lạc - Chương 30	65
31. Phiên Lạc - Chương 31	67
32. Phiên Lạc - Chương 32	72
33. Phiên Lạc - Chương 33	74
34. Phiên Lạc - Chương 34	76
35. Phiên Lạc - Chương 35	79
36. Phiên Lạc - Chương 36	81
37. Phiên Lạc - Chương 37	84
38. Phiên Lạc - Chương 38	86
39. Phiên Lạc - Chương 39	88
40. Phiên Lạc - Chương 40	91
41. Phiên Lạc - Chương 41	93

42. Phiến Lạc - Chương 42	96
43. Phiến Lạc - Chương 43	98
44. Phiến Lạc - Chương 44	100
45. Phiến Lạc - Chương 45	103
46. Phiến Lạc - Chương 46	106
47. Phiến Lạc - Chương 47	108
48. Phiến Lạc - Chương 48	110
49. Phiến Lạc - Chương 49	113
50. Phiến Lạc - Chương 50	115
51. Phiến Lạc - Chương 51	118
52. Phiến Lạc - Chương 52	120
53. Phiến Lạc - Chương 53	123
54. Phiến Lạc - Chương 54	126
55. Phiến Lạc - Chương 55	129
56. Phiến Lạc - Chương 56	131
57. Phiến Lạc - Chương 57	134
58. Phiến Lạc - Chương 58	136
59. Phiến Lạc - Chương 59	139
60. Phiến Lạc - Chương 60	141
61. Phiến Lạc - Chương 61	144
62. Phiến Lạc - Chương 62	146
63. Phiến Lạc - Chương 63	150

Kiếp Nay Đã Định - Phiến Lạc

Giới thiệu

Edit: Triều Nhan Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, huyền ảo, 1 x 1, ôn nhu công x đáng yêu thụ, HE. Nhân vật: Tô Hoán Ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-nay-da-dinh-phiien-lac>

1. Phiến Lạc - Chương 1

Ngày trời qua thật là nhàm chán...

Ta cuộn tròn thân mình nằm trên mái cong của đình nghỉ mát trong hoa viên, lười biếng phơi nắng mặt trời, ánh nắng ôn hoà ấm áp khiến ta mơ màng buồn ngủ, mà cảnh trí yên tĩnh buồn tẻ xung quanh càng khiến ta chán muốn chết, vì vậy ta liền vung vẩy cái đuôi đánh nhịp để giết thời gian.

Ta không có nói gì sai đâu, ta đang dùng cái đuôi đánh nhịp, bởi vì ta vốn chính là một con rắn thôi.

Nhưng mà đừng có coi thường ta, tuy rằng hình dạng của ta nho nhỏ xinh xắn, nhìn có vẻ không bắt mắt, nhưng ta lại là vua của loài rắn, là loại động vật độc nhất thiên hạ, vòng tròn màu vàng kim rất xinh xắn trên đỉnh đầu ta chính là vương miện mà chỉ có xà vương mới có.

Cổ hương của ta ở Miêu Cương, ở nơi đó ta được người Miêu coi như thần vật linh thiêng nhất cung phụng, nhưng mà sau đó lại có người đem ta tới kinh thành, sau đó nữa ta gặp được chủ nhân Hình Phi của ta, y vốn là sát thủ bị treo tiền thưởng cao nhất trên giang hồ, có điều lúc ta gặp y thì y bởi vì bị thương mà mất đi ký ức, biến thành một đứa trẻ ngây thơ, mà ta, cứ mơ mơ hồ hồ như vậy trở thành thú cưng của y, còn bị y đặt cho cái tên Tiểu Lục.

Từ đó trở đi, cho đến rất lâu rất lâu sau này, ta đều rất bất mãn với cái tên Tiểu Lục. Ta biết thân thể của mình là màu xanh lục, nhưng cũng không nhất thiết phải lấy một cái tên tầm thường thông tục dễ hiểu như vậy cho ta đi? Nếu chủ nhân y không thích động não suy nghĩ, ta cũng không phản đối cái tên ban đầu của

ta, xà vương Bích Phệ, nghe khí thế biết bao nhiêu! Đáng tiếc từ đầu đến cuối không có ai thèm nghe ý kiến của ta, càng không ai đi phản đối ý thích của chủ nhân, bởi vì ở Trích Tinh lâu, chủ nhân ta là to nhất!

Trích Tinh lâu là tú phường lớn nhất ở kinh thành, chủ nhân thật sự của nó là Mộ Dung Tĩnh, ta gọi hắn là công tử Tĩnh. Hắn ngoại trừ kinh doanh hàng tơ lụa dệt thêu ra còn là ám vệ của đương kim hoàng thượng. Công tử Tĩnh là quân tử khiêm tốn tao nhã lễ độ nhất mà ta từng gặp. Chủ nhân vốn là cầm tiền thưởng tới lấy mạng hắn, không biết chém chém giết giết thế nào mà một hồi lại trở thành yêu đương, sau đó bị công tử Tĩnh đem về nhà, thế là thành vợ hắn.

Sau ta lại nghĩ, chủ nhân yêu công tử Tĩnh chỉ sợ cũng do cái khí chất nhẹ nhàng ôn hòa đó đi? Riêng ta cho rằng đó chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dối, bởi vì một vị quân tử khiêm tốn thủ lễ như vậy sao lại đem chủ nhân ta ăn sạch bách. Đừng nhìn chủ nhân bình thường có vẻ lãnh ngạo bất tuân, chỉ cần vừa thấy công tử Tĩnh liền ngoan như một con mèo nhỏ.

Công tử Tĩnh có hai người bạn chí cốt sinh tử chi giao – Tô Hoán Hoa và Liễu Hâm Phong, ta theo chủ nhân xưng hô bọn họ là Tô đại ca và Liễu đại ca. Bọn họ trong công việc đều nghe theo công tử Tĩnh, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, mà công tử Tĩnh mọi việc đều nghe theo chủ nhân, cho nên ta mới nói ở Trích Tinh lâu chủ nhân là to nhất.

Ta trước kia luôn cùng chủ nhân như hình với bóng, ngay cả ngủ cũng là nằm trong ngực chủ nhân ngủ. Nhưng từ khi chủ nhân tiến vào Trích Tinh lâu, ta liền bị bỏ rơi, bởi vì chủ nhân dính với với công tử Tĩnh như keo như sơn, trong mắt cũng không thấy tới người thứ hai, huống chi một con rắn nhỏ không quan trọng như ta?

Vì thế chỗ ngủ của ta liền chuyển từ trong lòng chủ nhân qua tấm nệm mà Huỳnh Tuyết làm riêng cho ta. Huỳnh Tuyết là tỷ nữ từ nhỏ theo hầu hạ bên người công tử Tĩnh, tuy nhiên không ai dám coi nàng như tỷ nữ, ngay cả công tử Tĩnh bình thường cũng nể mặt nàng ba phần, mà nàng lại phụ trách cơm nước cho ta, nên ta làm sao dám chọc nàng.

Cái nệm của ta được đặt ở gian ngoài của phòng ngủ, ta đoán chắc là chủ nhân ngại những lúc làm chuyện riêng tư bị ta nhìn thấy, thật ra ta làm sao lại đi để ý ba cái chuyện đó, ta dù sao cũng là một con rắn thôi, đối với việc hoan ái của loài người hoàn toàn không có hứng thú, chỉ tiếc ta không có quyền lên tiếng, chủ nhân sắp xếp ta như thế nào, ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Công việc hàng ngày của ta chính là nhắm nháp điểm tâm và rượu ngon do Huỳnh Tuyết mang đến, sau đó là trườn lên mái cong trên đỉnh nghỉ mát phơi nắng, nếu không thì theo chủ nhân bọn họ đi ra ngoài cưỡi ngựa đạp thanh, ngắm cảnh lễ Phật...

Nói đến lễ Phật, ta đối với hành vi của chủ nhân hoàn toàn cảm thấy vô lực. Tuy rằng tục ngữ có nói buông đồ đao, đặt đất thành Phật, nhưng ta cho tới bây giờ vẫn cho rằng chủ nhân của ta là cái dạng gặp thần sát thần, gặp Phật sát Phật, người như vậy cũng đi lễ Phật, chỉ sợ Phật chưa gặp đã bị sát khí của y dọa cho bỏ chạy hết. Nhưng mà công tử Tĩnh đối với chủ nhân lại rất ngoan ngoãn phục tùng, y nói muốn lễ Phật, công tử Tĩnh liền hận không thể đem tất cả các Phật đến trước mặt cho y lễ, người xem, gặp phải chủ nhân như vậy ta còn nói cái gì được nữa?

Cho nên mỗi ngày của ta đều là ăn, ngủ, chơi lặp đi lặp lại, cuộc sống an nhàn như vậy khiến cho ta dường như đã quên mất mình từng là phúc thần ở Miêu Cương hô phong hoán vũ, từng có một thân phận cao quý được tôn sùng, nếu đại tể ti Miêu Cương có thể nhìn thấy Bích Phệ mà hắn từng thờ phụng như thần hiện tại bị người ta coi như thú cưng, không khác gì một con mèo nhỏ, chỉ sợ sẽ tức đến ngất xỉu.

Trước kia ta cũng hiểu vị trí cao cao tại thượng không có gì thú vị, nhưng mà cái loại cuộc sống bình thường hiện tại này cũng rất khó nuốt trôi. Ta thật hoài niệm ngày tháng ở Miêu Cương trước kia, mà nhớ nhất chính là một vị hòa thượng bá bá mặt mũi hiền lành, ta vẫn thường tranh thủ thời gian đến ngôi chùa phụ cận nghe hắn tụng kinh, hắn nhất định sẽ cho ta rượu trái cây uống, rượu trái cây của Miêu Cương uống rất ngon, không biết khi nào thì mới có thể nếm lại?

Nghĩ như vậy, ta liền cảm thấy muốn quay trở về Miêu Cương, nhưng mà việc này đương nhiên là không có khả năng, bởi vì chủ nhân căn bản là không có ý định đi xa nhà, mà ta một người, không, một rắn cũng

không có thể đi đường xa như vậy, mà trọng yếu hơn chính là, ta là một kẻ lộ si (mù đường), ta không biết đường.

Quên đi, giấc mộng không thực hiện được có nghĩ nữa cũng vô dụng, còn không bằng bây giờ cứ ăn rồi ngủ là tốt rồi.

Vì thế ta ở dưới ánh mặt trời vận vẹo thân mình một chút, phát ra tiếng thở dài thứ một trăm hai mươi trong ngày.

“Tiểu Lục, Tiểu Lục...”

Nghe được tiếng chủ nhân gọi, ta lập tức ngẩng đầu lên, đã thấy chủ nhân đang đi tới, trên tay cầm một cái ***g trúc nhỏ có che miếng vải đen, bên cạnh y còn có Tiểu Thanh đi theo. Tiểu Thanh là tình nhân của Liễu đại ca, y vốn tên là Yến Thiệu Thanh, nhưng mà mọi người đều thích gọi y là Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh là bạn sinh tử chi giao của chủ nhân, cũng từng là sát thủ lừng lẫy nổi danh giang hồ, nhưng mà đó đều đã là chuyện cũ, không nhắc lại cũng vậy.

Nhìn thấy ta đáp lại, chủ nhân lập tức quay qua Tiểu Thanh cười nói: “Ta đã nói Tiểu Lục ở trong này, nó thích nhất là nằm trên mái cong phơi nắng.”

Ta thông mình xuống phía dưới, hơi lấy làm lạ chủ nhân vì sao lại nhớ tới tìm ta, bình thường giờ này bọn họ đều ở tú phường Linh Lung của Trích Tinh lâu hồ trợ công việc.

2. Phiến Lạc - Chương 2

“Tiểu Lục, xuống đây.”

Nghe được chủ nhân gọi, ta thật ngoan ngoãn theo mái cong trườn xuống dưới.

“Tiểu Lục, đến trên bàn.”

Giọng nói của chủ nhân có vẻ hưng phấn, đôi đồng tử mắt xinh đẹp còn lờ lờ sáng lên, tự nhiên ta thấy sau lưng rét run, dựa vào trực giác, ta cảm thấy có chuyện gì đó sắp phát sinh.

Chủ nhân gần đây rất rảnh rỗi, y sẽ lại không nghĩ ra cái gì mới mẻ để chơi đi?

Ta cảm thấy kỳ quái trườn lên bàn, mà chủ nhân và Tiểu Thanh đã ngồi xuống trước, hai người bốn con mắt nhìn chăm chăm ta.

Chủ nhân bắt đầu hỏi.

“Tiểu lục, rắn với chuột có phải là thiên địch không?”

Ta gật gật đầu.

Vô nghĩa, chuyện này con nít ba tuổi cũng biết, xem ra chủ nhân cho dù khôi phục trí nhớ, đầu óc y cũng không thông minh hơn tí nào.

“Vậy người có ghét chuột không?”

Gật đầu.

Không chỉ có chuột, chỉ cần là thứ gì bẩn bẩn ta đều ghét.

“Người chưa bao giờ kén ăn đúng không?”

Gật đầu.

Chỉ cần là đồ ăn ngon, không có món nào là ta không thích.

“Thật tốt quá!”

Chủ nhân kêu lên một tiếng vui mừng, y đem cái ***g trúc kia nhắc tới trên bàn, xốc lên miếng vải đen, đem cửa ***g đẩy tới trước mặt ta.

Một chuỗi tiếng chít chít bén nhọn truyền ra, ta tập trung nhìn vào, phát hiện bên trong ***g có mấy con chuột trắng nhỏ, mà chúng nó vừa nhìn thấy ta, lập tức kinh hoàng thất thố lùi về phía sau, tiếng chít chít phát ra càng trở nên chói tai.

“Tiểu Lục, người bắt tất cả bọn nó ăn đi!”

Cái gì?

Ta tưởng mình nghe lầm, hoài nghi nhìn về phía chủ nhân, ai ngờ y lại gật đầu khẳng định.

Không cần!!!

Ta lập tức kiên quyết lắc đầu, giơ cái gì chứ! Ta tuyệt đối không ăn thứ bẩn thỉu như vậy, nhất định sẽ bị đau bụng!

Tiểu Thanh thấy vậy, ở bên cạnh đắc ý cười ha ha.

“Ha ha, Tiểu Phi, người thua, từ giờ trở đi trong vòng ba ngày người phải nghe lệnh của ta!”

Chủ nhân nhún vai đôi mày thanh tú, y tức giận gõ đầu ta một cái.

“Tiểu Lục, ta và Tiểu Thanh đánh cược người nhất định sẽ ăn thịt chuột, người không thể hại ta! Chính người cũng thừa nhận người ghét chuột, lại không kén ăn, sao có thể lật lọng?!”

Này, có lầm hay không? Người cũng ghét chuột, cũng không kén ăn, vì cái gì chính người không ăn?

Ta càng lắc đầu nguây nguậy.

“Tiểu Lục, người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ bảo Huỳnh Tuyết đem rượu ngon tiến cống từ ngoại vực cho người uống thỏa thích, thế nào?”

Chủ nhân thấy cương bức không ăn thua, lập tức chuyển qua dụ dỗ.

Ta tiếp tục giữ vững trạng thái lắc đầu, cho dù người là chủ nhân của ta, cũng không thể bức ta làm chuyện ta không muốn làm!

“Tiểu Lục, người rốt cuộc có ăn hay không? Ta sắp nổi giận!”

Nghe được giọng nói của chủ nhân rõ ràng có chứa uy hiếp, Tiểu Thanh cười càng dữ dội, mà ta lại càng kiên định lắc đầu.

Không ăn chính là không ăn, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Con rắn thối, người rốt cuộc có phải rắn hay không? Cho người ăn thiên địch của người mà khó như vậy? Ta nhét vào miệng người, xem người ăn không ăn!”

Không đợi chủ nhân có hành động tiếp theo, ta đã búng mình một cái, quăng mình lên nhánh cây phía trên đình, cũng không quay đầu lại liều mạng chạy trốn.

Chủ nhân thật quá đáng, nào có như vậy, trâu không uống nước dĩ nhiên cưỡng ấn đầu!

Không đúng, là rắn không ăn chuột dĩ nhiên cưỡng ấn đầu, xem ra ta bị chủ nhân chọc cho hồ đồ, nói năng có chút lộn xộn.

Có lầm hay không? Tùy tiện đem ta ra đặt cược, ta là xà vương Bích Phệ, không phải là con mèo cưng của các người, nhìn xem hai người các người, làm sao còn có bộ dáng sát thủ bề nghề giang hồ ngày đó, cả hai chính là hai con thước trùng cả ngày chỉ biết ăn no rồi ngủ!

Vốn nghĩ tình mỗi ngày cơm ngon canh ngọt, ta đối với hành vi của bọn họ cũng không quá so đo, nhưng lúc này đây bọn họ thật sự rất quá đáng!

Ta nổi giận, lúc đầu ta còn do dự nhưng bởi vì hành vi quá phạm của chủ nhân mà biến thành kiên định, ta phải bỏ nhà ra đi, đúng, phải bỏ nhà!

Mặc kệ, ta phải về nhà của chính mình, chính là Miêu Cương, ở đó có thể ta không ăn ngon bằng ở đây, nhưng ít nhất có người tôn kính ta, cung phụng ta như thần, không giống như hiện tại bị người ta đùa giỡn.

Dù sao hiện tại chủ nhân có công tử Tĩnh, còn có Tiểu Thanh, Huỳnh Tuyết bạn bè nhiều như vậy, cũng không cần thêm ta làm gì.

Chủ ý nếu đã quyết định đương nhiên sẽ không do dự nữa, ta theo hành lang dài trường tới cửa Trích Tĩnh lâu, vừa lúc nhìn thấy bên ngoài có một đoàn rất nhiều ngựa thồ, căn cứ kinh nghiệm, đó là người của lâu sắp ra ngoài buôn bán, trời cũng giúp ta, ta lên trường ra bên ngoài, thừa dịp người ta không chú ý, liền chui vào một chiếc xe ngựa trốn trong đó, thật vui vẻ đã làm tốt phần chuẩn bị bỏ nhà ra đi.

Nhưng mà qua thật lâu mà xe ngựa vẫn không có chạy, ta thật buồn chán trốn ở trong xe chờ tới chờ lui, rốt cuộc chờ không nổi nữa, nghĩ lại mình đã mất tích cả ngày, vậy mà không thấy ai đi tìm, xem ra sự tồn tại của mình trong nhà là dư thừa, ta giận dỗi chui vào trong nệm, bắt đầu ngủ.

Không biết qua bao lâu, một tiếng kêu sợ hãi khiến ta từ trong mộng tỉnh lại, ta mở mắt ra, lập tức liền đối diện với đôi mắt của Tô đại ca đang trừng lớn như chuông đồng.

Ta lúc đó còn đang trong trạng thái mơ màng, vì thế bị Tô đại ca túm cổ từ trong nệm túm đi ra, hấn mắng: “Tiểu Lục, người dám ngang nhiên ở trong này? Trong phủ từ trên xuống dưới vì tìm người mà lật tung cả lên, còn thiếu dỡ cả phòng ở, người ngang nhiên trốn ở chỗ này ngủ ngon! Người nói, người vì cái gì chui vào xe ngựa của ta?”

Hóa ra lần này ra ngoài buôn bán chính là Tô đại ca, hơn nữa ta còn vừa vịn leo lên xe của hắn, vừa nghe nói chủ nhân bọn họ hốt hoảng tìm ta, ta vốn là dễ tha thứ, cơn giận đã muốn tiêu, ta giật giật thân mình, cân nhắc có nên quay trở về hay không.

Giống như nhìn ra ý nghĩ của ta, Tô đại ca lập tức nói: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ tới, chúng ta đã sớm rời khỏi kinh thành, nơi này cách Trích Tĩnh lâu đã hơn trăm dặm, đừng hy vọng vì người một người, không, là một con rắn mà đẹp đường hồi phủ.”

Thì ra ta đã ngủ lâu như vậy, ngẫm lại quả thật là có hơi đói bụng, ta lập tức cúi đầu xuống liếm liếm mu bàn ta của Tô đại ca lấy lòng, hy vọng hắn sẽ cho ta ăn.

Mọi người ở chung lâu như vậy, loại động tác này của ta ở Trích Tĩnh lâu không ai không biết, vì thế Tô đại ca liền cho người lấy điểm tâm chạy đến bắt đầu dứt cho ta, hắn một bên dứt một bên lải nhải nói: “Mọi người tìm tới tìm lui, nhưng bỏ qua xe ngựa, ai nghĩ đến người lại chui vào chỗ này, người nói, người rốt cuộc muốn làm cái gì, chẳng phải chỉ là cho người ăn một con chuột thôi sao? Không thích ăn thì thôi, một con rắn nhỏ thôi, tính tình so với chủ nhân dĩ nhiên còn quấy...”

Lại còn nói ta là một con rắn nhỏ?

Ta tức giận đến nỗi lập tức dựng thẳng đầu lên, hung hăng trừng hắn, đừng nhìn bình thường ta có vẻ dịu ngoan, nhưng chạm vào nghịch lân của ta, ta nhất định sẽ trở mặt!

Không nghĩ tới hành động này của ta dọa Tô đại ca sợ tới mức lui ra cửa xe, hắn vội vàng xua tay cười làm lành: “Bình tĩnh bình tĩnh, ta chỉ nói giỡn với người thôi, đừng nóng giận, cũng đừng cắn ta, ta không phải chủ nhân của người bách độc bất xâm... Nguy rồi, ta phải đi biên quan xa như vậy, còn phải dẫn theo tiểu tổ tông này, mắng cũng không được, dỗ cũng không xong... Vì sao ta lại xui xẻo như vậy? Người ta đều ở trong phủ khanh khanh ta ta, vì cái gì ta phải đi biên quan? Còn phải mang theo Tiểu Lục...”

Kiếp này đã định

Tác giả: Phiên Lạc

Biên tập: Triều Nhan

3. Phiên Lạc - Chương 3

À, thì ra Tô đại ca đang lo lắng ta cắn hắn, yên tâm, ta chỉ hù dọa hắn một chút thôi, nói như thế nào chúng ta cũng ở chung lâu như vậy, hắn cũng coi như là nửa chủ nhân của ta, ta sao có thể cắn hắn.

Huống chi ta tuy là thiên hạ chí độc, nhưng đời này chưa từng cắn một ai, ta thật là một con xà vương thiện lương chân chính nha!

Đáng tiếc ta không thể diễn giải ý nghĩ của chính mình với Tô đại ca, vì vậy suốt cả đêm, Tô đại ca đều tránh ta rất xa, trốn ta giống như trốn ôn thần vậy.

Ngày hôm sau vừa tỉnh dậy đã nghe Tô đại ca đang cùng mấy tiểu nhị thuộc hạ bàn bạc chuyện của ta, hẳn chuẩn bị phái một người đem ta hồi phủ, đáng tiếc thương lượng cả một cái buổi sáng nhưng kết quả là – không ai dám đi. Bọn họ nói lỡ như bị ta cắn, vậy mất nhiều hơn được, khiến ta tức giận ở trong xe ‘phì phì’ gọi bầy cả buổi, phát tiết bất mãn trong lòng.

Ta rất là đáng yêu không thấy sao? Vì cái gì mọi người đều nói ta đáng sợ, ngấm lại vẫn là chủ nhân đối với ta tốt nhất, y cho tới bây giờ cũng không có đối xử với ta như vậy.

Có điều hiện tại nghĩ đến ưu điểm của chủ nhân cũng đã muộn, bởi vì không ai chịu đưa ta trở về cho nên Tô đại ca cuối cùng đành phải viết một phong thư phái người mang về Trích Tinh lâu, ta đoán ở trong thư hẳn hẳn là thông báo hành tung của ta, bảo mọi người đừng lo lắng yên tâm mà đợi đại khái là những lời như vậy đi.

Cơn giận lúc mới ra khỏi nhà rất nhanh liền tiêu tan, lực chú ý của ta nhanh chóng chuyển dời đến phong cảnh non xanh nước biếc hai bên đường cùng với đồ ăn ngon, ta cảm thấy ngẫu nhiên rời nhà du ngoạn thật ra cũng không tệ.

Cứ như vậy ta bắt đầu hành trình đi theo Tô đại ca đến Quan Ngoại[1] xa xôi nghìn dặm.

Vì để cho Tô đại ca hết sợ ta, ta dốc sức làm một số động tác hoà nhã đáng yêu, dù sao chặn đường này ta cũng phải dựa vào hắc chiêu cổ, ngấm lại trước kia ta cũng chưa từng đối với chủ nhân lấy lòng như vậy, làm cho một con xà vương phải khúm núm như vậy, Tô đại ca thật là rất có mặt mũi!

Động tác của ta dường như có hiệu quả, mấy ngày sau, Tô đại ca đã không còn sợ ta như lúc đầu nữa, lúc đi qua thị trấn còn cố ý mua cho ta không ít điểm tâm[2] và rượu trái cây.

Hồi âm của chủ nhân rất nhanh đã nhận được, Tô đại ca xem xong thư, dùng vẻ mặt đồng tình nhìn ta nói: “Tiểu Lục, người lần này gây họa lớn rồi, chuẩn bị chờ trở về làm canh rắn đi.”

Nghe giọng điệu của Tô đại ca, chủ nhân hẳn là rất giận.

Ta bất an trườn tới gần định nhìn xem lá thư, nhưng Tô đại ca lại đem thư gấp lại.

“Người cũng muốn đọc thư? Người biết chữ không đó?”

Ta đương nhiên biết chữ, hơn nữa nhất định là biết nhiều hơn người!

Bị Tô đại ca coi thường, ta tức giận vung đuôi lên, lại nghe hắn nói: “Người trốn nhà đêm đó, khiến cho mọi người tìm người suốt cả đêm, làm hại Huỳnh Tuyết suýt nữa khóc, may mà ngày hôm sau thư của ta về tới, nếu không Trích Tinh lâu lần này nhất định phải đăng bảng tìm người, không đúng, là tìm rắn.”

Không nghĩ tới mọi người còn để ý tới ta, nhất là Huỳnh Tuyết, xem nàng ngày thường bộ dạng hung dữ như vậy, nhưng lại vì ta mất tích mà khóc nhè, nghe Tô đại ca nói, ta thật là cảm động, bị làm canh rắn là không có khả năng rồi, nhưng trừng phạt nho nhỏ lại nhất định tránh không thoát.

Vì thế ta vội trườn tới bên cạnh Tô đại ca, dùng lưỡi khê liếm mu bàn tay của hắn, Tô đại ca bị ta làm nhột cười ha ha lên.

“Tiểu Lục, người định lấy lòng ta sao? Được, để ta suy nghĩ xem nên làm thế nào biện hộ cho người, nhưng mà người cũng không cần quá lo lắng, chúng ta vừa rời nhà, từ giờ cho tới lúc quay về vẫn còn rất lâu, đến lúc đó cơn giận của mọi người đã sớm tiêu, sẽ không nhất định trừng phạt người.”

Có những lời này của Tô đại ca làm thuốc an thần, ta đương nhiên sẽ không dư hơi lại đi nghĩ chuyện phiền não, hơn nữa mỗi ngày Tô đại ca cùng bọn tiểu nhị đều rất bận rộn, nên cuộc sống đi đường của ta liền trở nên rất đơn giản, hai chữ có thể khái quát – ăn ngủ, có thêm nữa thì là phơi nắng, nhưng mà loại tình huống này không nhiều lắm, bởi vì càng đi tới, thời tiết càng trở nên lạnh, ta cũng bắt đầu cảm thấy cả

người vô lực, tinh thần không phấn chấn nổi, bởi vì chúng ta phải đi Quan Ngoại, ở đó khí hậu tương phản với Miêu Cương, là một nơi lạnh lẽo vô cùng.

Cả thiên hạ này ai cũng biết là rấn sợ lạnh thôi, huống chi ta lại là một con rấn từ xứ sở cực nóng lớn lên? Lúc bắt đầu thì ta còn miễn cưỡng chịu được, nhưng mà càng ngày càng chịu không nổi, ngay cả rượu trái cây và điểm tâm mà ta thích cũng không giúp ta phấn chấn tinh thần hơn chút nào.

Nơi này dường như vẫn còn cách Quan Ngoại rất xa, hiện tại ta đã như vậy, chờ cho tới Quan Ngoại thật, ta đây chẳng phải là chết chắc?

Nhìn thấy ta cả ngày mệt mỏi ỉu xiu, Tô đại ca cũng không biết làm sao.

“Này, người nghìn vạn lần đừng có xảy ra chuyện, người mà xảy ra chuyện, ta cũng phải theo người gặp chuyện không may, người rốt cuộc làm sao vậy, có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, việc gì ta cũng đáp ứng người.”

Yêu cầu duy nhất của ta hiện tại chính là ấm áp, nhưng ở đây chỗ nào cũng lạnh như vậy, người làm sao thỏa mãn ta? Ai, ta cũng biết là chết chắc rồi, chẳng qua chỉ là trốn nhà đi thôi, trả giá đại giới như vậy cũng quá đáng đi? Nếu mọi người biết ta là bị đông lạnh mà chết, không biết có cười đến nằm úp sấp luôn không?

“Ôi trời, người không phải là bị lạnh chứ? Đúng rồi, người là rấn, lại quanh năm ở Miêu Cương, đương nhiên chịu không nổi giá rét của Quan Ngoại ... Đừng lo, người nếu sợ lạnh thì ngủ đông đi, tuy rằng bây giờ chưa phải mùa đông, nhưng mà người cũng có thể cố ngủ đông trước thời gian thôi.”

Ngủ đông?

“Đúng vậy, ngủ đông! Ngủ đông người hiểu hay không?”

Ta trừng mắt nhìn Tô đại ca cả buổi mới lắc lắc đầu.

Ngủ đông? Ngủ đông là cái gì?

Lúc này sắc mặt của Tô đại ca còn tệ hơn cả ta, hắc lão đảo gục xuống bên cạnh ta, vô lực nói: “Tiểu Lục, người giết ta đi! Trên đời này sao lại có con rấn không biết ngủ đông? Người trước kia làm như thế nào sống sót? Ta nên sớm nghĩ đến, người không ăn thịt chuột, đương nhiên cũng có thể không ngủ đông.... Ai, ta biết làm cái gì bây giờ?”

Ta nhìn Tô đại ca nằm bên cạnh, tầm mắt chậm rãi chuyển qua ngực hắc đang phập phồng lên xuống, ta đột nhiên nghĩ tới một biện pháp tốt.

Trước kia ta đều là cuộn mình nằm trong ngực chủ nhân ngủ, nhưng khoảng thời gian này sống chung với Tô đại ca ta với hắc vẫn là nước sông không phạm nước giếng, hắc ngủ ở một góc xe ngựa, ta ngủ góc khác, khiến cho ta quên mất được người ôm ấp mới là ấm áp nhất.

Vì thế ngạo mạn nuốt nuốt trườn tới bên người hắc, ta liền chui vào trong ngực hắc.

Oa, thật là ấm áp....

Nhưng đáng tiếc, cảm giác ấm áp còn chưa kịp thấm tới toàn thân, chớp mắt một cái, ta đã bị nắm đuôi lôi ra.

“Tiểu Lục, người muốn theo ta trình diễn chuyện xưa nông dân và rấn sao? Ta không muốn làm tên nông dân ngu xuẩn lại không may kia đâu!”

Thật đáng ghét, cũng không biết Tô đại ca đang nói cái gì, chẳng qua chỉ mượn ***g ngực ấm áp của hắc một lát thôi, làm gì mà nhỏ mọn như vậy?

Không thèm để ý hắc, ta cố sức vươn người tới, mưu toan tiến vào trong ngực ấm áp kia.

Đáng tiếc cái đuôi của ta lại bị Tô đại ca nắm chặt, làm cho ta rướn người nửa ngày cũng không thoát được, ta không được ấm áp, không khỏi ngắc đầu, rất ảm ức nhìn hắc.

Tô đại ca xấu xa, chủ nhân nhất định sẽ không đối xử với ta như vậy.

4. Phiến Lạc - Chương 4

Quan Ngoại so với Trung Nguyên lạnh hơn nhiều lắm, có điều may mắn là còn chưa đến mùa đông giá rét, ta lại vẫn nằm trong ngực Tô đại ca, cho nên ngày trôi qua cũng không quá khó khăn, hơn nữa chúng ta chỉ ở lại Quan Ngoại có vài ngày đã bắt đầu quay về, trong lúc nghỉ ngơi ta ngẫu nhiên nghe được mấy người hỏa kế[1] nói chuyện phiếm mới biết, Tô đại ca vì lo lắng ta chịu không nổi giá lạnh, bỏ hết mấy buổi giao tiếp xã giao, xong việc là lập tức thu xếp quay về ngay, cho nên ngày hồi trình sớm hơn mấy ngày so với dự định.

Không nghĩ tới Tô đại ca lại lo lắng cho ta như vậy, khiến cho ta thật là cảm động.

Gì? Cảm động? Từ này lại đột nhiên nảy ra trong đầu, hẳn vốn là loại động vật rất lãnh tình, ta sao lại có loại cảm tình phong phú này của nhân loại?

Chẳng lẽ là bởi vì ta tiếp xúc với chủ nhân và Tô đại ca lâu lắm, cho nên có nhiều chuyện dần dần hoà nhập vào tâm lý của ta mà ta không hay biết?

Những ngày quay trở về so ra thoải mái hơn nhiều, cảm thấy nhiệt độ không khí từng chút từng chút ấm lên, ta liền không giống như trước kia cả ngày ủ rũ không tinh thần, trừ bỏ việc chui vào trong ngực của Tô đại ca ngủ đã thành thói quen, ta còn đi theo hắn đi chung quanh, lại còn có các loại rượu ngon cho ta nhắm nháp, ta tự nhiên cũng không ngóng trông về nhà.

Nhìn thấy ta đã khôi phục tinh thần như trước kia, Tô đại ca liền muốn cho ta ngủ một mình, hắn còn cố ý lấy giỏ trúc lót thành ổ ngủ cho ta, hắn vừa đem giỏ tới trước mặt, còn không đợi hắn mở miệng ta đã quất cái đuôi một cái, đem cái giỏ quăng xuống đất, sau đó lập tức tiến vào trong ngực hắn.

Đây là kinh nghiệm ta có được sau mấy ngày ở chung với Tô đại ca, mặc kệ hắn giận thế nào, chỉ cần ta chui vào trong ngực hắn, hắn liền không có cách nào, ta có thể ở trên người hắn chạy tới chạy lui trốn, hắn đâu thể vì bắt ta mà đem tất cả quần áo đều cởi sạch ra?

Quả nhiên kế tiếp một tiếng gầm giận dữ chấn tai nhức óc, chỉ nghe Tô đại ca tức giận nói: “Hình Tiểu Lục, ta mất mấy ngày mới làm xong cái rổ, ngươi dám ngang nhiên ném xuống?”

A? Ta khi nào thì có cùng họ với chủ nhân, ta vốn chỉ có mỗi cái tên, không nghĩ tới bây giờ cả họ cũng có, Hình Tiểu Lục, tên này hay, ta thích.

Nhưng mà, cái giỏ nhỏ kia, ta không thích, đâu có thoải mái như ở trong lòng Tô đại ca?

Chỉ nghe Tô đại ca tức giận mắng không ngừng: “Hình Tiểu Lục, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Nghe xong lời này, ta thiếu chút nữa cười ra tiếng, đương nhiên hẳn không thể cười, ta chỉ đang so sánh, bởi vì lời nói của Tô đại ca thật buồn cười, hẳn chỉ có thể trườn, hoặc là bò, có ai nhìn thấy rắn lăn chưa? Tô đại ca thật là có chút nói năng hồ đồ rồi.

Nhưng mà trực giác của động vật cho ta biết, lần này Tô đại ca thực sự rất tức giận, ta không dám di chuyển, trái lại ngoan ngoãn nằm yên trong ngực hắn, ngay cả đầu cũng không dám thò ra.

Đợi cho Tô đại ca nghĩ thông rồi tự nhiên sẽ nguôi giận, lúc này không nên chọc hắn, cùng lắm thì lát nữa xin lỗi vậy.

Kề sát với trái tim của Tô đại ca, nhịp tim đập khiến cho ta cảm thấy thật thoải mái, rất nhanh ta liền bỏ chạy vào mộng đẹp.

Không bao lâu sau, tiếng nói cười âm ỉ khiến ta từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, ta vừa định thăm dò xem xảy ra chuyện gì, lập tức đã bị một bàn tay đè lại, ta biết đây là Tô đại ca cố ý chỉnh ta, ta tức giận không ngừng giãy dụa thân thể, phát tiết bất mãn trong lòng.

Hắn là ta đã ngủ thật lâu, bởi vì lúc này ta thấy thật đói bụng, hơn nữa mùi rượu và thức ăn từ bên ngoài quần áo Tô đại ca không ngừng truyền vào, khiến cho ta đói đến không chịu nổi.

Hình như là người ta đang mở tiệc chiêu đãi Tô đại ca.

Việc buôn bán của công tử Tĩnh trải rộng khắp cả nước, thường thường cứ mỗi chỗ dừng lại, đều có mỗi làm ăn đến chiều dài Tô đại ca, lúc đầu là vì muốn đi nhanh, Tô đại ca cự tuyệt phần lớn, nhưng mà càng gần về đến kinh thành, thấy ta không còn sợ lạnh như trước, hấn thỉnh thoảng cũng sẽ dự tiệc, tuy nhiên trước khi đi hấn sẽ cho ta ăn no, sau đó bỏ ta vào trong ngực cùng đi, nhưng điều kiện trước hết là ta phải không ngộ nguy mới được, bởi vì Tô đại ca nói nếu ta xuất đầu lộ diện sẽ làm người ta sợ.

Hơi quá đáng, trước khi dự tiệc lại không cho ta ăn no, tiệc rượu như vậy thông thường kéo dài đến mấy canh giờ, đừng nói là ta sẽ phải nhịn đói thêm mấy canh giờ nữa đi?!

Tô đại ca, người nhất định là cố ý! Không phải chỉ là hất đổ cái giỏ mà thôi? Có cần phải nhỏ mọn vậy không?

Ta giận nha!

Trong bụng giận sôi, ta đang chuẩn bị có hành động, chợt nghe tiếng cười nói oanh oanh yển yển truyền tới, cùng với mùi hương gay mũi không ngừng xông vào, khiến cho ta thiếu chút nữa ngộp thở.

Ông trời, những người này đến tột cùng văng bao nhiêu hương phấn ở trên người vậy?

Chỉ nghe có người cười nói: “Tô công tử, ta lần này mời tới đều là các cô nương có tiếng của Phượng Duyệt lâu, không biết vị cô nương nào may mắn sẽ được công tử ưu ái?”

Nói lời này là một người đàn ông có giọng nói rất hồn hậu, nghe giọng điệu của hấn hấn là bữa tiệc này là để chiêu đãi Tô đại ca, giọng của hấn vang như chuông đồng, hơn nữa tiếng cười cũng sang sảng, đầu của ta bị chấn ong ong, lại nghe Tô đại ca có vẻ chán chờ nói: “Hôm nay quấy rầy đã lâu, ta cũng nên trở về, hơn nữa ngày mai còn phải khởi hành sớm...”

“Tô công tử nói lời này là quá khách sáo rồi, đã đến Phượng Duyệt lâu sao lại nghĩ chuyện quay về? Chẳng lẽ vì các cô nương ở đây tư sắc bình thường, không vừa mắt công tử?”

“Lâm lão bản sao lại nói vậy? Ta nào dám.”

“Nếu là như vậy, cần gì phải thoái thác? Theo ta thấy, thì vị Oanh Nhi cô nương này cũng được lắm.”

Lâm lão bản vừa nói xong, lập tức liền có một âm thanh nũng nịu vang lên: “Oanh Nhi ra mắt Tô công tử, ôi, chén rượu của công tử đã cạn, để Oanh Nhi rót đầy cho công tử.”

Mùi rượu lập tức hấp dẫn ta, nhưng mà bị tay của Tô đại ca chặn lại, ta không thể nào thò đầu ra nhìn, chỉ có thể nghe được tiếng rót rượu.

Cùng với tiếng rượu, mùi son phấn nồng nặc cũng càng ngày càng sắc mũi, hiển nhiên là cái cô Oanh Nhi này nhân cơ hội rót rượu cả người đều nhích lại gần đây.

Thật không rõ nữ tử trong nhân gian vì sao lại thích tô nhiều son phấn như vậy, mùi hương ngộp thở không nói, mặt mũi lại trắng bệch như tuyết, nhìn thật khó chịu, ta nếu là nam nhân, đã sớm bỏ chạy thật xa, không như Tô đại ca có thể ngồi bất động.

Ta vốn bởi vì mùi rượu mà muốn chui ra thăm dò, nhưng lại bị mùi son phấn xông cho hết muốn uống, hơn nữa Tô đại ca từ đầu tới cuối đều đề lại vật áo không buông ra, làm ta ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Tô công tử, đêm nay chúng ta ngủ lại Phượng Duyệt lâu, ta đã chuẩn bị trước gian phòng, xuân tiêu nhất khắc thiên kim, người cũng đừng từ chối.”

“Không phải...”

“Oanh Nhi, còn đợi gì nữa? Mau dìu Tô công tử đi nghỉ ngơi. Còn các nàng nữa... vừa thấy công tử người ta trẻ tuổi anh tuấn là nhìn chăm chú, ta đây rất già sao? Thế nào lại không ai rót rượu cho ta?”

Cái người vừa lệnh cho Oanh Nhi đưa Tô đại ca về phòng, lại phát ra một trận cười dài oán giận, nghe xong oán giận của hấn, thật nhiều nữ nhân khác cũng cười rộ lên, lại là rót rượu, lại là nhận lỗi, trong lúc nhất thời thật âm ỉ.

5. Phiến Lạc - Chương 5

Ta nằm trong lòng Tô đại ca, chỉ cảm thấy hần bị người ta đẩy vào một căn phòng yên tĩnh, cuối cùng cũng thoát ly được bầu không khí ẩm ỉ hỗn loạn, ta còn đang thở lấy thở để, chợt nghe Tô đại ca nói: “Oanh Nhi cô nương, ta thấy hơi mệt mỏi, người có thể lui xuống.”

“Công tử, người không thích Oanh Nhi sao? Lẽ nào ngay cả phúc khí hầu hạ công tử Oanh Nhi cũng không có?”

“Không phải, Oanh Nhi cô nương, ta ngày hôm nay không thoải mái, không bằng hôm nào ta tới tìm người...”

Oanh Nhi bật cười.

“Công tử nói cứ như các cô nương khi tới tháng lấy có thoái thác... Công tử nếu mệt mỏi chỉ cần nằm nghỉ ngơi, để cho Oanh Nhi hầu hạ thật tốt, bảo đảm công tử hài lòng.”

“Không phải vậy...”

Xem ra Tô đại ca này đối với nữ nhân không có sức chống cự, hần bị Oanh Nhi lôi kéo tới bên giường, sau đó hai người đồng loạt ngã xuống.

Này, các người ngã kệ các người, nhưng đừng có đè lên ta...

Không đợi ta kịp kêu, một bàn tay liền đặt lên ngực Tô đại ca, theo mùi hương truyền đến, nút buộc vạt áo trước của Tô đại ca đã bị cởi ra, cảm nhận được gió mát, cái đầu của ta vốn bị mùi rượu và mùi son phấn xông cho hồ đồ liền trở nên khoan khoái, không hề nghĩ ngợi, ta ngẩng đầu trườn ra.

Cảnh tiếp theo không cần nói cũng biết.

Một người một rần bốn mắt nhìn nhau, Oanh Nhi hét lên một tiếng chói tai, tiếp theo hai mắt trắng dã, thẳng tắp ngã xuống đất.

Không xong, ta không phải cố ý, tuy nói lá gan của nữ nhân đều tương đối nhỏ, nhưng cũng không cần phải khoa trương như vậy đi?

Hơn nữa ta cũng bị tiếng hét chói tai của Oanh Nhi dọa nhảy dựng, khi nàng ngã xuống đất thì ta cũng bật người lùi vào lòng Tô đại ca, chớ có trách ta nhất gan, đơn giản là vì gương mặt vị cô nương này trét một tầng son phấn thật dày thật dày, nhìn chẳng khác chi Hắc Bạch Vô Thường.

“Hình Tiểu Lục!”

Một hồi sau khi về đến khách ***, Tô đại ca liền túm lấy đuôi của ta hung hăng bỏ lên bàn, cảm giác được giông bão sắp sửa ập đến, ta có hơi sợ hãi, mau mau ngoan ngoãn nằm yên trên bàn, hướng Tô đại ca cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi.

Đáng tiếc điệu bộ ăn năn của ta cũng không làm Tô đại ca nguôi giận, trái lại còn làm cơn thịnh nộ của hần bùng nổ.

“Người hiện tại mới biết hối hận? Có biết vừa rồi người thiếu chút nữa dọa chết người, người nói, người không phải cố ý? May mà cô nương đó không có việc gì, bằng không nếu thật gây tai nạn chết người, ta xem người làm sao gánh chịu?!”

Làm gì hung dữ vậy?

Ta ảm ức nhìn hần đang dùng dằng dặc nổi giận.

Ta chỉ định ra hít thở không khí thôi, không có ý hù dọa nha, hơn nữa ta cũng bị dọa sợ.

Tô đại ca ở Trích Tinh lâu tính tình có tiếng là rất tốt, chưa từng thấy hần đối với ai quá đáng, vậy mà hôm nay lại vì một nữ nhân bời cười mà mắng ta như thế...

Nghĩ vậy, ta thật mất hứng.

Ngay cả chủ nhân cũng không đối với ta như vậy, đừng nói là hù dọa, cắn người thì đã sao? Chủ nhân cùng lắm cười cười là xong việc, vậy mà giờ lại bị người ta răn dạy?

Hơn nữa Tô đại ca cũng không phải chủ nhân của ta, hấn dựa vào cái gì mà nổi nóng với ta?

Không biết có phải là vì tiếp xúc lâu ngày hay không, Tô đại ca dĩ nhiên nhìn ra tâm tư của ta, hấn tức giận nói: “Ta mắng oan ngươi sao? Còn dám có thái độ đó với ta! Hay là vì mọi người ngày thường đều nuông chiều ngươi, mới sủng ngươi vô pháp vô thiên!”

Lần này ta thực sự tức giận, hấn là cái gì chứ, chẳng qua chỉ là một con người tầm thường nho nhỏ. Ngang nhiên mắng ta như vậy, đã quên ta là xà vương Bích Phệ sao?

Thịnh nộ sôi trào, ta mạnh mẽ ngóc đầu dậy, hướng về phía Tô đại ca hung tợn thè lưỡi, phun phì phì, không ngờ Tô đại ca lại tiến lên nắm lấy đuôi của ta, đối với hành động thường làm này của hấn, ta đột nhiên vô cùng phản cảm, ta vận mình xoay người lại, há to miệng hướng mu bàn tay hấn cắn.

Đừng tưởng rằng bình thường chiều chuộng ta, cho ta ăn ngon là có thể đối xử với ta sao cũng được. Người cũng không phải chủ nhân của ta, dựa vào cái gì dám đối với ta như vậy!!

Răng vừa chạm vào da thịt Tô đại ca, ta nghe hấn thở ra một tiếng, không hiểu vì sao một hơi thở ra lại khiến lòng ta run lên, vội vàng ngậm miệng lại, ngực thâm nhủ nguy hiểm thật.

May là không cắn, độc của ta không thể giải được, tuy rằng giận Tô đại ca, nhưng ta cũng không định cắn chết hấn.

Thế nhưng đuôi đột nhiên tê rần, ta bị hung hăng quăng ra ngoài, Tô đại ca ra tay rất mạnh, vì vậy toàn thân ta đều đập vào trên cửa, sau đó rơi xuống đất.

Đau quá...

Bởi vì không có phòng bị, ta nhất thời đau đến choáng váng đầu óc, xương cốt toàn thân giống như gãy vụn, khiến ta nằm trên mặt đất run rẩy thật lâu, ta biết muốn cắn người là ta sai, nhưng ta vẫn chưa cắn miếng nào mà, làm gì hung dữ như vậy?

Ta ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Tô đại ca, thế nhưng ánh mắt hấn nhìn ta lại làm cả người ta run lên.

Tô đại ca chưa từng dùng ánh mắt lạnh lùng như thế để nhìn ta, ánh mắt của hấn lúc này thật lạnh lẽo, vẻ mặt thật lạnh, ngay cả lời nói ra cũng thật là lạnh.

“Ta thật sự là hồ đồ, dĩ nhiên lại coi ngươi như người, ngươi vốn chỉ là một con rắn, lại là loại rắn độc nhất, có thể trông cậy vào ngươi không cắn người sao?”

Không phải đâu, ta chưa từng cắn người!

6. Phiến Lạc - Chương 6

Ta rất tức giận trừng mắt nhìn Tô đại ca, nếu như có thể nói, ta sẽ lập tức phản bác, đáng tiếc ta không thể nói ra lời, chỉ có thể ngoan ngoãn bị Tô đại ca mắng, mắng xong hấn liền phát tay áo vào buồng trong, không thèm liếc mắt nhìn ta một cái.

Nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt hấn, ta biết Tô đại ca nhất định ghét ta rồi, hấn sẽ không bao giờ thích ta nữa.

Hừ, có gì hay chứ? Ta cũng không thèm theo hấn, ta còn có chủ nhân, dù sao ở đây cũng đã rất gần với kinh thành, không có hấn ta cũng có thể quay trở về.

Ta xoay người ra cửa, theo hành lang phía trước trường đi, tuy rằng ngoài miệng nói là không cần, không hiểu sao đôi mắt lại ướt ướt, ngực cũng thật khó chịu, ta không biết đây là vì sao, bởi vì... loại cảm giác này ta cũng chưa từng cảm nhận qua.

Chúng ta hiện tại ngủ lại một khách ***, nếu muốn tự lực cánh sinh tìm đường về nhà, vấn đề hàng đầu là phải lấp đầy bụng, nhưng mà lại không thể xuống phòng bếp, chủ nhân có nói qua, nếu xuống nhà bếp mà bị phát hiện, sẽ bị đem đi nấu canh rắn. Vậy thì đi kho lương thực được rồi, nơi đó có đồ ăn, mọi người cũng không thường lui tới, hấn là rất an toàn.

Bố cục của khách *** đại khái là giống nhau, theo như kinh nghiệm, ta rất dễ dàng tìm được nơi cất giữ thực phẩm.

Ta dùng đầu đục thủng giấy cửa sổ, trườn vào, thấy bên trong có trữ lương thực cùng với một ít hoa quả khô và rau dưa, ta có hơi nhụt chí, liền tục lắc đầu, vừa lạnh lại dơ bẩn như vậy ăn thế nào được?

Ta nghĩ ta bình thường là được sủng đến độ khản ăn, tuy rằng rất đói bụng, nhưng đối với mấy thứ rau cải sống nguội này ta tuyệt đối nuốt không trôi. Hít một hơi, ta lại trườn về hướng một gian nhà khác, lần này hình như ta tìm đúng nơi, bởi vì vừa đi vào, ta đã nghe được một mùi thơm tinh khiết, là mùi rượu, ta cố sức hít vào thật sâu, sau đó nhanh chóng theo hương rượu trườn đi.

[1] hoả kế: người làm công

Kiếp này đã định

Tác giả: Phiên Lạc

Biên tập: Triều Nhan

7. Phiên Lạc - Chương 7

Bình rượu đều được đặt dưới hầm ngầm, ta theo cầu thang trườn xuống phía dưới, lập tức nhìn thấy khắp phòng đều là vò rượu được dán giấy niêm phong. Nhưng cho dù vậy, hương rượu mê người vẫn thoang thoảng truyền đến, ngửi được tâm trạng của ta cũng vui vẻ hẳn lên.

Ta trườn tới vò rượu gần nhất, phát hiện giấy niêm phong rất chắc chắn, nhưng như vậy cũng không làm khó được ta, ta dùng đầu cố sức húc vài cái, thấy giấy dán nứt ra một khe nhỏ, liền há miệng cắn mạnh, lập tức mùi rượu nồng đậm liền bốc lên, ta bị xông xây xẩm mặt mày, liền theo khe nứt ngả nhào vào bên trong.

A...

Không nghĩ tới giấy lại trơn như vậy, lại càng không biết bình thật là sâu, không kịp đề phòng, ta chìm ngấm xuống đáy, một ngụm lớn rượu ngon truyền vào trong miệng, ta bình thường uống đều là rượu trái cây ngọt dịu, đâu có đậm đặc nguyên chất như thế này, lúc này toàn bộ thân thể của ta đều đắm ở trong rượu, lại uống vào rượu mạnh, nhất thời đầu óc đều choáng váng.

Thích uống rượu là một chuyện, nhưng vừa ngấm mình trong rượu vừa uống lại là một chuyện khác. Ta lúc lắc cái đuôi, định bơi lên phía trên. Rắn vốn biết bơi nên đối với ta mà nói cũng không phải chuyện khó, thế nhưng vừa nuốt xuống mấy ngụm rượu, toàn thân ta cứ như bị lửa đốt, cả người mềm nhũn không có sức lực, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn.

Bởi vì thân thể càng ngày càng nặng, ta cứ thế chìm dần, mà trong lúc chìm ta lại bị uống thêm không ít rượu nữa, khiến ta hết cử động nổi.

Không thể...

Ta không thể trở thành con rắn đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa tới nay bị rượu chìm chết, chết đuối vì rượu thật quá sức tổn hại tự tôn của ta, ta không muốn!!

Hiện tại, ta chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đem cả vò rượu đều uống cạn, hoặc là chịu chết chìm trong rượu, nhưng cả hai cách ta đều không muốn, ta muốn có lựa chọn thứ ba...

Đương nhiên sự việc cũng không như ý nguyện, không đợi ta nghĩ được biện pháp thứ ba, ta đã bị rượu làm cho hôn mê bất tỉnh.

“Tô công tử, người xem Tiểu Lục hình như đã tỉnh...”

Giọng nói vui mừng từ xa truyền đến, âm thanh lơ lửng, khiến ta mất cả buổi mới hiểu được hẳn đang nói cái gì.

Là ai vậy?

Ta uể oải mở mắt, chợt nghe được một hơi thở ra thật dài, có người hài lòng cười nói: “Tĩnh tĩnh, thực sự tĩnh, Tô công tử, người hiện tại có thể yên tâm rồi.”

Ta rất muốn ngẩng đầu nhìn xem ai mà ồn ào như vậy, nhưng cả người trầm trọng vô lực căn bản không nghe theo ý muốn của ta, ta không ngóc nổi đầu, cũng không động dậy nổi thân thể, cứ như một con rắn chết, mặc dù ta vẫn còn thở.

“Mau đem rượu và điểm tâm mà Tiểu Lục thích tới đây.”

Là giọng nói tràn đầy mừng rỡ của Tô đại ca, hẳn không phải đã chán ghét ta sao?

Vì sao còn nhớ tới cho ta ăn gì đó?

Trước mắt ta xuất hiện gương mặt tuần tú của Tô đại ca, sắc mặt hẳn tái nhợt uể oải, trong mắt tràn đầy tơ máu, giống như là mấy ngày không nghỉ ngơi.

Tô đại ca ngồi xuống trước mặt ta, lo lắng hỏi: “Tiểu Lục, có sao không?”

Ta nhìn hẳn một cái, lại buồn bã ỉu xìu sụp mắt xuống, ý thức khôi phục lại, ta liền cảm thấy cả người nóng ran như bị lửa đốt, trong bụng cũng thật khó chịu, nếu như có thể, ta muốn ngay tại chỗ lăn qua lăn lại mấy vòng, hoặc là nhảy vào trong nước lạnh để giảm bớt bị nhiệt thống khổ. Đáng tiếc ta hiện tại ngay cả cử động một chút cũng đã là vấn đề.

Được rồi, ta hình như là bị ngã vào trong vò rượu, xem tình hình hẳn là không chết, nhưng cũng suýt nữa là đi đời rồi.

Một bàn điểm tâm tinh mỹ được dọn lên trước mặt ta, nhưng nhìn thấy ta không có phản ứng, sắc mặt Tô đại ca rõ ràng cũng phát hoảng.

“Tiểu Lục, đây đều là những món người bình thường thích nhất, sao lại không muốn ăn? Người khó chịu chỗ nào, nói cho ta biết...”

Ta chỗ nào cũng khó chịu.

Ta ngay cả sức lực để cử động cái đuôi cũng không có, nên chỉ có thể tiếp tục giữ nguyên trạng thái trầm mặc.

Thấy ta mềm nhũn nằm trên giường, một hỏa kế tên Tiểu Lương cẩn thận hỏi: “Tô công tử, như vậy không hợp lý lắm, Tiểu Lục bình thường rất lạnh lợi, chưa bao giờ mất tinh thần như vậy, có phải do nó bị ngâm trong rượu lâu lắm, không được...”

“Câm miệng!!”

Tô đại ca gầm lên giận dữ cắt đứt lời của Tiểu Lương, vì vậy những người khác liền nói: “Rượu nữ nhi hồng mà ngâm lâu như vậy, muốn nó hoàn toàn khỏe lại chắc cũng cần chút thời gian? Công tử, người không phải là thần y sao? Sao không khám thử cho Tiểu Lục?”

“Ta là thần y chứ không phải thú y, đâu có biết lục phủ ngũ tạng của rắn ở chỗ nào? Được rồi được rồi, các người đều đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy Tiểu Lục nghỉ ngơi.”

Tô đại ca đuổi mọi người ra ngoài, chỉ nghe có người lầm bầm khẽ nói: “Tiểu Lục nghìn vạn lần đừng có xảy ra chuyện, nếu nó xảy ra chuyện, vị chủ tử ở nhà nhất định sẽ lột da chúng ta.”

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Tô đại ca lại ngồi xuống bên cạnh ta, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể ta, khiến ta cảm thấy thoải mái, động tác mềm mại khiến ta không tự chủ được vận vẹo một cái.

Tô đại ca thở dài, nhìn ta nói: “Tiểu Lục, người có biết người đã ngủ suốt ba ngày không?”

Cái gì? Ta dĩ nhiên ngủ lâu như vậy?

“Đêm đó sau khi người mất tích, ta đi tìm người khắp nơi, nghĩ đến người vẫn chưa ăn gì, nhất định sẽ đến nhà bếp tìm thức ăn, kết quả trong nhà bếp tìm không được, nhưng lại phát hiện người trong hầm rượu. Con rắn nhỏ ngu ngốc, đói bụng phải xuống nhà bếp chứ, người đi hầm rượu làm cái gì? Chết đông trong đó đều là nữ nhi hồng lâu năm, cho dù là thanh niên trai tráng, cũng phải pha loãng rồi mới uống, người

lại đem cả người tắm vào trong rượu, lúc ta tìm được người, người đã say đến bất tỉnh nhân sự, may mà ta phát hiện kịp lúc, nếu không...”

Ta đâu có ngốc, chủ nhân nói xuống nhà bếp sẽ bị đem đi nấu canh rắn, cho nên ta mới không đi đó thôi.

Hóa ra ta không phải mê man, mà là say rượu, lại còn say đến ba ngày, ta đây hiện tại toàn thân bủn rủn, chắc cũng bởi vì rượu quá mạnh?

Tô đại ca vuốt ve thật nhẹ nhàng, khiến cho khắp người ta đều ngứa ngứa tê tê, ta vận vẹo thân thể, cảm giác so với hồi nãy tốt hơn nhiều lắm.

Vì vậy ta ngẩng đầu lên, như vậy có thể nhìn thẳng Tô đại ca nghe hắn nói chuyện.

Tô đại ca nhẹ nhàng xoa nắn thân thể của ta từng chút từng chút, ánh mắt hắn nhìn ta rất phức tạp, còn người đen kịt sâu không thấy đáy, lại có tia sáng chợt lóe chợt lóe, giống như bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

Mắt của Tô đại ca thật là đẹp...

“Tiểu Lục, bữa đó là ta sai, rắn cắn người là rất bình thường, đây là bản năng, ta không nên dùng lời lẽ nặng như vậy mắng mỗ ngươi, lại càng không nên đánh ngươi, không biết có phải ở cùng với ngươi thời gian lâu, ta cũng không coi ngươi là rắn mà xem ngươi như con người, cho nên mới đem quy tắc của con người ra quản thúc ngươi. Ta xin lỗi, ngươi đừng giận ta nữa được không?”

Nghe xong lời này, ánh mắt mê trai của ta mới từ con ngươi của Tô đại ca tạm thời dời đi, ta trở về với hiện thực.

Không tức giận sao được? Mắng ta là đồ rắn độc, tuy rằng đây là sự thật, nhưng ý tứ của Tô đại ca rõ ràng là nói ta tâm địa độc ác, lại còn hung hăng đánh ta, lại đuổi ta đi, hại ta thiếu chút nữa chết đuối, sai lầm nhiều như vậy, mắc gì ta phải tha thứ cho hắn?

Không thêm tha thứ Tô đại ca, đợi ta trở về bên cạnh chủ nhân rồi, sau đó sẽ không bao giờ thêm gặp lại hắn nữa!

8. Phiến Lạc - Chương 8

Tuy rằng trong ngực nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao, viền mắt lại dần dần ngập nước, ta trừng mắt nhìn, sau đó nước mắt cứ từng giọt giọt rơi xuống.

Cho tới bây giờ cũng không ai mắng ta, càng không ai đối với ta hung dữ như vậy, trước đây ở Miêu Cương, người ta coi ta như thần cung phụng, sau này đi theo chủ nhân, chủ nhân đối với ta đương nhiên càng không phản đối, chỉ có Tô đại ca, đối với người ta vừa đánh vừa mắng, hiện tại lại xin lỗi, chẳng qua sợ ta chết rất không biết ăn nói thế nào với chủ nhân, cho nên mới rất tốt với ta? Thật ra hắn nói cũng không phải thực lòng, dọc theo đường đi hắn chăm sóc ta cũng đều là giả... Ô... Ô...

Trong lúc khóc ta nghe được Tô đại ca than nhẹ một tiếng, vẻ mặt của hắn lúc này biến hóa thật phong phú, tuyệt đối không thể dùng ngôn ngữ nhân loại biểu đạt trọn vẹn được.

“Ông trời, rắn cũng biết khóc? Tiểu Lục, ngươi còn có bản lĩnh gì thì xuất ra hết đi, không thì ngươi biến thành người, đánh ta cho hết giận, ta tuyệt đối không đánh trả.”

Không để ý tới hắn, ta tiếp tục khóc ròng.

Việc khóc này thật kỳ quái, trước đây khi nhìn thấy chủ nhân rơi lệ, ta cũng nghĩ muốn thử cảm giác một chút xem thế nào, nhưng mặc kệ ta có chớp mắt bao nhiêu lần, đều không nặn ra được một giọt nước mắt.

Hiện tại ta rốt cuộc hiểu được, hóa ra khi người không vui, nước mắt tự nhiên sẽ chảy, không cần phải chớp mắt, nhưng mà ta vì cái gì lại buồn khổ? Những tình cảm vốn lẽ thuộc về nhân loại, bất tri bất giác lúc nào thì dung nhập vào tâm lý của ta?

Thấy ta không phản ứng, Tô đại ca lại vội vã nói: “Tiểu Lục, ngươi bình thường rất thông minh nhất định hiểu được ta đang nói gì phải không? Ta đã xin lỗi rồi, ngươi tha thứ ta một lần có được không? ngươi nếu như nguôi giận thì gạt đầu nói cho ta biết.”

Không gật!

“Tiểu Lục...”

Không gật!

“Coi như ta sợ người, đại ca...”

“Đại thúc...”

“Đại gia...”

“Gia gia...”

Có gọi ta tổ tông, ta cũng không gật!

Tuy rằng không có gật đầu, nhưng mà tâm trạng dễ chịu hơn lúc đầu rất nhiều, cũng có tinh thần hẳn, hóa ra nước mắt còn có tác dụng như vậy, xem ra nhân loại thông minh hơn động vật nhiều lắm.

Tô đại ca còn đang dùng đôi mắt trông mong nhìn ta, chờ ta hồi phục, hẳn thấy ta vẫn thờ ơ, không thể làm gì khác hơn là lại nói: “Rắn tổ tông, chỉ cần người không giận, sau này ta đều cho người ngủ ở trong lòng ta có được hay không?”

Gì? Điều kiện này không tồi.

Nghĩ đến không cần phải ngủ trong cái ổ lạnh lạnh kia, ta bắt đầu động tâm, đầu lập tức ngừng lên.

Tô đại ca thấy thế, lại theo sát nói: “Muốn ngủ bao lâu thì ngủ bao lâu, cho đến khi người phiền chán mới thôi.”

Có phải là lâu cả đời không?

Không hiểu lắm cả đời đến tột cùng là bao nhiêu lâu, dù sao thì ở Miêu Cương ta cũng từng chứng kiến những người xung quanh sinh lão bệnh tử, ta nghĩ cả đời hẳn là không có bao nhiêu lâu đâu?

Đương nhiên lời này ta không thể nào hỏi được, chỉ có thể vầy vầy cái đuôi, biểu thị ta có ý kiến.

“Vẫn chưa chịu? Người con rắn nhỏ này, còn có yêu cầu gì?”

Ta nghĩ nghĩ một chút, liền dùng cái đuôi vẽ lên trên giường một đường nằm ngang thật dài, biểu đạt nguyện vọng của chính mình.

Đáng tiếc Tô đại ca hình như không hiểu, hẳn kỳ quái nhìn ta hỏi: “Là ý gì?”

Ta không kiên nhẫn vẽ lại lần nữa, nhìn hẳn vẫn là bộ dạng không hiểu ra sao, ta không khỏi lắc đầu.

Tô đại ca, thật là ngốc, ta không thèm để ý tới người nữa.

Ta ngạo mạn uốn éo thân thể, trườn tới bên người Tô đại ca, hẳn vội ôm lấy ta, vì vậy ta dựa đầu vào lòng hẳn, cọ qua cọ lại, tìm một vị trí thoải mái bắt đầu nghỉ ngơi, lúc này Tô đại ca mới hiểu ra, hẳn giật mình kêu lên: “Một? Vẫn? Vẫn như vậy kéo dài? Đó không phải là cả đời? Hình Tiểu Lục, người muốn ta cùng người cả đời?”

Tô đại ca cuối cùng cũng hiểu được ý của ta, ta hài lòng hướng hẳn gật đầu.

Gì chứ giật mình như vậy? Cả đời cũng không phải rất dài, người hại ta thê thảm như vậy, ta sao có thể nhẹ nhàng bỏ qua cho người?

Sửng sốt một lúc lâu, Tô đại ca rốt cuộc thở dài.

“Hình Tiểu Lục, đừng phải tiểu khắc tinh nhà người, ta coi như nhận mệnh, cả đời thì cả đời, con rắn nhỏ người, thông minh như vậy, vì sao lại không chịu tu hành? Đắc đạo thành tiên, có được linh hồn bất tử... Đây, người làm gì?”

Trò chuyện với Tô đại ca lâu như vậy, ta cũng có hơi đói bụng, liền vươn lưỡi liếm món điểm tâm đặt bên cạnh hẳn, Tô đại ca vội đem cả mâm điểm tâm đặt đến trước mặt ta, miệng than thở: “Quên đi, bao nhiêu

điểm thông minh của người đều dùng vào việc ăn uống, hơn nữa thành tiên có cái gì tốt, còn không bằng ở tại nhân gian bình yên sống cả đời.”

Đối với lời nói của Tô đại ca ta cũng không rõ lắm, bởi vì vừa được hấn vuốt ve một lúc lâu, cái bụng vốn trướng trướng của ta đã xẹp xuống, hơn nữa lúc này tâm tư của ta tất cả đều đặt vào đồ ăn, căn bản không có chú ý tới tay của Tô đại ca vẫn ở trên đầu ta vuốt ve thật dịu dàng.

Bất hòa giữa ta và Tô đại ca bởi vì ta say rượu mà tuyên cáo chấm dứt, lúc sau ta lại nghe bọn tiểu nhị nói, ba ngày ta hôn mê bất tỉnh, Tô đại ca đều một mực ở bên giường chăm sóc ta, không hề chớp mắt, nghe được lòng ta thật khó chịu. Thật ra ngày đó ta cũng sai rồi, thiếu chút nữa đã cắn Tô đại ca, ta sau này nhất định phải sửa đổi tính tình của mình, không thể cứ hung bạo như vậy.

Bởi vì hoãn ba ngày hành trình, đến khi khởi hành lại, chúng ta dùng tốc độ nhanh hơn chạy đi, nhưng mà chạy không chạy đối với ta chẳng có gì khác nhau, đằng nào ta cũng nằm trong lòng Tô đại ca thôi, thường thường chỉ để ý đến ăn và ngủ.

“Tiểu Lục, sau này mặc kệ tình huống gì, đều không thể thương tổn người, bởi vì sinh mệnh là rất quý giá, nhà họ Tô chúng ta đều làm nghề y, mạng người như thiên, những lời này không được quên.”

Một đêm, khi ta và Tô đại ca cùng nhau tắm, hấn đột nhiên nắm lấy ta rất trịnh trọng nói như vậy.

Đã biết đã biết...

Lúc này tâm tư của ta đều đặt vào thân thể mê người của Tô đại ca, đối với lời nói của hấn ta chỉ là gạt đầu cho có lệ.

Cơ thể của Tô đại ca thật là rắn chắc, chủ nhân lại... Được rồi, hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng tắm chung với chủ nhân, Tô đại ca là thân thể nam tính duy nhất mà ta thấy.

“Tiểu Lục, người lại nhìn cái gì? Vì sao vừa vào bồn tắm người lại có vẻ là lạ? Nhột, đừng có liếm ta nữa, người con rắn nhỏ này, còn quậy nữa, có tin ta bỏ đối người ba ngày không? Không nên náo loạn, ta đầu hàng, đầu hàng...”

Hì hì, ở trong nước, Tô đại ca đâu thể nào là đối thủ của ta. Ta ở trong nước vẫy vùng bơi lội, không ngừng té nước lên mặt lên người hấn, nhìn bộ dạng chật vật của Tô đại ca, ta thật hài lòng.

Xem ra cho dù có trở lại Trích Tinh lâu, ta cũng sẽ không buồn chán, bởi vì ta đã có người chơi cùng, mà lại là cả đời nữa chứ.

9. Phiến Lạc - Chương 9

Chúng ta quay về Trích Tinh lâu sớm hai ngày so với dự định, vừa nghe tin chúng ta đã về, các vị chủ tử trong phủ đều lập tức chạy tới sảnh phía trước, lúc đó ta đang nằm trên vai Tô đại ca ngủ gật, chợt thấy thân thể căng thẳng, đã bị người tóm lấy.

“Tiểu Lục, người còn dám ngang nhiên trở về?!”

Ta mở mắt ra, lập tức thấy chủ nhân tươi cười nhìn ta, ta không chú ý tới ánh mắt âm trầm tức giận của y, mừng rỡ kêu to: “Chủ nhân, ta đã trở về!”

Đáng tiếc tiếng kêu của rắn chỉ là phì phì, nên tâm trạng hưng phấn của ta không có truyền sang chủ nhân được. Y ngay tại lúc ta phát sinh thật nhiều âm thanh phì phì, ném ta qua một bên, hằm hừ nói: “Chỉ đùa với người một chút, người dĩ nhiên dám trốn nhà đi, người nói, người muốn chết như thế nào? Hấp hay kho?”

Chủ nhân nha, nói như thế nào ta cũng là cứu tử nhất sinh mới trở về, sự việc đều đã trôi qua lâu như vậy, người sao còn chưa có nguôi giận?

Ta vội vàng trốn tới bên chân chủ nhân không ngừng dụi vào chân y, hy vọng có thể làm y bớt giận, thế nhưng Huỳnh Tuyết đứng bên cạnh lại lạnh lạnh nói một câu triệt để đánh úp toàn bộ mọi hy vọng của ta.

“Tiểu Lục, người tỉnh lại đi, dọc theo đường đi phát sinh chuyện gì Tô đại ca đều gửi thư cho chúng ta biết, xem chừng trong một khoảng thời gian người sẽ không có đồ ăn ngon đâu, lo mà tỉnh lại tỉnh lại.”

Vì sao cần phải tỉnh lại? Ta chỉ là một con rắn thôi, vì sao mọi người cứ đem khuôn khổ nhân loại ra quẩn thúc ta? Nếu sớm biết như vậy, ta ngay từ đầu gặp chủ nhân cứ giả bộ ngu ngu một chút thì tốt rồi.

Quả nhiên liên tiếp ba ngày, Huỳnh Tuyết mang cho ta đều là canh rau, điểm tâm ta thích cùng rượu trái cây hoàn toàn không có, ta tức giận lắc lắc đuôi biểu thị kháng nghị, thế nhưng tiếp theo lại bị Huỳnh Tuyết gõ cho một cái.

“Loại cơm nước này người bình thường còn chưa được ăn, người dĩ nhiên dám chê? Không bắt người ăn trâu nuốt rau mới là sai lầm rồi!”

Không được ăn món mình thích chỉ là chuyện phụ, chuyện trọng yếu hơn là ta lại bị chủ nhân ném vào cái ổ nhỏ trước kia.

Rổ nhỏ vốn là rất ấm áp, nhưng mà hiện tại ta đã không còn thích nữa, bởi vì ta nghĩ ở đâu cũng không so được với Tô đại ca ôm ấp, ấm áp cùng an tâm.

Ta bắt đầu trở nên buồn bã ủ rũ, thậm chí ngay cả ngực chủ nhân ta cũng không có chủ động chui vào, đây là chuyện trước kia không bao giờ phát sinh, chủ nhân lập tức phát hiện ra khác thường, y rất lấy làm kỳ quái nói với công tử Tĩnh: “Tiểu Lục ra ngoài một chuyến, thế nào lại trở nên là lạ. Nó trước đây rất thích quẩn lấy ta.”

“Mấy ngày qua nó vẫn đi theo Hoán Hoa, có lẽ là nảy sinh cảm tình, Bích Phệ là thần vật thông linh, chắc là nó đang nhớ Hoán Hoa?”

Vừa nghe bọn họ nhắc tới tên của Tô đại ca, ta lập tức ngẩng đầu lên.

Ta hiện tại còn đang giận Tô đại ca, thì ra lần trước những lời hấn nói đều là gạt người, cái gì muốn chiếu cố ta cả đời, kết quả vừa về tới Trích Tinh lâu đã lập tức biến mất vô tung vô ảnh, chẳng trách tộc của ta đều bảo lời nói của con người là tuyệt đối không thể tin tưởng.

Giữa lúc ta còn đang tức giận bất bình, chợt nghe công tử Tĩnh nói: “Nếu như Tiểu Lục thích theo Hoán Hoa, vậy đưa nó cho Hoán Hoa đi, Hoán Hoa luôn quanh năm một người ở ngoài bốn tấu, bên cạnh không người tâm sự, chắc là rất tịch mịch. Bản thân hấn lại là một người thích náo nhiệt, nếu có Tiểu Lục bên người, hấn nhất định sẽ thấy tốt hơn rất nhiều.”

Cái gì? Muốn đem ta tặng người? Hơi quá đáng, ta cũng không phải đồ vật này nọ, nói tặng là tặng. Hơn nữa Tô đại ca cũng không để ý đến ta, việc gì ta phải đi để ý hấn?

“Như vậy sao...” Chủ nhân trầm ngâm một chút nói: “Nếu như Tiểu Lục nguyện ý, ta sẽ không có ý kiến.”

Ta không đồng ý!

Ta lập tức ngẩng cao thân mình, hướng về phía chủ nhân liều mạng lắc đầu, biểu lộ ta không muốn bị sang tay.

“Ha ha, Tiểu Lục không muốn kìa.”

Chủ nhân rất hài lòng đem ta ôm lên, cười nói: “Tĩnh, Bích Phệ vốn thông linh, đương nhiên sẽ không thờ hai chủ, người như thế nào lại quên đạo lý này?”

Bởi vì tâm trạng của chủ nhân rất là tốt, nên ta tạm thời có thể nằm trong lòng y ngủ, thế nhưng lại cảm thấy khó chịu. Thân thể chủ nhân là lạnh lạnh, tim đập cũng lặng lẽ, không giống Tô đại ca, hấn ôm ấp rất ấm áp, khiến ta chui vào rồi sẽ không muốn quay ra.

Bởi vì ta phản đối kịch liệt, lời bàn muốn đem ta tặng người đã bị bỏ qua một bên, mà mấy ngày nay ta đều không thấy Tô đại ca, điều kỳ quái chính là hấn cũng không đến tiền thính ăn cơm chung như trước kia, làm hại ta mỗi ngày đến giờ cơm đều lập tức chạy đi tiền thính, mong muốn có thể nhìn thấy hấn, nhưng lần nào cũng thất vọng quay về.

Huỳnh Tuyết đương nhiên không biết suy nghĩ của ta, nàng mỗi lần nhìn thấy ta đến đều không thể nề hà mà nói: “Tiểu Lục, đồ ăn của ngươi chẳng phải ta đều đúng giờ chuẩn bị cho ngươi sao? Vì sao mỗi bữa cơm đều chạy tới, ngươi con rắn nhỏ tham ăn này, không sợ mập quá bò không nổi sao?”

Ta đâu phải vì ăn cơm mà tới, ta là muốn gặp Tô đại ca.

Tuy rằng ngoài miệng không thừa nhận, nhưng thật ra trong lòng ta rất nhớ Tô đại ca, đương nhiên cũng có thể nói là rất nhớ ôm ấp ấm áp của hắn.

Nhưng vì sao luôn luôn không nhìn thấy bóng dáng Tô đại ca? Lẽ nào hắn lại ra ngoài buôn bán rồi? Theo lý hắn vừa mới trở về, sẽ không lại ra đi nhanh như vậy đâu?

Thôi đi, so với ở chỗ này chờ đến khô người, không bằng trực tiếp đi xem là được.

Chủ ý đã định, ta lập tức trườn về phía phòng ở của Tô đại ca, câu nói không muốn gặp hắn đã sớm bị ta quăng ra khỏi đầu.

10. Phiến Lạc - Chương 10

Ta còn chưa trườn tới gần phòng ở của Tô đại ca, đã nghe một làn hương được bay tới, xem ra Tô đại ca lại đang loay hoay với dược liệu, có thể bởi vì Tô đại ca quanh năm tiếp xúc với dược liệu, cho nên trên người hắn cũng mang theo một mùi hương thảo dược thoang thoảng, đó là mùi vị mà ta thích.

Ta chậm rãi trườn tới trước phòng, đang do dự không biết có nên đi vào hay không, chợt nghe bên trong truyền ra một cơn ho khe khẽ, tiếp theo là tiếng Liễu đại ca trách cứ.

“Ngươi nếu đã sinh bệnh, cần gì phải vội vàng lên đường như vậy, bản thân mình là đại phu, mà ngay cả điểm thường thức đó cũng không biết?”

“Khụ khụ, Hâm Phong, ngươi đã quên mất câu nói, y bất tự y sao? Chẳng qua là bị chút phong hàn mà thôi, không quan trọng.”

Là giọng nói của Tô đại ca, chẳng trách ta không gặp được hắn, thì ra hắn bị bệnh. Nhưng bị bệnh sao còn phải vội vàng quay về? Chẳng lẽ là hắn lo lắng ta không chịu nổi giá lạnh của phương Bắc?

“Chúng ta là người luyện võ, sao có thể lại đơn giản bị phong hàn? Ngươi là bởi vì ở chung với Tiểu Lục quá lâu, cơ thể bị độc khí của nó xâm nhập, hai mặt giáp công, nên mới bị bệnh, ngươi dĩ nhiên còn cứ để như vậy miễn cưỡng chống đỡ.”

Liễu đại ca nói khiến lòng ta giật mình, là ta làm Tô đại ca sinh bệnh sao? Thế nhưng ta cũng từng tiếp xúc với nhiều người, vì sao bọn họ không có việc gì?

“Ha ha, không nghĩ tới độc tính của Bích Phệ lại lợi hại như vậy, ta cũng là nhất thời lơ là nên mới...”

“Ta thấy ngươi là hồ đồ rồi, ngươi thành thật nói cho ta biết, Tiểu Lục có cắn ngươi hay không?”

“Ngươi nói giỡn cái gì, nếu như bị Tiểu Lục cắn, ngươi nghĩ ta còn có thể sống để trở về sao? Chẳng qua hai tháng qua chúng ta ngày ngày đều ăn uống chung, khó tránh khỏi hít vào một ít độc khí do nó phun ra, cho nên thân thể mới suy yếu, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút là khỏe lại, sẽ không có việc gì.”

Chẳng hay chẳng biết, mà ta đã ở cùng với Tô đại ca hai tháng rồi.

Nghe Tô đại ca nói, ta mới nhớ tới dọc theo đường đi cả ngày ta đều quần quít lấy hắn, cùng hắn chung mâm chung chén không nói, lại còn thường thường liếm cổ của hắn, gương mặt, khóe môi... những động tác này ta trước đây cũng thường làm với chủ nhân, đây là một cách để ta biểu đạt tâm trạng, ta căn bản không thấy có gì không ổn, thế nhưng hiện tại nghĩ lại, thân thể chủ nhân là bách độc bất xâm, mà Tô đại ca chỉ là người bình thường, thỉnh thoảng tiếp xúc vài lần không có vấn đề gì, nhưng mà mỗi ngày đều như vậy, độc khí trên lưỡi ta nhất định là đã rót vào thân thể Tô đại ca, khiến cho thân thể hắn hư nhược. Nhưng vì sao hắn không nói, nếu hắn nói ra, ta nhất định sẽ không quần quít lấy hắn, ta cũng đâu muốn làm hại hắn đâu.

“Tiểu Lục sao rồi? Mấy ngày nay không gặp, ta rất nhớ nó, Hâm Phong người biết không? Tiểu Lục rất thông minh, nó dĩ nhiên còn biết chữ...”

“Miễn bàn cái đồ rắn không lương tâm đó, ta nghe Mộ Dung nói, hẳn thấy người thích Tiểu Lục, cho nên mới thương lượng với Tiểu Phi đem Tiểu Lục tặng cho người, kết quả chủ nhân còn chưa kịp trả lời, nó đã mở miệng, liều mạng lắc đầu cự tuyệt, thực sự là một chút tình nghĩa cũng không có, mệt cho người dọc theo đường đi chiều cổ nó nhiều như vậy!”

Không phải đâu, ta lúc đó là đang giận Tô đại ca nên mới nói như vậy, ta không phải không lương tâm!

Ta tức giận vẩy vẩy đuôi, nhưng ngẫm lại Liễu đại ca nói cũng là sự thực, nên á khẩu không biết phải biện giải thế nào.

Nhưng Tô đại ca lại nở nụ cười.

“Tiểu Lục tự ái rất cao, các người coi nó như lễ vật tặng cho người ta, nó đương nhiên sẽ tức giận,”

A, Tô đại ca thật hiểu ta nha, hẳn làm sao biết trong lòng ta đang nghĩ cái gì?

“Huống chi xà vương Bích Phệ suốt đời chỉ theo một chủ nhân, nó nếu đã theo Tiểu Phi, sẽ không thờ hai chủ, đó cũng là lòng trung thành của nó.”

“Trung thành?” Liễu đại ca hừ một tiếng nói: “Ta thấy nó ngoại trừ ăn với ngủ ra không biết gì hết.”

Nghe sao giống như lời Tô đại ca bình thường hay nói trước mặt ta, nhưng mà hiện tại hẳn lại nói ta trung thành, lại còn khen ta thông minh...

Thì ra những điều hẳn nói trước kia đều là đùa giỡn với ta thôi, chứ thật ra trong lòng hẳn nghĩ khác.

Lời khen của Tô đại ca khiến cho ta có hơi lảng lảng, nhưng lập tức ta lại nghe được tiếng hẳn ho khan, điều này làm cho tâm trạng của ta vốn đang muốn gặp hẳn liền rơi xuống. Tiếng ho kia từng chút từng chút đập vào trong lòng, khiến cho lòng ta mơ hồ đau nhức, ta gục đầu xuống, buồn bã ủ rũ quay về cái ổ nhỏ của mình.

Thì ra Tô đại ca không phải quên mất ước định của hai chúng ta, hẳn chỉ là bị bệnh, không thể tới tìm ta mà thôi, mà nguyên nhân khiến hẳn sinh bệnh cũng chính là ta.

Ta không thể ở cùng với Tô đại ca nữa rồi, không thể tiếp tục ngủ trong ngực ấm áp của hẳn, không thể nghe hẳn nói chuyện phiếm, không thể cùng hẳn tắm....

Ô ô ô....

Ta cuộn tròn thân thể, co lại trong ổ bắt đầu khóc, nghĩ rằng khóc xong tâm trạng sẽ tốt hơn, ai biết càng khóc càng thấy thương tâm, trong lòng càng thấy chua xót.

Lần trước lúc cãi nhau với Tô đại ca ta cũng khóc lớn một trận, sau đó tâm trạng trở nên rất tốt nha, vì sao lần này lại không được?

Ta khóc mệt mỏi, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng ngủ, khi tỉnh lại đã là buổi tối, trong phòng không ai, không biết chủ nhân và công tử Tĩnh đã đi đâu, nhưng mà trước ổ của ta có đặt đĩa thức ăn, nhất định là trong lúc ta ngủ Huỳnh Tuyết đã đem tới.

Ta tùy tiện ăn một ít, lại lui thân thể về trong ổ, bên tai không ngừng vang vọng tiếng ho khan của Tô đại ca, khiến ta đứng ngồi không yên, phiền muộn xoay xoay vài cái, đột nhiên nghĩ đến, không thì len lén đi xem Tô đại ca là được rồi, chỉ cần không tới gần hẳn thì không có việc gì.

Phòng ngủ của Tô đại ca vẫn còn sáng đèn, nhưng không nghe có tiếng động, đêm cũng đã khuya, không biết Tô đại ca đã ngủ hay chưa.

Ta từ khe hở của cửa phòng lặng lẽ tiến vào, trườn tới buồng trong, chỉ thấy Tô đại ca nghiêng người nằm ở trên giường đang ngủ say, căn bản không có phát hiện ra ta đến, đôi mày kiếm thon dài của hẳn bởi vì ho nhẹ mà thỉnh thoảng nhuộm lại, ngực cũng phập phồng theo hơi thở, ánh nền trên bàn chiếu sáng gương mặt hẳn, ta mới phát hiện sắc mặt hẳn thật là tái nhợt.

Tô đại ca bình thường ngủ rất nhay, không biết có phải là vì vừa mới uống thuốc hay không, hô hấp của hắn so với bình thường hươu trầm nhiều lắm, ta thấy một tay của hắn đặt ở bên ngoài, nghĩ muốn tiến lên giúp hắn đắp lại chân.

Đột nhiên trong lúc đó, ta bỗng hận mình chỉ là một con rắn, ta luôn lấy thân phận xà vương làm vinh quang, thế nhưng hiện tại ta lại mong muốn có thể biến thành người, cho dù chỉ là một người hết sức bình thường.

Như vậy, ta có thể giúp Tô đại ca đắp chân, giúp hắn xoa xoa ngực, để hắn ngủ thoải mái một chút, còn có thể chuyện trò tâm sự cùng hắn, ta sẽ nói cho hắn, ta không phải là không có lương tâm, ta cũng rất muốn ở cùng với hắn, cho dù xà vương Bích Phệ suốt đời chỉ có một chủ nhân, nhưng Tô đại ca không phải chủ nhân của ta, hắn là người ta rất quan tâm!

Thế nhưng, hiện tại cái gì ta cũng làm không được, ta chỉ có thể len lén chạy tới thăm hắn, thậm chí còn không dám tới gần quá...

“Tiểu Lục...”

Không xong, ta đánh thức Tô đại ca rồi.

Qua làn nước mắt chớp động, chỉ thấy Tô đại ca ngồi dậy, hắn nhìn ta, khóe miệng lập tức cong lên một nụ cười.

Không đợi hắn nói, ta vội vàng quay đầu bỏ chạy, chỉ nghe Tô đại ca ở phía sau kêu “Tiểu Lục, Tiểu Lục...”

Không thể nghe Tô đại ca, đến gần hắn sẽ làm hại hắn.

Ta bàng hoàng mất mát trườn trở về, may mà Tô đại ca không có đuổi theo đến đây, thế nhưng tim đập thật lợi hại, không biết là vì kinh hoàng hay sợ hãi.

11. Phiến Lạc - Chương 11

Qua vài ngày, Tô đại ca đột nhiên tìm đến chủ nhân, ta vừa nhìn thấy hắn, lập tức trốn xuống gầm giường, động tác chạy trốn của ta khiến cho chủ nhân cười to một trận.

“Tô đại ca, người thật là có bản lĩnh, ngay cả xà vương Bích Phệ cũng sợ người như vậy.”

Trốn dưới gầm giường, tuy rằng ta không thể trực tiếp nhìn thấy Tô đại ca, nhưng không có nghe hắn ho khan, thậm chí lúc chủ nhân cười, hắn cũng cười theo, ta biết hắn đã khỏi bệnh hẳn.

Tô đại ca tới là vì bàn bạc với chủ nhân chút sự vụ của Trích Tinh lâu, bởi vì mấy ngày nữa hắn muốn đi Tô Châu. Hắn còn hỏi tới ta, nhưng mà ta từ đầu tới cuối đều trốn dưới gầm giường không chịu đi ra, Tô đại ca trước khi đi còn cố bắt chuyện với ta nhưng ta cũng không có đáp lại.

Tô đại ca rời đi xong, chủ nhân rất tức giận mắng ta: “Tiểu Lục, người thật sự rất không biết điều, Tô đại ca đến làm khách, người ngay cả chào hỏi cũng không chào, uống hắn chăm sóc cho người lâu như vậy. Không để ý đến người nữa, người thích ở dưới gầm giường thì ở dưới đó cho đã đi.”

Ta không chú ý chủ nhân đang nói cái gì, trong đầu chỉ có những lời nói của Tô đại ca không ngừng xoay quanh, thì ra hắn lại muốn đi xa, như vậy chẳng phải ta sẽ không được gặp hắn trong một thời gian dài?

Thật ra từ sau lần đến thăm Tô đại ca đó, mỗi đêm khuya ta đều lặng lẽ đến nhìn hắn. Đường nhiên để tránh bị hắn phát hiện, ta chỉ có thể vội vội vàng vàng nhìn một cái là lại trốn mất. Điều này trở thành một việc tất yếu mà ta làm hằng ngày, nghĩ tới phải thật lâu không thể nhìn thấy gương mặt tươi cười của hắn, tâm trạng của ta đột nhiên trở nên rất không xong.

Không được, ta cũng muốn ra ngoài.

Đằng nào thì cũng trốn nhà một lần rồi, thêm một lần nữa cũng vậy thôi, cùng lắm thì đến lúc trở về tiếp tục ăn trầu nuốt rau là được, huống hồ chủ nhân cũng không nổi trướng phạt ta như vậy.

Năm ngày sau Tô đại ca rời đi. Ta nhìn thấy bọn họ đem hàng hóa trang bị sắp xếp xong xuôi, thừa dịp bọn họ không chú ý, len lén bò lên xe ngựa chuyên chở hàng hóa, bắt đầu hành trình bỏ nhà ra đi lần thứ hai.

Không ai phát hiện ta trốn đi, khiến cho ta rất đắc ý với mưu kế của mình. Điều thất sách duy nhất chính là ta bò lên xe ngựa chất đồng hàng hóa nên xe xóc nảy kinh khủng, nhưng mà cũng không có biện pháp nào khác, dù sao ta cũng không thể đi chung xe ngựa với Tô đại ca, ta không muốn hấn lại trúng độc.

Xóc nảy cũng không tính cái gì, không có cái ăn mới là khổ cực nhất, ta vốn tưởng rằng có thể giống như bình thường, tranh thủ lúc Tô đại ca ngủ tới thăm hấn, kết quả còn chưa kịp thực hiện được kế hoạch, ta đã mất đi tri giác, nguyên nhân không nói cũng biết — một nửa là vì xóc quá chịu không nổi, nửa còn lại là vì đói.

“Tiểu Lục, Tiểu Lục...”

Nghe được có người đang gọi, ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, xe ngựa đã ngừng lại, âm thanh lo lắng của Tô đại ca từ xa truyền tới.

A, vì sao Tô đại ca lại biết ta ở chỗ này?

Ta vận vẹo thân thể, bởi vì vẫn cuộn mình nấp trong kẽ hở của hàng hóa, ta thấy rất khó chịu, đang suy nghĩ không biết có nên trả lời hay không, chợt nghe Tô đại ca kêu lên: “Hình Tiểu Lục, lập tức lăn ra đây cho ta, lâu như vậy chưa ăn cái gì, người không đói bụng sao?”

Sao lại không đói bụng, không thấy ta đói đến ngất xỉu sao?

Để tránh khả năng bị đói chết, ta lập tức từ trong đồng hàng hóa chui ra. Ta vốn dự định tránh Tô đại ca, nhưng ai biết vừa mới thò đầu ra, đã thấy cổ căng thẳng, ta bị Tô đại ca tóm lấy, ngay sau đó ót lại bị gõ một cái thật mạnh.

Đau quá...

Không đợi ta ẩm ức kêu lên, trước mắt đã tối sầm, Tô đại ca đem ta nhét vào trong ngực, quay lại xe ngựa của hấn.

Toàn bộ thân thể lập tức trở nên ấm áp, còn có tiếng tim đập đã lâu không được nghe, khiến ta hưng phấn đến độ nhất thời quên mất việc không nên tiếp xúc thân mật với Tô đại ca, ta dùng đầu dụi dụi vào ngực của hấn, chỉ nghe Tô đại ca cười nói: “Tiểu Lục, ở trong xe chở hàng trốn cả ngày, cả người dơ như vậy, còn dám dụi vào người ta, đừng náo loạn, lập tức đi ra ăn đi.”

“Nếu không phải Tiểu Phi sai người đưa tin cho ta, nói người có khả năng lại trốn nhà theo ta, ta như thế nào cũng nghĩ không ra người trốn trong xe chở hàng. Con rắn nhỏ ngu ngốc này, có muốn trốn cũng nên trốn trong xe của ta, trốn trong xe ngựa chở hàng hóa rất khó chịu.”

Nhìn bộ dạng ăn đồ ăn ngẫu nhiên như gió cuốn mây tan của ta, Tô đại ca ở một bên dở khóc dở cười hỏi: “Lần này lại làm sao? Là mọi người bắt người ăn chuột, hay là bắt người ăn ếch?”

Ta lập tức lắc đầu, từ lúc ta trốn nhà trở về, chủ nhân sẽ không đối với ta làm những chuyện nhàm chán như vậy.

Tô đại ca ngạc nhiên: “Vậy thì vì cái gì?”

Là bởi vì người thôi, người ta mỗi ngày đều muốn thấy người...

Thấy vẻ mặt Tô đại ca không hiểu gì cả, ta tức giận lắc đầu liên tục, biểu đạt bất mãn trong lòng. Ăn uống no đủ, ta đột nhiên nhớ tới những gì Tô đại ca nói, liền vội vàng búng mình một cái, trườn tới góc tối trong khoang xe. Tô đại ca bị hành động quyết liệt của ta dọa cho giật mình, vội hỏi: “Người ăn no rồi sao? Làm gì mà trốn xa như vậy?”

Bởi vì sợ người trúng độc nha, ngu ngốc!

Ta không ngừng lắc đầu vẩy đuôi, hy vọng Tô đại ca có thể hiểu được, ai biết hấn sau khi nhìn chăm chăm ta cả buổi, đột nhiên vèo một cái bật cười.

“Tiểu Lục, người lại làm trò quỷ gì? Có phải là nằm trong xe chở hàng lâu lắm, đến mức toàn thân động kinh?”

Ta liếc hẳn một cái xem thường, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Thật là khủng, có ai thấy qua rắn bị động kinh chưa?

“Được rồi, Tiểu Lục, đừng náo loạn, nghe ta nói đã.”

Tô đại ca không để ý tới ta chống cự, đem ta bắt tới trước mặt hắn, cười nói: “Người muốn nói người không phải là tức giận bỏ nhà, mà là muốn theo ta ra ngoài đi du lịch, Tiểu Lục, người muốn theo ta đúng không?”

Ừ, đáp án này đúng hơn phân nửa, thế nhưng ta không thể gật đầu, bởi vì nói vậy sẽ làm hại Tô đại ca, hơn nữa ta cũng không muốn gật đầu, cái gì mà muốn theo hắn, thật ngượng ngùng...

Thấy ta không nhúc nhích, Tô đại ca hai mắt sáng rực, cười nói: “Không lắc đầu tức là ta đoán đúng, như vậy người vừa thấy ta đã né tránh, có phải là sợ ta trúng độc không?”

A, không lắc đầu còn có nghĩa là thừa nhận?

Ta kinh hãi thấy Tô đại ca có thể đoán trúng tâm sự của ta, bởi vì ngay cả chủ nhân cũng có lúc không hiểu ta muốn nói gì, vì sao Tô đại ca đoán một cái là trúng ngay?

“Ha ha, Tiểu Lục, thì ra là người nghĩ như vậy, chẳng trách người trốn dưới gầm giường không chịu gặp ta. Đừng lo lắng, ta đã khỏe rồi, lần trước chỉ là ngoài ý muốn, bởi vì đột nhiên ở chung với người, thân thể trong nhất thời không quen, đợi cho từ từ thích ứng rồi thì sẽ không có việc gì, ngược lại, cơ thể ta bây giờ đã ngấm qua độc rắn, độc được bình thường không thể ảnh hưởng đến ta nữa, đây là chuyện tốt.”

Thì ra là như vậy?

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn Tô đại ca, thấy sắc mặt của hắn xác thực rất khỏe mạnh, không còn tái nhợt suy yếu như trước.

Nói như vậy, sau này ta đều có thể ở cùng với Tô đại ca? Ta rất vui vẻ, nhện không được nhào tới trước mặt hắn, cố sức liếm liếm mặt hắn, Tô đại ca cười ha ha đem ta ôm vào trong lòng.

Cứ như vậy ta theo Tô đại ca bắt đầu hành trình trốn nhà ra đi lần thứ hai, Tô đại ca viết một phong thư gửi cho chủ nhân, báo cho mọi người biết tình trạng của ta, có điều hồi âm lần này của chủ nhân cũng không có mắng ta, chỉ nói nếu như ta không nghe lời, Tô đại ca không cần lưu tình, cứ thoải mái mà dạy dỗ ta vân vân... đại loại như vậy.

Trên đường đi Tô đại ca nói cho ta biết lần này hắn đi Giang Nam, mục đích thứ nhất là vì việc làm ăn, mặt khác cũng muốn nhân cơ hội này đi Tô Châu cúng tế cha mẹ hắn một chuyến, ta mới biết Tô đại ca vốn là người Giang Nam, cùng với chủ nhân là đồng hương. Giang Nam là địa linh nhân kiệt, chẳng trách chủ nhân cùng với Tô đại ca lớn lên đều là nhân tài tiêu biểu.

12. Phiến Lạc - Chương 12

Vùng Giang Nam phong cảnh tú lệ so với Quan Ngoại lạnh lẽo hiu quạnh phải khoan khoái hơn nhiều lắm, dọc theo đường đi lại có món ăn ngon, ta ăn đến bất diệc nhạc hồ. Sau khi đến thành Tô Châu, chúng ta ở lại trong khách *** Lai Thăng lớn nhất thành, Tô đại ca sai bọn tiểu nhị kiểm tra hàng hóa, sau đó liền mua nhang đèn tiền giấy cùng với hoa quả điểm tâm, mang theo ta đến mộ phần cha mẹ hắn cúng bái.

Mộ của Tô bá bá và Tô bá mẫu ở trong một nghĩa địa tại ngoại ô gần miếu Thành hoàng. Tô đại ca theo đường mòn quanh co đi tới trước một ngôi mộ, đem điểm tâm hoa quả từng món bày ra, lại đem giấy tiền vàng bạc đốt, sau đó quỳ xuống trước mộ.

Xung quanh mộ được quét dọn rất sạch sẽ, xem ra là có người thường xuyên tới đây quét tước, thế nhưng nghĩa địa liếc mắt không nhìn thấy điểm bắt đầu, mộ phần cứ liên tiếp kéo dài đến phương xa, thậm chí có những mộ không có mộ bia, chỉ là một gò đất nho nhỏ, xa xa cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, hoang vắng

không nói nên lời, cho dù là ban ngày, xung quanh cũng vẫn là một bầu không khí âm trầm hiu quạnh thê lương.

Tô đại ca quỳ gối trước mộ, cái gì cũng không nói, chỉ là chậm rãi đốt giấy tiền, tay hắn có chút run rẩy, hô hấp cũng rất thô trầm, chỉ thấy trước mộ từ từ bay lên từng sợi khói nhẹ, qua làn khói, gương mặt Tô đại ca có vẻ dị thường buồn bã.

Cảm thấy hơi thở của Tô đại ca phi thường hỗn loạn, ta biết hắn hiện tại rất không vui, nhưng mà ta không hiểu đó là vì sao? Không phải nói người chết cũng giống như đèn tắt sao? Chết vốn là chuyện mọi người đều phải trải qua.

“Tiểu Lục, đây là mộ của phụ mẫu ta.”

Có lẽ là Tô đại ca thấy ta thò đầu ra nhìn liên tục, cho nên bắt đầu giải thích.

“Mùa hè mười bảy năm trước, Tô Châu thành hạn hán không mưa, kết quả dẫn đến một trận bệnh dịch rất lớn. Lúc đó hầu như nhà nào cũng có người bị mang ra ngoài, quan phủ vì tránh cho bệnh dịch lây lan, nên cách ly toàn bộ thành Tô Châu. Tô gia chúng ta vốn là có thể rời khỏi, nhưng phụ thân nói người làm nghề y, phải lấy y làm gốc, có thể nào lâm trận thoái lui, phụ thân kiên trì ở lại trị bệnh cho mọi người, nương của ta mới đem một mình ta gửi đi, nhưng chính nàng cũng ở lại, năm ấy ta mới sáu tuổi, còn không rõ rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, càng không biết một lần từ biệt kia chính là vĩnh viễn...”

Tô đại ca thật đáng thương, tộc của ta chẳng phải đều nói nhân loại là ích kỷ tham lam sao? Vì sao Tô bá bá lại vì y đức mà không màng đến tính mệnh? Mà Tô bá mẫu vì sao biết rõ là đường chết, còn muốn ở lại bên cạnh chồng mình?

Ta không hiểu được cách nghĩ của Tô bá bá bọn họ, nhưng có thể cảm nhận được lúc này trong lòng Tô đại ca rất bi thương, khiến cho ta cũng thật thương tâm, ta nước mắt lưng tròng ngửa đầu nhìn Tô đại ca, lại bị hắn nhẹ nhàng gõ vào gáy, mỉm cười nói: “Tiểu Lục, người càng ngày càng giống con người, dĩ nhiên có thể hiểu được cảm thụ của ta.”

Sau đó thì sao? Vì sao người lại đến kinh thành?

Ta muốn hỏi thêm nữa, đáng tiếc Tô đại ca không hiểu ngôn ngữ của rắn, mà những lời này chuyển qua ngôn ngữ của nhân loại, thực sự có phần khó khăn, ta lắc đầu vẫy đuôi nửa ngày, nhưng phát hiện Tô đại ca vẫn không hiểu ra, không thể làm gì khác hơn là hoàn toàn bỏ cuộc.

Không được, ta phải học nói, như vậy mới có thể nói chuyện với Tô đại ca, chỉ có thể nghe không thể nói, giống như là người câm, ta không thích.

“Tiểu Lục, người xem, khắp nơi đều là mồ mả của những người mất năm đó, thật ra bên trong đại đa số là không có thi cốt. Để khống chế tình hình bệnh dịch, người bị nhiễm ôn dịch phần lớn đều bị hỏa táng, thậm chí có những nhà cả nhà đều chết hết, nên ngay cả người lập bia mộ cũng không có...”

Tô đại ca vừa đốt giấy tiền vàng mã, vừa chậm rãi kể lại chuyện cũ năm xưa, cho đến khi giấy tiền toàn bộ đốt hết, hắn lại dập đầu mấy cái, lúc này mới đứng dậy quay về.

Cảm thấy tâm trạng Tô đại ca từ từ bình tĩnh trở lại, ta lúc này mới thấy nhẹ nhõm, đem đầu rúc vào trong lòng của hắn.

Đường phố trong thành rất náo nhiệt phồn hoa, so với cảnh tượng thê lương vừa rồi hoàn toàn khác nhau một trời một vực, ta lui ở trong lòng Tô đại ca, nghe thấy tiếng rao hàng xung quanh, không khỏi nóng lòng muốn chui ra.

“Tiểu Lục, không được hồ đồ, người chui ra sẽ làm mọi người hoảng sợ, chờ trở lại khách ***, ta sẽ mua rượu trái cây ngon nhất cho người uống, nhưng mà điều kiện trước hết là, người phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Được, ta đây nhất định rất ngoan ngoãn.

Tô đại ca xem ra đã hoàn toàn hiểu rõ tính tình của ta, mỗi nhử của hắn rất tốt, khiến ta lập tức ngừng ngọ nguậy, bắt đầu quay lại kế hoạch ngủ một giấc.

Trong mơ hồ, chỉ nghe tiếng Tô đại ca cười khẽ.

“Tiểu Bích Phệ nhà ngươi, đúng là hoàn toàn bị Tiểu Phi đồng hóa, tính tốt thì không học, ăn với ngủ lại học được mười phần.”

Lời này nghe sao giống như không phải khen ta, quên đi, chờ ta tỉnh ngủ rồi từ từ suy nghĩ.

“Hoán Hoa, con thực sự là rất xa cách, hai nhà chúng ta là bà con, lại có hôn ước, vậy mà con mỗi lần đến Tô Châu đều vội vã đến vội vã đi, lần này nếu không phải ta ép buộc Thành bá bá nói cho ta biết chỗ dừng chân của con, chỉ sợ lại bỏ lỡ...”

Thật là ảm ỉ...

Ta rất mất hứng trở mình một cái.

Ngươi muốn lôi kéo bắt chuyện cũng không sao, nhưng van ngươi đừng có lớn giọng như vậy có được không? Ở đây không có ai lăng tai đâu.

Chỉ nghe Tô đại ca thản nhiên nói: “Nhị biểu thúc, công việc làm ăn của ta ở Tô Châu quá mức bận rộn, nên lần nào cũng không có thời gian đến nhà thăm viếng, thỉnh thứ lỗi.”

“Ai, đứa trẻ này, tất cả mọi người đều là người trong nhà, việc gì phải khách sáo như vậy? Nhạn Nhi, mau đến đây ra mắt biểu ca của con, các con vừa là bà con, vừa có nhân duyên chỉ phúc vi hôn, có thể nói là thân càng thêm thân.”

Chỉ phúc vi hôn?

Bốn chữ này đã thành công khiến cho cơn buồn ngủ của ta hoàn toàn biến mất, ta lập tức ngóc cao đầu lên.

Chỉ phúc vi hôn, là nói người tên Nhạn Nhi gì đó chính là vị hôn thê của Tô đại ca, giống như chủ nhân là vợ của công tử Tĩnh sao?

Thật đáng ghét, Tô đại ca là của ta, ai ta cũng không cho. Vị hôn thê? Cẩn ngươi một cái xem ngươi có còn dám tự xưng vị hôn thê nữa hay không?

Đầu ta vừa chuyển động, còn chưa kịp nghĩ tới có nên chui ra hù dọa bọn họ hay không, đã bị Tô đại ca đè trở lại.

Không có biện pháp, giống như Tô đại ca có chuyện gì cũng không gạt được ta, bất luận động tác nhỏ gì của ta cũng không thể gạt được hắn, cho nên ta chỉ có thể làm rùa đen rút đầu... Không đúng, là rần rúc đầu....

Chỉ nghe một giọng nói rất lẳng lơ làm nũng nói: “Biểu ca...”

Mùi son phấn thật là nồng nặc, ngay cả vị cô nương Oanh Nhi lần trước cũng không so được với nàng này, ta thiếu chút nữa sặc đến hít thở không thông.

Quả nhiên, Tô đại ca lập tức lùi về sau một bước, lạnh nhạt nói: “Nhạn Nhi biểu muội.”

“Hoán Hoa, đây là biểu muội của con, Nhạn Nhi. Các con cũng có nhiều năm không gặp, con xem, trước kia các con suốt ngày chơi cùng nhau, thân mật vô cùng, vì sao lớn lên lại trở nên xa lạ như vậy?”

“Nhị biểu thúc, nếu như ta nhớ không lầm, năm đó phụ mẫu ta vừa qua đời, là ngươi tự mình tới cửa đem hôn sự hủy bỏ, không biết hôn ước này từ đâu mà ra nữa?”

Về mặt hiện tại của Nhị biểu thúc kia nhất định là rất xấu hổ, bởi vì hắn phải ho khan vài tiếng mới nói: “Chuyện đó đã quá khứ rất lâu rồi, không ngờ con dĩ nhiên vẫn nhớ kỹ rõ ràng như vậy...”

“Thật ra nếu biểu thúc không đề cập tới, nói không chừng ta cũng đã quên, dù sao cũng chỉ là chút chuyện vô vị nhàm chán.”

13. Phiến Lạc - Chương 13

“Biểu ca!”

Tô Nhạn Nhi nhu mì mà oán giận kêu lên, Nhị biểu thúc lại nói: “Hoán Hoa, ta biết con còn đang trách biểu thúc năm đó nhẫn tâm, thực ra ta làm như vậy cũng có nỗi khổ riêng, con vì trận ôn dịch đó mà trở thành cô nhi, ta muốn con nỗ lực vươn lên, mới cần rằng hoãn lại việc hôn nhân của các con, đưa con đến kinh thành xa như vậy. Con biết không, ta mỗi lần nghĩ tới con còn nhỏ như vậy đã phải ở hiệu thuốc làm việc, thức khuya dậy sớm khổ lực làm lụng cho người ta, ta rất đau lòng. Thế nhưng tục ngữ nói, hương của hoa mai là từ gió rét sinh ra, nếu như không có sự khích lệ của ta năm đó, làm sao con lại có thành tựu ngày hôm nay? E rằng chỉ là một đại phu nho nhỏ trong thành Tô Châu không ai biết đến...”

Ha ha ha...

Ta thừa nhận ta không giống nhân loại có thể cất tiếng cười to, nhưng mà ta vẫn cười đến độ toàn thân rút gân.

Người này cũng rất có tài năng đi? Quả thực ngay cả người chết cũng có thể nói thành người sống, hấn mà mở hiệu thuốc, nhất định sẽ rất đông khách.

Ta ở trong lòng Tô đại ca cười đến nghiêng ngả, không biết có phải là bị cảm xúc của ta lây nhiễm hay không, Tô đại ca rốt cuộc cũng nhịn không được nở nụ cười.

Thấy hấn cười, Nhị biểu thúc lập tức lại nói: “Nếu đã nhắc tới hôn sự, không bằng chọn ngày cử hành đi? Con xem, Nhạn Nhi cũng đã đến tuổi xuất giá rồi...”

“Vấn bối ngu dốt, cho tới hôm nay mới hiểu được nỗi khổ tâm của Nhị biểu thúc năm đó, vậy tại đây xin đa tạ. Về phần hôn sự, thỉnh biểu thúc không cần nhắc lại, ta đã quen độc lai độc vãng một mình, cũng không có dự định thành thân.”

Tô đại ca không hổ là người làm ăn, một lời chế nhạo đã chặt đứt đường lui của Nhị biểu thúc, khiến cho ta nghe được cũng sáng khoái một trận.

Thế nhưng Tô Nhạn Nhi lập tức mềm giọng trách móc: “Biểu ca, người thật quá đáng, người đã quên tình cảm của chúng ta khi còn bé, mỗi lần đi ngang qua gia môn đều không vào không nói, lần này thật vất vả gặp mặt, người lại tỏ ra kỳ quái như vậy, cha nghe người nói, nhất định rất đau lòng.”

Theo giọng nói ông ọo hờn trách, làn hương kia cũng càng ngày càng nồng, xem ra là vị biểu muội Nhạn Nhi này đã tiến đến trước mặt.

Cảm giác Tô đại ca lại lui về phía sau một bước, hấn thản nhiên nói: “Ta bận rộn nhiều việc, Nhị biểu thúc nếu như không còn chuyện gì khác, xin mời trở về đi. Sau này nếu có cơ hội, ta sẽ đăng môn bái phỏng.”

“Hoán Hoa, tốt xấu gì ta cũng là biểu thúc của người, ta hiện tại cố ý đến thăm người, nhưng người lại một dạng hờ hững lạnh nhạt. Có phải người hiện tại ở kinh thành đã có danh vọng nên coi khinh chúng ta nghèo hèn? Đừng quên năm đó là ai đã giúp người đến kinh thành học nghề? Nếu không có ta làm sao có người ngày hôm nay?...”

“Ta nhớ rất kỹ là người bỏ tiền đưa ta đi kinh thành, càng nhớ kỹ nhà cửa vốn thuộc về gia đình ta chỉ trong một đêm cũng trở thành nhà của người. Đều đã là chuyện quá khứ, việc gì phải nhắc đi nhắc lại?”

“Thiếu gia...”

Giữa chừng chợt xen vào một giọng nói già nua, dường như muốn khuyên can, nghe trong giọng nói kia có mang theo cung kính, ta nghĩ hấn chính là Thành bá mà Nhị biểu thúc nhắc tới.

Lời nói lạnh lùng của Tô đại ca có vẻ như khiến cho Nhị biểu thúc hơi mất mặt, hấn hừ một tiếng nói: “Hoán Hoa, người ngang nhiên nói như vậy, thực sự là lòng tốt không được báo đáp, Nhạn Nhi, chúng ta đi!”

Tô Nhạn Nhi hiển nhiên là không muốn đi, nằng do dự nói: “Cha...”

Thành bá vội vàng khuyên nhủ: “Biểu lão gia, ngài đừng nóng giận, tính tình của thiếu gia từ nhỏ đã như vậy, ngài cũng là biết đến, ngài đừng cùng một hải tử chấp nhặt...”

“Hừ, ta là thật lòng đối xử tốt với hấn, vậy mà người xem, người ta căn bản không cảm kích. Nhạn Nhi, chúng ta đi.”

Tiếp theo là giọng của Thành bá không ngừng khuyên can cùng với tiếng bước chân dần đi xa, sau đó trong phòng an tĩnh trở lại.

Phát hiện mọi người đều đi, ta liền ló đầu ra, lần này Tô đại ca không có ngăn cản ta, hần ngồi xuống ghế, nhẹ nhẹ xoa huyết Thái dương, còn nhíu chặt mày, vẻ mặt rất mất hứng.

Không thích Tô đại ca như vậy, ta vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm gương mặt hần, Tô đại ca bị nhột, vèo một tiếng bật cười.

“Tiểu Lục, vừa rồi không phải là ngươi đang cười đấy chứ? Còn cười đến run rẩy cả người. Rắn biết cười? Nói cho ta biết, ngươi còn có cái gì là không biết?”

Thấy sắc mặt Tô đại ca đã ôn hoà trở lại, ta lúc này mới yên tâm, dùng đầu dụi dụi vào cổ hần, đây là động tác ta thường làm đối với Tô đại ca, chỉ cần ta cảm thấy xấu hổ, hoặc là nghĩ muốn lấy lòng hần, sẽ dùng đầu dụi dụi hần, khiến cho hần hài lòng.

“Thiếu gia, có rắn?!”

Tiếng kêu sợ hãi khiến ta thiếu chút nữa từ trên người Tô đại ca ngã xuống, ta ngẩng đầu vừa nhìn, đã thấy một ông lão đầu đầy tóc bạc hướng về phía Tô đại ca kêu to, vẻ mặt hần nhìn ta thật kinh hoàng, bộ dạng như thể sẵn sàng té xỉu bất cứ lúc nào.

Lão gia gia, người nghìn vạn lần đừng có xỉu nha, ta sẽ bị mắng...

Ta sợ hãi lập tức chui vào trong lòng Tô đại ca, chỉ ló đầu ra tò mò nhìn hần.

Tô đại ca nở nụ cười.

“Thành bá, không có việc gì, Tiểu Lục có tính người, nó là một con rắn rất thông minh.”

Ta vội vã ra sức gật đầu, nhằm chứng minh mình là một con rắn rất thông minh rất hiểu chuyện.

Thành bá liên tục lắc đầu than thở: “Thiếu gia, rắn là dị loài, mặc kệ nuôi dưỡng như thế nào, cũng không có khả năng tiêu trừ dã tính của nó, hơn nữa con tiểu thanh xà này là loài độc tính mạnh nhất, lỡ đâu...”

Cảm thấy được ta mất hứng, Tô đại ca liền vượt vương miện của ta trấn an.

“Thành bá, nếu như phải giao du với một số người độc như rắn rết, ta chẳng thà chọn rắn làm bạn... Thành bá, bá đang làm cái gì vậy?”

Bộp một tiếng, Thành bá đã quỳ xuống trước mặt Tô đại ca.

“Thiếu gia, xin lỗi, tôi biết cậu không muốn gặp biểu lão gia bọn họ, nhưng tôi bị bọn họ quấy rầy thực sự là không biện pháp...”

“Thành bá, bá đang nói gì vậy? Ta vốn không có trách bá ...”

Tô đại ca vừa nói vừa vội vã nâng Thành bá dậy, lại nói: “Những năm gần đây, nếu như không có bá giúp chăm sóc mộ phần cho cha mẹ ta, chỉ sợ nơi đó đã sớm bị cỏ dại mọc thành bụi, ta tạ ơn bá còn không kịp, thế nào lại trách bá?”

“Thiếu gia, mạng già này của tôi là do lão gia năm đó cứu về, tôi làm chút việc nhỏ này đều là bổn phận, làm sao dám nhận hai chữ tạ ơn? Thiếu gia, cậu cũng đừng tính toán với lão gia bọn họ, những người đó làm chuyện xấu, sớm muộn gì cũng sẽ bị ông trời nghiêm phạt.”

“Hừ, nếu ta theo chân bọn họ tính toán, bá cho là bọn họ còn có thể sống được thoải mái như vậy sao? Vốn những chuyện quá khứ ta không muốn nhắc lại, nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác dây dưa, còn nói cái gì chỉ phúc vi hôn... Quên đi, không nói những chuyện không vui này nữa, Thành bá, bá tuổi tác đã cao, ở đây cũng không có thân nhân gì, không bằng theo ta trở lại kinh thành an hưởng tuổi già đi?”

Thành bá lắc đầu.

“Cố thổ nan ly, ở đâu cũng không tốt bằng quê hương mình, chỉ cần thiếu gia mỗi lần đến thành Tô Châu, có thể ghé qua xem tôi, tôi cũng đã rất vui vẻ rồi.”

Thấy Thành bá nhất định không chịu, Tô đại ca cũng không miễn cưỡng ông ta, chỉ mang ngân lượng vài vốc tặng cho Thành bá, lão nhân gia thoái thác mãi không được mới chịu miễn cưỡng nhận lấy, lúc gần đi còn nhìn chằm chằm ta rồi lại hướng Tô đại ca dăn dò đủ chuyện, còn thiếu chưa nói ta là đồ bại hoại tội ác tày trời nữa thôi.

14. Phiến Lạc - Chương 14

Tiền Thành bá đi rồi, Tô đại ca gõ đầu ta cười nói: “Đừng mất hứng, lão nhân gia có chút đông dài, nhưng mà ông ấy cũng chỉ là ý tốt.”

Ta biết ông ấy có ý tốt, bằng không ta đã sớm tiến lên cắn ông ấy một cái rồi.

Có lẽ là lo rằng ta tức giận, Tô đại ca mang điểm tâm đến cho ta ăn, lại ngồi ở một bên bắt đầu kể chuyện cũ.

“Nhiệm vụ chỉ là quan hệ bà con bạn bè xa ba nghìn dặm với nhà ta, năm xưa hắn vì nợ nần chồng chất, đến xin cha ta giúp đỡ. Phụ thân thấy hắn đáng thương, nên thay hắn trả hết nợ, lại bỏ vốn giúp hắn buôn bán, sau hắn cưới vợ, liền cùng với nhà ta kết chỉ phúc vi hôn, ai biết một trận ôn dịch ập đến, cha mẹ ta đều qua đời, biểu thúc liền lấy danh nghĩa thông gia, chiếm toàn bộ nhà cửa ruộng vườn nhà ta làm của riêng, sau đó liền huỷ hôn sự, chỉ cho ta một ít bạc vụn đem ta tổng ra khỏi nhà. Ta là nhờ các vị thúc bá đồng hương giúp đỡ, mới có thể đi kinh thành, trở thành một học đồng tại một hiệu thuốc, chủ hiệu thuốc là sư phụ của ta, hắn dạy ta y thuật. Hâm Phong là cháu ngoại của hắn, cho nên ta với Hâm Phong từ nhỏ đã quen biết.”

Tô đại ca nói rất thông thả, không biết là hắn đang kể cho ta nghe, hay chỉ đơn thuần là lảm bảm một mình.

Hình như mấy ngày nay thời gian lảm bảm của Tô đại ca càng ngày càng nhiều, khiến cho ta rất hoài nghi có phải hắn đã sớm bước vào giai đoạn trung niên?

Có điều không ngờ là thuở nhỏ Tô đại ca lại trôi qua không vui vẻ như vậy. Làm tiểu học đồng cho người ta, nhất định là rất khổ cực đi?

Trước đây ta và Tô đại ca cũng không có tiếp xúc nhiều lắm, ta vẫn cho rằng hắn là một thiếu gia nhà giàu bất cần đời, cả ngày chỉ biết lảm lời, không nghĩ tới đằng sau vẻ tiêu sái không câu nệ kia lại có một đoạn quá khứ không vui như vậy.

Thế nhưng...

Ta van người không cần trong lúc ta đang hưởng thụ thức ăn ngon thì kể lể những chuyện tao ngộ bi thảm của người có được hay không? Nghe xong cố sự thê thảm của người, ta đây còn ngon miệng để ăn cái gì được nữa?

“Này, Tiểu Lục, người ngày hôm nay hình như ăn rất ít, có phải là khó chịu ở đâu không?”

Tô đại ca rót cuộc phục hồi tinh thần lại, hắn thấy điểm tâm trên bàn hầu như không được đụng tới, không khỏi kỳ quái hỏi ta.

Là trong lòng khó chịu, ngu ngốc!

Ta tức giận xoay người một cái, chui vào lòng hắn.

Buổi chiều Tần lão bản của tư lạp trang Tô Châu đến tiếp Tô đại ca. Tuổi tác của hắn xấp xỉ với Tô đại ca, cho nên hai người trò chuyện đặc biệt ăn ý, buổi tối Tần lão bản bày tiệc rượu ở tửu lâu chiêu đãi Tô đại ca, cũng mời thêm một ít bằng hữu, bữa tiệc còn có hoa nương bồi rượu, lại có chung đề tài chuyện làm ăn, kết quả là chỉ mới một hồi, mọi người đều đã uống say khướt.

Không thích những nữ tử xinh đẹp này cứ dựa sát vào Tô đại ca như vậy, ta tức giận ở trong lòng hắn cử động liên tục, Tô đại ca phát hiện ra ta không vui, liền xin lỗi lui xuống, đi ra ngoài hành lang của khách ***.

Cảm giác được gió đêm mát lạnh, ta vội vàng chui ra, kết quả vừa mới hít sâu một hơi, sau ót đã bị Tô đại ca dùng ngón tay búng một cái.

“Tiểu Lục, đêm nay ngươi lại không ngoan, lúc này chẳng phải ta đã cho ngươi ăn no rồi sao?”

Ta vẫy vẫy đuôi.

Nếu ngươi không đi tìm hoa nương, ta đây sẽ ngoan.

Chỉ tiếc Tô đại ca không hiểu được ý của ta, hần nói: “Nếu như ngươi không thích những trường hợp xã giao thế này, lần sau ta sẽ không đem ngươi theo nữa.”

Không muốn!

Ta vội vàng cố sức lắc đầu. Ta mới không cần thân rắn một mình mà cô linh linh ngủ ở nhà.

“Vậy phải ngoan một chút biết không?”

Được rồi...

Để có thể ở cùng một chỗ với Tô đại ca, ta chỉ có thể cố gắng, tận lực kiềm chế vậy.

Ta dùng đầu dụi dụi Tô đại ca, biểu thị ta sẽ nghe lời, Tô đại ca bị ta làm cho phì cười.

Đúng lúc này một người mặc trang phục tiểu nhị của khách *** vội vã đi qua hành lang đối diện, lưng hần bị còng, tới chỗ góc quẹo nhoáng lên một cái đã không thấy tăm hơi.

Tô đại ca khê biến sắc mặt, dường như là nghĩ tới cái gì, hần vừa mới định đuổi theo, tay áo căng thẳng, đã bị người kéo lại, ta thấy có người đến, vội vàng lù vào trong lòng Tô đại ca.

Nghe giọng nói như có men say, chính là Tần lão bản.

“Tô huynh, mọi người đều đang uống vui vẻ, ngươi sao lại một mình trốn ra đây?”

“À, ta có hơi say, nên đi ra hóng gió một chút.”

“Theo ta trở lại, mọi người đều đang chờ ngươi kìa.”

Bị Tần lão bản lôi kéo, Tô đại ca không thể làm gì khác hơn là theo hần quay lại trong phòng, ta ở trong lòng yên lặng thở dài, xem ra tiệc rượu nhất thời là không tan được.

Quả nhiên, tiệc rượu chẳng đến canh ba mới giải tán, khách và chủ đều tận hứng mà ra về, Tô đại ca bị chuốc không ít rượu, dường như có hơi say, một hồi về đến phòng, hần liền ngưỡng mặt nằm trên giường, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Mà ta lại ngủ không được, trực giác của động vật nói cho ta biết, phụ cận có nguy hiểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể có chuyện phát sinh.

Ta lặng lẽ chui ra khỏi ngực Tô đại ca, cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Trong bóng đêm có tiếng bước chân rất khê truyền đến, nghe tiếng hít thở, dường như là cao thủ, nhưng lại không chỉ một người.

Bọn họ dừng bước trên nóc nhà, sau đó liền cấp tốc chạy đi nơi khác, Tô đại ca đúng lúc này đột nhiên mở mắt, thân thể hần không động đậy, nhưng hơi thở bình ổn nhẹ nhàng của hần khiến ta biết hần lúc này hoàn toàn ở trong trạng thái đề phòng.

Tô đại ca không có uống say sao?

Ta trong lòng vừa mới phủ định, chợt cảm thấy gió lạnh lướt qua, đã bị Tô đại ca ôm lấy đặt ở đầu giường, hần nhẹ giọng nói: “Có vài con chuột nhất đến trộm mỡ, ta đi xem, ngươi ngoan ngoãn ở yên chỗ này, không được đi ra ngoài.”

Nhìn Tô đại ca mở rộng cửa đi ra ngoài, ánh trăng trong sáng từ bên ngoài chiếu vào, đem bóng dáng cao gầy của hần kéo ra thật dài.

Chuột nhất trộm mỡ? Có phải là đạo tặc không?

Khó khăn lắm mới may mắn thấy được phong độ tư thái đối địch của Tô đại ca, cơ hội như vậy ta sao có thể bỏ qua? Ta mới không nghe hấn phân phó đâu, thân thể khê nhúc nhích, liền truồn theo đi ra ngoài.

Tô đại ca tung mình lên nóc phòng, theo hướng âm thanh phát ra nhảy tới. Bên kia là trưởng phòng của khách *** Lai Thăng, có bóng ba người đứng trước cửa, bọn họ nghe được tiếng bước chân, đồng loạt quay đầu.

Ba người đều mặc một thân trang phục dạ hành, hai cao một thấp. Người thấp trông hung ác nhất, một vết sẹo dài từ bên trái trán chạy qua mũi kéo thẳng xuống dưới, bị một vết thương nặng như vậy mà vẫn còn có thể sống, điều này khiến cho ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với sức sống ngoan cường của con người.

Hai người còn lại một người không có cánh tay phải, một người bị gù, a, chính là bóng người lúc trước chúng ta đã nhìn thấy ở hành lang, thì ra bọn họ giả mạo tiểu nhị vào khách *** để nghiên cứu địa hình, mưu tính đánh cắp tiền của.

Bọn họ thấy Tô đại ca, lập tức mỗi người đều rút ra binh khí, tàn bạo nhìn chòng chọc hấn.

“Tô Hoán Hoa!”

“À, thì ra ta không có nhìn nhầm, quả nhiên là Điền Nam Ngũ Hổ...”

Tô đại ca dường như không có để ba người vào mắt, hời hợt nói: “Ba năm trước ta tha các ngươi một mạng, các ngươi thế nhưng không biết hối cải, đi làm cái loại việc gà gáy chó sủa này.”

Người thấp nhất cầm trong tay trường kiếm sáng ngời, cười lạnh nói: “Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, chúng ta theo dõi khách *** này đã lâu, đến ngày động thủ thì người lại xuất hiện, giải cho câu ‘tha cho chúng ta một mạng’, nếu không phải người tố cáo quan phủ truy nã chúng ta, chúng ta sao lại bị quan binh đuổi giết, ngay cả lão đại cũng vì thế mà mất mạng?”

Tô đại ca hừ một tiếng: “Nếu đã như vậy, vì sao còn làm những chuyện vào nhà người ta cướp của?”

“Ha ha, thì tính sao, lẽ nào người muốn rút đao tương trợ? Ta đã hạ Tô Cốt Tán vào trong rượu của các người, Tô Hoán Hoa, người hiện tại chẳng lẽ không thấy hai chân yếu ớt, đầu vầng mắt hoa sao?”

15. Phiến Lạc - Chương 15

Người gù vừa dứt lời, trong bóng tối đột nhiên có ánh sáng lạnh chột lóe, nhuyển kiếm từ bên hông Tô đại ca đột nhiên xuất ra, thẳng hướng mặt hấn, hấn không có phòng bị, cuống quýt chống đỡ, binh khí trong tay đã bị trường kiếm của Tô đại ca tước mất, người cũng bị hấn chưởng bay ra ngoài.

Người cụt tay giật mình kêu lên: “Người không có trúng độc?”

“Người cho là chút độc được này có thể thuốc được ta sao?”

Trong tiếng cười dài của Tô đại ca, kiếm đi như bay, lập tức đem ba kẻ xấu xí nhốt vào một mảnh kiếm quang.

Mấy người ngu ngốc, Tô đại ca suốt ngày ở chung với ta, còn có cái gì độc được hấn chứ?

Cho nên ta cũng không lo lắng Tô đại ca, nhưng mà mùi cháy khét tràn ngập trong không khí khiến cho ta cảnh giác, mùi lạ là từ hướng hậu viện truyền tới, hiển nhiên Tô đại ca còn chưa có cảm nhận được, nhưng ta thấy trên gương mặt gã mang đao trôi lên một nụ cười dữ tợn như quỷ.

Tô đại ca, Tô đại ca, không ổn rồi, những người này thật ác độc, bọn họ phóng hỏa ở hậu viện...

Sau này ta mới biết được là cường đạo vào nhà cướp của thì việc hay làm nhất chính là phóng hỏa, bởi vì khi lửa nổi lên, sẽ thuận cho bọn họ hành sự, cũng lợi cho bọn họ chạy trốn. Nhưng mà lúc này ta còn chưa biết, chỉ gấp đến độ phì phì kêu loạn, mong muốn có thể khiến cho Tô đại ca chú ý. Bởi vì một ít tơ lụa vải vóc chưa bán ra của chúng ta cũng đều để ở kho hàng hóa phía sau, hơn nữa bọn tiểu nhị Trích Tinh lâu cùng những khách thương lữ nhân khác cũng đều ngủ ở hậu viện, nếu như cứu hỏa chậm trễ, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi.

“Cháy nhà! Cứu hỏa...”

Quả nhiên, một tiếng thét chói tai rất nhanh truyền tới, trong trời đêm vắng vẻ, tiếng thét kia có vẻ thể lương dị thường. Tiếp theo tiếng la ó kêu gào nổi lên bốn phía, hậu viện một mảnh hỗn loạn.

“Các người dám ngang nhiên phóng hỏa?” Tô đại ca thấy vậy lớn tiếng quát.

“Ha ha, Tô Hoán Hoa, chắc là người nghĩ không ra? Chúng ta đã chuẩn bị rất kỹ, nếu người không nhiều chuyện, chúng ta đã sớm đốt thủ, a...”

Tiếng nói của tên gù đột nhiên bị nghẹn lại trong cổ họng, hắn bị trường kiếm của Tô đại ca xuyên qua yết hầu, thẳng tắp ngã về phía sau.

“Lão tứ...”

Tiếng kêu bi phẫn của tên mang đao còn chưa dứt, một mảnh hàn quang đã xuất hiện trước ngực hắn, đâm thẳng vào.

Kiếm của Tô đại ca thật là nhanh.

Ta nhân cơ hội tán thưởng một câu, tiếp theo liền phóng người lên bờ tường, trườn tới nóc nhà, chỉ thấy bốn phía hậu viện đều nổi lên ánh lửa, khói đặc cuộn cuộn xông tới, khiến ta sặc đến ho khan.

Trong đủ loại tiếng gào thét kinh hô, mọi người đã bắt đầu chạy như con thoi xách nước dập lửa, nhưng thế lửa vẫn không thể chống cự, trong nháy mắt đã nuốt chửng toàn bộ phòng ốc.

Ta lo lắng quay đầu lại, chỉ thấy Tô đại ca đã chường bay gã cụt tay, sau đó thả người nhảy lên đỉnh.

Vài tia sáng lạnh đột nhiên bắn ra từ tay áo của người cụt tay, đánh thẳng về phía hậu tâm Tô đại ca, người kia hiển nhiên là dốc hết toàn lực, ám khí phát ra một tiếng xé gió chói tai, khiến lòng ta dựng lên.

Tô đại ca, cẩn thận...

Tô đại ca lao nhanh về phía trước, hắn cũng không quay đầu lại, trường kiếm hướng phía sau xoay tròn, liền đem ám khí phản kích trở lại, cắm vào giữa ngực gã cụt tay, gã cụt tay hét thảm một tiếng, xoay người bổ nhào xuống đất.

“Tiểu Lục, ở đây rất nguy hiểm, nhanh trốn đi!”

Tô đại ca hướng ta hô một tiếng, bước chân cũng không dừng, chạy thẳng về phía hậu viện.

Ta nghe vậy vội vàng bung mình lên, dán vào cổ Tô đại ca, theo vạt áo trước của hắn chui vào, chỉ ló đầu ra quan sát thế lửa.

Trốn đi? Còn có chỗ nào là an toàn hơn trong lòng Tô đại ca đâu?

Lửa ở hậu viện trong phút chốc càng thêm hung mãnh, toàn bộ sân đều chìm vào trong một mảnh biển lửa, phòng ốc bị lửa thiêu phát ra âm thanh đom đóm, tiếng khóc la hỗn loạn hoà cùng ngọn lửa đồng loạt bốc lên tận chín tầng mây.

Trong ánh lửa phóng lên cao, một người trung niên trang phục thương nhân áo mũ không chỉnh đứng ở hậu viện, hướng thủ hạ kêu lên: “Được liệu của ta, mau giúp ta lấy ra... Nhanh lên...”

“Lão bản, đừng nghĩ đến được liệu nữa, lửa lớn như vậy, người có thể giữ được mạng là tốt rồi.”

Tô đại ca đẩy ra những người lui tới cứu hỏa, vọt tới trước ngọn lửa, khí nóng liền đập vào mặt, khiến ta không tự chủ được rụt đầu lại.

Tô đại ca thấy hỏa kế Tiểu Lương từ bên cạnh lão đảo chạy tới, vội nắm lấy hắn hỏi: “Hỏa kế của chúng ta như thế nào?”

Tiểu Lương vẻ mặt lem luốc, y phục cũng bị rách lỗ chỗ, hắn vừa thấy Tô đại ca đã khóc rống:

“Công tử, chúng ta không tìm được Lý thúc và A Thần, vừa cùng nhau cứu hỏa, chúng ta vội vã đem vài vốc ra ngoài, tới lui vài chuyến, đã không thấy được bọn họ nữa... Ô ô...”

“Hồ đồ, lúc này không lo dập lửa, còn đi quản vãi vốc đó làm cái gì?”

“Hàng hoá của chúng ta đa phần đều đã bán hết, còn lại cũng không nhiều, mọi người nghĩ hẳn là dễ đem ra, ai biết...”

Tô đại ca không nói nữa, hẳn đoạt lấy bồn nước của một người đem tới, từ đầu tới chân dội một cái, ta không phòng bị, cũng theo hẳn lãnh đủ một trời hoa vũ.

Không xong, Tô đại ca ngu ngốc muốn xông vào nguy hiểm cứu người, thế lửa mạnh như vậy, nhất định sẽ bị thiêu chết...

Ta uốn người, lập tức chui vào chỗ sâu nhất trong y phục của Tô đại ca, tay hẳn lục tìm không bắt được ta, không khỏi nổi giận: “Hình Tiểu Lục!”

Ha ha, ta biết người trước hết sẽ bắt ta đi ra, rồi mới đi cứu người. Ta mới không cho người thực hiện được, nếu muốn mạo hiểm, ta với người cùng nhau mạo hiểm.

Ta còn chưa có đắc ý xong, đã thấy xung quanh nóng lên, Tô đại ca đã tung mình nhảy vào trong biển lửa.

“Công tử cẩn thận...” Tiếng la của Tiểu Lương bị ngăn cách xa xa ở bên ngoài.

Nóng quá!

Ta uốn éo thân thể một chút, lại chậm chậm lộ đầu ra.

Chui xung quanh là một biển khói lửa dày đặc, Tô đại ca vừa dùng kiếm gạt ra những thứ ngăn cản đường đi, vừa la lớn: “Lý thúc, A Thần...”

Đáp lại hẳn chỉ có tiếng lách tách của phòng ốc bị lửa thiêu, xung quanh là ngọn lửa không ngừng thiêu đốt. Trong khói đặc như vậy đừng nói là tìm người, ngay cả nhìn đường đi cũng đã là vấn đề.

Tô đại ca, không thể tìm nữa, chúng ta đi ra ngoài đi, sẽ biến thành heo quay mất...

Ta thè lưỡi nghĩ muốn kêu, nhưng cuối cùng vẫn không có âm thanh nào phát ra, Tô đại ca người này đôi khi cũng rất cứng rắn, hẳn hiện tại chịu nghe ta nói mới là lạ.

“Lý thúc, A Thần... Lý thúc, là người sao?”

Nghe được một âm thanh rất yếu ớt trong tiếng lửa thiêu hỗn loạn, Tô đại ca ngay lập tức chạy vội qua đó, chỉ thấy Lý thúc nằm trên mặt đất, một chân bị kẹt dưới một khúc gỗ, hai mắt hẳn nhắm nghiền, thỉnh thoảng lại phát ra một hai tiếng rên rỉ, nhìn tình hình giống như là đã hôn mê bất tỉnh.

Tô đại ca nhấc chân đá bay khúc gỗ, đem Lý thúc ôm lên, nhún người lao ra phía ngoài, không bao lâu, ta liền cảm thấy mát lạnh, chúng ta đã ở ngoài biển lửa.

Lập tức có hoả kế tiến lên đỡ lấy Lý thúc, gió lạnh thổi qua, Lý thúc thanh tỉnh lại, hẳn rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt. Vừa thấy Tô đại ca, hẳn lập tức run run nắm lấy tay Tô đại ca, lo lắng nói: “Công tử, A Thần... A Thần còn ở bên trong, ta thấy hẳn bị đồ đạc rơi trúng, nghĩ chạy đến cứu hẳn, không ngờ cũng bị gỗ cháy đè ngã...”

16. Phiến Lạc - Chương 16

Tô đại ca vừa nghe, vội vàng quay qua Tiểu Lương nói: “Chăm sóc cho Lý thúc.”

Hẳn lại cầm một thùng nước xối lên người, tiếp theo lại lập tức nhảy vào biển lửa, chỉ nghe Tiểu Lương ở phía sau hốt hoảng kêu lên: “Công tử, phòng ở sắp sụp, rất nguy hiểm...”

Ta cũng đồng cảm.

Tô đại ca ngu ngốc này chẳng qua chỉ là biết một chút công phu mà thôi, cũng không phải thần tiên, lại cho rằng mình không sợ lửa hay sao?

Tô đại ca, không thể tìm người nữa, nếu cứ tiếp tục, ngay cả người cũng sẽ không toàn mạng!

Thế lửa so với vừa rồi càng thêm hung mãnh, phòng ngói, vách tường, xà nhà bị gẫy không ngừng rơi xuống. Cứ tiếp tục như thế này, toàn bộ phòng ở bất cứ lúc nào cũng có thể sập xuống, đến lúc đó đừng nói cứu người, tự cứu chính mình cũng khó khăn.

Ta bắt đầu lo lắng mà giãy giụa thân thể mong muốn có thể khiến Tô đại ca chú ý, nhưng mà hấn đối với động tác của ta không hề phản ứng, chỉ là thẳng hướng vừa mới tìm được Lý thúc chạy đi.

“Khụ khụ...”

Quả nhiên, Tô đại ca ở trong khói đặc không khỏi bắt đầu ho sặc sụa, khiến cho lòng ta cũng theo đó mà đau nhức từng cơn, ta cái gì cũng làm không được, chỉ có thể ngu ngốc ngu ngốc kêu to.

Tô đại ca dùng tay áo che lại miệng mũi, hấn vòng qua vòng lại vài vòng, giống như phát hiện được cái gì, lập tức kêu lên: “A Thần...”

Trong khói đặc ta mơ hồ thấy A Thần ngã sấp cách đó không xa, đầu hấn đầy vết máu, đối với tiếng gọi của Tô đại ca không hề phản ứng, có lẽ là đã bị đồ đặc rơi trúng nên ngất đi.

Tô đại ca nhảy lên trước liền đem hấn công trên lưng, sau đó nhún người nhanh chóng chạy về hướng bên ngoài. Thấy A Thần đã được cứu, lo lắng trong lòng ta rốt cuộc cũng buông xuống.

Trong ánh lửa và khói dày đặc, tường sụp ngói vỡ không ngừng rơi xuống. Trên lưng Tô đại ca còn công thêm một người, hành động sẽ không thể linh hoạt như lúc nãy, hấn không ngừng lách mình né tránh vụn ngói gỗ gẫy, lại phải bận tâm người ở trên lưng, ta cảm thấy tim hấn đập thật lợi hại, hô hấp cũng càng ngày càng gấp.

Tô đại ca, người phải kiên trì, chúng ta sắp ra được bên ngoài rồi!

“Cứu cứu ta...”

Một tiếng hô hoán yếu ớt từ chỗ gần cửa truyền đến, không nghĩ tới vẫn còn có người kẹt trong lửa, Tô đại ca lập tức chạy vội qua, đem người nằm úp sấp trên sàn nhà nâng dậy.

Cẩn thận!

Một loại hơi thở tà ác khiến ta lập tức phát sinh cảnh giác, ta kêu lên một tiếng tê dài, cùng lúc đó, hàn khí đột nhiên dâng lên, người nọ ngẩng mặt, cười gằn ác độc, vung chưởng đánh tới trước ngực Tô đại ca.

“Tô Hoán Hoa, không ngờ rằng ta sẽ ở đây chờ ngươi đi?”

Tô đại ca cứu người sốt ruột, hiển nhiên không ngờ tới đối phương lại đột nhiên tấn công, hấn chỉ miễn cưỡng tránh thoát được phần ngực, nhưng vai trái lại kết kết thực thực trúng một chưởng, người nọ một chiêu đạt được, liền lao người tới, chuyển thủ hướng vào ngực đâm, chỉ nghe hấn cười lạnh: “Cùng với năm huynh đệ chúng ta chôn cùng một chỗ đi!”

Thì ra là một ‘Hổ’ còn lại, chắc là hấn phóng hỏa xong, phát hiện huynh đệ của mình đều đã chết, vì vậy liền trở về rình giết Tô đại ca.

Người này nhất định là điên rồi, cuối cùng chỉ vì báo thù, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần.

Tô đại ca vươn tay phải, khoá trụ cổ tay đối phương, nhưng mà cùng lúc đó, đỉnh đầu đột nhiên có một tảng ngói lớn rơi xuống, ầm một tiếng, một đoạn gỗ mang theo lửa nóng rùng rục từ phía trên hướng đầu Tô đại ca nện thẳng xuống.

Không được...

Vai trái Tô đại ca đã bị thương, tay phải lại chế trụ ác nhân kia bất ngờ tập kích, hấn còn phải bận tâm A Thần phía sau, căn bản là không có khả năng né tránh đoạn gỗ kia...

Không thể!

Tô đại ca không thể có việc gì!

Nhìn ánh lửa bỗng nhiên bùng lên, ta không kịp suy nghĩ, liền lập tức phóng mình ra, mạnh mẽ hướng về phía trước, toàn bộ thân thể quán lấy đoạn gỗ đang cháy rực, sau đó uốn mình một cái, dùng sức lực toàn

thân khiến nó sai lệch phương hướng. Trước mắt đột nhiên sáng ngời, ta thấy mình cùng với đoạn gỗ kia toàn bộ nhào vào trong biển lửa hừng hực.

“Tiểu Lục!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi tê tâm liệt phế của Tô đại ca.

Ta quay đầu lại, chỉ thấy ác nhân kia đã bị Tô đại ca vung chưởng đánh bay ra ngoài, chợt có luồng ánh sáng lạnh loé lên trước ngực hắn, một viên minh châu toả ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong vạt áo hắn bắn thẳng ra, sáng rực chói mắt, Tô đại ca bị bạch quang kia bao phủ mà văng ra khỏi biển lửa, lập tức toàn bộ nóc nhà sập xuống, tất cả tiếng hô của Tô đại ca đều bị nhấn chìm trong tiếng sụp đổ rầm rầm.

Ta yếu đuối cùng với đoạn gỗ kia bị biển lửa đồng loạt ập xuống, lửa thiêu da thịt là cái dạng gì đau đớn ta cũng không biết, bởi vì quanh thân ta đã bị một bầu trời lửa hoàn toàn bao phủ, trước mắt chỉ còn lại một mảnh chói mắt.

Nghĩ đến mình sẽ ngay lập tức bị thiêu chết, trong lòng ta đột nhiên có chút tiếc nuối.

Nhớ kỹ ta đã từng nói ta muốn Tô đại ca phải bồi ta cả đời, ta lúc đó còn cho rằng cả đời là rất ngắn rất ngắn, còn lo lắng Tô đại ca sẽ không theo ta được bao lâu, không nghĩ tới người phải rời khỏi trước lại là ta...

Nhưng mà nếu như cho ta lựa chọn lại một lần nữa, ta cũng sẽ không chút do dự cứu Tô đại ca.

Ý thức dần dần trở nên nhẹ bồng, trong ánh lửa khắp bầu trời, ta phát hiện mình cùng với hoả diễm tàn tro chậm rãi bay lên, quay đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong lửa vẫn còn quần thi thể của con rắn nhỏ, toàn thân đã bị thiêu trụi.

Không thể nào? Con rắn nhỏ kia là ta mà, nó đã chết, vậy ta là ai?

Người đã chết hồn phách sẽ rời khỏi thể xác, lẽ nào rắn cũng như vậy? Ta đây chẳng phải là đã thành một u hồn rắn hay sao?

Ta nhìn lại mình, chính là cũng giống như bình thường, thân rắn nho nhỏ màu xanh lục, lại nhìn xuống biển lửa, thi thể của con rắn nhỏ kia dần dần trở nên trong suốt, sau đó biến thành từng sợi khói xanh, cuối cùng theo khói lửa hoàn toàn biến mất trong không trung.

Mà ta lúc này mặc dù toàn thân ở trong biển lửa, thế nhưng không có cảm giác đau nhức giống như vừa rồi bị thiêu cháy, trái lại cảm thấy rất ấm áp.

Khắp bầu trời là ánh lửa, bốn phía không ngừng truyền đến các loại âm thanh tụng niệm, loại âm thanh niệm kinh rầm rì của tăng lữ này ta rất quen thuộc, trước đây ở Miêu Cương, ta mỗi ngày ở thần án thấy buồn chán, sẽ chạy đến ngôi chùa bên cạnh nghe tăng lữ tụng kinh. Đúng, là âm thanh này, mỗi lần ta vừa nghe thấy, lập tức bắt đầu buồn ngủ.

Ta vô ý thức ngáp một cái.

Chắc không phải bởi vì ta đã chết, mà siêu độ ta đi? Như vậy cũng quá nhanh rồi...

Siêu độ thì siêu độ thôi, có điều hiện tại có chút buồn ngủ, không biết là có thể tạm ngủ một giấc hay không?

Ánh lửa trở nên huyền ảo, biến thành đủ mọi cảnh tượng màu sắc mỹ lệ, mơ màng hư ảo giống như tiên cảnh lầu đài, lại giống như biển mây mờ mịt, đột nhiên trước mắt trở nên rõ ràng, tiếp theo là một luồng ánh sáng, càng ngày càng sáng, biến thành một vầng sáng ập về phía ta, khiến ta phải nhắm mắt lại.

Giữa hào quang, một người từ từ trôi đến trước mặt ta, ông ấy ngồi xếp bằng ngay ngắn trên lưng một con mai hoa lộc[1], một thân cà sa vàng nhạt, vạt áo trước ngực mở rộng, phật châu anh lạc đeo ở trước ngực, quanh thân ông ấy đều có hào quang màu vàng kim nhàn nhạt bao phủ, ngay cả con hươu con kia cũng bị nhiễm thành hươu vàng, ông ấy vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hươu con, nhìn ta mỉm cười hiền lành.

A? Người này ta biết, là hoà thượng bá bá trước đây ở Miêu Cương mỗi lần ta đi nghe tụng kinh lại cho ta rượu trái cây và đồ ăn ngon. Ông ấy vì sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ ông ấy cũng thăng thiên rồi sao?

“Lão bá bá, là ông?!”

Trên gương mặt của hoà thượng bá bá hiện lên một nụ cười từ bi.

“Ngọc Kinh, con rốt cuộc cũng cảm nhận được tâm trạng của Phật tổ năm xưa cắt thịt nuôi ưng rồi.”

Ngọc Kinh?

Ông ấy đang nói với ai vậy?

Ta vô ý thức nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ kim quang đầy trời cùng với hoà thượng bá bá ở trước mắt ta, không có người nào khác.

17. Phiến Lạc - Chương 17

Hươu con toạ kỵ kia thấy ta có vẻ nghi hoặc, đột nhiên ngưỡng cổ, dùng một giọng rất thanh thúy cười khanh khách nói: “Tôn Giả, nghìn năm không gặp, Ngọc Kinh ca ca vẫn giống trước kia mơ hồ như vậy.”

“Oa, hươu con có thể nói?”

Thấy ta trợn mắt như chuông đồng, hươu con mắt hững hờ đầu: “Có thể nói thì có gì mà kỳ quái? Chính người hiện tại không phải cũng đang nói chuyện sao?”

A...

Nghe nó nói, ta mới phát hiện mình hiện tại xác thực là đang nói chuyện, không khỏi vui mừng quá đổi.

“Ta có thể nói rồi, ta có thể nói rồi...”

Có thể nói chuyện, sau này ta và Tô đại ca có thể trực tiếp nói chuyện với nhau, không cần phải lắc đầu vẫy đuôi ra dấu.

Thế nhưng, ta đã thành u hồn rần rồi, đầu thế trở lại bên người Tô đại ca được nữa.

“Người vốn có thể nói được, Ngọc Kinh ca ca, người vẫn giống y như trước đây, thật là một chút cũng không thay đổi.”

“Mọi việc bất biến chính là biến, biến là bất biến, Ngọc Kinh, như vậy rất tốt, rất tốt...” Lão hoà thượng bá bá sờ sờ đầu hươu con cười nói.

“Lão bá bá, chúng ta đã lâu không gặp rồi, ông có còn ở Miêu Cương giảng kinh không? Còn có, hai người vì sao gọi ta là Ngọc Kinh? Ta là Bích Phệ, còn gọi là Tiểu Lục, thế nhưng không gọi Ngọc Kinh.”

Đối mặt với vấn đề liên tiếp của ta, hoà thượng bá bá chỉ cười cười, hươu con nhưng lại ngẩng đầu lên, nhìn chủ nhân nhà mình một cách kỳ quái: “Ngọc Kinh ca ca dường như đã quên mất chúng ta. Chẳng qua cũng chỉ mới có một nghìn năm, trí nhớ của y thật là quá kém.”

Một nghìn năm? Có nói quá hay không vậy? Nói như vậy ta đã hơn một nghìn tuổi rồi? Ta không phải là một con rắn nhỏ, mà là một con rắn rất già rất già...

“Trần thế phồn hoa dơ bẩn rất dễ che mờ tâm trí, một nghìn năm hay một ngày cũng đều như nhau.”

Hoà thượng bá bá mỉm cười với ta: “Tiểu Lục, nguyên danh của con là Ngọc Kinh Tử, thật lâu trước đây là bạn cùng chơi với hươu con Ban Long này. Các con đều thích uống rượu trái cây, nhưng mà tửu lượng của con rất kém, luôn luôn vừa uống liền say.”

Lời này là sự thật, ta tuy rằng thích rượu, nhưng tửu lượng thực sự rất kém, vừa uống liền say, vừa say liền ngủ, lão bá bá trước đây ở Miêu Cương hay cho ta uống rượu đương nhiên sẽ biết.

Ta nhìn mai hoa lộc tên gọi Ban Long kia.

Bạn chơi cùng ta sao...

Nó chớp chớp đôi mắt to, bĩu môi hình dạng rất đáng yêu, nhưng ta lại không nhớ nổi mình từng có một người bạn như vậy.

Ta vậy vậy đầu, nếu đã nhớ không nổi ta liền bỏ qua không nghĩ nữa.

“Lão bá bá, con vừa nhìn thấy thi thể của mình, có phải là con đã chết, nên ông đến siêu độ con không?”

“Trút bỏ thân xác, mới có thể thoát thai hoá cốt, kia chỉ là một thân xác thối tha vô thường, cùng với sinh tử của con không quan hệ.”

Ta thấy hoà thượng bá bá nói quá thâm ảo, cũng may mà ta cũng hiểu được một chút, là ta còn sống.

Vì vậy ta lập tức vui vẻ hỏi thăm: “Vậy con có thể đi tìm Tô đại ca không?”

“Con vẫn muốn đi tìm hấn sao?” Mày dài của hoà thượng bá bá hạ xuống, dường như suy tư.

Về mặt của ông ấy thật thâm thúy, ta không hiểu được, trong lòng hoảng hốt.

Có phải là ta không thể tìm Tô đại ca nữa?

Hấn vừa mới bị thương, không biết có nặng hay không? Ta rất muốn đi xem hấn....

Vừa nghĩ như vậy, ta liền không tự chủ được gục đầu xuống.

“Không cần đau lòng, Ngọc Kinh, Tô Hoán Hoa không có việc gì, con cũng có thể đi tìm hấn.”

A, lão bá bá lại biết ta suy nghĩ cái gì.

Một câu nói khiến ta lập tức hưng phấn ngẩng đầu, mà Ban Long lại mất hứng nghiêng đầu nhìn chủ nhân của nó, hỏi: “Vì sao không mang Ngọc Kinh ca ca quay về?”

Rất sợ hoà thượng bá bá đổi ý, ta lập tức nói: “Đâu con cũng không đi, con muốn ở lại bên cạnh Tô đại ca, con đã ước hẹn với hấn, con sẽ bồi hấn cả đời!”

Ban Long nghe được, dường như thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Thì ra chỉ là cả đời thôi, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Cái gì mà tốt rồi?

Không đợi ta mở miệng hỏi, hoà thượng bá bá đã thản nhiên cười, nâng tay niệm chỉ, chậm rãi nói: “Ngọc Kinh Tử, trút bỏ hỗn độn, trả lại chính thân!”

Tức khắc một luồng ánh sáng trắng bắn thẳng vào giữa đầu chân mày của ta, trước mắt bỗng nhiên mơ hồ, cùng với ánh hào quang trắng toả ra bốn phía, ánh sáng ấm áp bao vây ta vào giữa, ta hơi chói mắt, đợi tới lúc mở mắt ra lần nữa, đã phát hiện mình mặc một thân trang phục màu xanh ngọc bích.

Ta kinh ngạc nhìn thân thể của mình, một thân áo ngắn màu ngọc bích, đai lưng quanh eo cũng là xanh bích, chân là một đôi giày trắng nạm vàng, lại đưa tay sờ sờ lên đầu, giống như đầu tóc của ta bị buộc sang hai bên thành hai búi, trước trán cũng có tóc mái che phủ, trên cổ ta còn có một vòng vàng to bằng ngón tay, cùng chỉ xanh lục quấn quanh, nhìn hình dáng giống như cái vương miện nhỏ trên đầu ta khi ta còn là Bích Phệ.

Đây hoàn toàn là trang phục của người nha, ta không hề là rắn nữa, ta đã hoàn toàn biến thành người!

Ta hoa chân múa tay vui sướng hơn nửa ngày, lúc này mới mừng rỡ ngẩng đầu nhìn hoà thượng bá bá nói: “Lão bá bá, cảm tạ ông.”

“Ngọc Kinh, con vốn là thị đồng hầu hạ dưới toà của ta, ngẫu nhiên rơi vào phạm trần, nên tâm trí mới long đong. Hai viên ngọc đan của con hiện tại còn lưu lạc tại nhân gian, ngọc đan chưa thu hồi, duyên phận nhân gian của con cũng chưa dứt, con trở về bồi Tô Hoán Hoa một đoạn đường đi. Ngoài ra, con đã khôi phục hình người, pháp thuật của con cũng sẽ từ từ trở lại...”

“Pháp thuật? Từ trước tới nay con chưa từng tu luyện, con không biết pháp thuật.”

“Con biết, con rất nhanh sẽ nhớ lại. Nhớ kỹ, con là thiên hạ chí độc, tuyệt đối không thể cùng nhân loại có hoan tình, con phải nhớ kỹ lời nói của ta, không nên hại Tô Hoán Hoa...”

Ta nhú nhú mày.

“Khoan khoan, lão bá bá, ông là ai? Con là ai? Cái gì là ngọc đan? Con phải đi đâu tìm nó?...”

Trong lòng còn có thật nhiều nghi vấn, mắt thấy hình dáng của hoà thượng bá bá dần trở nên mờ mịt, kim quang dần phai nhạt, ta vội vàng chạy về phía trước định hỏi cho cặn kẽ, nhưng mà trong nháy mắt bọn họ đã cùng với kim quang biến mất giữa không trung, ta chỉ nghe được Ban Long khê cười nói: “Ngọc Kinh ca ca, không cần phải nóng ruột như vậy, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại!”

Đừng đi, đừng, ôi...

Dưới chân đột nhiên trống trải, cả người ta từ không trung rớt xuống, tức khắc trời đất đảo lộn quay cuồng, rất xui xẻo mà hôn mê bất tỉnh.

18. Phiến Lạc - Chương 18

“Đau quá đi...”

Không biết qua bao lâu, ta từ trong mê man tỉnh lại, mở mắt, điều đầu tiên nhìn thấy chính là lá cây xanh um tươi tốt cùng thân cây chai sần cong queo, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua kẽ lá, theo cành cây lay động, tia sáng cũng thoát ẩn thoát hiện, có chút hoa mắt.

Ta vội vàng ngồi dậy, phát hiện mình nằm dưới một gốc cây hoè già, xung quanh cỏ xanh bát ngát, cách không xa còn mơ hồ truyền đến tiếng suối chảy róc rách, thỉnh thoảng còn có chim chóc bay qua, mang theo âm thanh vỗ cánh sần sật.

A, vì sao vừa ngủ một giấc, đã ngủ tới trong rừng?

Giống như ta vừa mới trải qua một giấc mộng thật đẹp, trong mộng, ta biến thành người ...

Không phải, không phải mộng, ta thực sự biến thành người!

Vừa cúi đầu liền nhìn thấy tay chân của mình, sau đó lại sờ sờ mặt, ta rốt cuộc nhận ra mình không phải nằm mơ, tất cả đều là sự thật.

Nhưng mà hiện tại ta đang ở nơi nào? Xung quanh ta thấy thế nào cũng là một vùng hoang vắng, lão bá bá vì sao lại mang ta từ khách *** ném tới nơi này?

Lão bá bá gọi ta là Ngọc Kinh, còn nói ta biết pháp thuật, có thể thấy ông ấy nhất định là thần tiên, thấy ta liều mình cứu người, cho nên tối ban phép cho ta.

Ông ấy còn bảo ta đi tìm ngọc đan, ngọc đan chắc là nội đan mà con người thường nhắc tới? Nhưng mà hình như cũng không phải, bởi vì bất luận động vật gì muốn tu luyện thành tinh đều phải cùng tồn tại với nội đan, giống như bảy hồn sáu phách của con người như nhau, thế nhưng ta dù không có ngọc đan cũng vẫn rất khoẻ mạnh.

Có thể thấy được ngọc đan ta muốn tìm không phải là nội đan, mà ta cũng không phải yêu tinh!

Sở dĩ có thể khẳng định như vậy, là bởi vì cho tới bây giờ ta cũng chưa từng đụng phải thiên kiếp, cái gì mà năm trăm năm một tiểu kiếp, một nghìn năm một đại kiếp nạn, ta cũng chưa từng trải qua. Ngược lại, ta thích nhất là cảm giác sét đánh, ánh điện chột loé chột tắt rất đẹp nha, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa đánh vào người của ta.

Có rất nhiều chuyện ta đều nghĩ không ra, cổ sức lắc đầu, đây là động tác khi còn là rắn ta thường hay làm, nhưng mà biến thành người rồi, động tác vẩy đầu như vậy lực độ hơi lớn một chút, khiến ta choáng váng suýt chút nữa ngã đi.

Quên đi, nghĩ không ra liền không nghĩ nữa. Hiện tại việc cần làm chính là mau chóng đi tìm Tô đại ca, đừng để hắn lo lắng.

Tiếng nước suối róc rách gần bên nhắc nhở ta hẳn là nên đi rửa mặt, bị lửa thiêu một hồi, lại bị té ngã từ một nơi cao như vậy, cả người nhất định là bẩn kinh khủng, ta muốn phải sạch sẽ đi gặp Tô đại ca mới được, dù sao ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng.

Ta phải phải y phục, đứng dậy, chạy tới bên dòng suối nhỏ.

Nước suối rất trong, dưới ánh mặt trời lấp lánh hào quang, ta ngồi xuống, rất hưng phấn dùng tay vốc nước, uống trước vài ngụm, lại bắt đầu rửa mặt, ha ha, ta rốt cuộc cũng có thể dùng tay làm việc, mà không phải giống như trước kia, làm cái gì cũng phải dùng lưỡi.

Nhưng mà...

Động tác vui mừng rất nhanh liền cứng lại, bởi vì mặt nước trong suốt thấy đáy đã đem khuôn mặt của ta phản chiếu không sót chút gì, khiến ta nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Lông mày thật cong, đôi mắt thật to, còn có đôi môi đỏ nhàn nhạt cùng với má lúm đồng tiền thật sâu...

Nhìn như thế nào cũng thấy kiều diễm còn hơn nữ hài tử, vì sao lại là ta? Hơn nữa gương mặt này còn có thân thể này, thấy thế nào cũng giống như mới có mười một mười hai tuổi thôi?

Ta không muốn !!!...

Ta muốn một gương mặt anh tuấn tú mỹ giống như Tô đại ca như vậy, hoặc là ôn hoà tuấn nhã như công tử Tĩnh cũng được, nếu không thì lạnh lùng nghiêm nghị anh tuấn như Liễu đại ca... Kiều ngạo thanh cao như Tiểu Thanh... Hoặc tệ lắm thì như chủ nhân cũng được, chí ít y cũng cao ráo...

Nghĩ như vậy đối với chủ nhân dường như có hơi bất kính, nhưng mà lúc này ta cũng không quản nhiều như vậy.

Không muốn không muốn!

Lão bá bá, ông ở nơi nào? Con van ông... cho con đổi lại cái hình dạng khác đi được không!

Ta ngửa mặt lên trời kêu một lúc lâu vẫn không thấy có người đáp lại, điều này khiến cho ta rốt cuộc hiểu rõ, thì ra cái gọi là thần tiên chính là khi người mong muốn họ xuất hiện, họ tuyệt đối không lộ đầu ra.

Pháp thuật pháp thuật!

Lão bá bá nói ta cũng biết pháp thuật, thử xem thế nào.

Ta nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện ra một ít ký hiệu chú ngữ kỳ quái, ta vội vàng kêu to lên: “Ta muốn biến thành hình dạng anh tuấn như Tô đại ca!”

Trợn mắt nhìn dòng suối, mày cong môi thắm, vẫn y nguyên.

Chưa từ bỏ ý định, thử lại!

Ta lật qua lật lại thử nửa ngày, phát hiện mình không có chút cải biến nào, cuối cùng cũng chết tâm, lão bá bá gạt người, pháp thuật căn bản là không linh.

Quên đi, hay là dùng pháp thuật nhìn xem Tô đại ca đang làm gì.

Lòng ta vừa nghĩ, trên mặt nước liền xuất hiện một mảnh sân đã bị đốt thành một đồng đỏ nát, không nghĩ tới lần này lại linh nghiệm, ta không khỏi trờn lớn mắt nhìn.

Hậu viện của khách *** đã sụp xuống thành gạch vụn, có vài chỗ còn có khói phảng phất bay lên, một bộ y sam sạch sẽ của Tô đại ca hầu như đã thành màu đen, hắn đem vạt áo phía trước vắt lên bên hông, không ngừng đẩy ra tàn ngói, lo lắng tìm tới tìm lui.

Trên mặt Tô đại ca bám đầy tro bụi vết bẩn, tóc dài rối tung trên vai, ta thấy đầu ngón tay trơn nhẵn của hắn bị tàn ngói cắt thành từng đường từng đường vết máu, không khỏi đau lòng.

Tô đại ca ngu ngốc, rốt cuộc đang tìm cái gì? Ta vẫn còn sống sờ sờ đây.

Tiểu Lương theo sát ở phía sau, sốt ruột không ngừng: “Công tử, cậu đừng như vậy, cậu nghe tôi nói một câu có được không? Lửa cháy lớn như vậy, cả gian phòng ở đều sập, ngay cả người cũng chạy không thoát, huống chi là một con rắn? Cậu đã một ngày đêm chưa ăn cái gì, dù có muốn tìm, cũng hãy ăn cơm rồi hãy tìm...”

Một ngày đêm không ăn cái gì, đó không phải là nói ta đã ở chỗ này ngủ một ngày một đêm?

Tô đại ca nghe vậy, lập tức ngừng đầu tức giận nói: “Tiểu Lục không có việc gì, ở đây căn bản là tìm không được thi thể của nó, nó nhất định còn sống!”

“Công tử, vậy cậu cũng nên ăn trước đã, ăn xong từ từ tìm tiếp, cậu đã xem bệnh cho Lý thúc bọn họ, lại tìm Tiểu Lục, đến bây giờ cũng chưa từng chọn mất một chút...”

“Ta không sao, người trở lại chăm sóc Lý thúc cùng A Thần đi, đừng quản ta.”

Tô đại ca đuổi Tiểu Lương đi, lại tiếp tục tìm kiếm, ta thấy hần thỉnh thoảng lại đưa tay ôm lấy vai trái, trên mặt hiện lên một tia đau đớn.

Tên ngu ngốc này, chỉ nhớ rõ trị thương cho người khác, mà không biết trước tiên phải nhìn xem thương tích của mình sao?

Ta tức giận đến giậm chân, lại thấy Tô đại ca nhìn về phía trước lẩm bẩm nói: “Tiểu Lục, ta rất muốn tìm thấy người, thế nhưng, ta lại sợ tìm được, ta rất sợ lại chỉ nhìn thấy một cỗ thi thể... Người nếu như không còn, vậy phù hộ cho ta đừng tìm được, để ta còn ôm một tia hi vọng...”

Trong mắt Tô đại ca toàn là tơ máu cùng với những lời thì thào tự nói khiến cho lòng ta chua xót.

Tô đại ca, ta còn sống, người không cần phải sợ, ta đã nói muốn cùng người cả đời, quyết sẽ không nuốt lời!

Chỉ là, ta hiện tại chạy đi tìm Tô đại ca, nói cho hắn ta là Tiểu Lục, hắn sẽ tin tưởng sao? Hắn hiện tại như vậy, liệu có chịu nghe ta nói?

Hay là biến trở về hình dạng con rắn nhỏ như trước đi tìm Tô đại ca là được rồi?

Vấn đề này khiến cho ta hơi do dự một chút, tóm lại mặc kệ như thế nào trước hết trấn an Tô đại ca mới là quan trọng, tên ngu ngốc này, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa nhất định là sẽ chịu không nổi.

Trong lòng hỗn loạn, dòng suối đột nhiên gợn sóng, đem những cảnh tượng vốn có đều khuấy tan, ta nhắm mắt lại đọc thầm tâm nguyện của mình, khẩu quyết tương ứng liền xuất hiện trong lòng, chỉ cảm thấy thân thể dần dần biến mất, sau đó bay lên trời, cấp tốc bay về phía khách ***.

Ha ha, thì ra ta cũng biết bay, mắt thấy cảnh vật xung quanh rất nhanh bị ta bỏ lại phía sau, ta đột nhiên trở nên khoái chí, người ta không phải nói muốn đắc đạo thành tiên là phải trải qua cả nghìn loại đau khổ sao? Vì sao ta chỉ mới bị lửa thiêu một chút, là lập tức thành tiên, chỉ nghe nói qua phượng hoàng niết bàn, chứ không nghe nói rắn cũng sẽ niết bàn...

Ôi...

Quá mức đắc ý, ta nhất thời không để ý phía trước liền đâm sầm vào một thân cây khô, sao Kim tuôn ra, sau đó “bịch” một tiếng rơi xuống đất, té ngã một cái ăn một miếng bùn.

Đau quá đi...

Xoa xoa chỗ bị đau nhức, ta không dám bắt cắn nữa, vội vàng tập trung tinh thần, lại bay lên không trung lao về hướng khách ***.

19. Phiến Lạc - Chương 19

Ta ẩn mình trong đám người tiến vào khách *** Lai Thăng, đi tới trước phòng của Tô đại ca, từ khe hở của cánh cửa len lén nhìn vào, chỉ thấy một mình Tô đại ca lẳng lặng ngồi yên bên bàn, đầy một bàn cơm nước không hề động đến.

Xem ra nếu ta không xuất hiện, Tô đại ca nhất định là tuyệt thực mà chết.

Tên ngu ngốc này.

Ta niệm chú ngữ, thân thể lập tức biến trở về hình dạng con rắn nhỏ, điều này làm cho ta có chút kỳ quái, không hiểu vì sao chú ngữ lại không thể khống chế diện mạo của mình.

Trở về thân thể con rắn nhỏ, đường nhìn thoáng cái thấp đi thật nhiều, ta khó chịu uốn éo thân thể.

À, đã quên mất một vấn đề quan trọng, ta lúc đó là cuốn lấy cột lửa mà rơi vào trong biển lửa, hẳn là khắp cả người bị bỏng mới đúng, cứ như vậy vui vẻ chạy về, không bị người ta nghi thành quái vật mới là lạ.

Vậy thì để ý để ý mà biến ra vài điểm vết thương là được rồi, nhưng mà không thể biến ra nhiều quá, bởi vì sẽ rất xấu xí, Tô đại ca nhất định không thích.

Ta ở trên người biến ra vài vết thương, lại lăn trên mặt đất hai vòng, cứ như vậy đi, làm quá ta sẽ khó chịu.

Ta ngẩng đầu đem cánh cửa phòng đang khép hờ mở ra một khe hở đủ để chui vào, phát hiện Tô đại ca dựa vào lưng ghế dựa đang ngủ, đầu hấn lệch qua một bên, vẻ mặt uể oải, căn bản không phát hiện ra ta đến.

Ta lặng lẽ trườn tới bên chân Tô đại ca, theo ống quần hấn bò đi lên, nghĩ thầm rằng Tô đại ca khó có được một giấc ngủ, ta sẽ không quấy rầy hấn, cuộn tròn ở trên đùi hấn thưởng thức một chút mỹ nam nhập miên đồ[1] cũng không tệ.

“Tiểu Lục!”

Đáng tiếc không được như mong muốn, ta còn chưa cuộn xong thân mình, chưa có làm tốt được tư thế chuẩn bị, đã thấy Tô đại ca đột nhiên mở mắt, hấn vừa nhìn thấy ta là lập tức dùng hai tay nắm lấy cái cổ ta đem ta giơ lên trước mặt hấn, sau đó dùng ánh mắt vui sướng dị thường nhìn trừng trừng ta nói: “Tiểu Lục, thật sự là ngươi, ngươi không có việc gì? Ngươi thực sự không có việc gì? Thật tốt quá...”

Ta hiện tại rất không tốt, ta sắp bị ngươi bóp chết rồi...

Nếu như không phải đã biết Tô đại ca rất cưng chiều ta, ta hiện tại thật hoài nghi có phải là hấn muốn bóp chết ta hay không, bởi vì ta căn bản là không cách nào hô hấp, ngộp thở đến thống khổ, nếu như là người ngoài, không cần nghi ngờ ta sẽ lập tức cắn cho một cái, đáng tiếc đối phương lại là Tô đại ca, ai, không có biện pháp, ta chỉ có thể chịu đựng.

May mà Tô đại ca rất nhanh liền phát hiện ra ta không khỏe, hấn vội vàng buông lỏng tay đang bóp chặt ta, sau đó nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, vui vẻ nói: “Tiểu Lục, ngươi có linh khí như vậy, ta chỉ biết ngươi sẽ không việc gì... Ngươi bị thương? Đừng nhúc nhích, ta lập tức bó thuốc cho ngươi.”

Tô đại ca chạy đến đầu giường mở hòm thuốc, lúng túng rối loạn tìm được. Hòm thuốc vốn được sắp xếp chỉnh tề bị hấn lật úp một cái hướng lên trời, lại còn đánh đổ cả mấy bình dược xuống đất, nhưng mà bình dược trị bỏng kia nằm sờ sờ ra đó lại tìm không thấy, ta nhịn không được lắc đầu, trườn lên trước, dùng miệng cắn bình thuốc trị thương kia giơ lên trước mặt Tô đại ca.

Tô đại ca vội vàng cầm lấy, khen: “Tiểu Lục, ngươi thật thông minh, ngay cả thuốc trị thương để chỗ nào cũng đều nhớ kỹ.”

Ta liếc một cái khinh thường.

Dư thừa, mỗi ngày nhìn ngươi loay hoay dược liệu, đũa ngọc còn có thể nhớ kỹ, huống chi ta là xà vương Bích Phệ thông minh như vậy?

Ta nằm yên trên giường mặc cho Tô đại ca bôi thuốc, động tác của hấn thật mềm nhẹ, vừa rịt thuốc lại vừa nhẹ giọng hỏi ta: “Tiểu Lục, ngươi làm sao chạy thoát ra được? Ta thấy ngươi cả người đều bị cuốn vào trong biển lửa...”

Không phải là cả người, là cả thân rắn, Tô đại ca...

“Ta chỉ biết ngươi nhất định không có việc gì, ngươi thông minh như thế, lại có linh tính, nhất định sẽ được trời cao phù hộ... Tiểu Lục, ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi có phải là biết pháp thuật hay không?”

Ừm, ta có nên nhân cơ hội này mà đem chân tướng nói cho Tô đại ca biết không?

Ta đang do dự không biết có nên nói hay không, chợt nghe Tô đại ca than thở: “Ta thực sự là hồ đồ, ngươi sao có thể biết pháp thuật chứ, chỉ là một con rắn nhỏ gốc nghé... nhớ kỹ, lần sau không được làm chuyện điên rồ nữa!”

A...

Quên đi, hay là trước hết đừng nói, ta cũng không muốn bị Tô đại ca xem là yêu tinh.

Ta đoán Tô đại ca hiện tại nhất định không phải đang bó thuốc, mà là đang xoa bóp, bởi vì hắn xoa thật thoải mái, khiến cho ta ngay cả việc ăn quan trọng như vậy cũng quên mất, cứ như thế nặng nề ngủ.

Tỉnh lại lần nữa thì đầu giường đã bày đầy thức ăn mà ta thích, Tiểu Lương cùng với đám hỏa kế chạy tới xem chuyện kỳ kỳ còn tấm tắc nói rằng, Tiểu Lục có thể ở trong biển lửa lớn như vậy sống sót, nhất định là thần vật vân vân... nói cười ầm ĩ khiến ta không có cách nào yên lành dùng cơm.

Lúc Nhị biểu thức cùng với nữ nhi nhà hắn mang theo thật nhiều quà tặng tới thăm Tô đại ca, nói cái gì mà nhờ có liệt tổ liệt tông Tô gia phù hộ, Tô đại ca mới có thể gặp dữ hoá lành vân vân... , Tô Nhạn Nhi còn cứ nhích lại gần người Tô đại ca, một thân son phấn của nàng ta khiến cho mấy hỏa kế trẻ đứng gần đó bị xông đến nổi ho sù sụ, đáng tiếc lúc đó Tô đại ca đang vội vàng vì Lý thúc bôi được, đối với việc viếng thăm của bọn họ chỉ là ứng đối không mặn cũng không nhạt, Nhị biểu thức có lẽ cũng thấy mình không được hoan nghênh, nói thêm vài câu nhàn thoai, rồi cuộc cáo từ ra về.

Ta nghe Tô đại ca và các hỏa kế nói chuyện mới biết được, ngày đó tên ác nhân cố sức giết Tô đại ca rồi cuộc bỏ thân trong biển lửa, mà hàng của chúng ta đa phần đều đã được bán ra, còn lại một ít cũng đã được Lý thúc bọn họ cố sức đưa ra, cho nên không có tổn thất lớn, Tô đại ca đã viết thư báo về kinh thành, báo cho biết sự việc phát sinh ở đây, sau đó đem vài vốc còn dư bán ra với giá thấp, liền khởi hành trở về.

Bởi vì ta ra sức cứu chữa, toàn bộ hỏa kế đều xem ta như thần mà cung phụng, mỗi ngày thay phiên nhau đem các loại thức ăn ngon đồ chơi tốt tặng cho ta, những người này dường như đã quên trước đó không lâu bọn họ còn sợ ta như rắn rết.

Tô đại ca lại càng cả ngày ôm ta trong lòng, rất sợ vết bỏng của ta chuyển biến xấu, thậm chí ngay cả rượu trái cây cũng không cho ta uống, nói cái gì bị thương không được uống rượu, khiến ta khóc không ra nước mắt, ta thậm chí nghĩ nói cho hắn là ta không có việc gì, vết thương này chỉ là pháp thuật ta biến ra để lừa người mà thôi.

Để có thể mau chóng được uống lại rượu trái cây, trên hành trình quay về, ta chỉ đợi hai ngày liền biến các vết thương trở lại như không có, điều này làm cho Tô đại ca rất là kinh ngạc, hắn vuốt ve thân thể đã hoàn toàn phục hồi như cũ của ta, ngạc nhiên một trận.

“Tiểu Lục, người và chủ nhân của người đều là trời sinh mình đồng da sắt, mới có hai ba ngày, vết thương đã hoàn toàn khỏi hẳn.”

Bởi vì thương thế khỏi hẳn, lệnh cấm rượu tự nhiên cũng được giải trừ, Tô đại ca thậm chí còn cố ý đi mua rượu ngon các nơi cho ta thưởng thức, ta uống đến bất diệc nhạc hồ.

Rượu trái cây tha thiết ước mơ rất cuộc cũng uống tới miệng rồi, nhưng mà vẫn không khiến ta hài lòng được bao nhiêu, bởi vì ta bây giờ vẫn còn dùng thân phận con rắn nhỏ đi theo bên người Tô đại ca, không phải là ước nguyện ban đầu của ta, đến tột cùng phải làm thế nào mới có thể lấy thân phận con người ở bên cạnh hắn đây.

Để cho ta suy nghĩ tỉ mỉ một chút...

Sáng sớm ngày tiếp theo, ta thừa dịp Tô đại ca đi ra ngoài phân phó hỏa kế chuẩn bị xuất phát, lách mình biến thành người, sau đó ngón tay chỉ vào chỗ mình vừa mới nằm, biến ra một cái huyễn ảnh con rắn nhỏ, chính là hoá thân của ta.

Ta ẩn giấu thân hình ra khỏi phòng, thấy được Tô đại ca đang giao phó cho bọn Tiểu Lương cái gì, ta cứ như thế ngông nghênh đi qua người bọn họ, sau đó nhảy vào không trung, bay về phía con đường phía trước mà đội xe của Tô đại ca sắp đi qua.

20. Phiến Lạc - Chương 20

Ta dừng lại bên ngoài một rừng cây nhỏ cách khoảng hai dặm đường, ở đây cây cỏ um tùm, xung quanh hoang vắng, rất thích hợp để ta thực hiện kế hoạch.

Ta biến ra một vết thương do bị rắn cắn ở trên chân mình, sau đó liền nằm dưới một thân cây bắt đầu chờ, chính là chờ đến mức sắp ngủ gật thì chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa, đoàn xe đã tới.

Ta nằm trên mặt đất suy nghĩ, mình hiện tại hẳn là ở trong trạng thái hôn mê, mà vóc dáng của ta nhỏ như vậy, nếu như không la lên, sợ là Tô đại ca sẽ không nhìn thấy ta...

May là, giọng của Tiểu Lương hô to gọi nhỏ truyền tới.

“Công tử, công tử, nơi này có một tiểu hài tử té xỉu!”

Ta không phải là tiểu hài tử!!!

Ta lồm bồm một câu, lại nghe tiếng tay áo đón gió, mùi thơm mát đặc biệt của Tô đại ca liền truyền tới.

“Hài tử này bị rắn cắn.”

Đương nhiên rồi, ta đang nỗ lực sắm vai một người bị rắn cắn bị thương mà, người xem, ta lúc này sắc mặt tái nhợt, hô hấp ngắn ngủi, bắp chân sưng đỏ, tin tưởng Tô đại ca sẽ lập tức cứu ta.

Quả nhiên, ống quần nơi chân bị vén lên, Tô đại ca nhìn vết thương một lần liền nói: “May mà không phải là loại rắn rất độc, Tiểu Lương, đem cái hòm thuốc của ta đến đây.”

Tiểu Lương nghe lời chạy đi, cảm thấy Tô đại ca dùng khăn lụa buộc ở phía trên vết thương của ta, sau đó đột nhiên tê rần, khiến ta nhìn không được mà nhú chặt đầu mày.

Không phải đâu? Đây chỉ là giả mà thôi, lẽ nào Tô đại ca sẽ thật sự dùng dao nhỏ rạch miệng vết thương của ta? Hình như không chỉ có như vậy, hẳn còn hung hăng mà rạch thành hình chữ thập.

Ta từ từ nhắm hai mắt, có chút khóc không ra nước mắt, đây có tính là tự làm vậy, không thể sống không?

Tô đại ca lại ở trên chân của ta dùng lực mà nặn một hồi, lại cúi đầu bắt đầu mút vào, chỉ nghe Tiểu Lương ở bên cạnh hốt hoảng kêu lên: “Công tử, có độc...”

Tô đại ca không để ý tới hắn, lại liên tục hút vài lần, đem nọc độc đều nhỏ ở một bên đất, lúc này mới nói: “Đem cái hòm thuốc cho ta.”

Chỉ chốc lát sau, thuốc mỡ mát lạnh đã được thoa lên vết thương của ta, nhưng mà... vẫn đau quá...

Ta thật ngốc, vì sao lại không nghĩ ra biện pháp nào thông minh hơn, chẳng lẽ ta là rắn, thì nhất định phải bị rắn cắn?

Gương mặt bị vỗ nhẹ hai lần, Tô đại ca kêu lên bên tai ta: “Hài tử, hài tử...”

Người trúng độc hẳn là sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, ta nhắm mắt làm bộ như không có nghe được.

Tiểu Lương ở bên cạnh hỏi thăm: “Công tử, không phải là chúng ta phát hiện quá muộn, hài tử này không thể cứu?”

“Đây không phải là rắn cực độc gì, bình thường thoa chút được xong là lập tức tỉnh lại.”

Tô đại ca vừa nói chuyện vừa bế ta lên, mang vào trong xe ngựa.

Thì ra được của Tô đại ca lại hiệu nghiệm như vậy, ta lập tức tỉnh lại được rồi.

Vì vậy, chờ Tô đại ca đặt ta xuống xong, ta ho một tiếng, mở mắt.

Trong mắt chiếu ra chính là ánh mắt vô cùng thân thiết của Tô đại ca, điều này khiến cho lòng ta ấm áp, ta dùng âm thanh suy yếu hỏi: “Người?... Ta đây là ở nơi nào?”

“Người ở trong xe ngựa của ta, người vừa bị rắn độc cắn bị thương, được chúng ta cứu.” Tô đại ca hoà nhã nói.

“A, cảm tạ người...”

“Nhà người ở nơi nào? Ta đưa người trở về.”

Bị Tô đại ca hỏi tới, ta lập tức bắt đầu khóc rống, Tô đại ca bị dọa nhảy dựng, vội vàng dỗ: “Người đừng khóc, có chuyện gì từ từ nói.”

Ta nức nở: “Ta không có nhà, đa nường[2] đều qua đời, ta vốn là theo sống với cữu cữu[3], nhưng mà tối hôm qua ta nghe hần bàn với cữu mẫu[4] nói muốn bán ta đi, cho nên ta lén chạy ra ngoài, không ngờ ở chỗ này lại bị răn cản, ô ô, ta tưởng rằng mình sẽ chết, ta không muốn chết, ô ô...”

Thân thể ta bịa ra có chút tương đồng với Tô đại ca, không chừng có thể cảm động được hần.

“Còn nhỏ tuổi đã mất đi song thân, thật khiến cho người ta sầu não, có điều... người ... cũng không cần phải ôm ta chặt như vậy?” Tô đại ca rất xấu hổ nói.

Ta hiện tại chính là đang ôm Tô đại ca khóc rống.

Từ trước tới giờ đều là Tô đại ca ôm ta, hiện tại thật vất vả mới đến phiên ta ôm hần, ta thế nào lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Cho nên ta không chỉ không có buông tay, trái lại còn ôm chặt hơn nữa, còn đem cả đầu của ta vùi vào lòng hần.

Thật ra làm như vậy còn bởi vì nguyên nhân khác, giả khóc tuy rằng đơn giản, nhưng mà rơi lệ thật sự quá khó khăn, giấu mặt trong lòng Tô đại ca thì không cần lo lắng hần phát hiện ra ta giả khóc.

Đẩy không ra ta, Tô đại ca cũng chỉ có thể tùy ý ta ôm, tay hần ở sau lưng ta nhẹ nhàng vỗ về, an ủi tâm trạng của ta.

Đỗ ta nửa ngày, cho đến khi ta dần dần ngưng khóc, Tô đại ca mới bắt đầu đặt câu hỏi.

“Vậy người còn có người thân nào khác không?”

“Ta chỉ có một thúc thúc ở kinh thành buôn bán nhỏ, ta vốn là muốn trốn đi tìm hần, lúc ta lên đi còn trộm ngân lượng của cữu cữu, nếu như bị hần phát hiện, nhất định sẽ đánh ta chết tươi, van cầu người đừng mang ta trả về chỗ cữu cữu ta được không?”

“Ta sẽ không đưa người trở lại, người đừng sợ, đừng khóc nữa được chứ?”

Thật vất vả trấn an được ta, Tô đại ca để ta nằm nghỉ trong xe, tiếp theo lại tìm trái tìm phải: “Kỳ quái, Tiểu Lục đi đâu rồi?”

“Tiểu Lục là ai?”

Nghe ta hỏi, Tô đại ca cười thật dịu dàng.

“Tiểu Lục là bằng hữu của ta, nó là một con rắn nhỏ, ta tên là Tô Hoán Hoa, là thương khách đang trên đường về kinh thành...”

“Rắn?!”

“Người không cần sợ, Tiểu Lục rất hiểu người, nó không cắn...”

“Kia kia!” Cắt đứt lời nói của Tô đại ca, ta chỉ ngón tay vào huyềnh ảnh con rắn nhỏ lui ở một góc khoang xe, kêu lên: “Rắn!”

“Người đừng sợ...”

Ta đương nhiên là không sợ, nhưng mà ta cần một cái cơ để lại chui vào trong lòng Tô đại ca, mà Tô đại ca vì không muốn làm ta sợ, không thể làm gì khác hơn là tùy ý ta cả người đều cuộn vào trong vòng tay của hần.

Ừm, Tô đại ca ôm ấp thật ấm áp, ta tựa quây một chút, tìm một tư thế cuộn tròn thoải mái, liền dựa đầu vào ngực hần, bắt đầu ngủ.

Thật là mệt quá...

Kế hoạch này thế nhưng ta đã phải suy nghĩ tròn một đêm, tối hôm qua chưa từng chợp mắt, hiện tại kế hoạch thắng lợi, có thể bổ sung giấc ngủ được rồi.

Chỉ nghe Tô đại ca cười khổ nói: “Sẽ không nhanh như vậy liền ngủ? Thật đúng là một hài tử tự nhiên, còn nhỏ tuổi như vậy đã nghĩ một mình đi kinh thành, người có biết kinh thành cách nơi này bao xa không?”

[1] Mỹ nam nhập miên đồ: bức tranh vẽ mỹ nam ngủ

[2] Đa nương: tiếng gọi cha, mẹ

[3] Cửu cữu: cậu

[4] Cửu mẫu: mợ

21. Phiến Lạc - Chương 21

“Tô đại ca, người nói đúng, Tiểu Lục không đáng sợ chút nào, không giống với con rắn đã cắn ta.”

Sau khi đã ngủ đến mỹ mãn, ta liền bắt đầu trắng trợn hưởng dụng lương khô Tô đại ca chuẩn bị cho ta, huyền ảnh con rắn nhỏ trốn bên cạnh hẳn, nghiêng đầu xem ta ăn.

“Đương nhiên, Tiểu Lục rất ngoan.”

Tô đại ca vừa nói vừa định ôm Tiểu Lục vào lòng, ai biết nó uốn mình một cái, bơi tới gần ta ngẩng cao thân mình lên.

Tô đại ca kinh ngạc nói: “Tiểu Lục hình như rất thích người.”

Con rắn nhỏ không phải thích ta, mà là ta không muốn nó ở gần người như vậy, cho nên mới sử dụng pháp thuật khiến nó đến đây.

Thấy ta ăn khí thế ngất trời, Tô đại ca đem trà ngon mang đến trước mặt ta, nói: “Uống chút nước, coi chừng nghẹn.”

“Đa tạ Tô đại ca “

Ha ha, mặt đối mặt nói chuyện với Tô đại ca như vậy thật là tốt, ta đang đắc ý, thỉnh linh Tô đại ca đột nhiên hỏi: “Người tên gì?”

“Khụ khụ, ta là... Ngọc Kinh.”

Cái khó ló cái khôn, ta thuận miệng nói ra cái tên mà hoà thượng bá bá đã gọi ta.

“Ha ha, người tên Ngọc Kinh? Vậy mà lại bị rắn cắn? Người có biết Ngọc Kinh Tử là biệt danh của rắn không?”

“A...”

Cuối cùng cũng hiểu được vì sao lão bá bá lại gọi ta là Ngọc Kinh rồi, thì ra đó chính là biệt danh của rắn, nói như vậy Ban Long hẳn là biệt danh của hươu rồi, đặt tên qua loa cho xong như vậy thật đúng là chẳng khác gì chủ nhân kia của ta.

“Kinh thành cách xa nơi này nghìn dặm, không phải là một hải tử nhỏ tuổi như người có thể đi được, ở đây ngoại trừ cữu cữu của người ra người không còn thân thích nào khác sao?”

Gì, nghe thế nào cũng giống như Tô đại ca muốn đuổi ta đi vậy?

“Không có, cho nên ta chỉ có thể đi kinh thành tìm thức thức.” Ta đỏ mắt nói.

Chặn đường lui của người, để xem người làm thế nào!

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy!!!”

Để không cho Tô đại ca xem ta như một tiểu hải tử, ta tận lực khai tuổi khá lớn, vốn muốn nói là hai mươi, nhưng nhìn thực sự là không giống, không thể làm gì khác hơn đành phải nói nhỏ lại ba tuổi.

“Người mười bảy tuổi?!”

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Tô đại ca, ta bấu môi, ta cũng không muốn hình dạng của mình nhỏ như vậy, nhưng mà biến tới biến lui vẫn là bộ dạng này, thật ra nếu thật sự muốn truy cứu tuổi tác, ta hẳn là đã một nghìn tuổi rồi, nhưng mà ta dám nói là mình đã một nghìn tuổi hay sao?

“Nhưng mà bộ dạng này thấy thế nào cũng chỉ như mới mười hai mười ba tuổi thôi?”

Nhìn vẻ mặt Tô đại ca không tin, ta vội vàng thề thốt: “Ta thực sự là đã mười bảy tuổi rồi, từ lúc vừa được mười hai tuổi thì không thấy lớn thêm nữa, dáng dấp vẫn giống y như vậy, ta nghĩ cho dù có trôi qua mấy năm, chỉ sợ là cũng sẽ không thay đổi.”

Tô đại ca nghe vậy an ủi: “khó trách người thoát nhìn như trẻ con, thì ra là thế, ta từng nghe người ta nói qua có trường hợp bệnh như vậy, có một số người khi đến một tuổi nhất định thân hình sẽ không lớn thêm nữa, nhưng mà đây cũng không phải là bệnh bất trị, người không nên để ở trong lòng.”

Thì ra không lớn lên cũng là một loại bệnh, nhưng mà không quan hệ, ta sẽ không đem sự tình này để ở trong lòng đâu.

“Ta vốn đang lo lắng người một hài tử đi kinh thành sẽ có nguy hiểm, nhưng người đã gần hai mươi, vậy thì không thành vấn đề, chúng ta đêm nay đến thành trấn phía trước nghỉ lại, người nghỉ ngơi một đêm sau đó mượn một chiếc xe ngựa vào kinh được rồi, nếu như người thiếu lộ phí, ta có thể cho người mượn.”

Cái gì, muốn bỏ ta đi? Không được...

Không nghĩ tới tự miệng mình hại mình, ta nhìn Tô đại ca đang ngồi đối diện ưu nhã uống trà, không khỏi tức giận không thôi.

Còn nói cái gì mình làm nghề y tâm như phụ mẫu, ta hiện giờ đang là bệnh nhân, hẳn đã nghĩ đem ta tổng cổ.

“Ta không muốn!” Ta lập tức lớn tiếng phản đối.

Ta phản ứng kịch liệt khiến cho Tô đại ca sững sờ.

“Vì sao?”

“Ta vốn là muốn đi kinh thành tìm thúc thúc nương tựa, nhưng mà hiện tại ta đã thay đổi kế hoạch.”

Ta nhìn mặt Tô đại ca mà nhấn mạnh từng chữ: “Ta muốn phải theo Tô đại ca, cùng với người cả đời, bởi vì người thay ta hút độc, đã có da thịt chi thân, cho nên người phải chịu trách nhiệm, phải lưu lại ta!”

“Phốc...”

Tô đại ca rất không hình tượng mà đem toàn bộ nước trà trong miệng phun hết ra ngoài, ta không kịp đề phòng, bị hắt phun đầy một mặt, ngay cả con rắn nhỏ đang nằm bên cạnh ta cũng không may mắn tránh thoát.

Ta dùng tay áo lau mặt, có điều Tô đại ca xem ra còn xấu hổ hơn ta, hẳn đỡ khóc đỡ cười nói: “Ta là một nam nhân...”

“Ta biết!”

Mỗi ngày đều tắm chung với người, ta đương nhiên là biết giới tính của người rồi.

“Như vậy người... người là nữ hài tử?”

Thấy ánh mắt Tô đại ca cẩn cẩn thận thận tìm chứng cứ, ta thật không hiểu hẳn như thế nào lại nghĩ vậy, lẽ nào chỉ có nam nữ mới có thể có quan hệ xác thịt thôi sao?

“Ta cũng là nam nhân! Người không tin? Ta lập tức cho người xem được rồi.”

Thấy ta chuẩn bị cởi bỏ đai lưng, Tô đại ca vội vã ngăn lại.

“Ta tin tin tin! Nhưng mà Ngọc Kinh, ta là đại phu, lại là nam nhân, nếu như cứ cứu một người, lại phải chịu trách nhiệm, vậy Tô gia của ta chẳng phải là chật kín người rồi sao?”

“Ta mặc kệ, dù sao thì người cũng đã cứu ta, nên là ân công của ta, lại cùng ta có quan hệ xác thật, là người thân mật nhất đối với ta, ta đời này đã định là theo người rồi, Tiểu Lục, người thấy ta nói đúng hay sai?”

Con rắn nhỏ lập tức gật đầu.

Tô đại ca muốn té xỉu.

“Tiểu Lục, người bình thường rất thông minh, vì sao lại theo phụ hoạ loại lời nói vô căn cứ này?”

Hừ, con rắn nhỏ là huyền ảnh của ta, ta nói nó có thể không nghe theo sao?

Tô đại ca lại nhìn sang ta, vội vã giải thích: “Ngọc... Ngọc công tử, ta chỉ thích nữ hài tử xinh đẹp, hơn nữa ta đối với tiểu hài tử không có hứng thú...”

Ta không phải là tiểu hài tử!

Nhanh như vậy liền đổi cách xưng hô, nghĩ muốn xác lập ranh giới sao, còn gọi ta công tử!... Quên đi, nhiều lời vô ích với người như vậy làm gì? Ta trực tiếp theo người chẳng phải được rồi?

Thân thể ta ngửa ta phía sau, chính là ngã xuống đất, chỉ nghe Tô đại ca kêu lên: “Này, người đừng có ngay lúc quan trọng này lại té xỉu, có xỉu cũng phải là ta mới đúng...”

Ta đây không phải té xỉu, chỉ là buồn ngủ mà thôi, đây là tập quán của ta từ khi còn là rắn, hễ ăn no xong liền lăn ra ngủ.

22. Phiến Lạc - Chương 22

Vấn đề có đồng hành chung hay không bởi vì giấc ngủ của ta mà không giải quyết được gì, cho đến chàng vàng, chúng ta dừng lại nghỉ tại một quán trọ ở một trấn nhỏ.

Ta lấy cổ chân đau nhức, bắt Tô đại ca ôm ta vào phòng, ta dùng cả hai tay ôm cổ hắn, ôm hắn quá chặt chẽ, thấy hắn vì xấu hổ mà ửng hồng cả gương mặt, ta hài lòng rất muốn cười.

Không nghĩ tới Tô đại ca bình thường tùy tiện, vậy mà cũng có những lúc thực sự rất ngượng ngùng.

Thật ra chân ta đã sớm không đau rồi, vốn ta còn định sử dụng pháp thuật khiến cho vết thương khỏi hẳn, nhưng nghĩ lại làm vậy sẽ thành cớ để Tô đại ca đuổi ta đi, cho nên thôi.

Cơm tối ta ở trong phòng ăn một mình, ngoại trừ hoá kế của khách *** mang nước trà đến, không có ai đến xem ta, làm hại ta không có việc gì làm, chỉ có thể nằm úp sấp ở trên bàn nhìn ngọn lửa tim đèn không ngừng bùng lên đến xuất thần.

Đến khuya Tô đại ca mới đến thăm ta, hắn cầm trong tay cái hòm thuốc, nói với ta: “Thật làm phiền, ta vội vàng giúp Lý thúc bọn họ chữa thương, đã đến muộn.”

“Không muộn không muộn!” Chỉ cần đến là tốt rồi.

Tô đại ca thay thuốc mới cho ta, lại dùng vải bố băng bó kỹ, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, thoa thuốc xong, lại ngủ một giấc, đến ngày mai vết thương sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.”

“Tô đại ca...”

Thấy Tô đại ca muốn xoay người rời đi, ta vội vàng mở miệng gọi hắn: “Ta... không có tiền ở trọ, ta trên người căn bản không có bao nhiêu tiền...”

Thật ra là một đồng cũng không có.

“Đừng lo lắng, tiền trọ ta sẽ trả.”

“Vậy ngày mai người có phải là sẽ đi mà không từ giã?”

“À...”

Thấy biểu tình kinh ngạc thoáng qua trên mặt Tô đại ca, ta chỉ biết mình đoán đúng tám chín phần, ở chung với Tô đại ca lâu như vậy, chút tính toán này của hắn đừng nghĩ giấu diếm được ta.

Nhất định là nghĩ nhân dịp ta ngủ say thì sáng sớm ra đi, nói không chừng còn nhờ lão bản khách *** mượn xe ngựa giúp ta nữa.

“Ta thấy người đã gần hai mươi tuổi, khả dĩ có thể một mình vào kinh, hoạ kế của ta vẫn còn bị thương, người theo chúng ta đi, chỉ sợ làm lỡ hành trình của người...”

Không để ý tới Tô đại ca tìm cách diễn đạt, ta cúi đầu bắt đầu tí tách tí tách rót nước mắt. Ở nhân gian lẫn lộn lâu như vậy, thứ gì ta học không được, chứ khóc là ta học được mười phần.

“Này, người đừng khóc, Ngọc... công tử..”

“Ồ ô...” Tiếng khóc so với vừa rồi lại lớn hơn thấy rõ.

“Ngọc... Ngọc Kinh... Ta gọi người Ngọc Kinh được rồi, người đừng khóc, trước hết nghe ta nói có được không?”

Ta lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nghe Tô đại ca nói.

Thấy ta thoát khóc thoát nín, Tô đại ca sững sờ tại chỗ, một lúc lâu mới nói được một câu.

“Ôi trời, người nín cũng quá nhanh đi...”

“Tô đại ca, ta quyết định rồi, mặc kệ thế nào, ta nhất định cũng sẽ theo người, người nếu như chê ta xuất thân hèn mọn, ta đây liền làm thư đồng của người, hầu hạ cuộc sống hằng ngày cho người, dù sao ta cũng không có thân nhân gì, người nếu đã cứu ta, thì chính là người thân thiết nhất với ta!”

Không để ý tới Tô đại ca đang muốn nói gì, ta bắt đầu tự quyết định.

“Chuyện này... Ngọc Kinh, ta chỉ là một trưởng phòng tiên sinh mà thôi, làm sao có thể nuôi nổi thư đồng? Thúc thúc của người không phải là ở kinh thành sao? Ta thấy như vậy đi, chúng ta đi chung, đợi đến kinh thành, ta đưa người đến chỗ thúc thúc, hẳn là thân nhân của người, nhất định sẽ đối xử tốt với người.”

“Hừ...”

Tô đại ca lại gạt người, hẳn đâu phải không nuôi nổi thư đồng, rõ ràng là chê ta phiền phức.

Thấy ta có vẻ mất hứng, Tô đại ca vội nói: “Ta chuẩn bị cho Tiểu Lục không ít điểm tâm, người nếu như thích, cũng đến đây cùng ăn đi.”

“Được!”

Xem ra muốn thuyết phục Tô đại ca còn phải tốn chút công phu, nhưng mà không sao, từ đây đến kinh thành còn có một đoạn đường rất dài, ta có thể chậm rãi giày vò hắn.

Tô đại ca quả nhiên chuẩn bị cho con rắn nhỏ thật nhiều đồ ăn ngon, thấy đầy một bàn điểm tâm cùng rượu trái cây, ta có hơi cảm kích, đây vốn hẳn là chuẩn bị cho ta ăn, hiện tại dĩ nhiên lại bị một cái huyền ảnh con rắn nhỏ hưởng dụng, mà ta đây lại phải ăn chực của nó?

Nhìn ra ta không hài lòng, con rắn nhỏ lắc đầu, dùng tâm ngữ nói: “Chủ nhân, ta là người, người là ta, lẽ nào người ngay cả chính mình cũng đổ kỵ?”

“Phải! Cho dù người là huyền ảnh của ta, cũng không thể mượn cơ hội tiếp cận Tô đại ca, càng không thể chui vào lòng hắn ngủ, bằng không ta lập tức khiến cho người biến mất!”

Ta nhân dịp Tô đại ca đi ra gian ngoài, hung hăng gõ vào đầu con rắn nhỏ một cái, rồi cuộc trả đũa được thù, sau đó lại cầm lấy rượu trái cây trước mặt nó, ngửa đầu uống.

A, sáng khoái, lúc trước làm rắn chỉ có thể dùng đầu lưỡi liếm rượu, hiện tại với dáng vẻ này, có thể từng ngụm từng ngụm mà uống rượu.

Ta lại đem rượu trái cây còn dư châm vào chén rượu, một hơi uống xuống, dù sao con rắn nhỏ cũng là ảo ảnh, không cần ăn uống, đồ ngon không nên lãng phí.

Thế nhưng...

Vì sao cảnh vật trước mắt lại lúc ẩn lúc hiện? Còn có, dưới chân thế nào lại trở nên mềm nhũn? Ta nhấc chân thử đi vài bước, kết quả đùi phải nhấc lên rất cao, thân thể mất thăng bằng, ta ngã ra sau, ngửa mặt té lên giường, may mà con rắn nhỏ nhanh nhẹn, lập tức vọt qua một bên, chứ nếu không sợ đã thành bánh rắn bẹp dí rồi.

Ngay lúc ngã xuống, ta đã biết là mình say rượu rồi, không nghĩ tới lúc làm rắn tửu lượng kém, hiện tại biến thành người tửu lượng vẫn là không có chút biến hoá, chỉ là hai chén rượu mà thôi, vì sao ta ngay cả bước chân cũng nhấc không được?

“Ngọc Kinh...”

Tô đại ca từ bên ngoài tiến vào, thấy ta mềm nhũn nằm trên giường, không khỏi thất thanh kêu lên.

“Ha ha, Tô đại ca, ta uống rượu, buồn ngủ quá...”

Đây là câu nói cuối cùng mà ta có thể nhớ kỹ, khi ta tỉnh lại lần thứ hai, đã là sáng sớm hôm sau, ta nằm trên giường Tô đại ca, áo ngoài đã bị cởi, trên người còn có cái chăn.

“Cốc cốc...”

Ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ngọc Kinh, người tỉnh chưa? Chúng ta phải ăn điểm tâm rồi, người cũng đến đây đi.”

Là giọng của Tô đại ca, ta vội vàng trả lời: “Ta lập tức đến ngay.”

Điểm tâm ăn tại đại sảnh của khách ***, Lý thúc và A Thần đã ở, bọn họ tuy rằng trên đùi còn quần băng vải, nhưng tinh thần thì tốt hơn nhiều, xem ra y thuật của Tô đại ca là thực sự cao minh.

Lúc dùng cơm, Tô đại ca nói vắn tắt với bọn tiểu nhị chuyện của ta, còn nói ta sẽ theo chân bọn họ cùng nhau vào kinh, lúc Tô đại ca giới thiệu xong, ta lần lượt hướng bọn họ kêu thúc thúc bá bá, giành được cảm tình của mọi người rồi, còn một mình Tô đại ca sẽ dễ đối phó hơn.

Ta cứ như vậy chính thức trở thành một thành viên của bọn họ, sau đó ta lại xưng phong nhận làm thiếp thân tiểu tư^[1] của Tô đại ca, lúc đầu Tô đại ca còn uyển chuyển cự tuyệt vài lần, nhưng dưới sự công kích lời đình bạo vũ^[2] của ta, hẳn rồi cuộc giơ tay đầu hàng, cam chịu sự tồn tại của ta.

[1] Thiếp thân tiểu tư: sai vặt tùy thân

[2] Lời đình bạo vũ: mưa to sấm rền, ở đây nói khí thế khốc lóc của em Lục

23. Phiến Lạc - Chương 23

Bởi vì đã là thiếp thân tiểu tư của Tô đại ca, ta đương nhiên cùng ngồi chung xe ngựa với hắn, con rắn nhỏ dựa bên cạnh hắn mỗi lần nhìn thấy ánh mắt giết người của ta, lập tức lui thật xa, đem vị trí tốt nhất nhường cho ta, Tô đại ca mặc dù cảm thấy kỳ quái vì sao con rắn nhỏ không quấn lấy hắn như trước, nhưng nhìn đến nó không có thay đổi bất thường nào khác, cũng sẽ không lưu ý nữa.

Một buổi chiều nọ, chúng ta trụ lại tại một khách ***, ta giống như bình thường đến phòng Tô đại ca tranh ăn tranh uống cùng con rắn nhỏ, cơm no rượu đủ, ta đang ngồi trên giường buồn chán, chợt thấy y phục Tô đại ca đặt bên cạnh gối có ánh sáng chột loé, ta nhặt lên y phục, vì vậy liền thấy một viên minh châu lớn bằng trứng chim bồ câu lấp lạng nằm ở đó.

“Đây là gì vậy?” Ta len lén hỏi con rắn nhỏ.

“Ta không biết nữa, hình như Tô đại ca... Tô công tử vẫn cất trong túi áo...”

Con rắn nhỏ bị ta liếc một cái, lập tức thông minh sửa lại xưng hô.

Hình như đã ở nơi nào gặp qua?

Đúng rồi, hạt châu này là lúc ở trong biển lửa của Lai Thăng khách ***, từ trong người tên ác nhân kia rút ra, lúc đó ta bị cuốn vào biển lửa, mà Tô đại ca lại bị tia sáng của nó đánh văng ra khỏi biển lửa.

Nhưng mà vì sao nó lại ở chỗ của Tô đại ca?

Ta cầm viên minh châu trong lòng bàn tay, dưới ánh nền hạt châu phát ra ánh sáng lơ mờ thanh lãnh nhu hoà, khiến cho ta cảm thấy hoa mắt, trong phút chốc hoảng hốt chỉ thấy vô số kim y phật đà ngồi xếp bằng trên Phật điện, vẻ mặt chuyên chú ngâm tụng kinh văn, tiếng mõ cùng tiếng đọc kinh giao tạp quanh quẩn, giống như ma chú, không ngừng lên vào trong não ta, ở trong não xoay tròn rồi tản ra tứ phía.

Đầu óc hỗn độn một trận, trong khoảnh khắc lo sợ nghi hoặc, bỗng nhiên có tiếng gọi rõ ràng khẩn thiết vang lên: “Ngọc Kinh, Ngọc Kinh...”

Ta phục hồi tinh thần lại, thấy Tô đại ca đứng ở trước mặt, lo lắng nhìn ta.

“Ngọc Kinh, người làm sao vậy?”

“Tô đại ca, ta hơi đau đầu...”

Thân thể ta mềm nhũn, thuận thế ngã quỵ vào lòng Tô đại ca.

Tô đại ca vừa tắm rửa xong, trên người hần còn mang theo mùi hương thơm ngát của thảo mộc, khiến ta ra sức hít một hơi dài.

Tô đại ca đỡ ta nằm thẳng xuống, vươn tay thăm dò mạch đập của ta, hồi lâu mới nói: “Mạch có chút loạn, khí tức bất ổn, Ngọc Kinh, người tâm thần bất định, có phải có việc gì phiền lòng không?”

Ta lắc đầu.

Muốn nói việc phiền lòng, thì đó là không thể ngủ chung giường với Tô đại ca, có điều trạng thái hiện tại này của ta hiển nhiên là do nhìn minh châu gây ra.

“Tô đại ca, đây là dạ minh châu sao?” Ta đưa hạt châu đang nắm chặt trong tay cho Tô đại ca xem.

“À, đây là minh châu lần trước ta có nói với người, ánh sáng do nó toả ra đã đánh văng ta khỏi biển lửa, đến lúc tỉnh lại, hạt châu này đã nằm trong lòng ta rồi.”

Dọc theo đường đi, ta lấy cớ hành trình tịch mịch, kiên quyết quán lấy Tô đại ca bắt kể chuyện cho ta nghe, cho nên vụ hoả hoạn ở Lai Thăng khách *** Tô đại ca cũng từng đề cập qua với ta, chỉ tiếc lúc đó nghe được phân nửa ta đã ngủ, chuyện về hạt châu đương nhiên không thể nào biết được.

Ta nhìn viên minh châu trong tay, tâm trí chợt loé lên linh quang, hay là nó chính là ngọc đan mà hoà thượng bá bá đã nói, cho nên khi ta vừa cầm lấy nó liền có thể nghe được âm thanh tụng kinh?

Ừm, hạt châu ngày chỉ sợ là do bọn Ngũ Hồ cướp đoạt được, bọn họ vẫn luôn ở tại Điền Nam làm ác, mà Điền Nam Miêu Cương chẳng phải là quê cũ của ta sao? Theo đó mà suy ra, viên minh châu này hơn phân nửa khả năng là ngọc đan của ta rồi.

Ta cho con rắn nhỏ một cái ánh mắt, nó lập tức trườn tới, đem ngọc đan quán vào lòng, muốn đem đi.

Tô đại ca thấy thế cười nói: “Tiểu Lục thích hạt châu này sao? Cầm lấy chơi đi.”

Tô đại ca, hạt châu này đã từng cứu mạng người, nó là thần vật, người nên cất giữ cẩn thận mới đúng, thế nào có thể tùy tiện cho đi?”

“Thần vật trời cho, không thể cưỡng cầu, nếu Tiểu Lục thích, cứ cho nó được rồi.”

Tô đại ca ngu ngốc này, bảo vật như vậy người ta đều liều mạng để cướp đoạt, hần ngược lại, hời hợt liền cho người, nhưng mà như vậy cũng tốt, ngọc đan đưa tới chỗ con rắn nhỏ, lát nữa ta cũng có thể thừa cơ mà nghiên cứu kỹ lưỡng một chút xem nó có tác dụng gì.

“Phải rồi... Trời đã khuya, Ngọc Kinh, người nên trở về phòng ngủ.”

Lại đuổi ta về phòng? Mặc kệ, đêm nay ta muốn ngủ chung giường với Tô đại ca.

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh...”

Không để ý tới Tô đại ca, ta từ từ nhắm hai mắt lại liền tiến vào mộng đẹp, đồng thời còn ôm hần thật chặt, trừ phi hần đánh thức ta tỉnh lại, bằng không đừng nghĩ đẩy ta ra.

Kêu một lúc lâu cũng không thấy ta nhúc nhích, Tô đại ca thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đứa trẻ này, thế nào lại ngủ nhanh như vậy? Càng nhìn càng thấy người giống Tiểu Lục...”

Tô đại ca ngốc, ta đây không phải giống, ta vốn là Tiểu Lục.

Rốt cuộc gian kế thực hiện được, ta rất mãn ý mà ôm Tô đại ca tiến vào mộng đẹp.

Phàm việc đã có lần thứ nhất tự nhiên sẽ có lần thứ hai, mỗi tối ta đều chạy đến phòng Tô đại ca cùng con rắn nhỏ chơi đùa, đồng thời trước khi bị hấn đuổi liền tiến vào mộng đẹp, có lúc là cố ý, có lúc là uống rượu say.

Có ta ở đây, con rắn nhỏ tự nhiên tránh Tô đại ca rất xa, khiến hấn rất kỳ quái nói, Tiểu Lục vì sao lại thay đổi thói quen thích cuộn trong lòng hấn ngủ? Nhưng mà thấy ta và con rắn nhỏ cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ, hấn cũng không nói gì nữa.

Mỗi buổi tối sau khi dừng lại tại khách ***, Tô đại ca đều tắm rửa nghỉ ngơi, ta thừa cơ hội, liền cầm lấy y phục tắm rửa đi vào, Tô đại ca đang ngồi trong bồn tắm nóng hổi hưởng thụ, hấn dường như không ngờ tới ta đột nhiên vào, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc xấu hổ.

“Ngọc Kinh, ừm... Ta đang tắm, người... có thể đi ra ngoài trước không?...”

Ta đem y phục vắt lên trên bình phong, không chỉ không đi ra ngoài, trái lại đến gần bồn tắm, cầm lấy khăn mặt ở sau lưng hấn bắt đầu chà lau.

“Tô đại ca, người quên sao, ta hiện tại là thị đồng của người, mọi việc của người đương nhiên đều do ta hầu hạ.”

“Ai nói người là thị đồng của ta? Tối kinh thành rồi, người còn phải đến chỗ thúc thúc của người...”

“Lời này là chính người nói, ta lúc đó không hề đồng ý.”

Không để ý tới Tô đại ca trốn tránh, ta rất nhẹ nhàng thay hấn chà lau lưng, còn nói thêm: “Người không chỉ là ân nhân của ta, cũng là thân nhân của ta, cho nên đời này của ta đã định cùng với người rồi!”

“...”

“Tô đại ca, mặt của người rất hồng, có phải là nước quá nóng không? Hay là ta thêm cho người chút nước lạnh nha?”

“...”

“Tô đại ca, có phải là ta chà xát không tốt, làm đau người không?”

Tắm lưng trơn nhẵn rắn chắc của Tô đại ca dưới hơi nước ửng đỏ lên, ta nhìn không được đưa tay sờ sờ, quả nhiên là trơn bóng mượt mà, tú sắc khả xan, vì vậy ta lại ra sức sờ soạng thêm vài lần, thân thể Tô đại ca theo đó run lên.

“Ngọc Kinh, người chà lau rất tốt, rất tốt... Người cầm khăn khô đến giúp ta được không?”

Tô đại ca xoay người lại đoạt lấy cái khăn trong tay ta, phân phó ta như vậy.

Trong hơi nước dày đặc, mặt Tô đại ca trở nên rất đỏ, thậm chí đỏ tới tận cổ, hấn dường như không dám nhìn ta, cầm lấy khăn, liền lập tức xoay người lại.

“Được...”

Ta đứng dậy đi ra ngoài lấy khăn khô, nhưng mà khi trở về đã thấy Tô đại ca đứng bên ngoài bồn tắm, đã mặc xong nội y.

Tốc độ của hấn cũng quá nhanh đi?

“Tô đại ca, người còn chưa có lau khô thân thể nha, ta giúp người lau.”

“Không cần không cần, ta đã mặc xong y phục rồi...”

“Phải không? Nhưng mà y khâu[1] của người thắt sai, nút trên buộc xuống nút dưới rồi.”

“A...”

Nhìn Tô đại ca lúng túng hoảng hốt tháo y kết[2] ra, lại một lần nữa cột lại, ta nhìn không được bắt đầu cười, Tô đại ca xấu hổ thật đáng yêu, chúng ta trước đây không biết đã từng tắm chung bao nhiêu lần, chỗ nào trên người hắn mà ta không thấy qua?

Từ đó về sau, mỗi lần tắm rửa Tô đại ca đều đóng thật chặt cửa phòng, đừng nói là ta, ngay cả con rắn nhỏ, hắn cũng không cho vào, làm hại ta không có cơ hội thưởng thức mỹ nam nhập dục đồ[3] nữa.

24. Phiến Lạc - Chương 24

Nếu đã tự xưng là tiểu tử[4] của Tô đại ca, ta đương nhiên sẽ yên tiền mã hậu[5] hầu hạ hắn, đối với vấn đề này, ta mới thấy không bằng làm rắn việc gì cũng dễ dàng, mỗi ngày chỉ cần ăn và ngủ lại mọi sự đại cát, nhưng mà có thể vì Tô đại ca làm việc, ta vẫn là rất vui vẻ, tuy rằng ta thường thường chỉ gây trở ngại chứ không giúp được gì, thậm chí càng giúp càng loạn.

“Tô đại ca, ta giúp người mài mực nha.”

Thấy Tô đại ca cầm bút định viết thư, ta lập tức tiến lên Mao Toại tự tiến[6].

Cứ cách một đoạn thời gian, Tô đại ca sẽ viết thư cho Trích Tinh lâu, kể lại một chút tình huống hành trình, thói quen này của hắn đã sớm bị ta nhìn thấu.

“Sao, người biết mài mực?”

“Lúc phụ mẫu ta còn sống thì nhà chúng ta cũng coi như là dòng dõi thư hương, những việc mài mực viết chữ này ta vẫn là hiểu được.” Ta mắt cũng không chớp thuận miệng nói ra.

Con rắn nhỏ nằm khoanh tại đầu giường nghe ta nói xong bày ra vẻ mặt châm biếm, cũng may là vẻ mặt của nó Tô đại ca có nhìn thấy cũng không hiểu được.

“Được, vậy người làm thử xem.”

...

...

“Ngọc Kinh, người ... Người trước đây thực sự đã từng mài mực sao?”

Sau mấy lần ta làm văng mực nước ra khỏi nghiên mực, thậm chí thiếu chút nữa văng tới trên ống tay áo Tô đại ca, Tô đại ca rốt cuộc nhìn không được hỏi một câu.

Trán ta đã chảy ra một tầng mồ hôi hột.

Ta trước đây đương nhiên không có khả năng từng mài mực, nhưng ta có xem chủ nhân vì công tử Tĩnh mài mực, cũng xem qua Tô đại ca mài mực, chẳng phải là nhỏ vài giọt nước vào nghiên mực, sau đó cứ như vậy mài rồi mài, liên mài được mực nước? Vì sao tới lượt ta chính tay mài, lại trở nên khó như vậy, mực thô ráp không dễ mài không tính, còn thường hay mài ra ngoài, vì vậy, chỉ chốc lát sau xung quanh nghiên mực liền xuất hiện đóa đóa hoa mai đen.

“Ngọc Kinh, đưa cho ta, ta tự mình làm là được rồi.”

“Không được, ta nhất định phải mài thật tốt!”

Ngay cả chủ nhân ngốc nghếch kia của ta cũng có thể mài mực được, không lý gì ta lại làm không được, không để ý tới Tô đại ca, ta tiếp tục nỗ lực.

“Lạch cạch... Ôi...”

Không nghĩ tới tay dùng sức quá mạnh, mực bị ta làm gãy thành hai đoạn, nhưng mà vậy cũng chưa tính cái gì, một đoạn kia lọt vào trong nghiên mực, nhất thời mực nước bắn tung toé, có vài giọt còn văng tới trên mặt ta.

“Ha ha ha...”

Tô đại ca ngẩn ra một chút, lập tức cười ha hả, hắn đang nhìn thấy ta đưa tay lên mặt lau, đem mặt lau thành hoa loang lổ, lại cười càng dữ dội, ngay cả huyền ảnh con rắn nhỏ kia cũng nhin không được lắc đầu vẩy đuôi, cười đến bất diệc nhạc hồ.

Tô đại ca, ta biết ngươi rất thích cười, nhưng mà có thể đừng cười đến không hình tượng như vậy được không? Khiến cho ta dường như có bao nhiêu mất mặt.

“Tô đại ca, ta thực sự biết mài mực!”

“Ta biết ta biết, ngươi biết mài mực, là do mực của ta không tốt... Ha ha..”

“Tô đại ca ...”

Ta ai oán mà nhìn một người một rắn trước mắt cười đến không hề hình tượng, bĩu môi không nói gì nữa.

Thấy ta mất hứng, Tô đại ca kéo ta đến trước người, lấy ra khăn tay thay ta lau sạch mặt, sau đó nói: “Lực mài mực phải đều đều, đồng thời phải mài theo cùng một phương hướng, hơn nữa lúc đầu nước cũng không thể cho nhiều lắm, phải cho vào từng chút từng chút, giống như thế này...”

Hắn nắm tay ta làm mẫu.

“Tô đại ca, sau này ta muốn mỗi ngày giúp ngươi mài mực!”

Tay bị nắm trong lòng bàn tay của Tô đại ca, cảm giác được độ ấm của bàn tay kia, ta nhin không được nói như vậy.

“Ha ha, ta đây chẳng phải là mỗi ngày đều gây một khối mực? Ta làm gì có tiền mà mỗi ngày mua mực mới?”

“Không phải đâu, ta... A...”

Nghe được lời nói đùa của Tô đại ca, lòng ta quỳnh lên, nhin không được quay mặt lại định cãi, không nghĩ tới Tô đại ca vừa lúc chồm người về phía trước, cho nên môi của ta liền rất tự nhiên đụng phải môi hắn...

Nhìn Tô đại ca vì kinh ngạc mà tròng lớn hai mắt, ta nghĩ miệng ta lúc này há to đến nỗi có thể nuốt được một rổ trứng gà, không đợi ta phục hồi tinh thần lại, bàn tay đang nắm tay ta đột nhiên buông ra, vì vậy ta liền rất không may mà té xuống đất.

Đau quá đi...

Tô đại ca nhất định là cố ý.

Ta sờ sờ một bên hông bị ngã đau nhức, bĩu môi nghĩ.

Tô đại ca, ta nhất định phải thi triển pháp thuật để ngươi cũng té một cái cho biết, đừng tưởng ta dễ khi dễ, ta nhất định phải xoay chuyển trời đất.

Nhưng mà Tô đại ca chẳng cho ta cơ hội xoay trời đất, từ lúc đó hắn luôn luôn mượn cớ đuổi ta ra, nếu không cũng bảo ta chơi cùng con rắn nhỏ, hình như rất sợ phải ở chung với ta, thậm chí có lúc hắn ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của ta, cũng sẽ nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, khiến cho ta không hiểu gì cả.

Sẽ không bởi vì lần kia chúng ta miệng đối miệng đi? Có cái gì đâu? Chẳng qua là ngẫu nhiên thôi, hơn nữa ta bị hắn làm ngã đau nhức còn chưa nói gì đây, Tô đại ca thật nhỏ nhen.

“Con rắn nhỏ, ngươi có phải lại chui vào lòng Tô đại ca không?”

Ta ngồi trong xe ngựa, ngắm nhìn ngọc đàn trong tay, nhìn con rắn nhỏ đang khoan tròn trước mặt hung hăng hỏi.

Từ lần phát sinh chuyện hôn môi kia, ta liền triệt để bị Tô đại ca đuổi về gian phòng khác ngủ một mình, cho dù ta say rượu, giả bộ ngủ các loại mảnh khoé đều đem ra dùng hết, kết quả vẫn là bị hắn bế trở về phòng.

Ta từng có ý niệm biến trở về nguyên hình ngủ trong lòng Tô đại ca, nhưng cứ theo thói quen của ta một khi ngủ sẽ không tỉnh dậy, phỏng chừng lúc ta còn đang trong mộng đẹp, mọi người sẽ nơi nơi tìm tung tích

của Ngọc Kinh. Pháp thuật ta chỉ biết lõm bõm, biến ra một huyền ảnh Ngọc Kinh tuy rằng không khó, nhưng cũng không dám bảo đảm trong lúc ta nằm mơ nó có thể thực sự trở về ảo ảnh hay không, nếu như trước mặt Tô đại ca mà nó biến mất vào hư không, vậy sẽ là phiền phức lớn, cho nên kế hoạch đó không thể thực hiện được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra được biện pháp tốt, kết quả theo ngủ cùng Tô đại ca chính là huyền ảnh con rắn nhỏ kia.

Nhìn thấy ánh mắt hung hăng của ta, con rắn nhỏ lùi về phía sau, ra vẻ rất oan uổng lắc đầu.

“Chủ nhân, không liên quan đến ta đâu, là Tô công tử kiên quyết đem ta nhét vào trong lòng hắc, còn nói là sợ ta lạnh...”

Nghe con rắn nhỏ phản bác, ta nhin không được gõ một cái thật mạnh vào trán nó.

“Vậy người không biết cự tuyệt sao? Có biết là chỉ có ta mới có quyền chui vào lòng Tô đại ca không!”

“Nhưng mà ta cũng là người mà...”

“Còn dám cãi!”

Ta liên tục gõ mấy cái tàn bạo vào đầu con rắn nhỏ.

Đã sớm muốn giáo huấn con rắn nhỏ này rồi, nhưng mà nó mỗi ngày đều theo Tô đại ca như hình với bóng, khiến ta không tìm được cơ hội phát tiết oán khí, hôm nay trùng hợp mọi người vội vã chạy đi, bỏ lỡ chỗ dừng chân, cho nên tới vùng đất hoang gần hồ nước thì dừng lại, ngủ ngoài trời một đêm, vì vậy ta mới thừa dịp Tô đại ca và bọn tiểu nhị ở bên ngoài thu thập, tiến hành giáo huấn đặc biệt đối với con rắn nhỏ.

“Chủ nhân, người có đánh mạnh hơn nữa, ta cũng sẽ không đau nhức, người đã quên ta vốn là vô hình vô ảnh sao? Người nếu như tức giận Tô đại ca đối đãi ta tốt như vậy, thì tự mình biến về hình dạng con rắn nhỏ là được rồi...”

“Người còn dám nói, ta nếu có thể làm như vậy, còn biến ra người làm gì?!”

Ta đương nhiên biết giận chó đánh mèo với con rắn nhỏ là sai, nhưng mà thấy Tô đại ca chỉ biết có nó, coi ta như không khí, lòng ta liền tràn đầy khó chịu, dù sao con rắn nhỏ cũng sẽ không đau, đánh nó vài cái hết giận cũng không có gì quá đáng.

Ta đang gõ hăng say, không thấy được con rắn nhỏ không ngừng nháy mắt ra hiệu cho ta, cho nên đứng lúc tay ta định một lần nữa đánh xuống, cánh tay bị hung hăng nắm lấy.

“Tô... đại ca...”

Vừa quay đầu lại, ta liền thấy khuôn mặt âm trầm của Tô đại ca, mà hắc nắm cổ tay ta cũng đau quá.

[1] Y khẩu: nút thắt y phục

[2] Y kết: nút áo

[3] Mỹ nam nhập dục đồ: bức tranh mỹ nam tắm

[4] Tiểu tư: gã sai vặt

[5] Yên tiền mã hậu: lót sẵn yên và đi theo sau ngựa, ý nói theo hầu, làm tùy tùng

[6] Mao Toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng của mình mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn

25. Phiến Lạc - Chương 25

Tô đại ca sa sầm mặt, vung tay đẩy ta ngã qua một bên, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy con rắn nhỏ đang cuộn bên cạnh, vuốt ve đầu nó thân thiết hỏi: “Tiểu Lục, có đau hay không?”

“Tô đại ca, nó sẽ không đau đâu...”

Hiện tại người bị đau chính là ta.

Bị Tô đại ca dùng lực đẩy, lưng ta đụng mạnh vào thùng xe, đau đến mức hai mắt tối sầm.

“Vì sao lại bắt nạt Tiểu Lục?” Tô đại ca căn bản không để ý tới ta ai oán, ngược lại còn giận dữ hỏi ta.

“Ta đâu có bắt nạt nó, chẳng qua chỉ gõ đầu nó vài cái thôi, người có cần phải đau lòng như vậy không?”

Bị Tô đại ca lớn tiếng mắng, ta lập tức phản bác.

Con rắn nhỏ thấy tình thế không ổn, vung đuôi một cái, liền chui rúc vào góc xa nhất trong xe.

Ai biết động tác này càng châm lửa cơn giận của Tô đại ca, hắn chỉ vào con rắn nhỏ lại quay sang ta giận dữ nói: “Người nhìn xem người khiến Tiểu Lục sợ đến như vậy, Tiểu Lục trước đây rất nghịch ngợm, từ khi người đến, nó liền trở nên sợ hãi rụt rè, người bình thường giành ăn với nó, ta đã một mắt nhắm một mắt mở cho qua không tính toán, nhưng người càng ngày càng quá đáng!”

Lời quở trách của Tô đại ca khiến ta có hơi ảm ức, cái gì mà giành ăn, nói ta giống như động vật vậy.

“Nó chỉ là con rắn thôi, người việc gì phải coi nó như bảo bối? Rốt cuộc trong lòng người là ta trọng yếu hay nó trọng yếu?”

“Ở trong lòng ta, không ai quan trọng hơn Tiểu Lục! Người nếu không thích, có thể đi bất cứ lúc nào!”

Không nghĩ tới Tô đại ca lại tuyệt tình như vậy, ta tức giận hét lớn: “Được, ta đây lập tức đi!”

“Người quay lại!”

Gì, nhanh như vậy đã hối hận rồi, người cho rằng nói vài câu ân hận là ta sẽ tha thứ cho người sao? Còn lâu!

Ta còn chưa có đào dạt đắc ý xong, chợt nghe Tô đại ca nói: “Đem hạt châu trả lại cho Tiểu Lục, đó không phải là đồ của người!”

Ta tức giận nhìn trừng trừng Tô đại ca, tên ngu ngốc này, ta mới là Tiểu Lục thật sự có biết hay không, thật muốn biến về thân rắn hung hăng cắn hắn một cái.

“Hạt châu trả lại cho người, ta mới không thèm!”

Ta vung tay, ném hạt châu cho Tô đại ca, nhảy xuống xe ngựa xoay người đi.

Tự nhiên hung dữ với ta như vậy, cùng lắm thì mọi người vỗ tay giải tán, ta bỏ đi, con rắn nhỏ tự nhiên cũng sẽ biến mất, đến lúc đó xem người làm sao bây giờ!

Ta thở phì phì đi thẳng về phía trước, Tô đại ca không hề đuổi theo ta, điều này lại càng khiến ta tức giận, nhìn bọn tiểu nhị ngồi quây quần quanh đồng lửa, có nấu cơm, cũng có nói chuyện phiếm, nhưng lại không ai thèm để ý tới ta, ta tức đến leo lên bờ đê, ngồi ở trên đó hờn dỗi.

Sắc trời từ lâu đã tối sầm, hồ nước màu lục bích dưới ánh trăng càng có vẻ u ám tịch liêu, ta nhặt đá cuội từng viên từng viên ném xuống hồ, nhìn tầng tầng sóng biếc lan toả trên mặt nước, lấy đó giải sầu.

Tức giận tức giận!

Dĩ nhiên dám mắng ta như vậy, lần này trừ phi Tô đại ca xin lỗi ta trước, bằng không ta quyết không tha thứ cho hắn!

Lúc đầu thì ta còn tức giận bất bình nghĩ như vậy, nhưng cùng với mùi thức ăn không ngừng truyền đến, lửa giận trong lòng ta cũng càng ngày càng yếu đi.

Ta nhìn lên qua bên đó, phát hiện bọn tiểu nhị đã bắt đầu ăn, thế nhưng không ai đến gọi ta, xem ra là bọn họ đã nghe Tô đại ca phân phó, cố ý không thèm nhìn ta.

Quên đi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, có tức giận thế nào đi nữa cũng không cần phải ngược đãi cái bao tử của mình, chỉ cần Tô đại ca chịu làm lành với ta, ta đây liền có thể miễn cưỡng tha thứ cho hắn.

Một chén trà nhỏ thời gian...

Một nén hương thời gian...

Một bữa cơm thời gian...

Đá cuội xung quanh đều đã bị ta ném chẳng còn bao nhiêu, cái cổ ta vì xoay nhiều vừa tê vừa mỏi, nhưng mà Tô đại ca vẫn không hề làm lạnh với ta, hần ăn cơm xong liền quay về xe ngựa, thậm chí không hề liếc mắt nhìn ta một cái.

Nhìn bọn tiểu nhị ăn cơm no, chén đĩa cũng thu dọn sạch sẽ, ta không khỏi tức giận tròng lộn mắt.

Có nhầm hay không? Thực sự coi ta như người xa lạ?

Ta van các người, bất cứ người nào qua đây cũng được, ít nhất cũng cho ta có một bậc thang mà leo xuống.

Bóng đêm càng ngày càng thâm trầm, cũng không có ai tới cho ta một cái bậc thang, điều này khiến cho ta rất chán nản, ta phát hiện thật ra mình vẫn không hiểu Tô đại ca, hần tuy rằng bình thường hiền hòa thân thiết, giống như chuyện gì cũng không để trong lòng, nhưng mà một khi chạm vào kiêng kỵ của hần, hần tuyệt đối trở mặt vô tình.

Quên đi, hạo hần không chịu thiệt trước mắt, hay là ta đi làm lạnh là được, nếu không đêm nay làm sao qua? Lẽ nào lại chịu đối bụng ngồi trên đê hóng gió cả đêm? Ai, làm yêu tinh như ta có phải là cũng quá không có tiền đồ không?

“Ai nói người là yêu tinh?”

Một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh, ta nghe tiếng quay đầu, liền thấy một đứa trẻ mặc y sam màu vàng nhạt búi tóc hai bên, trên mỗi búi tóc đều có cắm một cây trâm mai hoa nhỏ, trên tay còn cầm một cây mía, đôi mắt to chớp chớp, đang nhìn ta cười ranh mãnh.

Giọng nói này ta nhớ kỹ, là giọng nói của hươu con Ban Long, thì ra hình người của hần là cái dạng này, tuổi tác so với ta không sai biệt lắm, gương mặt tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong lên, bộ dạng rất đáng yêu, đáng tiếc ta hiện tại không có tâm trạng để ý tới hần.

Ta thở dài.

“Có phải ngay cả yêu tinh cũng không đáng không, dù sao ta cũng đã rút xuống tới nông nỗi này... Ngày hôm nay thế nào người lại tới một mình, lão bá bá đâu?”

Ban Long ngồi xuống dựa vào ta, đưa cho ta cây mía đang cầm trong tay.

“Tôn Giả rất bận rộn, ăn mía trước đi, đỡ đói.”

Ta đã đói đến có chút choáng váng, cũng không khách sáo với hần, nhận lấy cây mía, há miệng liền gặm, nhìn thấy tướng ăn bất nhã của ta, Ban Long lắc đầu than thở: “Nghìn năm không gặp, Ngọc Kinh ca ca người vẫn tham ăn như vậy.”

Hần giơ tay lên, trong tay liền xuất hiện thêm một cây mía, chúng ta hai người sống vai mà ngồi, cùng nhau gặm mía.

“Ta không phải là yêu tinh sao? Nhưng ta đã sống hơn một nghìn năm, không phải yêu tinh thì là cái gì?”

“A a, Phật viết, không thể thuyết, đợi cho cơ duyên đến, người tự nhiên sẽ nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ.”

Nếu Ban Long không nói, ta cũng sẽ không hỏi thêm nữa, dù sao cũng đã là chuyện dĩ vãng, nhớ hay không nhớ cũng như nhau.

“Này, người vì sao lại đột nhiên xuất hiện, không sợ sẽ dọa những người đó?”

“Không đâu, ta hiện tại đang thi triển ẩn thân thuật, trừ người ra, người bình thường không thể thấy được ta, ngoài ra, tên ta không phải là ‘Này’, người trước đây đều gọi ta là Tiểu Long, cứ gọi ta Tiểu Long được rồi.”

“Ừ, Tiểu Long.”

Nghe ta gọi như vậy, Tiểu Long trở nên hài lòng, hần dùng cây mía chỉ chỉ mấy cái lều vải dưới đê nói: “Ngọc Kinh ca ca, tình người lạnh nhạt, mà con người lại ngu xuẩn hết sức, bọn họ đều không nhìn rõ cái gì là trân quý nhất, cũng không biết giá trị gì mới đáng quý trọng, người xem người đối với Tô Hoán Hoa tốt như vậy, vì hần ngay cả tính mạng cũng không cần, vậy mà hần nói giở mặt liền giở mặt, ngay cả cơm cũng không cho người ăn, không bằng người quên hần, theo ta đi cho rồi.”

“Không đâu, Tô đại ca mới không phải là người bạc bẽo, hần chỉ là tưởng ta vẫn là con rắn nhỏ, cho nên mới đối với con rắn nhỏ tốt như vậy, đã nói rõ hần là một người rất nặng tình cảm, hơn nữa ta ngoại trừ Tô đại ca, còn có chủ nhân, công tử Tĩnh, còn có rất nhiều người ở Trích Tĩnh lâu, ta không muốn rời khỏi bọn họ.”

Ta tuy rằng giận Tô đại ca, nhưng lại không muốn nghe người khác nói hần không tốt, trong lòng ta, ngoại trừ chủ nhân, Tô đại ca là người đối với ta tốt nhất.

Tiểu Long liếc nhìn ta một cái, lại bắt đầu yên lặng tước mía.

“Ngọc Kinh ca ca, lẽ nào ở trong lòng người, mấy nghìn năm tình nghĩa của chúng ta cũng không thể so được với mấy tháng tình cảm giữa người và những người thường này sao?”

Ta đang há miệng cắn mía, miệng há thật to, nhưng rốt cuộc không hề cắn xuống.

Lời nói mang theo một chút cay đắng của Tiểu Long khiến lòng ta run lên.

Ta xác thực không nhớ được Tiểu Long là ai, không nhớ được hoà thượng bá bá là ai, nhưng ta có thể cảm nhận được bọn họ đối với ta thật là tốt, bọn họ trước đây nhất định là những người thân cận nhất của ta.

26. Phiến Lạc - Chương 26

“Ngọc Kinh ca ca, trước đây người đối với bất luận sự tình gì cũng không chấp nhất như vậy, thật ra có đôi khi mơ hồ một chút không có gì là không tốt, nếu người quá chấp nhất một sự việc, tương lai nhất định sẽ rất thống khổ, nhân sinh như mộng huyễn như bọt nước, như sương cũng như điện...”

“Tiểu Long, người đang nói cái gì? Ta nghe thế nào cũng không hiểu, người nếu như có thời gian ngâm thơ tác đối, không bằng biến ra chút đồ ăn ngon cho ta không tốt sao? Một cây mía cắn bản không thể no bụng được.”

Ta không chú ý tới ẩn ý trong lời nói của Tiểu Long, chỉ xuống mặt đất đầy bã mía nói như vậy.

Tiểu Long xanh đen cả mặt, rất có xu hướng té xỉu, hần nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta đây không phải là ngâm thơ tác đối, đó là kinh Kim Cương nói, là nói nhân sinh như bọt biển, giống như giọt sương như thiểm điện, chớp mắt đã thành quá khứ, cho nên việc gì cũng phải rộng lòng! Còn nữa, người không nên lúc nào cũng nghĩ ăn như vậy có được không? Người nếu thật đói đến mức đó, vì sao không đi gặp Tô đại ca của người mà cúi đầu nhận sai, vậy khỏi cần đói bụng nữa!”

“Ta đường đường Bích Phệ sao có thể xin cơm ăn? Hơn nữa Tô đại ca hiện tại đang nổi giận, đừng nói cho ta ăn cơm, ta thấy hần ngay cả ý nghĩ vứt bỏ ta một mình một đường cũng có, ta mới không tự đâm đầu vào ngõ cụt đâu!”

Ta gân cổ cãi một câu, vừa nghĩ tới Tô đại ca thật sự ném ta xuống không để ý, ta liền thấy rất buồn lòng.

“Không có đâu, thật ra Tô đại ca chỉ muốn giáo huấn người một chút mà thôi, không tin, chỉ cần người đi xin lỗi, hần sẽ lập tức tha thứ cho người.”

“Mới không phải, Tô đại ca lần này là làm thật, hần cho tới bây giờ vẫn không hung dữ với ta như vậy...”

Ta gục đầu xuống, rầu rĩ không vui.

Ánh mắt Tiểu Long xoay chuyển, đột nhiên tiến đến bên cạnh ta, vươn tay vỗ lên vai ta, cười hì hì nói: “Đừng ủ rũ như vậy, có muốn đánh cược không, ta cá là Tô đại ca của người thật ra rất quan tâm người, tin hay không?”

“Đánh cược..”

Thấy Tiểu Long nói tự tin như vậy, ta cũng bắt đầu trở nên nửa tin nửa ngờ, có điều ván cược này ta thà rằng mình thua.

“Người có biện pháp nào để có thể biết được tâm tư của Tô đại ca? Ta cảnh cáo người, không được dùng Tham Tâm thuật, không được dùng pháp thuật khổng chế Tô đại ca, càng không được làm hấn bị thương!”

Tiểu Long cười ha hả, đứng dậy nói: “Yên tâm, ta sẽ không làm gì hấn, ta chỉ muốn người làm ‘sư tử cõn tú cầu’[1].”

“Cái gì sư tử cõn... A...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, ta đã bị Tiểu Long đá một cái vào mông, vì vậy ta quả thật liền như sư tử cõn tú cầu mà theo mép đê lăn lông lốc xuống dưới, sau đó “Ừm” một tiếng rõ to rơi vào trong hồ.

Con hươu thối, hấn đang làm cái gì? Bây giờ đang là buổi tối, có biết là ta sẽ bị cảm lạnh không?

Ta vừa rơi xuống nước, liền nhích người bơi lên, định trôi lên trên mặt nước, nào ngờ tay chân căn bản không nghe sai khiến, vì vậy ta liền giống như quả cân, thẳng tắp chìm xuống đáy hồ, mà còn rất xui xẻo uống mấy ngụm nước hồ lạnh lẽo.

Tiểu Long dám ngang nhiên làm phép với ta, khiến ta không thể nào bơi lên được, đợi ta lên bờ được rồi, không đánh hấn một trận mới là lạ.

Ta duỗi chân, chuẩn bị bơi lên trên, ai biết chợt nghe trên đầu ồm một tiếng, một bóng người cũng nhảy xuống, nhanh chóng bơi về hướng ta vừa mới rơi xuống.

Là Tô đại ca.

Ha ha, rốt cuộc cũng hiểu được cách làm của Tiểu Long, xem ra Tô đại ca vẫn rất để ý ta, vừa thấy ta có chuyện, liền lập tức tới cứu ta.

Ta cố sức vùng vẫy tay chân, để gây chú ý với Tô đại ca, nước hồ thâm ám, Tô đại ca lần tìm bơi đến bên người ta, đợi hấn vừa tới gần, ta lập tức vươn hai tay túm lấy y phục của hấn, chết cũng không buông tay.

Tô đại ca gạt hai tay ta qua một bên, ta thấy hấn có vẻ muốn đánh ta bất tỉnh, liền vội ngừng giãy dụa, bị chìm đã rất xui xẻo rồi, ta không nghĩ lại bị đánh ngất.

Tô đại ca túm lấy đai lưng của ta bơi lên trên, ai biết đúng lúc đó, cẳng chân ta lại căng thẳng, bị rong dưới đáy hồ kéo lại, gắt gao quần lấy ta, chẳng lẽ là Tiểu Long lại tác quái, hấn dìm một mình ta chưa thoả mãn, còn muốn dìm cả Tô đại ca?

Ta niệm khẩu quyết, muốn làm cho đám rong tản ra, không ngờ bọn chúng lại tụ tập càng nhiều, quần lấy càng chặt, chỉ nghe tiếng cười văng vẳng truyền tới bên tai.

“Vô dụng thôi, ta đã thi pháp, khiến cho pháp lực của người tạm thời mất linh, ha ha ha...”

Con hươu con hỗn đản này, vui đùa cũng quá đáng rồi, sẽ chết người đó.

Tô đại ca lập tức phát hiện ra quần cảnh của ta, hấn bơi tới bên chân ta, rút ra chuỷ thủ cắt đứt đám rong đang cuốn chân ta, ai biết đám rong đó lại càng cắt càng nhiều, không ngừng tụ lại đây, rất có xu thế sẽ quần lấy cả hấn.

Không xong, Tô đại ca là người phàm, hấn cho dù kỹ năng bơi có tốt, nhưng cứ kéo dài thêm nữa, cũng sẽ không chịu được.

Ta kéo kéo vạt áo Tô đại ca hướng hấn chỉ lên phía trên, lại chỉ vào mình xua xua tay, muốn nói cho hấn ta không việc gì, ý bảo hấn cứ đi trước, không cần lo cho ta.

Tô đại ca dường như hiểu lầm ý tứ của ta, hấn vừa nhìn thấy ta ra dấu, liền kịch liệt lắc đầu, cũng nắm lấy eo ta ôm ta vào lòng, muốn kéo ta khỏi trời buộc của đám rong nước.

Tô đại ca ngốc, hấn lại bắt đầu làm chuyện ngu ngốc, hơn nữa hấn ôm ta rất chặt, khiến cho ta ngay cả thoát thân rời khỏi cũng không có khả năng.

Giằng co một lúc thật lâu, đột nhiên dưới chân nhẹ hẫng, đám rong cuốn chặt lấy ta tất cả đều tự động rứt trở lại, ta bị Tô đại ca túm lấy, theo hắn cùng nhau bơi lên mặt nước.

Thế nhưng...

Vừa mới nhô lên mặt hồ, ta liền thấy mình bỗng bồng bềnh nổi giữa không trung, cảm thấy kỳ quặc, cúi đầu vừa nhìn, liền thấy Tô đại ca ôm ta, không, là ôm thân thể của ta bơi vào bờ.

“Tô đại ca, Tô đại ca, ta ở chỗ này...”

Không ai để ý tới ta, ta thấy mấy người hoả kế vội vàng bước lên, hỗ trợ đem thân thể vô tri giác của ta kéo lên bờ, Tô đại ca cũng theo nhảy lên bờ, đem thân thể của ta dốc ngược xuống, giúp ta ới ra nước.

“Tô đại ca, Tô đại ca ...”

Ta bay đến trên đỉnh đầu bọn họ, nỗ lực tiến vào thân thể của mình, nhưng mà không như mong muốn, ta căn bản không thể đến gần bọn họ, chỉ có thể giống như một du hồn ở trong không trung bay bay.

“Ai, ta đã nói người gấp gấp cái gì, không thấy được Tô đại ca của người đang suy nghĩ biện pháp cứu người sao?”

Tiểu Long không biết bao giờ đã xuất hiện bên cạnh ta, trong tay hắn lại là một cây mía, cũng theo ta cùng nhau lơ lửng trong không trung nhìn Tô đại ca bọn họ cứu người.

“Người còn dám nói, đều là tại người không tốt, còn không mau giúp ta quay về!” Ta phẫn nộ nhìn Tiểu Long.

“Yên tâm, người không chết được, Tô Hoán Hoa vừa mới đối với người như vậy, lẽ nào người không muốn trả thù một chút? Để hắn lo lắng cũng tốt.”

“Ta mới không nhàm chán như vậy, người ...”

“Suyt...”

Tiểu Long đột nhiên đặt một ngón tay lên môi, chỉ vào đám người hoảng loạn phía dưới ý bảo ta đừng lên tiếng.

Tô đại ca đã ép ra toàn bộ nước ta nuốt vào, nhưng mà thân thể ta vẫn nhu nhược nằm dài vô lực trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, nửa điểm hô hấp cũng không có, Tô đại ca gấp đến độ lại bấm nhân trung, lại xoa bóp ngực trái của ta, thậm chí các nơi trên người ta đều bị hắn dùng kim đâm vài cái, nhưng mà một phen làm đi làm lại, ta không những không khá hơn, sắc mặt so với lúc đầu dường như càng trắng bệch.

Tiểu Lương đứng ở một bên thấy tình cảnh như vậy, thật cẩn thận nói: “Công tử, hài tử này hình như đã tắt thở...”

“Người đang nói bậy bạ gì đó, Ngọc Kinh rõ ràng đã nôn hết nước ra rồi.”

Tô đại ca gầm lên giận dữ khiến Tiểu Lương sợ đến mức thối lui sang một bên không dám lên tiếng nữa.

Không để ý tới người khác, Tô đại ca lại đặt ta nằm thẳng xuống, hắn nhẹ nhàng nâng cổ ta lên, sau đó liền cúi người hôn lên môi ta.

[1] Sư tử cõn tú cầu (tú cầu bị sư tử đá): cái này ai xem múa sư tử thì biết, nói đơn giản là lăn lông lốc ấy mà

27. Phiến Lạc - Chương 27

“A...” Âm thanh này là ta và Tiểu Long đồng thời phát ra, có điều giọng của hắn so với ta còn muốn vang hơn nhiều, chấn cả cái lỗ tai ta đều đau nhức.

Tiểu Long chỉ vào Tô đại ca ở dưới đất đang không ngừng tiếp hơi cho ta cùng đám hoả kế đứng một bên trợn mắt há miệng, lại chỉ vào mũi ta, run giọng nói: “Hắn hôn người, hắn hôn người, người người ...”

Ta còn chưa kịp từ chấn kinh hồi phục tinh thần lại, không kịp lòng được sờ sờ khoe môi của mình, lẩm bẩm: “Tô đại ca hẳn hôn ta... Tiểu Long, người mau để ta quay lại, ta muốn quay lại!”

Lòng ta đột nhiên rất lo lắng, bởi vì ta thấy gương mặt tái nhợt thất thần của Tô đại ca, hẳn điên cuồng mà ấn ngực ta, sau đó không ngừng tiếp hơi, gọi to: “Ngọc Kinh, tỉnh lại, tỉnh lại!”

Tiểu Long có vẻ giật mình, dường như căn bản không nghe được lời của ta, ta vội đến mức tiến lên kéo ống tay áo hắn, hét lên: “Tiểu Long!”

Tiểu Long lúc này mới quay đầu nhìn ta, vẻ mặt thật phức tạp, hắn lẩm bẩm: “Ý trời, lẽ nào đây là ý trời?”
“Tiểu Long, người nói gì?”

Lời ta còn chưa hỏi xong, trên vai đã bị hắn đẩy một cái, đảo mình liền lộn nhào từ giữa không trung cụp tốc tiến vào thân thể chính mình, chỉ nghe Tiểu Long nói: “Quay lại!”

“Khụ khụ...”

Cảm thấy hôn phách của mình cuối cùng cũng trở về đúng chỗ, ta há miệng hít lấy không khí, ai biết vừa vận chạm phải môi Tô đại ca cũng vừa dán tới, môi môi tương tiếp, chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu từ trong lòng trào ra toàn thân, ta mở to hai mắt, thất thần mà nhìn gương mặt đang phóng đại trước mắt ta.

Môi của Tô đại ca thật ngọt, còn có chút băng lạnh, không biết trong miệng hắn là tư vị gì?...

“Bốp!”

Trong lòng ta đang mê mê mà tưởng tượng, mới vừa ngồi dậy, ai biết còn chưa ngồi vững, đã bị Tô đại ca vung cho một tát thật nặng ngã qua một bên, rõ ràng đang êm đẹp chẳng hiểu Tô đại ca vì sao lại phát giận, ta ôm một bên mặt vừa đau vừa rát ầm ục nhìn hắn.

Hắn hôn ta, nói như thế nào người có hại cũng là ta, mà khổ chủ còn chưa kịp nói gì, tiếp theo lại là một cái tát đau điếng.

Về mặt điềm đạm đáng yêu của ta không thể lay chuyển được Tô đại ca, trái lại càng khiến hắn thêm căm tức.

“Người nhìn ta như vậy làm cái gì? Người để tay lên ngực tự hỏi, ta đánh oan người sao? Người chẳng qua chỉ cãi nhau với người ta một chút, đã luẩn quẩn trong lòng nhảy hồ tự sát, người coi rẻ sinh mệnh như vậy, ta tát một cái còn chưa đủ đâu!”

A...

Ta đâu có tự sát, ta là bị người ta đập xuống hồ có biết không?

Không chỉ bị người đá xuống hồ, uống một bụng nước, nhưng vẫn chưa tính gì, hôn phách vừa mới trở về, đã bị người cho một bạt tai, ta vì sao lại xui xẻo như vậy?

Nhìn Tô đại ca tức sùi bọt mép, ta nghĩ nếu Tiểu Lương không nhanh tay lẹ mắt kéo hắn, ta sẽ không chỉ đơn giản bị một cái tát như vậy.

Quên đi, hay là cứ té xỉu được rồi, ta cũng không muốn đã đói bụng còn bị đánh tới bời.

Vì vậy, tròng mắt ta vừa đảo, lại thẳng tắp ngã về phía sau, có điều lần này là ngã vào vòng tay của Tô đại ca, hắn nhào người về phía trước liền ôm ta vào lòng, vội vàng kêu lên: “Ngọc Kinh, Ngọc Kinh...”

Người cứ việc gọi đi, lần này ta sẽ không ngu gì tỉnh lại cho người đánh đâu...

Từ lúc ta ngất cho đến lúc tỉnh lại thật ra cũng không mất bao lâu thời gian, đợi đến lúc ta ầm ục giải thích rằng mình không phải muốn tự sát, mà là đói quá nên choáng váng, trượt chân rơi xuống hồ, tất cả mọi người ở đó đều là vẻ mặt bị đánh bại, Tiểu Lương hai lời cũng không nói vội vàng bưng cơm nước nóng hối vào xe ngựa cho ta ăn, mà Tô đại ca cũng đem y phục khô đến cho ta thay, nhìn thái độ ân cần vô cùng của bọn họ, tâm trạng vốn có chút ầm ục của ta cuối cùng cũng có thể phục hồi.

Vì vậy sau khi ta hưởng thụ xong bữa chính, liền bắt đầu thanh thoi uống nước trà ăn điểm tâm, con rắn nhỏ lại khoanh trước mặt ta, vẻ mặt cười nhạo mà nhìn ta, hơn nữa nó dường như đối với năm cái dấu tay trên mặt ta đặc biệt hứng thú.

“Tiểu Xà, ta lúc làm rắn thì đã bị Tô đại ca đánh, hiện tại làm người, vẫn bị hắn đánh, người nói có con xà vương nào uất ức hơn ta không? Không bằng ta một ngụm cắn chết hắn cho xong.” Ta dùng tâm ngữ oán giận nói với con rắn nhỏ như vậy.

Con rắn nhỏ vẫy vẫy đuôi, không chút để ý hỏi lại: “Cắn hắn? Vậy vừa nãy Tô công tử đánh người, vì sao người không cắn hắn?”

“Ta lúc đó tức điên rồi, quên mất đánh lại.”

“Vậy té xỉu là vì sao? Người dĩ nhiên sẽ bị một phàm nhân bình thường dọa xỉu, hiện tại còn nói gì tới việc cắn hắn?”

“Ừ thì... Lúc đó ta giận quá té xỉu...”

Ta thừa nhận con rắn nhỏ đã chọc thủng tâm sự của ta, trả lời không được, ta chỉ có thể cúi đầu bắt đầu thưởng thức điểm tâm.

Con rắn nhỏ lại đột nhiên trườn tới, cười hì hì với ta: “Chủ nhân, ta nói cho người biết, Tô công tử thật ra rất là quan tâm tới người, lúc người ngồi trên bờ đê, hắn vẫn luôn chú ý tới người nha, lại còn luôn luôn không yên lòng, nếu không như vậy, lúc người vừa rơi vào trong hồ, hắn làm sao có thể đứng lúc chạy tới cứu người? Ta thấy bọn Tiểu Lương cố gắng kéo Tô công tử lại không cho hắn đi, nói hồ nước quá sâu, rong rêu lại nhiều, mạo hiểm xuống nước rất nguy hiểm, nhưng mà Tô công tử không nghe bọn hắn khuyên bảo, dám nhảy xuống cứu người.”

Hắc hắc, xem ra Tiểu Long nói không sai, Tô đại ca xác thực rất quan tâm tới ta nha.

“Thế nhưng, cho dù là như vậy, cũng không nên tát người ta, còn đánh mạnh như vậy...”

Ta lẩm bẩm một câu, nhưng đúng lúc này, màn xe ngựa vén lên, Tô đại ca bưng một bát to lên xe ngựa, ta lập tức ngoảnh mặt qua một bên.

Tô đại ca có hơi xấu hổ.

“Ngọc Kinh, chuyện đó... Vừa rồi thật xin lỗi, là ta hiểu lầm người... Người đừng tức giận nữa được không?”

Ta cúi đầu không thèm để ý đến hắn, đánh cũng đã đánh xong, hiện tại mới xin lỗi có ích lợi gì? Mặt ta hiện tại vẫn còn đau rát đây.

Tô đại ca đưa một chén lớn tới trước mặt ta, nói: “Nước hồ rất lạnh, thân thể người lại yếu ớt, ta nấu cho người một chén nước gừng nấu với đường đỏ, ngoan, uống hết một hơi, xua đi hàn khí.”

Vốn là không muốn nhận, nhưng không biết sao tay lại ngoan ngoãn vươn ra tiếp lấy, cầm chén thuốc, uống một hơi cạn sạch.

Cay quá a...

Gừng già vốn rất cay độc theo khí nóng chạy thẳng một mạch từ cổ họng vào ruột gan, khiến ta chịu không được thè lưỡi mà ho sặc sụa.

“Khụ khụ, Tô đại ca, người lại cố ý chỉnh ta...”

“Không có không có, gừng cay mới có thể phòng ngừa cảm lạnh.”

Tô đại ca vội vàng vỗ vỗ sau lưng giúp ta, bận rộn một hồi, ta mới ngừng ho khan.

“Người rõ ràng cố ý, mắng ta, đánh ta, hiện tại còn khi dễ ta... Ô ô...”

“Ta thực sự không có, ta chỉ là nhất thời tức giận, không khống chế được mình, người có biết người gặp nguy hiểm thế nào không? Lúc ta cứu người lên, tay chân người đều lạnh như băng, không hề phản ứng, ta thực sự lo lắng người xảy ra chuyện...”

“Ô ô... Gạt người! Ta mỗi lần té xỉu đều bị người chiếm tiện nghi, lần này càng quá phận, tiện nghi chiếm hết không nói, phải tay một cái liền đánh... Cho tới bây giờ cũng không có ai đánh ta, nhất định là người thấy ta một người cô khổ linh đình, không nơi nương tựa dễ khi dễ, nên mới đối xử với ta như vậy...”

“Không phải, ta không phải, ta chỉ muốn cứu người mà thôi...”

Ta lén nhìn qua, thấy Tô đại ca đã gấp đến độ liên tục chà xát hai tay, trên trán đã đầm mồ hôi hột, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn ta.

“Ngọc Kinh, đừng khóc nữa được không? Ta xin lỗi người là được rồi chứ?”

28. Phiến Lạc - Chương 28

“Ô ô...”

Ta nhào vào lòng Tô đại ca, bắt đầu một trận gào khan long trời lở đất, còn dùng đầu dúi tới dúi lui trong ngực hắn, phát tiết bất mãn trong lòng, Tô đại ca sưng sốt một lát, vẫn kéo ta vào lòng, vỗ vỗ vai ta dỗ dành: “Ta thề sau này sẽ không mắng người, không đánh người, cũng sẽ không chiếm tiện nghi người được không?”

“Người phải nhớ kỹ lời người nói hôm nay, không được lại đánh ta lại mắng ta, nhưng mà tiện nghi nên chiếm thì cứ chiếm, dù sao thì chúng ta cũng đã duyên định tam sinh rồi.”

Ta đem nước mắt quẹt sạch sẽ lên người Tô đại ca, sau đó ngẩng mặt cười ha hả với hắn.

“A...”

Có lẽ lúc cứu ta Tô đại ca đã bị đông lạnh, sắc mặt của hắn có hơi tái nhợt, rất cẩn thận mà hỏi thăm: “Ngọc Kinh, ta với người lúc nào thì có duyên định tam sinh?”

“Tô đại ca ...”

Thấy ta lại có xu thế chuẩn bị giàn giụa trời mưa, Tô đại ca vội vàng sửa lại lời nói: “Có có có, ta hiện tại nhớ ra rồi.”

“Tô đại ca, ta rất thích hạt châu kia, cho ta đi.”

Ta tiện thể thả xà tuý côn[1] (ừm, cái ví dụ này sao giống như đang tự mắng mình) kéo áo Tô đại ca , bắt đầu nắn nỉ.

“Cái đó... ta đã cho Tiểu Lục rồi...”

Tô đại ca liếc mắt nhìn con rắn nhỏ đã từ lâu lui về một góc, con rắn nhỏ vội vàng dùng đuôi cuốn lấy hạt châu đang lăn lóc một bên, đưa tới trước mặt ta.

Tô đại ca cầm lấy hạt châu nhét vào tay ta, bất đắc dĩ nói: “Người xem, ngay cả Tiểu Lục cũng sợ người, phải đem hạt châu cho người .”

“Cảm tạ Tô đại ca .”

Ta cười hì hì nhận lại hạt châu, đây chính là đồ vật của ta, rốt cuộc cũng quay về nguyên chủ rồi.

“Người đó, có đôi khi thật giống một hài tử, ở chung với người lâu, lại thấy người rất giống Tiểu Lục trước đây, luôn luôn có chút rắc rối, còn thích đổ nước mắt, nhưng thật ra Tiểu Lục gần đây đã trở nên rất ngoan...”

Ha ha, chúng ta đương nhiên là giống, bởi vì chúng ta vốn là cùng một người mà.

Đêm đó bởi vì ta ngã xuống nước, Tô đại ca sợ ta cảm lạnh, rất cuộc thái độ khác thường chủ động ôm ta ngủ, còn đem áo khoác của hắn đắp lên người ta, đem cả người ta bao lại như một cái bánh tét, cơ hội tốt như vậy ta sao có thể bỏ qua, ta cũng hai tay ôm lấy eo Tô đại ca, còn dán mặt vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập đã lâu không được nghe.

“Tô đại ca , lúc đó ở trong hồ, vì sao người không lo thoát thân, vì ta mà suýt chút nữa người cũng mất mạng.”

Bên tai truyền tới tiếng cười khê của Tô đại ca.

“Ta nếu sợ chết, sẽ không nhảy xuống hồ cứu người, người đã quên ta là đại phu sao?”

“Vậy là mặc kệ người ngã xuống là ai, người đều sẽ nhảy xuống hồ cứu hân đúng không?”

“Phải.”

“Nhưng nếu như là người khác rớt xuống hồ, người cũng sẽ đợi hân tỉnh lại vừa mắng vừa đánh sao?”

“ ... ”

Cảm thấy thân thể Tô đại ca nhẹ nhàng chấn động, nhưng hân cũng không nói gì thêm, chỉ là kéo ta vào lòng ôm càng chặt, tay hân thân thiết vuốt ve tóc của ta, giống như đang xoa đầu một con mèo nhỏ nhu thuận, khiến ta rất nhanh liền đi vào mộng đẹp.

Rơi xuống nước đối với ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Tô đại ca lại lo lắng ta sẽ bị cảm lạnh, liên tiếp mấy ngày, hân không ngừng đem chén lớn chén lớn nước gừng cho ta uống, ta uống đến nỗi chỉ cần nghe tới chữ ‘gừng’ là đã có xu thế muốn té xỉu.

Có ai gặp qua rắn bị cảm lạnh đâu? Cho nên ta vốn không có khả năng bị cảm lạnh, đương nhiên lý do này ta không thể nói cho Tô đại ca nghe, vì vậy ta cũng chỉ có thể theo ý hân, mỗi ngày đều coi nước gừng như thuốc mà uống cạn, nhưng điều kiện là buổi tối hân phải ngủ chung với ta, một cái tát kia ta cũng không thể chịu oan uống được.

Ta là rắn, thân thể lạnh là bình thường, nhưng mà Tô đại ca dường như lại cho rằng đó là vì ta rơi xuống nước gây ra, cho nên hân rất thẳng thắn chấp nhận điều kiện của ta.

Tô đại ca ban ngày cùng ta nói chuyện phiếm giải buồn, buổi tối lại ôm ta ngủ, trên đời này tìm đâu ra chuyện tốt như vậy? Hành trình như vậy, ta nguyện ý cùng với Tô đại ca cả đời.

Đáng tiếc, thời gian vui sướng chính là ngắn ngủi tạm bợ nhất, kinh thành càng ngày càng gần, Tô đại ca cũng càng ngày càng lẩm lờ.

“Ngọc Kinh, thúc thúc của người ở kinh thành làm nghề gì? Người biết nhà của hân ở đâu không?”

Tô đại ca, việc này người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Lúc đó ta chỉ là thuận miệng bịa đặt ra lý do mà thôi, ai ngờ Tô đại ca lại ghi nhớ trong lòng, bảo ta đột nhiên kiếm đâu ra một thúc thúc đây.

Thực sự không được, vậy thì triển một pháp thuật nhỏ lừa gạt hân là được rồi, dù sao mục đích cuối cùng của ta cũng là ở lại Trích Tinh lâu mà thôi.

“À, chuyện đó... Thúc thúc của ta tên là Ngọc Thanh... Ở trong thành buôn bán nhỏ.”

“Như vậy đi, đợi tới kinh thành rồi, ta cho bọn tiểu nhị về Trích Tinh lâu trước, ta và người đi tìm thúc thúc của người ...”

“Không muốn!”

Phản ứng kịch liệt của ta dọa Tô đại ca giật mình nhảy dựng, hân ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

“Tô đại ca, ta không muốn ở cùng với thúc thúc, ta đã nói qua ta muốn cùng với người cả đời, vì sao người nhất định muốn đuổi ta đi?”

“Ta không có đuổi người, nhưng mà người cũng nên đi gặp thúc thúc người, hân là người thân của người, lẽ nào người không muốn gặp hân?”

Tô đại ca nói được rành mạch đạo lý, khiến ta chỉ có thể bĩu môi, không có lời nào phản bác.

Rất nhanh đã đến kinh thành, vào thành xong, Tô đại ca giao phó bọn tiểu nhị vài câu, liền để bọn họ về trước, mà hân lại ôm con rắn nhỏ nhét vào lòng, cùng ta đi tìm thúc thúc của ta.

“Ngọc Kinh, người xác định thúc thúc người ở chỗ này sao? Vùng này dường như không giống nơi có người ở.”

Khi ta mang theo Tô đại ca vào một ngõ nhỏ hẻo lánh trong thành quẹo trái quẹo phải hồi lâu, hẳn rồi cuộc nhin không được mở miệng hỏi.

Bởi vì không người ở nên mới mang người tới, nếu không thủ thuật che mắt của ta làm sao lừa người được?

“Khi ta còn bé đã từng tới một lần, hẳn là nhớ không sai, tìm thêm chút nữa, tìm thêm chút nữa.”

Ta thừa dịp Tô đại ca không chú ý, niệm khẩu quyết, trong ngõ hẻm lập tức liền có thêm một gian nhà lớn, ta kéo kéo Tô đại ca, chỉ vào gian nhà kia nói: “Hình như là nhà kia.”

“Chúng ta qua đó xem.” Tô đại ca nắm tay ta lôi qua.

Có thúc thúc tự nhiên phải có thăm thăm, với thêm hai người con trai nữa, như vậy hẳn là không có vấn đề gì đâu?

Trước lúc chúng ta đi vào nhà, ta ở trong lòng niệm khẩu quyết, nhanh chóng biến ra cảnh tượng bản thân muốn, vì vậy, khi chúng ta vào cửa, liền thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế hút tẩu thuốc, một phụ nữ giặt quần áo bên cạnh giếng trong sân, cạnh nàg còn có hai người con trai đang chơi đùa với nhau, bọn họ thấy có người đến, đều lập tức chuyển ánh mắt về phía chúng ta.

“Xin hỏi nơi này là phủ thượng[2] của Ngọc Thanh sao?” Tô đại ca rất khách sáo hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá!”

Tô đại ca vừa nghe, lập tức lôi ta ra đằng trước hẳn, nói với người đàn ông: “Hài tử này gọi Ngọc Kinh, là cháu trai của các vị, phụ mẫu hẳn đều đã qua đời, ta trên đường về kinh thì gặp hẳn, tiện đường nên dẫn hẳn đến gặp các vị.”

[1] Đả xà tuý côn (thành ngữ): ý nói làm cho triệt để

[2] Phủ thượng: lời nói kính trọng gọi nhà của người khác

29. Phiến Lạc - Chương 29

“Ngọc Kinh? Vài năm không gặp, con đã lớn như vậy sao?”

Huyền ảnh thúc thúc vừa nghe, lập tức chạy tới, nhìn ta từ trên xuống dưới vài lần, lúc này mới thương cảm nói: “Từ biệt nhiều năm, không nghĩ tới đại ca đại tẩu của ta đều đã qua đời...”

Thăm thăm cũng tiến lên nắm chặt tay ta không tha, một trận thở ngắn than dài.

“Ngọc Kinh, thân nhân các người đã đoàn tụ rồi, ta cũng phải quay về Trích Tinh lâu, chúng ta...”

“Tô đại ca, ta không muốn người đi!”

Mắt thấy Tô đại ca có dấu hiệu muốn chạy trốn, ta vội vàng bước lên nắm chặt hẳn, quay lại nói với thúc thăm: “Thúc thúc thăm thăm, dọc theo đường đi nếu không có Tô đại ca chiếu cố ta, ta đã sớm chết, các người nhất định phải cảm tạ hẳn thật đền hoàng mới được.”

“Không cần không cần, đây đều là chuyện ta có thể làm...”

“Tô công tử, hài tử này là cốt nhục duy nhất còn lại trên đời của đại ca ta, người đối với hẳn đã có ân cứu mạng, cũng là đại ân nhân của Ngọc gia chúng ta, thỉnh vào nhà ngồi, nường của bọn nhỏ, nhanh pha trà cho Tô công tử.”

“Không cần, ta...”

Nhìn Tô đại ca bị thúc thúc không cho phân trần kéo vào nhà, ta không khỏi ở sau lưng hẳn cười trộm, Tô đại ca, vào cửa nhà ta rồi, người cũng đừng nghĩ chạy thoát nha.

“Tô công tử, không ngờ người đã cứu Kinh Nhi hai lần, xem ra mối nhân duyên này là trời đã định trước, chúng ta làm trưởng bối cũng không có gì hay để nói, ta ngày hôm nay liền hứa gả Kinh Nhi cho người, cũng mong người sau này đối xử tốt với hần.”

Thúc thúc nghe xong tự thuật của ta, liền hướng Tô đại ca rất nghiêm túc mà nói ra lời như vậy.

“Khụ khụ khụ...”

Tô đại ca hiển nhiên không ngờ thúc thúc lại nói ra lời này, hần bắt đầu ho sặc sụa, ta vội vàng chạy đến sau lưng hần nhẹ nhàng giúp hần vỗ lưng, thắm thắm thấy vậy, lập tức cười nói: “Người xem Ngọc Kinh chúng ta nhu thuận bao nhiêu, Tô công tử, có được hần cũng là phúc khí của người nha.”

Tô đại ca quay đầu nhìn ta cười khổ: “Ngọc kinh, người không cần tăng thêm phiền phức được không?”

“Tô đại ca ...”

Tô đại ca không để ý tới ta, hần quay đầu về phía thúc thúc nói: “Ngọc lão bản, Ngọc Kinh là một nam hài tử, mà ta cũng là nam nhân, sao có thể bàn chuyện cưới hỏi?”

“Thì có sao đâu? Hiện tại nam thê rất phổ biến, Tô công tử, ngay cả thê tử của lâu chủ Trích Tinh lâu các người cũng là nam nhân mà, chỉ cần hai người các người chung sống vui vẻ là tốt rồi.”

“Việc đó, nam thê phổ biến hay không phổ biến ta không biết, nhưng mà ta tự thấy mình thích nữ hài tử xinh đẹp như nước hơn...”

“Cái gì? Người là nói Ngọc Kinh của chúng ta không xinh đẹp sao? Lại nói, người suốt đường đi chiếm hết tiện nghi của hần, hiện tại lẽ nào lại nghĩ trở mặt không chịu trách nhiệm?”

Thúc thúc thấy Tô đại ca không có ý nhượng bộ, lập tức trở mặt.

“Không phải, đó là bởi vì cứu hần, Ngọc Kinh, người biết rõ mà, người giải thích rõ cho thúc thúc người đi.”

Nghe xong lời này, ta u oán nói: “Tô đại ca, người có phải đã quên ước hẹn tam sinh với ta rồi không, hay là người chê ta xuất thân hàn vi, không xứng với người?”

“Không phải, ta sao lại nghĩ như vậy?”

“Ha ha, Tô đại ca, ta cũng biết người sẽ không nghĩ như vậy, thúc thúc, Tô đại ca đã đáp ứng rồi.”

Ta rất hài lòng nói, không hề để ý tới vẻ mặt trợn mắt há hốc miệng của Tô đại ca.

Thúc thúc vui vẻ: “Nếu như vậy, Tô công tử, chúng ta đã là thân gia rồi, người có tín vật đính ước gì, trao đổi với Ngọc Kinh chúng ta đi, việc hôn nhân này coi như là định xong.”

“Ta...”

Ta không cho Tô đại ca có cơ hội phản bác, một tay kéo hần tới bên cạnh, cướp lời: “Tô đại ca đã cho ta tín vật rồi, chính là hạt châu này.”

Thấy ta lấy ngọc đàn từ trong lòng ra khoe khoang, Tô đại ca vội nói: “Đó chỉ là lễ vật, cũng là do người giành lấy...”

“Tô đại ca, đây là tín vật ta tặng cho người, coi như đáp lễ, người nhất định phải cất giữ kỹ, quên đi, ta trực tiếp đeo cho người là được.”

Ta gỡ xuống vòng vàng đeo trên cổ, không đợi Tô đại ca phân trần liền kiễ chân buộc vào tóc Tô đại ca.

Tô đại ca, vòng vàng này chính là vương miện của ta lúc là Bích Phệ, vật quan trọng như vậy cũng tặng cho người, người kiếp này đừng nghĩ chạy thoát.

Về mặt của Tô đại ca lúc này đã không chỉ là bất đắc dĩ nữa rồi.

“Ta còn có việc, Ngọc lão bản, lần sau sẽ đến bái phỏng...”

Tô đại ca bỏ lại những lời này xong, cũng không quay đầu lại bỏ chạy trốn chết, thấy hần đi nhanh như vậy, ta có chút không vui.

Nữ hài tử có cái gì tốt? Nếu như Tô đại ca thật sự thích nữ hài tử như vậy, cùng lắm thì ta hoá thân thành nữ hài tử là được rồi.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng nhớ tới việc ta không cách nào biến ảo thành dung mạo mình thích, liền đối với pháp thuật biến thành nữ hài tử cũng không tự tin nữa.

Ta không mấy vui vẻ mà đem cảnh vật trước mắt biến trở về nguyên trạng, sau đó liền vội vàng chạy đến Trích Tinh lâu.

Phủ đệ của công tử Tĩnh người thường không thể đi vào, nhưng mà ta không phải là người thường nha, ta thi triển Ẩn Thân thuật, liền đường hoàng đi qua trước mắt hai người thủ vệ, sau đó đi theo khí tức của Tô đại ca thẳng đến hậu viện.

Thông thường lúc này chủ nhân và Tiểu Thanh bọn họ sẽ ở sau hoa viên luyện công, quả nhiên, ta vừa đến hậu viện, liền thấy được chủ nhân đang nói chuyện với Tiểu Thanh, hẳn nghe được tiếng bước chân, ánh mắt sắc bén lập tức hướng qua đây, dừng thấy hẳn bình thường trước mặt công tử Tĩnh nhu thuận như một con mèo nhỏ, nhưng mà nghiêm mặt lại vẫn rất dọa người .

Nhưng mà cũng không dọa được ta, cho nên ta nhanh chân chạy đến trước mặt bọn họ, cười hì hì hỏi: “Chủ... Các người là chủ nhân nơi này sao? Có thấy Tô đại ca đi qua đây không?”

Ha ha, bình thường gọi quen miệng rồi, suýt chút nữa lại gọi hai tiếng chủ nhân.

Chủ nhân không để ý tới lời nói của ta, hẳn lạnh lùng nhìn chằm chằm ta một lúc lâu, phát hiện sát khí của hẳn không gây ra bất kỳ tác dụng gì với ta, lúc này mới hỏi: “Người vì sao muốn tìm Tô đại ca?”

“Tô đại ca là ân công của ta, ta đã thề phải làm thị đồng của hẳn, hầu hạ hẳn cả đời.”

Tiểu Thanh ở một bên cười nói: “Người mới mấy tuổi đầu, biết gì mà nói chuyện cả đời.”

“Ta đã mười bảy tuổi rồi, biết rõ mình đang làm cái gì!”

Thật ra ta đã mấy nghìn tuổi, nhưng không hiểu sao vẫn cứ một dạng tiểu đồng tử này, ngay cả lời nói cũng chẳng có độ tin cậy gì cả.

Chủ nhân nghe xong lời này, cũng không có hỏi thêm nữa, hẳn vươn tay chỉ một sân nhỏ phía sau nói: “Tô đại ca hẳn là đã đi về được thất, người bằng qua hoa viên, theo mùi được đi tìm tự nhiên có thể tìm được hẳn.”

Ta vái chào bọn họ nói lời cảm tạ xong, liền theo đường mòn chạy vội về phía sau, chỉ nghe chủ nhân nhỏ giọng nói với Tiểu Thanh: “Hài tử này không đơn giản, hẳn không có nội lực, nhưng lại có một loại sức mạnh kỳ lạ khác...”

Lòng ta giật mình, xem ra ta đánh giá thấp chủ nhân rồi, hẳn ngoại trừ ở trước mặt công tử Tĩnh biểu hiện có chút ngu ngốc, những lúc khác vẫn là rất có cảnh giác.

May mà chủ nhân không có ném vào ta vài miếng băng phù vân vân, tuy rằng bùa chú đó đối với ta sẽ không tạo thành thương tổn gì, nhưng nếu bị vạch trần, ta cũng sẽ không cách nào ở bên cạnh Tô đại ca được.

30. Phiến Lạc - Chương 30

“Tô đại ca , ta tới đây!”

Ta gõ cửa được thất của Tô đại ca, gọi một tiếng liền đi vào.

Tô đại ca đang ngồi ở trước bàn uống trà, hẳn vừa nhìn thấy ta, bàn tay cầm chén trà run lên, sững sờ hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

“Ta đi vào nha, Tô đại ca , bằng hữu của người đều là người tốt, ta đã nói với bọn họ, người là ân công của ta, ta muốn phải ở bên cạnh hầu hạ người, bọn họ liền cho ta vào.”

“Người không nói với bọn họ những chuyện... đó đi?”

“Chuyện gì nha?” Ta biết rõ còn làm bộ.

“Là chuyện ta cứu người , bị người đeo bám.”

Tô đại ca chạy vội tới trước cửa ló đầu ra ngoài thăm dò, thấy không người nào quanh đây, lúc này mới đóng cửa phòng lại nói với ta: “Mỗi người ở Trích Tinh lâu đều biết, Tô Hoán Hoa ta chỉ thích nữ tử, người cũng đừng ở trước mặt bọn họ nói những chuyện bị ta chiếm tiện nghi, lấy thân báo đáp các loại, còn có, lúc này ở chỗ thúc thúc của người, đều là người tự mình quyết định, ta không có nói muốn cưới người ...”

“Tô đại ca, thúc thúc đã dặn dò ta rằng nhận ân huệ của người phải ghi nhớ nghìn năm, ta ở lại báo đáp người hẳn là việc nên làm!”

“Ta không muốn người báo đáp gì cả, người nếu thật muốn báo đáp, vậy thì đừng theo ta...”

“Điều đó không có khả năng, sao lại có thể không tính toán gì hết? Tô đại ca, ta nhận ân huệ của người, nợ tình của người, đời này đã định theo người rồi, người nói đi, người định cưới ta làm vợ? Hay là lưu ta lại làm tiểu tư, người quyết định đi!”

“Còn phải nói sao, đương nhiên là lưu người lại làm tiểu tư rồi!”

Tô đại ca không chút nghĩ ngợi đã thốt ra, hẳn nói ra xong mới thấy không thích hợp, không khỏi oán hận mà trừng ta: “Người tiểu tử thối này, dám cho ta hạ bộ!”

“Hắc hắc, ta không có nói gì hết, là chính người tự đáp ứng đó nha.”

Tô đại ca nhìn chằm chằm ta một lúc thật lâu, nhìn đến mức lưng ta phát lạnh, lúc này hẳn nhẹ nhàng nói: “Được, đại trưởng phu nói phải giữ lời, Ngọc Kinh, từ giờ trở đi, người sẽ là thiếp thân tiểu tư của ta, một người thiếp thân tiểu tư phải làm những gì người biết chứ?”

“Biết! Ngoại trừ hầu hạ công tử sinh hoạt ăn uống thường ngày, còn cùng công tử du ngoạn này, nói chuyện phiếm này, ăn cơm này, ngủ này...”

“Khụ khụ khụ... Ngọc Kinh, cái đầu nhỏ của người lại suy nghĩ cái gì vậy?”

Mặt Tô đại ca hơi ửng đỏ lên, hung hăng trách ta một câu.

“Không phải sao, Tô đại ca, dọc đường đi ta chẳng phải đã tận chức tận trách mà hành xử như một tiểu tư tốt sao? Ta biết Tô đại ca, không phải, là Tô công tử buổi tối thích ôm ta ngủ, không sao cả, ta không ngại.”

Tô đại ca vẻ mặt thất bại, một lúc lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta lúc nào thì thích ôm người ngủ, ta là sợ người cảm lạnh, ta...”

“Người không cần phải ngại ngần, ta sẽ giải thích với những người khác, là ta thích ôm người ngủ, bởi vì ta sợ lạnh, người thương tiếc ta... Ừm...”

Lời tiếp theo đã không thể thuận lợi nói ra, Tô đại ca một bước tiến lên, dùng tay bịt miệng ta lại.

“Tiểu tử tông, người nói như vậy chẳng phải là càng tô càng đen? Người cũng đừng gọi công tử, cứ như trước đây gọi ta Tô đại ca là được rồi.”

“Được, ta chuyện gì cũng nghe theo Tô đại ca.”

“Vậy người vì sao không nghe ta ở lại chỗ thúc thúc người?”

Lời lầm bầm của Tô đại ca ta chỉ làm như không nghe, ta cười ngọt ngào với hẳn: “Tô đại ca, người một đường đã mệt mỏi rồi, có việc gì cứ phân phó ta làm, vai người có đau nhức không? Ta giúp người xoa bóp nha.”

Mặc kệ Tô đại ca phản đối và phủ nhận, ta đã đẩy hẳn ngồi xuống ghế, đứng sau người hẳn giúp hẳn xoa bóp hai vai, vừa xoa vừa nói: “Tô đại ca, từ nay về sau, ta nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ người, đảm bảo người vừa lòng đẹp ý!”

Tô đại ca nhìn qua có chút mệt mỏi, hần nhắm mắt lại rất hưởng thụ ta xoa bóp, lười biếng nói: “Được, vậy bắt đầu từ mài mực đi, người nếu lại làm gãy mực nữa, ta sẽ trừ tiền công của người, đến lúc người không còn tiền ăn cơm cũng đừng trách ta!”

“Biết rồi, dù sao ta có đôi hôn mê cũng đã có Tô đại ca cứu ta nha, cùng lắm thì ta giành ăn với Tiểu Lục là được, đúng rồi, Tiểu Lục đâu?”

Vừa nghe đến đây, Tô đại ca lập tức nhảy dựng lên, bắt đầu lục tìm khắp nơi.

“Nguy rồi, mãi lo nói chuyện với người, Tiểu Lục chạy đi đâu cũng không biết, người hài tử này, cứ như là oan gia trời sinh của Tiểu Lục, người vừa tới, nó liền lẩn tránh thật xa...”

Ta ngẩng đầu lên nhìn xà nhà, con rắn nhỏ đang khoanh tròn ở trên đó nhìn chúng ta, ta nháy mắt với nó, làm một cái khẩu hình thành công.

Muốn lưu lại Trích Tinh lâu làm việc, chỉ mình Tô đại ca đáp ứng là vẫn còn rất không đủ, cho nên lúc Tô đại ca đưa ta đến chỗ chủ nhân, hi vọng hần có thể lưu lại ta, chủ nhân lại từ chối cho ý kiến, chỉ nói muốn nói chuyện riêng với ta trước, đợi Tô đại ca rời khỏi, đôi mắt đẹp của chủ nhân nhìn chằm chằm ta, ở trên người ta trên dưới trái phải đều quét một lần, mới lười biếng hỏi thăm: “Người nói người mười bảy tuổi?”

“Đúng vậy.”

“Mười bảy tuổi mà rất rất là nhỏ nha.”

Nghe giọng điệu của chủ nhân có vẻ không tin lời ta, ta đang ở trong lòng suy nghĩ nên giải thích như thế nào, ai biết chủ nhân bỗng nhiên cười nói: “Người đã có ý theo Tô đại ca, vậy ở lại đi, dù sao phòng thu chi bên kia cũng thiếu người, có thêm người giúp đỡ Tô đại ca cũng là chuyện tốt.”

Huỳnh Tuyết dường như rất không hài lòng với cách giải quyết dứt khoát của chủ nhân, nàng ở bên cạnh đánh giá ta nói: “Một đứa trẻ choai choai thì có thể làm gì?”

“Ta thấy đứa trẻ này rất lanh lợi, cũng có duyên với Tô đại ca, người không thấy Tô đại ca nhìn mọi người đều đã có đôi có cặp, hần nóng ruột chịu không được sao?”

Nghe chủ nhân khoan thai nói như vậy, Huỳnh Tuyết dường như tỉnh ra, nàng tiến lên vươn tay nhéo nhéo hai má ta, lại vuốt vuốt tóc ta, sau cùng nắm lấy hai vai ta nhìn kỹ một lượt, lúc này mới cười nói: “Tô đại ca gấp đến như vậy sao, ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha?... Ngọc Kinh, đừng sợ, sau này nếu như Tô đại ca bắt nạt người, người cứ tới tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người.”

“Vâng.”

Bị Tô đại ca bắt nạt? Hần là không có khả năng, đại đa số lần đều là ta bắt nạt hần, ha ha.

Huỳnh Tuyết lại nói với chủ nhân: “Xem ra ta nên chuẩn bị cho Ngọc Kinh chút thuốc mỡ mới được.”

“Khụ khụ, Huỳnh Tuyết, chuyện đó không cần người quan tâm, người quên Tô đại ca chính là đại phu sao?”

Ta ngoan ngoãn đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, cả gương mặt đều đỏ như quả ớt.

Lúc làm rắn ta đã thường nhìn thấy chủ nhân bọn họ làm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó, lời của Huỳnh Tuyết ta đương nhiên là hiểu, nhưng mà bọn họ vì sao lại nghĩ như vậy, ta chỉ muốn theo Tô đại ca, hầu hạ hần, chiếu cố hần, làm bạn với hần mà thôi, vì sao lại bị bọn họ nói như vậy, nghe thật giống như ta là thị đồng bồi giường?

Thật muốn cắn bọn họ một cái, đáng tiếc bọn họ một người là chủ nhân của ta, một người là áo cơm phụ mẫu của ta, đều đắc tội không nổi.

31. Phiến Lạc - Chương 31

May mà lúc chủ nhân và Huỳnh Tuyết nói những lời này, Tô đại ca cũng không có ở đây, nếu không ta nghĩ hần nhất định sẽ tức đến ngắt xiú.

Chủ nhân ở Trích Tinh lâu tuyệt đối là có quyền uy vô thượng, hần giải quyết dứt khoát, vì vậy ta liền chính thức trở thành tùy tùng của Tô đại ca, tối hôm đó, Tô đại ca giới thiệu ta với mọi người ở trong lâu, bởi vì trước đó đã được chủ nhân cho phép, tất cả mọi người chỉ tượng trưng mà hỏi vài câu, rốt cuộc thừa nhận thân phận ta tại Trích Tinh lâu.

Tô đại ca lại nhờ vả Huỳnh Tuyết, sau này cho con rắn nhỏ ăn thì đừng quên chuẩn bị cho ta một phần, hơn nữa phần của ta nhất định phải nhiều hơn, bởi vì bình thường ta thường giành ăn với con rắn nhỏ.

Lời của hần nói khiến cho ta không thể ngóc đầu lên nổi, cho dù đây là sự thực, cũng không cần phải nói ra trước mặt mọi người như vậy đi?

Ta nhin không được đỏ mặt nhỏ giọng thanh minh: “Ta ăn cũng không phải là rất nhiều mà, hơn nữa, sau này ta cũng có thể cố gắng ăn ít lại một chút.”

Huỳnh Tuyết cười hỏi: “Nghe nói người còn giống Tiểu Lục thích uống rượu trái cây? Vậy người thích rượu trái cây gì nhất? Sau này ta chuẩn bị cho người.”

“Ta không kén chọn, cái gì cũng được.”

Tô đại ca lại tiếp lời: “Ngọc Kinh thật không có tật xấu kén ăn, nhưng mà rượu trái cây không thể cho hần nhiều quá, hần cảm tình con thỏ[1], một khi uống sẽ không biết tiết chế, hơn nữa vừa uống liền say...”

“Ta mới không phải cảm tình con thỏ, ta cảm tình con rắn!”

Lời của ta khiến tất cả mọi người đều bật cười, cuối cùng vẫn là công tử Tinh tảo nhả lên tiếng.

“Ngọc Kinh hiện tại đang trong giai đoạn thân thể phát triển, ăn nhiều một chút cũng rất bình thường, Huỳnh Tuyết, người nhớ kỹ chuẩn bị đồ ăn cho Ngọc Kinh nhiều một chút, có điều trẻ nhỏ không nên uống nhiều rượu, đối với thân thể không tốt.”

Chủ nhân ở một bên cười nói: “Không có việc gì, Ngọc Kinh cũng đã mười bảy tuổi, chỉ là bề ngoài nhỏ một chút mà thôi.”

Đúng vậy, chỉ sợ cho dù qua vài năm nữa, vài chục năm nữa, vài trăm năm nữa, ta vẫn là cái bộ dạng này, vừa nghĩ tới Tiểu Long tuổi tác so với ta không sai biệt lắm, ta liền đối với ảo tưởng tương lai có thể cao lớn thêm nữa hoàn toàn tan biến.

Buổi tối ta và Tô đại ca ngủ chung, để phòng ngừa ta đi ra ngoài tùy tiện nói lung tung, Tô đại ca rốt cuộc chịu nhọc (từ này ta dùng có hơi kỳ quái, bởi vì cá nhân ta nghĩ Tô đại ca hần là rất thích ngủ chung với ta) đáp ứng thỉnh cầu chung giường mà ngủ của ta, mà con rắn nhỏ lại bị ta ép ra mép giường, bắt đầu ngủ một mình.

Tuy rằng trên danh nghĩa ta là tiểu tư của Tô đại ca, nhưng mà không ai coi ta như tiểu tư, ta cả ngày ngoại trừ theo Tô đại ca đến Linh Lung tú phường xem sổ sách, hoặc là gặp khách, thời gian dư thừa liền theo hần ra ngoại ô cưỡi ngựa đạp thanh, chỉ là ngay lần đầu tiên ta cưỡi ngựa, còn chưa ngồi vững đã từ trên lưng ngựa ngã nhào xuống, sau đó Tô đại ca liền nghiêm cấm ta cưỡi ngựa một mình, hần nói ta bộ dạng nhỏ bé nhu nhược, ngay cả ngựa cũng bắt nạt ta, muốn cưỡi cũng chỉ có thể cưỡi ngựa con mới sinh không bao lâu thôi.

Ở lại trong lâu vài ngày, Tô đại ca đột nhiên nói muốn cùng ta đi vấn an thúc thẩm của ta, hần nói ta thỉnh thoảng hần là nên thăm hỏi trưởng bối một chút, báo cho bọn họ một tiếng bình an, đề nghị này khiến ta thật vất vả khuyên ngăn, ta không phải là lo lắng Tô đại ca sẽ xuyên thủng được pháp thuật của ta, mà là ta đã quên mất cái ngõ lần trước rồi, cũng may Tô đại ca không khăng khăng nói thêm nữa, nhưng cũng dọa ta ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi sinh hoạt đã trở nên yên ổn, ta bắt đầu tìm kiếm phương pháp tu luyện ngọc đan, tuy rằng ta đối với viên hạt châu này cảm thấy rất quen thuộc, nhưng phải sử dụng ngọc đan như thế nào để tu luyện công lực, ta vẫn còn có chút mơ hồ, nghĩ đến đám yêu tinh đều là ở dưới ánh trăng thổ nạp luyện công, ta liền làm theo, quả nhiên ngọc đan theo ý niệm của ta bay lên giữa không trung, dưới ánh trăng phát sinh hào quang thanh lãnh nhu hoà, quang mang cuộn cuộn không ngừng tán nhập quanh thân ta, khiến ta thấy toàn thân đều thoải mái không thôi.

Ta không có kinh nghiệm tu luyện, nhưng ta nghĩ loại tu luyện này nhất định sẽ tăng công lực, nhưng mà rất đáng tiếc, ta đối với ánh trăng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi, cái vòng tròn lớn như lòng đỏ trứng kia thấy thế nào cũng giống bánh nướng vùng bán trong thành, vì vậy ta vừa buồn ngủ vừa thèm ăn nhắm lại hai mắt, chạy đến bánh nướng chỗ Chu Công[2].

Việc này cũng chưa tính, ngọc đan không bị ý niệm khống chế, lập tức rơi xuống, ta mơ mơ màng màng đem nó trở thành điểm tâm, một ngụm nuốt xuống, sau đó ngưỡng mặt nằm trên bàn đá ngủ li bì.

Đến lúc ta tỉnh lại, thì đã nằm trên giường của Tô đại ca rồi, hắn đang ở dưới đèn cầm bút viết chữ, nhìn thấy ta tỉnh lại, thuận miệng nói: “Khuya khoắt người chạy đến đình nghỉ mát làm cái gì? Ban đêm gió lớn bàn đá lại lạnh lẽo, rất dễ cảm lạnh.”

“Ừ...”

Vốn định thừa dịp tất cả mọi người không ở nhà tu luyện một chút, không ngờ tu luyện tu luyện lại thành ngủ không dậy nổi, yêu tinh ngủ gật trong lúc tu luyện từ cổ chí kim ta rốt cuộc là kẻ đầu tiên.

Ta nằm ở trên giường, chớp chớp mắt nói: “Tô đại ca, hạt châu kia ta không thể trả lại cho người được, ta không cần thận đã nuốt mất rồi...”

Phòng trước cho chắc ăn, cứ nói cho rõ ràng, đỡ phải sau này cãi nhau, Tô đại ca lại bắt ta đem ngọc đan trả lại cho con rắn nhỏ.

Vừa nghe lời này, hai mắt Tô đại ca lập tức trùng lớn như ngọc đan vậy, hắn vội vàng chạy đến bên người ta khẩn cấp hỏi: “Huỳnh Tuyết chưa cho người ăn sao? Người chẳng lẽ đói bụng đến mức ngay cả hạt châu cũng ăn, có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Ha ha, ta buồn ngủ, nhất thời không để ý tưởng nó là điểm tâm nên nuốt vào.”

“Vậy bao tử có đau hay không? Ta lập tức kê cho người một đơn thuốc xổ...”

“Không cần!”

Ta sợ đến mức lập tức gạt đi.

Kia là ngọc đan của ta, ta có thể nuốt vào, tự nhiên cũng có thể phun ra, việc gì phải chịu đựng thuốc xổ dày vò? Mệt cho Tô đại ca ý tưởng dở hơi như vậy cũng nghĩ ra được.

Không nghĩ tới Tô đại ca lại lo lắng như vậy, nhìn hắn đỡ ta nằm thẳng xuống, vẻ mặt khẩn trương mà ấn xoa ngực bụng ta hỏi ta có đau hay không, ta nhìn không được phì cười.

“Tô đại ca, ta thực sự không có việc gì, chỉ là một hạt châu nho nhỏ thôi, ta có thể lấy nó ra mà, ta không muốn uống thuốc xổ gì cả, uống cái đó mới thực sự đau bụng nha.”

Tô đại ca không để ý tới ta, hắn lại bắt mạch lại xoa ấn, lặn qua lặn lại hồi lâu thấy ta xác thực không có việc gì, lúc này mới chịu thôi, cuối cùng hắn bắt đắc dĩ nói với ta: “Người đứa trẻ này, còn vô tư hơn cả Tiểu Lục, người thực sự đã mười bảy tuổi sao?”

“Tô đại ca, nếu ta nói ta một nghìn bảy trăm tuổi, hay là hai nghìn bảy trăm tuổi, người có tin hay không?”

Vừa nói ra lời này, đầu ta lập tức đã trúng một cái “đạn chỉ thần công” của Tô đại ca .

“Ngủ hồ đồ sao? Lại ở chỗ này nói mê sảng!”

Ta đã nói mà, lời nói thật thì không ai thèm tin, ta vẫn là thành thành thật thật mà làm tiểu đồng tử thôi.

Bị Tô đại ca giáo huấn thông suốt xong, ta đã không dám ở trong đình nghỉ mát ngủ qua đêm nữa, sau đó ta nhỏ ra ngọc đan đưa cho Tô đại ca xem, để hắn an tâm, bởi vì ta thấy thuốc xổ hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, có lẽ là bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cho ta dùng? May mà ta có dự kiến trước.

Tô đại ca hỏi ta phương pháp lấy hạt châu ra, khiến ta phải trả lời qua loa cho xong, thấy hắn có vẻ hoài nghi, ta lập tức ngã về phía sau một cái, bắt đầu mộng Chu Công, ta biết một khi thấy ta ngủ, Tô đại ca sẽ không nỡ gọi ta dậy, vì vậy sóng gió về chuyện ngọc đan cứ như vậy bị ta lừa dối qua ải.

Ta thỉnh thoảng cũng sẽ thừa dịp Tô đại ca bọn họ không ở thì ở dưới ánh trăng luyện công, chỉ tiếc nhiều nhất là một hồi cơm, nhanh thì một nén nhang thời gian, là tMay mà lúc chủ nhân và Huỳnh Tuyết nói những lời này, Tô đại ca cũng không có ở đây, nếu không ta nghĩ hẳn nhất định sẽ tức đến ngất xỉu.

Chủ nhân ở Trích Tinh lâu tuyệt đối là có quyền uy vô thượng, hẳn giải quyết dứt khoát, vì vậy ta liền chính thức trở thành tùy tùng của Tô đại ca, tối hôm đó, Tô đại ca giới thiệu ta với mọi người ở trong lâu, bởi vì trước đó đã được chủ nhân cho phép, tất cả mọi người chỉ tượng trưng mà hỏi vài câu, rốt cuộc thừa nhận thân phận ta tại Trích Tinh lâu.

Tô đại ca lại nhờ vả Huỳnh Tuyết, sau này cho con rắn nhỏ ăn thì đừng quên chuẩn bị cho ta một phần, hơn nữa phần của ta nhất định phải nhiều hơn, bởi vì bình thường ta thường giành ăn với con rắn nhỏ.

Lời của hắn nói khiến cho ta không thể ngóc đầu lên nổi, cho dù đây là sự thực, cũng không cần phải nói ra trước mặt mọi người như vậy đi?

Ta nhịn không được đỏ mặt nhỏ giọng thanh minh: “Ta ăn cũng không phải là rất nhiều mà, hơn nữa, sau này ta cũng có thể cố gắng ăn ít lại một chút.”

Huỳnh Tuyết cười hỏi: “Nghe nói ngươi còn giống Tiểu Lục thích uống rượu trái cây? Vậy ngươi thích rượu trái cây gì nhất? Sau này ta chuẩn bị cho ngươi .”

“Ta không kén chọn, cái gì cũng được.”

Tô đại ca lại tiếp lời: “Ngọc Kinh thật không có tật xấu kén ăn, nhưng mà rượu trái cây không thể cho hắn nhiều quá, hắn cảm tình con thỏ[1], một khi uống sẽ không biết tiết chế, hơn nữa vừa uống liền say...”

“Ta mới không phải cảm tình con thỏ, ta cảm tình con rắn!”

Lời của ta khiến tất cả mọi người đều bật cười, cuối cùng vẫn là công tử Tĩnh tao nhả lên tiếng.

“Ngọc Kinh hiện tại đang trong giai đoạn thân thể phát triển, ăn nhiều một chút cũng rất bình thường, Huỳnh Tuyết, ngươi nhớ kỹ chuẩn bị đồ ăn cho Ngọc Kinh nhiều một chút, có điều trẻ nhỏ không nên uống nhiều rượu, đối với thân thể không tốt.”

Chủ nhân ở một bên cười nói: “Không có việc gì, Ngọc Kinh cũng đã mười bảy tuổi, chỉ là bề ngoài nhỏ một chút mà thôi.”

Đúng vậy, chỉ sợ cho dù qua vài năm nữa, vài chục năm nữa, vài trăm năm nữa, ta vẫn là cái bộ dạng này, vừa nghĩ tới Tiểu Long tuổi tác so với ta không sai biệt lắm, ta liền đối với ảo tưởng tương lai có thể cao lớn thêm nữa hoàn toàn tan biến.

Buổi tối ta và Tô đại ca ngủ chung, để phòng ngừa ta đi ra ngoài tùy tiện nói lung tung, Tô đại ca rốt cuộc chịu nhọc (từ này ta dùng có hơi kỳ quái, bởi vì cá nhân ta nghĩ Tô đại ca hẳn là rất thích ngủ chung với ta) đáp ứng thỉnh cầu chung giường mà ngủ của ta, mà con rắn nhỏ lại bị ta ép ra mép giường, bắt đầu ngủ một mình.

Tuy rằng trên danh nghĩa ta là tiểu tư của Tô đại ca, nhưng mà không ai coi ta như tiểu tư, ta cả ngày ngoại trừ theo Tô đại ca đến Linh Lung tú phường xem sổ sách, hoặc là gặp khách, thời gian dư thừa liền theo hắn ra ngoại ô cưỡi ngựa đạp thanh, chỉ là ngay lần đầu tiên ta cưỡi ngựa, còn chưa ngồi vững đã từ trên lưng ngựa ngã nhào xuống, sau đó Tô đại ca liền nghiêm cấm ta cưỡi ngựa một mình, hẳn nói ta bộ dạng nhỏ bé nhu nhược, ngay cả ngựa cũng bắt nạt ta, muốn cưỡi cũng chỉ có thể cưỡi ngựa con mới sinh không bao lâu thôi.

Ở lại trong lâu vài ngày, Tô đại ca đột nhiên nói muốn cùng ta đi vấn an thức thắm của ta, hẳn nói ta thỉnh thoảng hẳn là nên thăm hỏi trưởng bối một chút, báo cho bọn họ một tiếng bình an, đề nghị này khiến ta thật vất vả khuyên ngăn, ta không phải là lo lắng Tô đại ca sẽ xuyên thủng được pháp thuật của ta, mà là ta đã quên mất cái ngõ lần trước rồi, cũng may Tô đại ca không khẳng khẳng nói thêm nữa, nhưng cũng dọa ta ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi sinh hoạt đã trở nên yên ổn, ta bắt đầu tìm kiếm phương pháp tu luyện ngọc đan, tuy rằng ta đối với viên hạt châu này cảm thấy rất quen thuộc, nhưng phải sử dụng ngọc đan như thế nào để tu luyện công lực, ta vẫn còn có chút mơ hồ, nghĩ đến đám yêu tinh đều là ở dưới ánh trăng thổ nạp luyện công, ta liền

làm theo, quả nhiên ngọc đan theo ý niệm của ta bay lên giữa không trung, dưới ánh trăng phát sinh hào quang thanh lãnh nhu hoà, quang mang cuộn cuộn không ngừng tán nhập quanh thân ta, khiến ta thấy toàn thân đều thoải mái không thôi.

Ta không có kinh nghiệm tu luyện, nhưng ta nghĩ loại tu luyện này nhất định sẽ tăng công lực, nhưng mà rất đáng tiếc, ta đối với ánh trăng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi, cái vòng tròn lớn như lòng đỏ trứng kia thấy thế nào cũng giống bánh nướng vòng bán trong thành, vì vậy ta vừa buồn ngủ vừa thèm ăn nhắm lại hai mắt, chạy đến bánh nướng chỗ Chu Công[2].

Việc này cũng chưa tính, ngọc đan không bị ý niệm khống chế, lập tức rơi xuống, ta mơ mơ màng màng đem nó trở thành điểm tâm, một ngụm nuốt xuống, sau đó ngưỡng mặt nằm trên bàn đá ngủ li bì.

Đến lúc ta tỉnh lại, thì đã nằm trên giường của Tô đại ca rồi, hắn đang ở dưới đèn cầm bút viết chữ, nhìn thấy ta tỉnh lại, thuận miệng nói: “Khuya khoắt người chạy đến đình nghỉ mát làm cái gì? Ban đêm gió lớn bàn đá lại lạnh lẽo, rất dễ cảm lạnh.”

“Ừ...”

Vốn định thừa dịp tất cả mọi người không ở nhà tu luyện một chút, không ngờ tu luyện tu luyện lại thành ngủ không dậy nổi, yêu tinh ngủ gật trong lúc tu luyện từ cổ chỉ kim ta rút cuộc là kẻ đầu tiên.

Ta nằm ở trên giường, chớp chớp mắt nói: “Tô đại ca, hạt châu kia ta không thể trả lại cho người được, ta không cẩn thận đã nuốt mất rồi...”

Phòng trước cho chắc ăn, cứ nói cho rõ ràng, đỡ phải sau này cãi nhau, Tô đại ca lại bắt ta đem ngọc đan trả lại cho con rắn nhỏ.

Vừa nghe lời này, hai mắt Tô đại ca lập tức trừng lớn như ngọc đan vậy, hắn vội vàng chạy đến bên người ta khẩn cấp hỏi: “Huỳnh Tuyết chưa cho người ăn sao? Người chẳng lẽ đói bụng đến mức ngay cả hạt châu cũng ăn, có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Ha ha, ta buồn ngủ, nhất thời không để ý tưởng nó là điểm tâm nên nuốt vào.”

“Vậy bao tử có đau hay không? Ta lập tức kê cho người một đơn thuốc xổ...”

“Không cần!”

Ta sợ đến mức lập tức gạt đi.

Kia là ngọc đan của ta, ta có thể nuốt vào, tự nhiên cũng có thể phun ra, việc gì phải chịu đựng thuốc xổ dày vò? Một cho Tô đại ca ý tưởng dở hơi như vậy cũng nghĩ ra được.

Không nghĩ tới Tô đại ca lại lo lắng như vậy, nhìn hắn đỡ ta nằm thẳng xuống, vẻ mặt khẩn trương mà ần ần xoa ngực bụng ta hỏi ta có đau hay không, ta nhìn không được phì cười.

“Tô đại ca, ta thực sự không có việc gì, chỉ là một hạt châu nho nhỏ thôi, ta có thể lấy nó ra mà, ta không muốn uống thuốc xổ gì cả, uống cái đó mới thực sự đau bụng nha.”

Tô đại ca không để ý tới ta, hắn lại bắt mạch lại xoa ần, lần qua lần lại hồi lâu thấy ta xác thực không có việc gì, lúc này mới chịu thôi, cuối cùng hắn bắt đắc dĩ nói với ta: “Người đứa trẻ này, còn vô tư hơn cả Tiểu Lục, người thực sự đã mười bảy tuổi sao?”

“Tô đại ca, nếu ta nói ta một nghìn bảy trăm tuổi, hay là hai nghìn bảy trăm tuổi, người có tin hay không?”

Vừa nói ra lời này, đầu ta lập tức đã trúng một cái “đạn chỉ thần công” của Tô đại ca .

“Ngủ hồ đồ sao? Lại ở chỗ này nói mê sảng!”

Ta đã nói mà, lời nói thật thì không ai thèm tin, ta vẫn là thành thành thật thật mà làm tiểu đồng tử thôi.

Bị Tô đại ca giáo huấn thông suốt xong, ta đã không dám ở trong đình nghỉ mát ngủ qua đêm nữa, sau đó ta nhờ ra ngọc đan đưa cho Tô đại ca xem, để hắn an tâm, bởi vì ta thấy thuốc xổ hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, có lẽ là bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cho ta dùng? May mà ta có dự kiến trước.

Tô đại ca hỏi ta phương pháp lấy hạt châu ra, khiến ta phải trả lời qua loa cho xong, thấy hấn có vẻ hoài nghi, ta lập tức ngã về phía sau một cái, bắt đầu mộng Chu Công, ta biết một khi thấy ta ngủ, Tô đại ca sẽ không nở gọi ta dậy, vì vậy sóng gió về chuyện ngọc đan cứ như vậy bị ta lừa dối qua ải.

Ta thỉnh thoảng cũng sẽ thừa dịp Tô đại ca bận họ không ở thì ở dưới ánh trăng luyện công, chỉ tiếc nhiều nhất là một hồi cơm, nhanh thì một nén nhang thời gian, là ta sẽ lại buồn ngủ lại một, lập tức ngâm lại ngọc đan quay về phòng ngủ, chuyện như vậy diễn ra vài lần, ta đã triệt để tin lời Tiểu Long nói, ta nhất định không phải là yêu tinh, một con rắn nhỏ lười biếng như ta làm sao có thể thành tinh được? a sẽ lại buồn ngủ lại một, lập tức ngâm lại ngọc đan quay về phòng ngủ, chuyện như vậy diễn ra vài lần, ta đã triệt để tin lời Tiểu Long nói, ta nhất định không phải là yêu tinh, một con rắn nhỏ lười biếng như ta làm sao có thể thành tinh được?

32. Phiến Lạc - Chương 32

Sáng sớm hôm nay, ta ăn xong điểm tâm, chuẩn bị đi tú phường, trước khi đi tới tiền viện, chợt nghe có người nói: “Trang phục hai người vừa rồi nhìn không giống như người Trung Nguyên.”

“Ừ, hình như là người Miêu.”

Lời này khiến ta lập tức dựng lỗ tai lên.

Người nói chính là hai tiểu nha hoàn hầu hạ chủ nhân, Lạc Vũ và Trì Phong, ta bước lên chặn đường các nàng hỏi: “Các người đang nói vị khách nào vậy?”

“À, là hai người Miêu rất kỳ quái, nói trong lâu của chúng ta có linh châu gì đó của tộc bọn họ, cho nên đến đây muốn xin lại, công tử đã phủ nhận là không có, nhưng mà dường như bọn họ vẫn không tin, lăm băm mấy lời cổ quái kỳ lạ liền rời đi.”

Linh châu? Sẽ không phải là ngọc đan của ta đâu? Nhưng mà bọn hấn thế nào lại tìm được tới nơi này?

“Bọn họ có nói đi nơi nào không?”

“Nói là ở tại khách *** Tứ Hải, còn nói sẽ quay lại đăng môn báỉ phỏng.”

Ta nói tiếng tạ ơn liền vội vã chạy khỏi Trích Tinh lâu, một đường hướng tới khách *** Tứ Hải, ngọc đan trước đây ở trong tay ai ta không biết, nhưng mà nó đã là đồ vật của ta, tự nhiên sẽ không hoàn trả lại, may mà ngày hôm nay Tô đại ca không ở nhà, bằng không nếu như hấn biết chuyện này, nhất định sẽ bắt ta giao ra.

Đi không bao xa, ta liền thấy phía trước có hai người đàn ông thân mặc trang phục người Miêu, ta ẩn giấu thân hình, lặng lẽ tới gần bọn họ.

Người trẻ tuổi kia tức giận bất bình nói: “Ba Thúc nhất định không có khả năng tính sai, tiên khí của linh châu là từ Trích Tinh lâu tràn ra, chứng minh nó nhất định ở ngay trong lâu, thế nhưng Hình công tử kia ngang nhiên thề thốt phủ nhận! Bách Lý thúc, ngươi vừa rồi vì sao không hạ Thực Tâm Cổ cho hấn?”

Người trung niên được gọi là Bách Lý than thở: “A Ý, người ngay cả tộc quy cũng quên rồi sao? Không thể tùy tiện đối với người thường hạ cổ, nếu như ngươi vi phạm tộc quy, sẽ bị nghiêm phạt.”

“Nhưng mà đó chỉ là cổ trùng làm cho người ta nói thật, căn bản không gây thương tổn người, sự việc gấp rút phải tùy cơ ứng biến, Ba Thúc nhất định sẽ không trách phạt.”

“Hay là chúng ta cứ về trước thương lượng một chút lại quyết định.”

Nghe bọn họ nói chuyện, lại theo họ một đường, ta đại khái cũng hiểu được ý đồ bọn họ đến đây.

Thì ra viên ngọc đan đó của ta không biết từ lúc nào, đã trở thành bảo vật tương truyền là linh châu trấn tộc của Miêu tộc, vẫn do tộc trưởng bảo quản, sau lại Ngũ Hồ ở vùng xung quanh Vân Nam làm loạn, ngẫu nhiên tại Miêu Cương trại phát hiện mình châu, liền mượn gió bẻ măng, cướp đoạt làm của riêng.

Đúng lúc đó tộc trưởng Ba Thúc lại không ở trong trại, sau đó hấn dẫn người đi khắp nơi tìm dấu vết của linh châu, theo tin tức từ biên cảnh đuổi tới Giang Nam, thật vất vả tra được hành tung Ngũ Hồ, lại không

ngờ bọn hắn đều vui thân trong biển lửa, vốn Ba Thúc tưởng rằng linh châu đã tiêu thất trong lửa, nên buông tha cho ý nghĩ truy tìm, không ngờ trùng hợp, cách đây không lâu trong một cơ hội ngẫu nhiên, hắn cảm thấy khí quang màu xanh lam vốn thuộc về linh châu phát ra từ phương bắc, cho nên bọn hắn liền một đường truy tra đến tận đây.

Đợi Ba Thúc đến kinh thành, thấy ánh sáng xanh xuất hiện từ Trích Tinh lâu, liền kết luận linh châu chắc chắn ở tại chỗ này, bởi vì bọn họ tra được Tô đại ca mới vừa từ Giang Nam quay về kinh, lại từng ngủ lại qua đêm tại khách *** Lai Thăng, cho nên hắn liền sai Bách Lý và A Ý đăng môn bái phỏng, nhưng mà trùng hợp chính là, Tô đại ca hôm nay không có nhà, tiếp đãi bọn hắn chính là chủ nhân.

Nói đến đây đúng là nên trách ta, nếu như ta không phải thường xuyên lấy ngọc đan ra tu luyện, Ba Thúc tuyệt đối không tra được dấu vết của nó, không nghĩ tới ta còn chưa tu luyện được kết quả gì, không ngờ trước hết lại rước tới cho Tô đại ca một phiền phức lớn.

Một già một trẻ vừa mới trở lại khách *** Tứ Hải, đi vào một gian phòng.

Ta bởi vì thi triển ẩn thân thuật, cho nên cũng bắt chước theo sát vào, ai biết vừa mới vào phòng, một nam nhân trung niên ngồi ở giữa ánh mắt chợt loé lên tia nhìn sắc bén, quét về phía ta đang đứng, A Ý thấy vậy vội hỏi: “Ba Thúc, xảy ra chuyện gì?”

Ba Thúc là một người tướng mạo bình thường, điểm duy nhất có thể khiến người ta chú ý chính là ánh mắt của hắn, thấy ánh mắt như chim ưng kia của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào ta, ta sợ đến mức không dám thở mạnh.

Thì ra hắn là Ba Thúc, ta nhớ kỹ mình trước đây ở Miêu Cương làm thần sứ đã từng gặp qua hắn, lúc đó ấn tượng lưu lại trong ta cũng là ánh mắt nghiêm khắc của hắn, nhưng mà khi đó hắn cũng là tộc trưởng.

Ánh mắt Ba Thúc lưu động, nhìn trừng trừng ta một lúc lâu mới tầm nhìn qua bức tường phía sau ta, chậm rãi nói: “Ta cảm giác có cái gì đó vào đây...”

“Có phải là quỷ si gì không?” Lần này người đặt câu hỏi là một người thanh niên trẻ tuổi vốn đứng ở trong phòng.

“Không phải... Rất kỳ quái, là khí tức mà ta rất quen thuộc, vừa rồi ta còn cảm giác được nó tồn tại, nhưng hiện tại đã biến mất, xem ra hành trình đến kinh thành lần này không đơn giản như chúng ta nghĩ... Bách Lý, các ngươi hôm nay đi bái phỏng có thu hoạch gì không?”

Ba Thúc không hổ là tộc trưởng Miêu trại, xem ra là có chút đạo hạnh, hắn có thể cảm giác được sự tồn tại của ta, hơn phân nửa là bởi vì ngọc đan trong người ta.

Theo bọn họ nói chuyện, ta quan sát người trong phòng một chút, ngoại trừ Ba Thúc, Bách Lý, A Ý, và người thanh niên vừa hỏi, trong phòng còn có hai người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi tướng mạo hoàn toàn giống nhau, hai người này ta cũng biết, hình như gọi cái gì Tả trước Tả sau gì đó, bọn họ trước đây thường theo tộc trưởng đi thần đàn, hình dạng lại giống nhau như đúc, cho nên ấn tượng của ta đối với bọn họ tương đối sâu.

“Nói như vậy, vị Hình công tử kia không thừa nhận linh châu ở trong quý phủ của bọn họ?”

Ba Thúc nghe Bách Lý kể lại xong, chậm rãi hỏi.

A Ý vội chen vào: “Đúng vậy, ta vốn muốn hạ Thực Tâm cổ cho hắn, nhưng lại bị Bách Lý thúc ngăn cản.”

“Bách Lý nói đúng, không nói đến việc tùy tiện hạ cổ là vi phạm tộc quy, A Ý, nếu như không phải Bách Lý ngăn cản ngươi, chỉ sợ ngươi chưa chắc toàn mạng trở về.”

“Vì sao?”

Ba Thúc chỉ vào một chậu đồng đựng nước bên cạnh nói: “Mới vừa rồi lúc các ngươi đi bái kiến Hình Phi, ta đã dùng Thấu Quang thuật muốn theo dõi kết quả nói chuyện của các ngươi, không ngờ lại bị Hình Phi phát hiện, người này sát khí trên thân quá nặng, pháp thuật của ta bị sát khí của hắn phá hủy.”

Bách Lý nói: “Thế nhưng người này dường như cũng không biết bất kỳ pháp thuật hay cổ thuật gì cả.”

“Là sát khí của hần, người này toàn thân đều là sát khí, quỷ thần khó phạm, nếu hần có ý muốn ngăn cản, chỉ sợ chúng ta cũng khó lấy được linh châu.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Vân Nam vương cũng đang tìm kiếm linh châu, tên bạo quân đó cũng muốn mượn linh châu để luyện thành phương thuốc bí mật giúp trường sinh bất lão, nếu lão đoạt được linh châu trước, sớm muộn cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt bộ tộc chúng ta.”

“A Cát, người không nên khấn trương, Vân Nam vương lúc này vẫn chưa biết tung tích của linh châu, cho nên việc cấp bách hiện tại của chúng ta là phải mau chóng thu hồi linh châu.”

Không xong, bọn họ không dám đối phó với chủ nhân, chỉ sợ sẽ trực tiếp tìm Tô đại ca, nhưng mà, ta sẽ không để quỷ kế của bọn họ thực hiện được đâu.

Ta ở trong lòng niệm thầm chú ngữ, sau đó chỉ hai ngón tay điểm về phía bọn họ, nhìn bọn họ mỗi người đều gục đầu ngủ, lúc này mới hài lòng rời khỏi phòng.

Vô Vọng chú vừa rồi hẳn là có thể khiến bọn họ quên đi hành tung của ngọc đan cùng mục đích của chuyến đi này, Ba Thúc có chút đạo hạnh, ta sợ hần sẽ phá được pháp thuật của ta, cho nên hạ chú hần trước tiên, nhưng mà xem ra ta đã lo lắng dư thừa, bọn họ dưới chú ngữ của ta đều ngủ rất an tĩnh.

Đội bọn hần tỉnh lại, trong đầu còn lại hẳn là ký ức khác hẳn đi?

Ta lại hướng Trích Tinh lâu làm phép những người đã từng tiếp xúc với Bách Lý, lúc này mới ra khỏi khách ***, đi tú phưởng tìm Tô đại ca.

[1] Cầm tinh con thỏ: tử vi Việt Nam là con mèo

[2] Đi tới chỗ Chu Công có nghĩa là đi ngủ

33. Phiến Lạc - Chương 33

Tô đại ca đang ở trong trường phòng chỉnh lý sổ sách, hần nhìn thấy ta đến, liền nói: “Ngọc Kinh, người lại tới rồi, có phải là mê ngủ nên dậy không nổi không?”

“Không phải đâu, ta có việc nên mới tới rồi.”

“Người thì có việc gì? Đơn giản là ăn rồi ngủ.”

Lại chê ta, thật muốn cắn Tô đại ca một cái, xem hần có còn dám luôn ăn hiếp ta như vậy nữa không.

Ta cố ý đi đến bên cạnh Tô đại ca, nhìn hần cười nói: “Tô đại ca, ngoại trừ ăn và ngủ, ta còn nhớ người nha, ngày ngày nhớ đêm đêm nhớ, nhớ thế nào cũng thấy không đủ nha, hắc hắc...”

Quả nhiên, dưới ánh mắt nóng bỏng của ta, mặt Tô đại ca bắt đầu ửng hồng, hần trách mắng: “Lập tức đi làm việc, còn lười biếng nữa, coi chừng ta trừ tiền công của người.”

“Được!”

Ta giúp Tô đại ca chỉnh lý sổ sách xong xuôi, buổi trưa trên đường về nhà, Tô đại ca đột nhiên nói với ta: “Ngọc Kinh, người cả ngày ở chỗ này hỗ trợ cũng không phải là kẻ sách lâu dài, làm người dù sao cũng phải có một nghề phòng thân mới được, không bằng người theo ta học y đi.”

“Học y rất khó, chỉ cần nhìn sách thuốc ta sẽ ngủ, không học!”

Đừng nói là học y, cho dù là thỉnh thoảng luyện công ta còn có thể ngủ, nói gì đến việc động não, hơn nữa ta cứu người cần gì đến y thuật, thi triển phép thuật chẳng phải là hết bệnh ngay sao? Nói tới đây cũng lạ, không biết những chú ngữ này trước kia ta làm sao nhớ được, giống như chỉ cần nghĩ muốn dùng cái gì, nó tự nhiên sẽ nhảy ra cho ta dùng, lần sau nhìn thấy Tiểu Long, nhất định phải hỏi hần kỹ càng một chút mới được.

“Người đứa trẻ này, cũng không ngốc, vì sao lại không có chí vươn lên?”

“...”

Vươn lên? Chẳng lẽ cứ nhất định phải học y mới tính vươn lên? Cuộc sống hiện tại không tốt sao?

Bị Tô đại ca nói như vậy, ta lập tức bĩu môi.

“Lại giận? Chỉ nói người vài câu liền giận dữ.”

Thấy ta không hài lòng, Tô đại ca chủ động tiến lên kéo tay của ta.

“Tô đại ca, có phải người không thích ta cả ngày ăn không ngồi rồi không làm gì cả không?”

“Cũng không phải, ta là sợ người không có một nghề phòng thân, nếu như ngày nào đó ta rời khỏi người, người không có cách nào chăm sóc chính mình.”

“Yên tâm đi, ta đời này sẽ ở lại bên cạnh người, người không cần phải ‘Khởi nhân ưu thiên’[1] làm chi.”

Trước đây lúc làm răn, ta nghĩ cả đời là đủ rồi, hiện tại xem ra, đời người ngắn ngủi như vậy, thoáng cái liền thành quá khứ, vậy kiếp sau, kiếp sau nữa đều cùng Tô đại ca, dù sao nhân duyên này là ta đã định rồi.

Nghe ta nói xong, Tô đại ca dường như thở ra một hơi nhẹ nhõm, ta lấy làm lạ ngẩng đầu, phát hiện trên gương mặt anh tuấn của hắn mang một nụ cười rất nhẹ, nếu như ta không nhìn lầm, kiểu cười này hẳn gọi là tính toán đi.

Nắm tay ta thật chặt, Tô đại ca nói: “Ngọc Kinh, bữa trưa ta mời cơm, người muốn ăn cái gì?”

“Hi hi, gì cũng được, chỉ cần ta không phải bỏ tiền.”

Gì vậy? Hình như tâm trạng của Tô đại ca rất tốt, ta vừa rồi có nói cái gì sao? Khiến cho hắn vui vẻ như vậy...

Chúng ta ăn trưa ở bên ngoài xong mới quay về Trích Tinh lâu, vừa vào cửa, đã thấy Huỳnh Tuyết chạy vội tới, cười với Tô đại ca: “Tô đại ca, có khách quý đến thăm người nha, Tiểu Phi hiện đang tiếp đãi bọn họ.”

Trong lòng ta giật mình, lẽ nào pháp thuật của ta không linh nghiệm, Ba Thúc bọn họ lại chạy tới đây quấy rầy? Phải nghĩ ra biện pháp đối phó bọn họ mới được.

Ta đang rất lo lắng, lại nghe Tô đại ca hỏi: “Khách quý gì? Huỳnh Tuyết, người cười rất quái dị, chẳng lẽ người lại về phe Tiểu Phi trêu chọc ta?”

“Ha ha, Tô đại ca, lần này người cũng đoán sai rồi, thật sự là có khách đến thăm người, còn nói là vị hôn thê của người nha, người nhanh lên đi qua xem đi, Tiểu Phi đang bị bọn họ quẩn lấy.”

Vị hôn thê?

Trong đầu ta lập tức xuất hiện biểu muội Nhạn Nhi kia của Tô đại ca.

Cha con nhà đó chắc sẽ không đuổi theo từ Tô Châu cho tới kinh thành đâu?

Ta tức giận ngheh cổ liếc mắt nhìn Tô đại ca, chỉ có điều hắn thoát nhìn so với ta còn giật mình.

“Vị hôn thê?!”

“Tô đại ca, người còn ở đây giả bộ hồ đồ, là bà con của người ở Tô Châu... Này này, Tô đại ca, người đi đâu vậy? Bọn họ đang trong phòng khách kia.” Thấy Tô đại ca xoay người đi về phía hậu viện, Huỳnh Tuyết vội vàng gọi hắn.

Tô đại ca dừng lại bước chân, bất đắc dĩ nói: “Vị hôn thê gì chứ? Ta căn bản không có quan hệ gì với bọn họ hết, người nói với Tiểu Phi một tiếng, đuổi bọn họ đi là được.”

“Không được đâu, cha con đó cứ vây lấy Tiểu Phi nói tới nói lui, hoàn toàn không có ý muốn đi, ta thấy Tiểu Phi cũng sắp không chịu nổi, Tô đại ca, hay là người tự mình đi nói rõ với bọn họ đi.”

“Có cái gì để nói, cứ nói ta ra kinh có việc, không có ở đây!”

Bỏ lại một câu như vậy, Tô đại ca cũng không quay đầu đi thẳng hướng hậu viện, ta kéo Huỳnh Tuyết qua một bên nói: “Người đừng kêu Tô đại ca nữa, hắn rất ghét hai người đó, nhất định sẽ không gặp bọn họ.”

“Vậy được rồi, ta phải nhanh chóng quay lại trả lời, đi chậm, nói không chừng Tiểu Phi sẽ phát giận.”

Thấy Huỳnh Tuyết vội vàng quay về đại sảnh, ta đột nhiên cảm thấy tò mò, liền đi theo phía sau nàng, cùng nhau đi tới sảnh tiếp khách.

Chủ nhân bình thường tiếp đãi người ngoài thì mang sa mỏng che mặt, mặc dù như vậy, ta cũng có thể nhìn ra hần lúc này không hài lòng, mà cha con nhà họ Tô vẫn ngồi yên bên cạnh hần, một mặt cười nịnh, một mặt không ngừng ngóng nhìn bên ngoài.

Đây là lần đầu ta chính thức nhìn thấy diện mạo của cha con họ Tô, trước đây bởi vì ta chỉ là một con rắn nhỏ, vẫn luôn nằm trong lòng Tô đại ca, cho nên chỉ nghe được tiếng, không thấy mặt.

Tô biểu thúc kia vóc dáng không cao, lưng có hơi gù, mặt mũi không đẹp, tuy nhiên Tô Nhận Nhi lại rất duyên dáng, mày liễu mắt phượng, rốt cuộc cũng là một mỹ nhân, chỉ là hơi béo một chút, son phấn tô hơi nhiều một chút.

Nghĩ đến Tô đại ca từng nói qua hần thích cái gì tiểu cô nương xinh đẹp như nước, ta liền đối với vẻ bề ngoài có chút xinh đẹp Tô Nhận Nhi không có cảm tình.

Huỳnh Tuyết đi đến bên cạnh chủ nhân, ghé vào lỗ tai hần nói vài câu, chủ nhân hơi gật đầu, sau đó nói với biểu thúc: “Tô lão bản, thật ngại, Tô đại ca đã ra khỏi thành làm việc, phải vài ngày nữa mới trở về, chờ hần trở về, ta sẽ để hần đến thăm các người.”

Biểu thúc nghe vậy vội nói: “Ta lần này là theo bằng hữu vào kinh buôn bán một chuyến, Nhận Nhi cứ đòi đi gặp biểu ca của nó, cho nên mới mạo muội đến thăm, không nghĩ tới lại không đúng dịp như vậy, đã vậy, chúng ta sẽ không quấy rầy công tử nữa, ta và Nhận Nhi trọ tại khách *** Tứ Hải cách đây không xa, còn ở lại kinh thành vài ngày, nếu như Hoán Hoa trở về, thỉnh cầu công tử báo lại cho biết.”

Chủ nhân gật đầu đáp ứng, chờ cha con họ Tô gật đầu thì lễ xong rồi khỏi, hần cũng vội vã đi ra ngoài, luôn miệng nói: “Trời ơi, nữ hài kia trên người trét bao nhiêu hương phấn vậy? Ta cũng sắp sửa bị nàng ta xông cho hôn mê, Huỳnh Tuyết, sau này đừng có người nào cũng đem vào nhà.”

Huỳnh Tuyết nghe vậy cười nói: “Người ta nói là vị hôn thê của Tô đại ca, ta làm sao dám chậm trễ, nếu như Tô đại ca trách tội xuống ta làm sao bây giờ?”

“Vị hôn thê? Chẳng lẽ Tô đại ca lại thích nữ tử mập mạp? Vậy Ngọc Kinh của chúng ta phải tính sao đây?”

Không nghĩ tới bọn họ lại đột nhiên chuyển đề tài qua ta, ta đỏ mặt lên, vội vàng nói: “Ta đi tìm Tô đại ca.”

Không để ý tới chủ nhân gọi, ta chạy nhanh như chớp về phía được thất của Tô đại ca.

34. Phiến Lạc - Chương 34

Ta vào được thất, nhìn thấy Tô đại ca đang cầm một củ nhân sâm đỡ ra, liền cười nói: “Tô đại ca, người có nhìn chăm chăm nhân sâm thêm nữa, nó cũng không có khả năng biến thành nhân sâm oa oa[2] đâu.”

Thấy Tô đại ca không trả lời, ta đi qua nói: “Người chẳng phải nói thích nữ hài tử xinh đẹp như nước sao? Ta vừa rồi cố ý chạy đi nhìn Tô Nhận Nhi, nàng ngoại trừ hơi béo một chút, coi như cũng là một đoá hoa xinh đẹp như nước, vì sao người lại bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ nữa?”

Tô đại ca liếc ta một cái, đem nhân sâm quăng lại đồng thảo dược, thờ ơ hỏi: “Bọn họ đi rồi?”

“Đi, có điều bọn họ sẽ ở lại kinh thành một đoạn thời gian, còn nói sẽ lại tới tìm người.”

Về mặt Tô đại ca hơi trầm xuống, hần khẽ hừ một tiếng, lại cúi đầu chỉnh lý dược liệu, ta tiếp tục nói: “Người nếu không muốn gặp bọn họ, không bằng chúng ta ra kinh đi chơi vài ngày là được, đi rồi mắt không thấy tâm không phiền.”

Chủ yếu chính là có thể nhân cơ hội này tách ra đám người Ba Thúc, ta đối với pháp thuật của mình không tự tin lắm, rất sợ Ba Thúc nhớ được mục đích đến kinh thành, lại tìm Tô đại ca gây phiền phức.

Tô đại ca vươn tay búng nhẹ chóp mũi của ta, cười mắng: “Nói cái gì mắt không thấy tâm không phiền, chỉ một mình người cả ngày ở trước mặt ta lắc lư ta đã phiền muốn chết!”

Ha ha, Tô đại ca nở nụ cười, chính là như vậy, việc gì phải vì những người không liên quan mà không vui, thích nói thích cười mới là Tô đại ca của ta.

“Tô đại ca, ta có một việc muốn nói với người, nhưng mà nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được...”

Giờ cơm tối, chủ nhân vẻ mặt buồn nản nói với Tô đại ca như vậy.

“Chờ đến lúc nhớ ra rồi nói cũng không sao.”

“Ai, vì sao trí nhớ của ta lại kém như vậy? Hẳn là chuyện rất quan trọng...”

Thấy chủ nhân vô đầu, vẻ mặt phiền não, công tử Tĩnh vội an ủi: “Đừng lo lắng, cho dù có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ lập tức xử lý.”

“Ta không phải lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì, mà ta lo lắng trí nhớ của mình kém như vậy, chẳng lẽ là chưa già đã yếu.”

“...”

Ta biết là chủ nhân có bản lĩnh làm người ta tức chết, chỉ là không ngờ pháp thuật của ta dĩ nhiên không thể đối với y hoàn toàn có tác dụng, điều này khiến cho ta vô cùng giật mình, không biết Ba Thúc có thể cũng giống chủ nhân như vậy không, không được, ta phải nghĩ đến một kế sách vẹn toàn.

Bởi vì công tử Tĩnh khuyên bảo, chủ nhân rất nhanh đã đem chuyện không thoải mái quên không còn một mảnh, y thay đổi một đề tài trò chuyện khác.

“Tĩnh, nghe nói ở Pháp Hoa Tự có một pháp sư pháp hiệu Thiên Can mới tới không lâu, hiện tại đang ở trong chùa tu hành, tất cả mọi người đều nói hẳn xem tướng mệnh rất linh nghiệm, chúng ta cùng đi xem đi?”

Ta thấy chủ nhân vừa nói xong lời này, vẻ mặt công tử Tĩnh liền trở nên buồn cười, hẳn nói: “Ta cũng nghe nói rồi, có điều loại chuyện xem mệnh này người cũng tin sao?”

“Ta không tin, nhưng mà cũng rất thú vị nha, cứ coi như là đi đập thanh được rồi, gần đây chúng ta cũng không có đi ra ngoài một chút, Ngọc Kinh, người có muốn đi không?”

“Được được, ngày hôm nay Tô đại ca còn nói ta không có chí vươn lên, ta muốn pháp sư giúp ta tính toán xem ta có mệnh trạng nguyên hay không.”

Loại chuyện náo nhiệt này sao có thể thiếu được ta, ta lập tức đáp ứng, ai biết Tô đại ca nghe vậy cười to.

“Người có thể thi trạng nguyên? Vậy ta đây có thể làm tể tướng rồi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng mà mọi người đối với việc đập thanh cũng không có phản đối, vì vậy buổi trưa ngày hôm sau, chúng ta một đoàn người yên vị trên xe ngựa thẳng tiến Pháp Hoa tự.

Lúc vẫn còn cách Pháp Hoa tự một đoạn đường dài thì xe ngựa không cách nào chạy tiếp được nữa, ta vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy phía trước đông nghịt người, xe ngựa chiếc nọ nối đuôi chiếc kia xếp thành một hàng dài, căn bản không có cách nào đi tới phía trước.

Pháp Hoa tự là quốc tự, mọi ngày nhang đèn rất thịnh vượng, khách hành hương không dứt cũng bình thường, nhưng đông đến mức xe chạy không được như hôm nay mới là lần đầu, ta le lưỡi, quay qua Tô đại ca hỏi: “Ngày hôm nay là hội chùa sao? Vì sao lại có nhiều người như vậy?”

“Không phải hội chùa, mà là mọi người đều muốn đến tìm Thiên Can thượng sư xem tướng nên mới như vậy.”

Huỳnh Tuyết nhảy khỏi chiếc xe ngựa kia, đến trước xe ngựa của chúng ta nói: “Xe ngựa xem ra không thể chạy được, chúng ta xuống đi bộ đi.”

Lúc theo dòng người đi về phía trước, ta mất sắc, nhìn thấy thân ảnh của cha con nhà họ Tô thoáng qua trong đám người, vội vàng kéo Tô đại ca qua một bên, nói nhỏ: “Tô Nhạn Nhi, Tô Nhạn Nhi!”

Tô đại ca liếc về phía sau một cái, lập tức quay đầu qua đây, hỏi ta: “Bọn họ có thấy ta không?”

“Không có, nhưng mà ta thấy vẻ mặt Tô Nhạn Nhi cao hứng vô cùng, xem chừng đã bốc được một quả tốt trở về.”

Ta nhìn ra phía sau một chút, người thực sự rất đông, cha con nhà họ Tô ở trong đám người rất nhanh đã đi xa, không hề phát hiện đã đi ngang qua Tô đại ca.

Bởi vì Trích Tinh lâu hàng năm đều quyên một khoảng lớn tiền nhang dầu, nên chúng ta vừa tiến vào Pháp Hoa Tự, liền được tặng lễ trong chùa thỉnh tới thượng phòng, còn được mời trà bánh thượng hạng.

“Phượng trưng, trong kinh thành đều đang đồn rằng Thiên Can thượng sư tính quả rất chuẩn, không biết là có thật như vậy không?”

Chiêu đãi chúng ta chính là thiền sư Trợ Trạch, phương trưng hiện thời của Pháp Hoa tự, hẳn nghe công tử Tinh hỏi như vậy, liền vội vàng chấp tay nói: “Đúng vậy, Thiên Can thượng sư đến từ Điện Nam, từ thiên văn địa lý cho đến y bốc tinh tướng không có cái nào ông ấy không tinh thông, xác thực là một kỳ nhân, ông ấy chẳng qua mới tới tị tự chỉ vài ngày, cũng đã nổi danh gần xa, hương khách ngoài điện toàn bộ đều là vì cầu Thiên Can thượng sư xem một quả nên mới tới.”

Tô đại ca cười nói: “Ngoài điện xác thực là biển người đông nghịt, cho dù vị Thiên Can thượng sư này ngày đêm không ăn không uống, cũng đâu thể nào xem tướng mệnh cho tất cả mọi người đến đây được?”

“Thượng sư chỉ xem tướng cho những người có duyên, số đông còn lại ông ấy chỉ liếc nhìn một cái, đã cho người ra ngoài, cho nên không mất nhiều thời gian.”

Chủ nhân ngạc nhiên nói: “Như thế nào mới coi là có duyên? Thượng sư có thể xem tướng cho chúng ta hay không cũng không sao, có điều hi vọng hẳn có thể vì Ngọc Kinh tính một chút, bởi vì Ngọc Kinh của chúng ta muốn thi trạng nguyên.”

“Khụ khụ...”

Nghe được Tô đại ca làm bộ ho khan, ta giận quá len lén đá hẳn một cái, lại ở hông hẳn nhéo hai cái, bày tỏ phản nộ.

Trợ Trạch thiền sư không chú ý tới động tác nhỏ của ta, hẳn nói: “Không sao, tin rằng chư vị thí chủ cũng là người hữu duyên với Phật, lão nạp sẽ đưa thí chủ đến gặp thượng sư.”

Nhìn Trợ Trạch thiền sư đi trước dẫn đường, đưa chúng ta đến thiện phòng của Thiên Can thượng sư, ta ở trong lòng thở dài.

Những người khác miễn cưỡng cũng coi như có duyên đi, nhưng chủ nhân ta nhìn thế nào cũng không thấy được là có duyên với Phật, ai, xem ra là tiền độ người có duyên thôi, ngay cả phương trưng của Quốc tự cũng không phải ngoại lệ.

Chúng ta theo Trợ Trạch thiền sư đi qua hành lang, tới trước một gian thiện phòng, thiền sư đẩy cửa ra, khom người mời chúng ta đi vào.

Có lẽ là đã sớm được bẩm báo, khách hành hương đến đây xem tướng đều đã bị mời ra ngoài, trong phòng nhang khói lượn lờ, một tầng nhân ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, phía sau hẳn còn có hai vị đệ tử đứng hầu.

Thiên Can thượng sư thân hình hơi gầy một chút, sắc mặt hồng nhuận, nhìn không ra tuổi tác, trong tay hẳn niêm một chuỗi Phật châu, nhìn thấy chúng ta tiến vào, chỉ chấp tay hành lễ.

Ta còn tưởng rằng cao tăng hẳn phải là lông mày trắng bay bay, tiên phong đạo cốt, nhưng mà vị Thiên Can thượng sư này lại bình thường đến độ khiến ta thất vọng.

Ta đang ở trong lòng nói thầm, lại thấy ánh mắt Thiên Can thượng sư lướt qua mọi người chúng ta, hẳn nhìn đến ta, linh quang trong mắt loé lên rồi mất, chống lại ánh mắt đó, lòng ta chấn động, trong hoảng hốt lại cảm thấy một sự sợ hãi khó hiểu dâng lên trong lòng.

Người này là khắc tinh của ta, ta phải tránh xa hẳn ra mới được...

Không biết vì sao, ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu.

[1] (Khởi nhân ưu thiên):[Qi3 ren2 you1 tian1] man of Qi fears the sky falling (idiom):người nước Khởi lo trời sập ~ lo chuyện dư thừa, lo bỏ trắng răng

[2] Nhân sâm oa oa: em bé nhân sâm

35. Phiến Lạc - Chương 35

Thiên Can thượng sư quan sát mọi người chúng ta một lượt, lúc này mới chấp tay thản nhiên nói: “Các vị thí chủ đều là nhân trung long phượng, mệnh của các người đều là thiên mệnh, vốn không cần bần tăng đến phê.”

Mấy lời nịnh hót này nghe ra rất giống như mua danh trục lợi.

Lòng sợ hãi của ta vừa nghe những lời này xong lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, trái lại đối với sự lo xa của mình cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên chủ nhân có hơi không vui, hắn đến gần nói: “Không xem mệnh cũng được, vậy giúp chúng ta xem tướng đi.”

Đường như nghe được trong giọng nói của chủ nhân mang theo mấy phần uy hiếp, Thiên Can thượng sư giương mắt nhìn hắn một lát, lại hạ mi mắt thản nhiên nói: “Thí chủ sát khí rất nặng, quý thần khó gần, vốn là mệnh cô sát, đã định trước cô đơn cả đời, tuy nhiên thiên cơ biến chuyển, mới có được lương duyên, cho nên, tướng mạo cũng được số mệnh cũng được, đều chỉ là hình thức, một người nếu có thể phá vỡ tam giới, tự nhiên có thể không bị số mệnh trói buộc, bản thân thí chủ chính là ví dụ thực tế.”

Cũng có đạo lý.

Ta dụi dụi mắt, nhìn thẳng Thiên Can thượng sư, cảnh giác đối với hắn lại tăng.

Thiên Can thượng sư chuyển ánh mắt sang công tử Tĩnh, nói tiếp: “Vị thí chủ này suốt đời phúc thọ song toàn, phúc trạch lâu dài, giữa đường từng có tử kiếp, cũng nhờ vị công tử kia mà hoá giải, đồng thời nhân duyên xứng đôi, cầm tay sống quãng đời còn lại.”

Tô đại ca nghe vậy, vỗ tay cười nói: “Hay lắm, hay lắm, thượng sư quả thật là tiên nhân, vậy thỉnh thượng sư nhìn hài tử này xem có mệnh trạng nguyên hay không? Hắn muốn đi thi trạng nguyên.”

Tô đại ca nói như vậy, lôi ta từ phía sau ra, nhờ giọng trách mắng: “Hài tử này, lúc đầu chính là người làm âm ỉ đòi đến đây, kết quả đến rồi, người lại co mình xù lông như con nhím, thật rắc rối hết như Tiểu Lạc.”

Ta bị Tô đại ca đẩy lên trước mặt Thiên Can thượng sư, thượng sư không có nhìn ta, lại ngưng mắt nhìn Tô đại ca rất lâu, Tô đại ca bị hắn nhìn đến không hiểu gì cả, không khỏi cười nói: “Thượng sư, người sẽ không nói là ta có trạng nguyên mệnh chứ? Ha ha, so với làm trạng nguyên, ta lại có hứng thú làm ngự y hơn, không biết tương lai ta có may mắn được phong ngự y hay không?”

Ta giật giật vạt áo Tô đại ca, oán giận nói: “Ngự y có cái gì tốt?”

“Ta chỉ hỏi một chút mà thôi, không cần phải coi như thật.”

Nghe xong lời này, Thiên Can thượng sư khẽ lắc đầu.

“Thí chủ, người tuy rằng y đạo cao minh, cứu người vô số, nhưng mệnh đã định cùng ngự y vô duyên, không nên cưỡng cầu. Còn vị tiểu thí chủ này, có thể cho ta biết sinh thần bát tự[1] hay không?”

Vì sao?

Đoán mệnh cho những người khác, chỉ cần tùy tiện nhìn một cái thì cái gì cũng biết hết, vì sao tới lượt ta, lại muốn biết sinh thần bát tự, mấy cái đó ta sao biết được?

“À, chuyện đó... Hắc hắc, ta không biết...” Ta dùng giọng nhỏ như muỗi nói.

Tô đại ca ngạc nhiên hỏi: “Người không biết, người ngay cả bát tự của chính mình cũng không biết?”

Ta trừng mắt hấn, dùng tay ước lượng nói: “Có cái gì kỳ quái? Ta vừa mới sinh ra thì nhỏ xíu như thế này, làm sao nhớ được bát tự của mình?”

“Chuyện người nói mỗi người đều có trải qua, nhưng mà không nghe ai nói không biết bát tự của chính mình.”

“Người hiện tại không chỉ nghe nói, mà còn nhìn thấy rồi đó.”

Chủ nhân bước lên trước tách hai chúng ta ra nói: “Các người đừng ồn nữa, nghe thượng sư nói đã.”

Tô đại ca nhin cười lui qua một bên, miệng nhưng vẫn nhỏ giọng lầm bầm: “Ngay cả bát tự cũng không biết, vậy mà còn muốn làm trạng nguyên...”

Thấy ta không thể đưa ra được bát tự, Thiên Can thượng sư cũng không ép buộc, hấn bấm bấm ngón tay, trầm tư một lúc lâu, trong mắt xẹt qua vẻ kỳ dị, sau đó nói với ta: “Tiểu thí chủ, người không có mệnh trạng nguyên, hơn nữa người kiếp này đều cùng con đường làm quan vô duyên.”

Có ý gì?

Ta nghi hoặc nhìn Tô đại ca, hấn lập tức hiểu rõ nghi vấn của ta, nhin không được cười nói: “Ý của thượng sư là nói người không những không đậu được trạng nguyên, mà ngay cả bằng nhãn, thám hoa, thậm chí tiến sĩ, cử nhân đều đậu không được, suốt cuộc đời chỉ là dân đen áo vải... Ha ha...”

“Ngọc Kinh, người sẽ không phải vẫn còn giận chứ? Đã qua buổi chiều rồi, cũng nên nguôi giận đi...”

Tô đại ca ghé vào bên người ta rất tội nghiệp xin tha thứ.

Làm sao mà nguôi giận được? Bảo ta không đậu được trạng nguyên thì thôi, còn ở trước mặt bao nhiêu người chê cười ta, ta tức giận là lẽ đương nhiên rồi.

Lời này của ta không hề oan uổng Tô đại ca một chút nào hết, lúc đó hấn giải thích cho ta xong vẫn cứ cười to không ngừng, khiến cho mọi người ở đó đều theo hấn cười rộ lên, giống như ta là trò hề giúp vui, thật khó chịu.

Thấy ta không thêm để ý tới hấn, Tô đại ca lại than thở: “Lúc đó người không hiểu rõ ý của thượng sư, cho nên ta mới giải thích cho người thôi, có gì sai đâu?”

“Vậy người cũng cần gì phải giải thích rõ ràng như vậy, còn liên tục cười ta, xem ta như trò cười... Ô...”

“Không phải đâu? Người lại muốn khóc? Vậy ta không quấy rối người nữa, người cứ từ từ khóc...”

Thấy miệng ta trề xuống dưới, Tô đại ca lập tức nhìn ra khí thế mưa to sấm rền chuẩn bị ập đến, hấn xoay người muốn chạy, ta vội vàng túm lấy ống tay áo hấn, sau đó ôm chặt lấy eo hấn bắt đầu lớn tiếng kể khổ.

“Ta chỉ biết người coi thường ta, cho nên mới cười ta không biết lượng sức, người thật hư, ta mỗi ngày đều dốc lòng dốc sức hầu hạ người, nhưng người luôn khi dễ ta... Ô ô...”

“Tiểu tử tông, ta đâu có coi thường người?”

“Có, nếu không người vì sao lại ở trước mặt nhiều người như vậy lớn tiếng cười nhạo ta?”

“Ta thừa nhận là ta cười có hơi lâu, nhưng đây không phải là cười nhạo, ta là vì thấy người rất đáng yêu, nên mới không nhin được cười thôi, được được được, là lỗi của ta, ta xin lỗi có được hay không, hơn nữa bảo đảm sau này nhất định không ở trước mặt người ngoài cười người có được hay không?”

Ta ngẩng đầu hoài nghi nhìn về mặt nghiêm túc của Tô đại ca, thành thật mà nói, con người của hấn chẳng có uy tín gì hết.

“Người bảo đảm?”

“Ta bảo đảm!”

Tô đại ca lập tức hai ngón tay nhập lại chỉ lên trời, thề thốt nói, nhưng ánh mắt hấn chuyển qua mặt ta, lại xì một tiếng bật cười.

“Thế nhưng mặt người lúc đó rất buồn cười, sắc mặt thay đổi so với cầu vòng còn nhanh, ta vừa nghĩ đến liền nhin không được, ha ha ha...”

Thật đáng ghét, Tô đại ca lại gạt người.

Ta tức giận nhào về phía trước, lập tức đẩy Tô đại ca ngã xuống giường, áp hẳn dưới thân, đè hai vai hẳn kêu lên: “Xin lỗi đi xin lỗi đi!”

“Ha ha, xin lỗi...”

“Một chút thành ý cũng không có, không chấp nhận!”

Không chú ý tới tư thế của ta và Tô đại ca lúc này có bao nhiêu ái muội, ta đè lên hẳn, túm lấy vạt áo trước ngực hẳn không buông không ngừng lay động.

“Ngọc Kinh...”

Nghe được âm thanh của Tô đại ca có hơi quái dị, ta mất hứng trả lời: “Gì chứ?”

Nâng lên mi mắt, đối diện với ánh mắt của Tô đại ca, con người của hẳn sáng sủa thâm thúy, phát ra ánh sáng nóng bỏng lấp lánh chớp động.

Tô đại ca hình như không giống như bình thường...

“A...”

Phía sau lưng đột nhiên bị nhấn mạnh một cái, ta không có phòng bị, cả người đều nhào vào lòng Tô đại ca, không đợi ta kịp phản ứng, đôi môi hồng nhạt của Tô đại ca liền mềm nhẹ hôn lên môi ta.

“Ừ...”

Hơi thở đột ngột bị kiềm lại, ta giật mình trừng lớn hai mắt, Tô đại ca lại ôm lấy thân thể ta thuận thể xoay người, đem ta áp xuống dưới thân hẳn, hẳn đưa tay nâng lên gáy ta, đầu lưỡi dịu dàng tiến vào trong khoang miệng ta, hơi thở của ta bị nộ hôn sâu nồng nhiệt chôn vùi.

36. Phiến Lạc - Chương 36

Ta từng mắt thấy công tử Tĩnh và chủ nhân hôn nhau, ta vốn tưởng rằng hai đôi môi chạm nhau đó chính là hôn môi, giống như lần trước Tô đại ca cứu ta thì giúp ta truyền khí như vậy, thì ra không phải, phải đi hôn môi đối phương, còn phải liếm mút lưỡi của hẳn, còn phải...

Khó quá, ta không giải thích được, nhưng mà ta thích loại cảm giác này, thích đầu lưỡi mềm mại của Tô đại ca nhẹ nhàng chuyển động trong miệng ta, khiêu khích lưỡi ta, còn hút đầu lưỡi ta, hàm trên, thậm chí kê răng, đây là một loại cảm giác ta chẳng bao giờ cảm nhận được, một loại cảm giác càng khiến ta say sưa hơn cả rượu trái cây.

Nộ hôn nồng nhiệt duy trì một lúc lâu, khi ta phục hồi tinh thần lại, Tô đại ca đã dừng việc cướp đoạt, hẳn chống tay lo lắng nhìn ta.

“Ngọc Kinh, người không sao chứ? Ta làm người sợ sao?”

“A?”

Không có không có, ta rất tốt, tiếp theo nên làm như thế nào? Giống như công tử Tĩnh và chủ nhân hay làm như vậy, động vật chúng ta gọi là ***, nhưng con người có thật nhiều tên gọi dễ nghe, như là lễ hợp cấn, động phòng, đêm xuân một lần...

Ta thấy trong mắt Tô đại ca ngoại trừ lo lắng, còn có một tia *** che giấu không khỏi, hô hấp của hẳn cũng hơi hỗn loạn, khiến ta hiểu được hẳn muốn cùng ta làm loại chuyện này...

Nhớ kỹ, con là thiên hạ chí độc, tuyệt đối không thể có hoan tình với nhân loại, con phải nhớ kỹ lời nói của ta, không nên hại Tô Hoán Hoa...

Đúng vậy, ta không thể cùng với Tô đại ca làm loại chuyện này, ta không thể hại hẳn...

Thế nhưng...

Vì sao không thể?

Có lẽ ban đầu ta chỉ đơn thuần muốn ở cùng một chỗ với Tô đại ca, hầu hạ hần, làm bạn với hần, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ta muốn đã không còn chỉ là cái loại nói chuyện phiếm cười đùa như vậy, ta muốn cùng hần làm thật nhiều chuyện, giống như chủ nhân và công tử Tĩnh, có thể thật sự sống cùng nhau...

Ta lẳng lẳng nhìn Tô đại ca, nhìn con người đen bóng của hần chiếu ra ta thật nhỏ thật nhỏ.

Có lẽ hoà thượng bá bá có thể xoá được độc rắn trên người ta, như vậy ta có thể sống cùng với Tô đại ca rồi, nhưng mà hiện tại không được, Tô đại ca, cho ta một chút thời gian, cho ta thêm một chút thời gian nữa thôi...

“Ngọc Kinh, người không thích ta đối với người như vậy sao? Ta không phải cố ý muốn xâm phạm người, ta thích...”

Thấy ta này giờ không nói gì, Tô đại ca vội lay hai vai ta, lo lắng nói.

“Tô đại ca, người thật không ngoan, trước đây người rõ ràng nói thích nữ hài tử xinh đẹp như nước mà!”

“A...”

Nghe được ta đột nhiên nói ra một câu như vậy, mặt Tô đại ca có chút xấu hổ, hần há miệng, nhưng không nói được một lời nào phản bác.

Ai, Tô đại ca chính là như thế này, đừng thấy hần bình thường nói cười lưu loát, thực ra tới thời khắc quan trọng, lại trở nên chật phác vô cùng.

Ta thừa dịp ngồi dậy, rất thông minh chuyển đề tài.

“Tô đại ca, ta đã suy nghĩ rồi, ngày hôm nay Thiên Can thượng sư nói nhảm hơn nửa ngày, rốt cuộc chỉ có bốn chữ – nhân định thắng thiên, cho nên, từ đêm nay trở đi ta muốn phải khắc khổ ra sức học hành, hần nói ta đời này vô duyên làm quan, vậy thì ta nhất định lấy một chức trạng nguyên cho hần xem!”

“Khụ khụ!”

Tô đại ca bị lời phát ngôn đột ngột của ta làm cho ho sặc sụa, hần lo lắng sờ sờ trán ta nói: “Tìm người bói mệnh chỉ là lời nói vui chơi, cần gì phải tin là thật? Hơn nữa quan trường hiểm ác, người việc gì phải...”

“Nhưng mà ngày hôm qua người còn nói ta không có chí tiến lên, ta hiện tại muốn làm một người có chí tiến lên!”

“À... Vậy những lời ta đã nói ta thu hồi lại hết được không? Ngọc Kinh, ta thấy người hiện tại rất tốt.”

“Không tốt! Ta nói không tốt là không tốt! Tô đại ca, chi bằng người làm tiên sinh dạy học cho ta đi? Muốn lấy trạng nguyên trước hết phải bắt đầu học từ đâu? Tứ thư ngũ kinh? Mấy thứ đó đối với ta mà nói hơi khó một chút, hay là trước hết bắt đầu từ Tam Tự Kinh đi, nhưng mà như vậy lại có vẻ đơn giản quá...”

Cắt đứt lời thì thào tự nói của ta, Tô đại ca không biết làm sao nói: “Ngọc Kinh, trời cũng tối rồi, người không thấy buồn ngủ sao?”

“A? Đúng vậy, Tô đại ca, người vừa nhắc tới, ta cũng thấy được rất buồn ngủ, nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta từ ngày mai bắt đầu học chăm chỉ vậy, ngủ ngon.”

Ta cởi áo ngoài ra, tiếp theo liền chui vào ổ chăn bắt đầu ngủ, con rắn nhỏ cuộn tròn dưới chân ta bị ta đá một cước ra ngoài.

“Đi ra ngoài, đừng có cản trở giấc ngủ của ta.”

Con rắn nhỏ ẩn ức trườn qua bên kia giường, cuộn tròn thân hình không động đậy nữa, ta nhắm mắt lại nằm trong ổ chăn, chỉ nghe Tô đại ca thở dài một hơi, cũng cởi y phục, nằm xuống bên người ta.

“Hài tử này vì sao nói ngủ là ngủ liền như vậy? Vậy mà còn muốn thi trạng nguyên? Không bằng lấy một chức trạng nguyên ngủ đi, thích hợp với người nhất.”

Gì vậy, Tô đại ca thật là kỳ quái, trước đây hẳn nếu nhìn thấy ta đối xử với con rắn nhỏ như vậy, nhất định sẽ nổi nóng với ta, mấy ngày nay không biết vì sao, bất kể ta làm cái gì, hẳn dường như đều rất thuận theo ta.

Tô đại ca ngốc, ta không muốn làm trạng nguyên gì hết, mộng tưởng của ta rất nhỏ rất nhỏ thôi, chính là ở bên người mình thích đơn giản như vậy thôi.

Nói đến đây, phải làm thế nào mới tìm được hoà thượng bá bá đây, Tiểu Long cũng không có xuất hiện nữa, chẳng lẽ ta chỉ có thể chờ thôi sao?

Được, chờ thì chờ, dù sao cũng có Tô đại ca cùng chờ với ta...

Đọc sách là một chuyện ta thuận miệng nói ra nhằm chuyển hướng câu chuyện, ta đương nhiên sẽ không làm loại chuyện nhằm chán đó, Tô đại ca lúc đầu còn lo lắng ta thật sự bắt hắn làm tiên sinh dạy học, nhưng đến khi thấy ta ngủ một giấc xong không nhắc tới nữa, dường như thở phào nhẹ nhõm một hơi, ta vốn muốn trêu chọc hắn một chút, nhưng nghĩ lại hay là quên đi, đừng có trêu chọc quá đáng, dọa Tô đại ca bỏ chạy sẽ không hay.

Tối nay công tử Tĩnh và Tô đại ca đi dự tiệc, ta vốn cũng muốn đi, lại bị Huỳnh Tuyết ngăn cản lại.

“Ngọc Kinh, mấy ngày nay trong kinh thành không hiểu vì sao có vài vị nữ tử bị mất tích, quan phủ đang treo thưởng truy nã kẻ bắt cóc, người không có việc gì đừng chạy ra ngoài, coi chừng bị bắt mất.”

Thật sao?

Ta kỳ quái nhìn Tô đại ca, hắn gật đầu với ta, xác nhận lời nói của Huỳnh Tuyết.

“Nhưng ta không phải nữ hài tử, hơn nữa đi cùng Tô đại ca, làm sao lạc mất được?”

“Nhưng mà người thoát nhìn giống tiểu hài tử nha, đã ở trong phạm vi bị bắt cóc, hơn nữa yển hội mời đều là thương nhân thân sĩ, có cái gì náo nhiệt mà người đòi theo?”

Huỳnh Tuyết miệng dẻo răng nhọn là nổi danh trong phủ, ta làm sao nói lại nàng, không thể làm gì khác hơn là chuyển ánh mắt qua Tô đại ca,

“Ngọc Kinh, người ở nhà chơi với Tiểu Lục đi, ta hứa sẽ mang điểm tâm đồ ăn ngon về cho người có được không?”

“Được... rồi...”

Ngẫm nghĩ lại cái loại yển hội xã giao này xác thực chẳng có gì hay, ta chỉ có thể gật gật đầu đồng ý.

Tiểu Tô đại ca bọn họ đi rồi, một mình ta cảm thấy rất buồn chán, bởi vì kiêng kỵ Ba Thúc, ta cũng không dám lấy ngọc đàn ra tu luyện nữa.

Đúng rồi, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng đi thăm dò một chút xem Ba Thúc bọn họ hiện tại đang làm cái gì, mặt khác Tô Nhạn Nhi chẳng phải cũng đang ở tại khách *** Tứ Hải hay sao? Thuận tiện cũng tới nhìn bọn họ, chủ nhân hiện tại đang luyện công, Huỳnh Tuyết cũng đang rất bận rộn, sẽ không ai chú ý tới sự vắng mặt của ta đâu.

[1] sinh thần: ngày sinh

Bát tự: giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi. Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

37. Phiến Lạc - Chương 37

Ta thi triển ẩn thân thuật, đi tới khách *** Tứ Hải, thì đụng phải A Ý đang vội vã từ bên ngoài trở về, hần ngày hôm nay ngoài ý muốn mặc trang phục của người Hán, thấy hần vào trong phòng, ta vội vàng theo sát.

Đám người Ba Thúc đều ở bên trong, nhìn thấy A Ý đến, Bách Lý lập tức hỏi: “Có nghe ngóng được tin tức gì không?”

Ta đã có kinh nghiệm của lần trước, trước khi vào nhà liền nhiếp trụ tâm thần, Ba Thúc quả nhiên không có chú ý tới ta, ánh mắt của hần chỉ dán vào người A Ý.

“Pháp Hoa tự quả là biến người đông nghịt, ta thật vất vả mới chen vào được, còn chưa kịp thấy được hình dạng của Thiên Can thượng sư đã bị đẩy trở ra, nhưng mà ta đã nhìn thấy tiểu sa di theo hầu thượng sư, hần rất giống thị đồng của Linh Thành Tử, ta nghi rằng Thiên Can thượng sư đó thật ra chính là pháp sư Linh Thành Tử của Vân Nam vương.”

Gì? Bọn họ chẳng phải là đi tìm ngọc đan sao? Vì sao lại trở thành tìm người rồi, xem ra ta thi triển Vô vọng chú lần trước còn rất linh nghiệm.

Ba Thúc nói: “Cho tới bây giờ vẫn chưa tìm thấy được tung tích của linh châu, Linh Thành Tử lại ngay lúc này đột nhiên vào kinh, xem ra hần cũng là vì linh châu mà đến, e rằng mấy ngày nay trong thành liên tiếp có nữ tử mất tích cũng có liên quan với hần.”

“Ba Thúc, người lần trước chẳng phải nói Vân Nam vương điều tra tìm kiếm chí âm nữ tử, mục đích là sử dụng để cầu trường sinh bất lão, chẳng lẽ Linh Thành Tử lần này bói toán cho người tạo tiếng tăm, thực ra là chung quanh dò tìm chí âm nữ tử, sau đó bắt cóc bọn họ?”

“Rất có khả năng.”

Theo lời nói của bọn họ thì dường như lai lịch của Thiên Can thượng sư không nhỏ, mà hần tới kinh thành cũng chính vì ngọc đan, chẳng trách hần lại khiến ta cảm thấy khó chịu như vậy.

Không nghĩ tới một viên ngọc đan nho nhỏ lại khiến cho bao nhiêu người tranh đoạt, xem ra ta nên tìm một chỗ nào đó trốn đi cho rồi?

Ta vừa suy nghĩ vừa rời khỏi khách ***, chuẩn bị quay về Trích Tinh Lâu.

Vụt!...

Vừa mới ra khỏi khách *** Tứ Hải không xa, bên người đột nhiên có một bóng đen nhoáng lên, như một cơn gió lốc lướt qua trước mặt ta, nhưng bởi vì ta vẫn còn ẩn thân, cho nên đối phương không có phát giác ra ta tồn tại, hần chạy thật nhanh, chớp mắt đã xa hơn mấy trượng.

Trong bóng đêm ta mơ hồ thấy được trên vai hần có khiêng một người, hơn nữa trên thân hần còn có một mùi hương nhàn nhạt như lư hương Phật đường.

Nhìn thấy thân ảnh trong khoảnh khắc đã chạy xa, ta đột nhiên nghĩ tới lời của Huỳnh Tuyết, người này chắc không phải là đạo tặc bắt cóc nữ tử chứ?

Có nên xen vào hay không?

Ta hơi do dự một chút, nghĩ đến nếu như Tô đại ca ở đây, hần nhất định sẽ không mặc kệ khoanh tay đứng nhìn, vì vậy ta liền khẩn trương đuổi theo.

Người này di chuyển cực nhanh, người bình thường nhất định khó mà theo kịp được hần, chẳng trách sao quan phủ không bắt được.

Đường càng chạy càng hẻo lánh, nhưng mà con đường này ta rất quen thuộc, là đường dẫn đến Pháp Hoa tự, người này trên thân lại mang theo mùi lư hương, lẽ nào việc nữ tử mất tích thực sự có liên quan đến Thiên Can thượng sư?

Ta theo hần tiến vào cửa chính của Pháp Hoa Tự, đối phương nhảy vọt vài cái, tiến vào một gian Phật đường, thân ảnh nhoáng lên liền không thấy nữa.

Ta vội vàng chạy vào trong Phật đường, chỉ thấy bốn phía một mảnh đen kịt, chẳng thấy tung tích của ai, ta ở trong Phật điện vòng vo một vòng, lúc đi ra phía sau lưng tượng Quan Âm, phát hiện trên mặt đất có một khối vuông bị dời qua bên cạnh, lộ ra một cái hầm tối thật lớn.

Thì ra đạo tặc lừa bắt nữ tử về giam ở đây, người của quan phủ có tìm thể nào đi nữa, cũng sẽ không nghĩ tới bọn bắt cóc lại ẩn thân trong quốc tự.

Ta nhẹ nhàng nhảy xuống hầm tối, bên trong ảm thấp, không khí thật ngột ngạt, bốn phía tối mò mò, ta phi thân về phía một tia sáng ở phía trước, chỉ thấy ở đầu cùng có một cái ***g giam nhỏ nhỏ, bên trong ánh đèn nhỏ như hạt đậu, mơ hồ chiếu lên vài thân ảnh nằm bất động dưới đất, nhưng mà tên vào trước ta lại không thấy đâu nữa, xem ra địa đạo này hẳn là còn có lối ra nào khác.

Ta tới gần ***g giam, phát hiện có ba nữ tử nằm sấp trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, trong đó có một người thân thể đang không ngừng run rẩy, còn phát sinh tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Mấy tên đạo tặc đáng ghét này, đem nữ tử nhốt ở chỗ như vậy, các nàng nhất định chịu không nổi địa lao ảm ướt, ta trước tiên nên thi triển pháp thuật cứu người.

Đúng lúc này, một nữ tử đã tỉnh lại, nàng xoa xoa cái trán ngồi dậy, đợi cho đầu óc hơi hơi thanh tỉnh một chút, trong giây lát liền bạo phát tiếng thét như heo bị chọc tiết.

“Đây là đâu? Cha cha, cha ở chỗ nào? Cứu con...”

Ta lập tức bịt chặt hai lỗ tai, để tránh bị sấm sét chấn hưởng, giờ này khắc này, ta phát hiện mình làm một chuyện rất ngốc rất ngốc vô cùng ngốc, bởi vì nữ tử không phải ai xa lạ, chính là – Tô Nhạn Nhi.

Thì ra hắc y nhân ở khách *** bắt chính là Tô Nhạn Nhi, nếu sớm biết như vậy, ta việc gì phải vội vàng chạy tới đây cứu người?

Trong u ám, dường như có một luồng khí tức cực mạnh hướng về phía ta, tim ta đột nhiên đập mạnh, loại cảm giác áp bức này, khiến ta lập tức quyết định phải rời khỏi đây.

Ai biết ta vừa xoay người, liền đối diện với bộ mặt của Thiên Can thượng sư, dọa ta thiếu chút nữa kêu lên thất thanh.

Thiên Can lúc này đang đứng trước mặt ta cách xa hơn ba thước, mà khiến ta sợ hãi chính là hần nhìn không chuyển mắt vào vị trí ta đang đứng, vẻ mặt bình thản, trên mặt còn mang theo một nụ cười.

Chẳng lẽ hần có thể nhìn thấy ta?

Hoặc là... Đây là mỗi câu hần bày sẵn, cố ý dẫn con cá ngốc là ta cắn câu?

Vừa nghĩ đến đây, liền thấy một luồng sáng vàng bay thẳng vào mặt ta, trước mắt đột nhiên sáng ngời, ý thức ta liền theo đó rơi vào hỗn độn.

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh, người ở nơi nào?”

“Tô đại ca, ta ở đây!”

Nghe được tiếng gọi lo lắng của Tô đại ca không ngừng quanh quẩn bên tai ta, ta lập tức lớn tiếng trả lời, nhưng tiếp theo lại bị chính tiếng kêu của mình đánh thức.

Một cái lưới sáng rực ánh hoàng kim bao phủ xung quanh thân thể ta, khiến toàn thân ta như nhũn ra, không có một tia sức lực, thì ra là Thiên Can thượng sư thi triển pháp thuật, giam cầm ta.

Xem ra chút pháp thuật của ta chỉ có thể trêu ghẹo đùa giỡn trong tình huống bình thường, đến thời điểm mấu chốt lại không dùng được gì cả, còn chưa động thủ đã bị người ta đánh cho bất tỉnh.

Ta cử động thân thể, phát hiện mình lúc này đang nằm trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa phi như bay, lại không biết chạy về hướng nào.

“Người tỉnh rồi?”

Tiếp theo giọng nói, màn xe ngựa vén lên, Thiên Can thượng sư từ bên ngoài nhảy vào.

Có thể từ bên ngoài xe ngựa đang phi như thế này dễ dàng vào trong, đủ thấy công lực của người này không cạn, chẳng trách ngay cả Ba Thúc cũng có chút kiêng kỵ hắn, mà ta lại ngu ngốc chạy tới chỗ hắn tìm phiền phức.

Thiên Can thượng sư ngồi xuống một góc xe ngựa, mỉm cười với ta: “Bần tăng tạm thời phong bế linh lực của ngươi, cho nên ngươi tốt nhất hãy bỏ ý nghĩ chạy trốn đi, không người nào có thể chạy thoát khỏi Kim La võng do bần tăng bày ra.”

Điểm này ngay khi tỉnh lại ta đã biết được, người này có thể đánh ta bất tỉnh trong một chiêu, đủ thấy tu vi của hắn cao hơn ta nhiều lắm, ta đương nhiên sẽ không phí sức lực đi giãy giụa vô ích.

Vì vậy ta cười với hắn: “Thế nhưng ta đây vừa đói vừa khát, có thể trước hết cho ta ăn gì đó không?”

“Đương nhiên có thể.”

38. Phiến Lạc - Chương 38

Thiên Can thượng sư phân phó xuống dưới, không lâu sau, lương khô cùng nước trà liền được bưng tới trước mặt ta, thấy ta ăn ngấu ăn nghiêng, hắn hỏi: “Người không muốn biết vì sao mình lại ở chỗ này?”

“Muốn, nhưng mà đợi ta ăn uống no đủ đã rồi tính.”

“Ha ha, người đứa trẻ này cũng rất biết thoả hiệp với số mệnh.”

Ta tròn mắt một cái xem thường.

Cái gì mà thoả hiệp với số mệnh, ta là đói đến mức hoa mắt không còn tinh lực để nghĩ bất cứ chuyện gì khác, xem ra Thiên Can thượng sư còn chưa biết nhược điểm này của ta, nên mới hao phí sức lực dùng pháp thuật để khống chế ta như vậy, thực ra chỉ cần bỏ đói ta hai bữa, đừng nói là bỏ trốn, ngay cả bước đi ta cũng chẳng còn tinh thần để bước nữa.

“Được rồi, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết chúng ta đây là định đi đâu?”

Ăn cơm no xong, ta lười biếng dựa vào thùng xe ngựa bắt đầu đặt câu hỏi, Thiên Can thượng sư nghe vậy mỉm cười.

“Bần tăng biết linh lực của tiểu thí chủ tới từ linh châu bên trong cơ thể, ngươi biết một ít pháp thuật, thế nhưng lại không biết làm thế nào để chấn chỉnh vận dụng, hay là người dạy ngươi pháp thuật không có dạy đến nơi đến chốn?”

Ta nghĩ giấu lại không dạy hắn là không có khả năng lắm, khả năng lớn nhất chính là ta đã quên mất rồi.

“Tiểu thí chủ yên tâm, bần tăng đối với ngươi không có ác ý, bần tăng chính là pháp sư của Vân Nam vương Quảng Ý, pháp danh thật là Linh Thành Tử, vương gia mấy năm gần đây bệnh tật triền thân, vô phương cứu chữa, sau lại bần tăng dâng hương cầu xin, khẩn cầu trời cao có thể minh kỳ[1], mới biết cần phải có máu tươi của chín mươi chín thiếu nữ làm thuốc dẫn, phối hợp với trăm loại linh dược, có thể khiến cho bệnh tật tiêu trừ, mà người sinh ra đúng vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, lại có được thể chất thông linh, cho nên bần tăng mới thỉnh ngươi cùng đến Vân Nam, nếu như ngươi có thể lợi dụng linh châu trong cơ thể trị khỏi bệnh cho vương gia, đây chính là việc thiện công đức vô lượng, chúng ta trên dưới vương phủ sẽ đối đãi với ngươi như thượng khách, có điều để phòng ngừa vạn nhất, bần tăng tạm thời phong bế linh lực ngươi lại, thật đặc tội, thỉnh thứ lỗi.”

Lời này mang đi mà gạt quỷ đi, không cần ở đây sỉ nhục trí tuệ của ta được không? Linh Thành Tử ngay cả lời nói dối cao minh một chút cũng lười biên, lẽ nào trong mắt hắn, ta thực sự ngu ngốc đến như vậy?

Nói cái gì ta có thân thể thuần âm sinh ra vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, ngay cả chính ta cũng không biết mình sinh ra lúc nào, hắn làm sao biết được?

Ta cười với Linh Thành Tử: “Thì ra là như vậy, vì sao ngay từ đầu pháp sư không nói rõ? Còn lén bắt cóc nữ tử khiến cho mọi người trong thành đều hoảng sợ? Ta nghĩ nếu pháp sư nói rõ ràng, mọi người nhất định sẽ không từ chối giúp ngài.”

“Người Trung Nguyên đa phần đều cho rằng Kỳ Hoàng Thuật là lời bịa đặt vô căn cứ, vì để tránh gây ra sóng gió, cho nên bản tăng mới ra hạ sách này, bản tăng từng quan sát tinh tượng, phát hiện tiên khí của linh châu xuất hiện ở phương bắc, lúc này mới đến kinh thành quảỉ đan[2] tu hành, nhưng không ngờ người lại tới Pháp Hoa tự xin xem bói, có thể thấy được tiểu thí chủ có duyên với bản tăng, người kiếp này vô duyên làm quan, vì đã có tiên duyên.”

Xem ra nghìn trách vạn trách, chỉ trách ta cả ngày nhàn rồi buồn chán, thích chút trò vui kỳ quái của chủ nhân, lần này nếu không phải hấn tâm huyết dâng trào muốn đi coi bói toán gì đó, ta làm sao có thể dễ dàng bị người nhìn thấy bắt tới đây?

Có điều xem ra Linh Thành Tử dường như còn chưa nhìn thấy thân phận thật sự của ta, vậy cũng tốt, ta còn sợ hấn thực sự nhìn ra ta là dị loài, đem ta tế sống.

Lời nói của người này nửa hư nửa thực, không thể dễ tin, nhưng mà mặc kệ như thế nào, nếu như tạm thời không thể chạy thoát, vậy chỉ có thể giả vờ hợp tác với hấn thôi.

“Cái cơ quan ở Pháp Hoa tự kia hấn là đã có từ lâu rồi? Chẳng lẽ Trữ Trạch phương trượng cũng biết việc này?”

“Pháp Hoa tự là quốc tự, nhiều đời vua chúa đều ở an bài cơ quan trong Hộ quốc tự của mình, phòng ngừa lúc có biến loạn thì sử dụng, cho nên có đường hầm cũng không có gì lạ, có điều việc lần này không có liên can gì với Trữ Trạch phương trượng, bản tăng luận đàm kinh pháp với hấn, có chút hợp ý, nên hấn lưu lại bản tăng trong chùa tu hành, chỉ vậy mà thôi.”

Tên hoà thượng đầu trọc này cũng thông minh lắm, mượn danh xem quẻ đoán mệnh để ngầm tìm chí âm nữ tử, nói như vậy, lúc hấn nhìn thấy ta, mới có ý nghĩ muốn bắt ta, mà ta thì tự chui đầu vào lưới, còn ngu hơn cả heo nữa.

Xem ra Linh Thành Tử sau khi bắt được ta liền cấp tốc rời đi, về phần rời đi như thế nào, lấy đạo hạnh của hấn, tùy tiện sử dụng một cái Chưởng nhân pháp[3] là có thể dễ dàng ra đi, đây căn bản không phải vấn đề.

Vấn đề là sự tình thực sự có đơn giản như lời hấn nói chỉ là giúp Quảng Ý vương chữa bệnh thôi không?

“Tiểu thí chủ, người... ngủ rồi sao?...”

Thấy ta ngã trái ngã phải bắt đầu ngủ gật, sau đó nằm lăn ra chính thức tiến nhập trạng thái ngủ say, Linh Thành Tử nhẹ giọng than một câu.

“Thì ra chỉ là một kẻ tham ăn tham ngủ, đáng tiếc cho một thân linh khí.”

Ta vẫn y như cũ nhắm mắt giữ nguyên tư thế đang ngủ, nghe được Linh Thành Tử đã rời đi, liền ở trong đầu bắt đầu tập trung tinh thần, hy vọng có thể tìm thấy được dấu hiệu của Tô đại ca.

Nếu như trong lúc mê man ta có thể nghe được tiếng gọi của Tô đại ca, vậy chính là biểu hiện Kim La vông của Linh Thành Tử vô dụng đối với ý nghĩ của ta, hấn có thể trói buộc được pháp lực của ta, nhưng không thể trói buộc được ý nghĩ.

Rất đáng tiếc, ta ở trong lòng gọi thầm Tô đại ca thật lâu, nhưng không hề thấy hấn đáp lại, người ta chẳng phải đều nói hai người tương luyện thì ý nghĩ sẽ tương thông sao? Chẳng lẽ hấn yêu ta vẫn còn chưa đủ? Được lắm, Tô đại ca, người dĩ nhiên dám đối với ta ba lòng hai dạ, ta sẽ nhớ kỹ...

Giữa lúc ta đang lằm bằm lâu bầu, đột nhiên nghe có người gọi khẽ: “Chủ nhân, chủ nhân...”

Là con rắn nhỏ!

Ai, xem ra những kẻ không cùng tộc với ta lòng dạ thật đáng chém, thời khắc quan trọng Tô đại ca còn không so được với con rắn nhỏ.

“Chủ nhân, người đừng trách Tô công tử nữa, hắn tìm người cũng sắp phát điên rồi, còn có, có mấy người Miêu Cương đến phủ tìm người, họ nghe nói đến việc người mất tích, kêu một tiếng không xong liền vội vã rời đi, Hình công tử nói với Tô công tử mấy người này từng đến phủ hỏi chuyện linh châu gì đó, nhưng mà sau đó hắn quên mất không nói việc này cho Tô công tử...”

Nguy rồi, Linh Thành Tử phong bế pháp lực của ta, cho nên chú ngữ ta thi triển trên người chủ nhân và đám người Ba Thúc đã tự động bị giải trừ, xem ra Ba Thúc rất nhanh sẽ tìm đến ta.

“Ta bị Linh Thành Tử – chính là Thiên Can pháp sư bắt được rồi, hắn nói muốn đem ta tới Vân Nam giúp Vân Nam Vương Quảng Ý chữa bệnh, người bảo Tô đại ca nhanh nhanh tới cứu ta đi.”

“Ta làm sao báo cho hắn biết? Ta không thể nói chuyện!”

“Người chẳng lẽ không biết sử dụng đuôi để viết chữ hay sao? Nếu không mang Tô đại ca đến thư phòng của công tử Tĩnh, ở đó có một tấm bản đồ thêu rất lớn, người chỉ cho hắn vùng Vân Nam là được.”

“Nhưng mà Tô công tử hiện tại nhìn cũng không nhìn ta một cái, ta làm sao có cơ hội báo cho hắn? Ta từ ngày hôm qua cảm giác được người gặp nguy hiểm, vẫn không ngừng ra ám hiệu cho hắn, nhưng hắn căn bản không hề chú ý tới ta.”

“Người vì sao lại ngốc như vậy, người muốn chọc ta tức chết hay sao?”

“...”

A, quên mất, con rắn nhỏ chính là phân thân của ta, mắng nó ngốc cũng chính là mắng mình ngốc.

“Vậy người cố gắng hết sức đi, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, dù sao thì trời cũng sẽ không tuyệt đường người.”

Không biết có phải là suy nghĩ sẽ khiến người ta cảm thấy mệt nhọc hay không, ta nhắm mắt lại thực sự cứ như vậy mà ngủ.

“Ngọc Kinh ca ca...”

Nghe được có người đang gọi ta, ta mở mắt, lại phát hiện thân mình đang ở giữa một biển mây, bốn phía cảnh tượng đều được bao phủ bởi một màn sương trắng mờ hồ, phía xa xa là một khe thác, nước đang tung bay, từng bách xanh tươi, mỗi cảnh mỗi vật cảm giác đều quen thuộc đến như vậy, giữa mây trắng lượn lờ, Tiểu Long ngồi xếp bằng trên một nhánh cây tùng cong queo, tay hắn cầm một cây mía đã bị gặm hết phân nửa, cười hì hì nhìn ta.

Con hươu nhỏ này thật giống như ngoại trừ ăn mía ra nó chẳng còn ham mê nào khác.

[1] Minh kỳ: chỉ rõ (cách nói kính trọng)

[2] Quả đan: chỉ những nhà sư đi hành khất ngủ lại chùa khác.

[3] Chương Nhân pháp: thuật che mắt

39. Phiến Lạc - Chương 39

“Tiểu Long, ta bị Linh Thành Tử dùng pháp thuật khống chế, người mau cứu ta ra ngoài đi!”

“Yên tâm, chút pháp thuật này của hắn căn bản không thể thương tổn được người, Ngọc Kinh ca ca, người đoán hắn vì sao muốn bắt người đi Vân Nam?”

“Dù sao cũng sẽ không đơn giản chỉ là để chữa bệnh.”

“Ha ha, Ngọc Kinh ca ca, người trở nên thông minh hơn rồi, nói cho người biết, Vân Nam Vương Quảng Ý không biết nghe được tin đồn nhằm từ đâu, muốn dùng chín mươi chín hồn phách chí âm nữ tử làm dẫn, lại hợp với linh châu khí tạo thành đan dược ăn vào, liền có thể trường sinh bất lão, cùng thiên địa đồng thọ[1], cho nên hắn mới phái pháp sư của mình đi khắp nơi tìm chí âm nữ tử.”

“Người nói linh châu có phải là ngọc đan của ta hay không?”

“Phải, hai viên ngọc đan chính là tinh khí do hồn phách của người ngưng tụ mà thành, chúng nó cùng người rơi xuống phạm trần, hồn đan trở thành bảo vật trấn tộc của Miêu Trại, mà phách đan sau nhiều lần qua tay nhiều người đã rơi vào tay Vân Nam Vương, bởi vì hồn đan bị tộc trưởng Miêu Trại phong bế tiên khí, cho nên Linh Thành Tử mới không tìm ra, thế nhưng sau đó nó bị Ngũ Hồ đoạt mất, hồn đan mất đi phong ấn, lại bởi vì người tu luyện, khiến cho tiên khí của nó tái hiện, mới dẫn Linh Thành Tử tới kinh thành.”

À, nói tới nói lui vẫn là lỗi của ta.

“Linh Thành Tử ở trong kinh bắt cóc ba nữ tử là đã thu thập đủ chín mươi chín người, còn trùng hợp tìm được người, hẳn thấy được thể chất thông linh của người, linh châu ở trong cơ thể người, hoà hợp với người làm một, nếu như lợi dụng cách làm của người, chắc chắn sẽ thuận lợi hơn nhiều, có điều hẳn nhất định chưa có tính tới, người thật sự có linh lực có thể giúp hẳn thành công, nhưng đồng thời cũng là khắc tinh của Quảng Ý, cho nên, Ngọc Kinh ca ca, người có thể thừa cơ hội này tìm lại viên phách đan kia của mình, hai viên ngọc đan hợp làm một, người liền có thể thoát thai hoá cốt, một lần nữa quay về Cực Lạc.”

“Người nói ta là khắc tinh của Quảng Ý? Nhưng mà ta hiện tại đã bị khống chế, Tiểu Long, đừng nói lời vô ích nữa, trước tiên cứu ta ra đi!”

Tiểu Long không để ý tới ta, hẳn gặm một miếng mía lại nói: “Nói nửa ngày, ăn ngon.”

“Này, người đừng có chỉ lo ăn như vậy, mau cứu ta ra!”

“Ngọc Kinh ca ca, kiếp nạn của người người cần phải tự mình hoá giải, sự tình của nhân gian các người thần tiên chúng ta không thể tùy tiện nhúng tay vào, tha thứ ta không giúp được người...”

“Việc gấp gáp gì cũng không giúp, người còn chạy tới đây làm chi? Đừng có cầm khúc mía ở trước mặt ta lắc lư!”

Bị ta rống lên như vậy, Tiểu Long meo máo nói: “Người ta có ý tốt báo mộng nói cho người biết, nghìn vạn lần đừng để Tô đại ca của người tới Vân Nam, vậy mà lòng tốt lại không được báo đáp...”

“Vì sao không thể để Tô đại ca tới? Chẳng lẽ có người muốn hại hẳn?”

“A, thiên cơ không thể biết lộ, ta không thể nói hơn được...”

“Người tên hồn dẫn này, người rào đón dông dài nửa ngày, tới chuyện quan trọng lại không nói, người muốn trên cột ta đứng không? Người xuống đây cho ta!...”

Ta khẳng định nếu như Tiểu Long ở ngay trước mặt ta, nhất định ta sẽ cú hẳn một cái thật đau, chuyện liên quan đến Tô đại ca, mà hẳn lại dám thừa nước đục thả câu!

Thế nhưng không đợi ta biến phần nộ thành hành động, phía sau đã bị một nguồn sức mạnh đẩy ngã xuống, chỉ nghe Tiểu Long gọi với theo: “Nếu như Tô đại ca của người tới Vân Nam, người nhất định phải khuyên hẳn trở lại, hẳn nếu như không quay về, vậy người phải tách ra khỏi hẳn, cách hẳn càng xa càng tốt, nếu không sinh mệnh của hẳn...”

“Người nói cái gì...?”

Bốn chữ vừa ra khỏi miệng, cả người ta liền chấn động, từ trong mộng tỉnh lại.

“Người thật đúng là có thể ngủ, từ sáng sớm ngủ tới chạng vạng không tỉnh.”

Ta dụi dụi mắt, thấy được Linh Thành Tử đang ngồi trước mặt ta, ta vội vàng bò dậy.

“Chúng ta đang ở chỗ nào?”

“Đã tới gần biên giới Vân Nam, buổi trưa ngày mai có khả năng đã đến phủ đệ của Vân Nam Vương rồi, chúng ta ở lại chỗ này nghỉ ngơi chốc lát, người nếu như ngủ mệt mỏi, có thể xuống xe đi lại một chút.”

“Chỉ mới hơn một ngày đêm chúng ta đã đến Vân Nam?” Ta nhin không được thất kinh hỏi.

Ánh mắt Linh Thành Tử nhìn ta tràn đầy trào phúng.

“Loại pháp thuật súc địa thành thốn[2] này chẳng qua chỉ là trò vật vãnh, vậy mà người cũng không biết.”

Ta làm sao lại không biết? Chẳng qua trong lúc nhất thời không nghĩ tới mà thôi, có điều nhìn vẻ mặt của Linh Thành Tử, hẳn là đã coi ta cùng loại với phế vật rồi, nếu không bởi vì ngọc đan trong người ta, tin rằng hẳn nhất định sẽ không kiên nhẫn với ta như vậy.

Ta hoạt động thân thể, vén lên rèm xe, nhảy xuống xe ngựa.

Lúc này đã là chạng vạng, khắp nơi một mảnh tĩnh mịch, ánh hoàng hôn chiếu nghiêng bốn hướng, nhuộm cảnh vật thành một sắc vàng nhàn nhạt.

Đám người chúng ta có hai chiếc xe ngựa, chiếc xe còn lại kia phồng chùng bên trong là ba nữ tử bị bắt đi, nhưng mà bên trong yên tĩnh không tiếng động, xem ra Linh Thành Tử đã làm phép khiến các nàng mất đi tri giác.

Hai tên tiểu sa di ở bên cạnh xe nhóm lửa, lấy lương khô mang theo trong người ra nướng, mùi thức ăn theo làn khói nhẹ bốc lên rất nhanh đã truyền vào mũi ta.

Linh Thành Tử xuống xe đứng ngay phía sau ta, thấy hắn leo đèo theo sau, ta không khỏi cười nói: “Thượng sư khản trương như vậy, chẳng lẽ đang lo lắng ta sẽ chạy trốn?”

“Bần tăng chỉ muốn nói cho thí chủ, nếu như đói bụng vậy ăn nhiều cơm một chút, bởi vì khi đến phủ đệ của Vân Nam Vương, mọi người trước giờ hành lễ đều phải trai giới[3] tắm rửa, để tỏ thành tâm, đến lúc đó ngay cả nước cũng không thể uống.”

“Khụ khụ...”

Không được ăn cơm, vậy chẳng phải là muốn mạng của ta hay sao? Ta đã hai ngày chưa từng uống rượu, lẽ nào tiếp theo ngay cả cơm cũng không được ăn?

Hừ, ta việc gì phải nghe lời Tiểu Long, đi tìm ngọc đan, trở về Cực Lạc gì đó? Không có ngọc đan chẳng phải ta vẫn sống rất tiêu dao hay sao? Đã hạ quyết tâm rồi, chỉ cần có cơ hội ta sẽ lập tức chuồn ngay!

Sau khi nghe nói tới việc trai giới, ta rất không khách sáo ăn bữa cơm do tiểu sa di chuẩn bị, lương khô tuy rằng không thật mỹ vị, nhưng có thể bỏ đầy bụng là tốt rồi, ăn cơm no, có sức lực, ta mới có thể chạy trốn được.

Vì vậy sau khi ăn xong ta rất tự giác quay lại xe ngựa nghỉ ngơi, Linh Thành Tử dường như không ngờ tới ta sẽ nghe lời như vậy, ánh mắt hắn nhìn ta giống như đang nhìn ngu ngốc.

Cứ việc nhìn đi, chờ ta chuồn êm đi rồi, người sẽ biết ai mới là ngu ngốc.

Buổi tối ta trốn trong xe tập trung suy nghĩ, rất nhanh giọng nói của con rắn nhỏ vang lên trong đầu ta.

“Chủ nhân, hiện tại người đang ở đâu?”

“Đã đến biên cảnh VânNam, Tô đại ca có khỏe không?”

“Rất tốt, chúng ta hiện tại đang đuổi theo hướng VânNam, Ba Thúc bọn họ cũng có ở...”

Nguy rồi, Tô đại ca thực sự đến Vân Nam rồi, mà lại đi cùng với Ba Thúc bọn họ.

Lòng ta nghĩ tới, liền hỏi: “Tô đại ca mọi việc đều nghe lời người, người mau tìm cách để hắn quay lại kinh thành, ta sẽ tự mình tìm cơ hội trốn thoát.”

“Không có khả năng, Tô công tử hiện tại chỉ ước gì lập tức gặp được người, hắn còn hứa với Ba Thúc, chỉ cần Ba Thúc có thể hỗ trợ tìm được người, hắn sẽ đem ngọc đan trả lại cho Ba Thúc.”

Tô đại ca ngu ngốc này, hắn muốn chọc ta tức chết hay sao? Ba Thúc kia vừa nhìn cũng biết rất quỷ kế đa đoan, hắn vì sao lại có thể đồng ý loại giao dịch này?

“Tô công tử lúc đầu cũng không muốn mang ta theo, nếu không phải ta lanh trí theo kịp hắn, có lẽ đã bị hắn vứt lại ở nhà rồi từ lâu rồi, nhưng mà Ba Thúc biết pháp thuật, chúng ta đi rất nhanh, căn bản không thể dừng lại.”

Xem ra Ba Thúc cũng sử dụng pháp thuật cùng loại như súc địa thành thốn, nếu Tô đại ca lập tức sẽ tới đây, vậy kẻ sách chuồn êm ta đã dự định không dùng được rồi.

Ai, thật là đau đầu.

40. Phiến Lạc - Chương 40

Đêm đó ta hầu như cả đêm không hề chớp mắt, bởi vì lo lắng cho Tô đại ca thôi, đương nhiên, không thể phủ nhận ngày hôm trước ta ngủ tròn một ngày đêm cũng là một phần nguyên nhân.

Ngày thứ hai, Linh Thành Tử có vẻ mệt mỏi rõ ràng, ta đoán đó là do hắn sử dụng pháp thuật khiến thể lực giảm sút, cho nên sau khi chúng ta tiến vào biên giới Vân Nam, hắn không dùng sức địa thành thốn để chạy cho nhanh nữa.

Có thể thấy được dù pháp thuật của Linh Thành Tử cao cường đến đâu, chung quy cũng chỉ là một người thường, hắn nóng vội vì giấc mộng trường sinh bất lão của Vân Nam vương, xét đến cùng chỉ sợ cũng vì bản thân hắn mà thôi?

Không có pháp lực của Linh Thành Tử tương trợ, chúng ta đi rất chậm, hắn ngồi ở một bên xe ngựa không ngừng bấm đốt ngón tay, vẻ mặt nghiêm trọng phức tạp, mà ta ngồi ở bên kia, theo xe ngựa xóc nảy mà không ngừng nhắm gao.

Xe ngựa đang đi nhanh đột nhiên ngừng lại, tiểu sa di xốc lên rèm cửa đối với Linh Thành Tử nói: “Sư phụ, mấy nữ tử kia hình như không ổn...”

Mặt Linh Thành Tử biến sắc, lập tức nhảy xuống xe, ta cảm thấy tò mò, vốn muốn theo xuống xem sao, nhưng nghĩ lại, phiền phức của Linh Thành Tử, cứ để hắn tự đau đầu được rồi, còn ta đi tản bộ thư giãn chân một chút, ngồi xe cả ngày, chân đều bị đau nhức.

Ta duỗi lưng, nhảy xuống xe.

“A...”

Ta còn chưa có đứng vững, chợt nghe một tiếng gầm rú từ cỗ xe ngựa kia truyền lại, lập tức thân thể Linh Thành Tử từ trong xe bay ra... À, không, là bị văng ra, đánh thẳng vào một thân cây bên đường, hắn lao đảo một chút mới đứng vững, tay che ngực, sắc mặt trắng bệch.

“Ngọc Kinh!”

Theo tiếng gọi lo lắng, thân ảnh bên cạnh ta nhoáng lên, ta quay đầu nhìn, liền thấy Tô đại ca đã đứng ngay bên cạnh ta.

“Tô đại ca...?”

Tuy rằng con rắn nhỏ đã nói qua Ba Thúc bọn họ đang đuổi hướng Vân Nam, nhưng ta thực sự không nghĩ tới bọn họ lại đến nhanh như vậy.

Bộ dạng Tô đại ca có hơi mệt mỏi, nhưng vẻ mặt mừng rỡ, hắn một tay kéo ta đến bên người, quan sát ta lại vội vàng hỏi: “Người có bị thương hay không? Linh Thành Tử có thương tổn người không?”

“Không có...”

Không chỉ không thương tổn, trái lại còn cơm nước rất tốt chiêu đãi ta nha.

Màn xe bên cạnh vén lên, Ba Thúc từ trên xe nhảy xuống, thân hình hai tiểu sa di của Linh Thành Tử lung lay lảo đảo, đồng loạt ngã xuống.

Thì ra bọn họ vừa mới bị Ba Thúc dùng pháp thuật không chế, mê tâm trí.

Ba Thúc nhìn Linh Thành Tử cười lạnh. “Thượng sư dường như không cẩn thận rồi.”

Linh Thành Tử thở dốc một lát, lập tức cũng cười nói: “Bởi vì bản tăng không ngờ tới Miêu trại tộc trưởng cũng là loại chuyện đánh lén này.”

Thấy hai người bọn họ nhìn nhau, đường nhìn điện quang hỏa thạch[4]không ngừng va chạm, trong lòng ta vui mừng.

Đánh đi đánh đi, các người cứ việc long hổ đấu nhau đi, ta và Tô đại ca sẽ không hầu đâu, thỉnh thỉnh...

“Linh Thành Tử, người một mình lại muốn nghịch thiên hành sự, thương hại vô tội, tổn hại tu vi Phật gia, còn già mồm ngụy biện.”

“Mọi người đều là như vậy, Ba Thúc, hôm nay người thắng ta một trận, sau này còn gặp lại.”

Linh Thành tử hừ một tiếng, ống tay áo dài vung lên, liền cuốn lấy tiểu sa di hôn mê trên đất, nhoáng lên một cái liền không thấy hình bóng.

Này, đừng có chạy, thân là pháp sư, lâm trận bỏ chạy rất mất mặt.

Muốn xem long hổ đấu nhau lại không thành, ta tức giận giẫm chân, A Cát cũng vội la lên: “Ba Thúc, người vì sao không ngăn cản Linh Thành Tử? Thừa dịp hấn thụ thương, chúng ta có thể trừ hại cho dân!”

Ba Thúc không trả lời, hấn trầm mặc thật lâu, đột nhiên ho lên sù sù, máu tươi theo cơn ho trào ra khoe miệng hấn.

“Ba Thúc! Ba Thúc!”

Tả Tiền Tả Hậu vội vàng tiến lên đỡ lấy Ba Thúc, Ba Thúc ho thật lâu, mới lặc đầu than: “Đạo hạnh của Linh Thành Tử rất cao thâm, nếu như không đánh lén, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hấn...”

Ta nghi hoặc nhìn Tô đại ca, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Người còn hỏi ta chuyện gì xảy ra? Ta hỏi người, có phải ban đêm chạy ra ngoài chơi, mới bị người bắt đi đúng không?”

Nhìn thấy vẻ mặt của Tô đại ca sa sầm, ta có hơi sợ hãi.

“Ta chỉ là rảnh quá không biết làm gì nên mới ra ngoài đi dạo thôi, ai biết lại bị Linh Thành Tử bắt, nói tới nói lui cũng là vì cứu biểu muội của người... Đúng rồi, Tô đại ca, người vì sao biết ta bị Linh Thành Tử bắt đi?”

Tô đại ca trừng ta một cái.

“Là Ba Thúc tới phủ tìm linh châu của tộc bọn họ, chúng ta mới biết hạt châu đã cứu ta vốn là vật của Miêu Trại, pháp lực của Ba Thúc thâm hậu, hấn sử dụng Tầm Nhân cổ[5] tìm tung tích của người, mới biết người đã bị Linh Thành Tử bắt rồi.”

“Cho nên các người mới đuổi theo, lại dùng Chương Nhân pháp khổng chế đệ tử Linh Thành Tử, sau đó đánh lén, Tô đại ca, người thật thông minh...”

“Đừng có vuốt mông ngựa, dĩ nhiên không nghe lời Huỳnh Tuyết trốn ra khỏi phủ, món nợ này chúng ta quay về sẽ tính, còn không mau tới cảm ơn Ba Thúc!”

Ai, vuốt mông ngựa lại vuốt tới đuôi ngựa, xem ra tâm trạng của Tô đại ca rất ác liệt, ta tốt nhất đừng chọc tới hấn.

Ba Thúc đã ngồi xuống một bên, xem ra tuy rằng hấn đã thắng được Linh Thành Tử, nhưng chính hấn cũng bị thương không nhẹ, người trong tộc của hấn đều đứng bên cạnh, nhìn hấn với vẻ lo lắng.

Bị Tô đại ca ở phía sau đẩy một cái, ta không tình nguyện đi lên trước mặt Ba Thúc hành lễ một cái nói: “Cảm ơn.”

Ba Thúc gương mặt nhìn ta.

“Thì ra người chính là Ngọc Kinh.”

Ánh mắt hấn quét tới quét lui trên thân ta vài lần, giống như đang tìm tòi cái gì, nhưng mà linh lực của ta trước đó đã bị Linh Thành Tử phong bế, còn chưa khôi phục, xem ra hấn cái gì cũng tìm không được.

Thấy ta cúi đầu xuống, Ba Thúc trầm ngâm nói: “Thật kỳ lạ, người khiến ta cảm thấy rất quen thuộc, giống như chúng ta đã từng ở nơi nào gặp qua...”

Đại thúc, đừng có tưởng làm bộ lòi kéo làm quen là ta sẽ đem ngọc đan trả cho người.

Tô đại ca cũng đi lên phía trước hướng Ba Thúc hành lễ tạ ơn, Ba Thúc lắc đầu nói: “Tô công tử khách sáo rồi, chúng ta chỉ là theo ước định mà làm thôi.”

“Ước định?”

“Không sai, nhờ Tô công tử chúng ta mới biết, hắn đã đem linh châu trấn trại cho người, điều kiện tương trợ của chúng ta là, tìm được người rồi, linh châu phải trả về lại cho chúng ta.”

Lý nào lại vậy!

Tuy rằng con rắn nhỏ cũng đã nói với ta như vậy, nhưng lúc này lại bị người dùng giọng điệu đó đòi lấy, ta có chút khó chịu, ta liếc mắt trừng Tô đại ca, lại đối với Ba Thúc cười hì hì nói: “Ta nghe nói người Miêu luôn luôn lấy chân thành đối đãi người, không nghĩ tới cũng làm ra hành vi áp chế này, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn vơ vét tài sản, như vậy so với Linh Thành Tử có gì khác biệt?”

“Người...”

Tả Tiền tức giận mắt tròn, gờm nắm tay về phía ta, ta cũng trừng lại hắn, Ba Thúc lại ở một bên cười khê nói: “Linh châu vốn là vật của Miêu tộc ta, chúng ta hiện tại chỉ mong muốn người trả lại mà thôi, điều này sao có thể nói là vơ vét tài sản? Linh châu đối với Miêu Trại là thánh vật, nhưng đối với người thường mà nói, lại chỉ là một hạt châu bình thường thôi, không có chút tác dụng, cho nên, mong rằng trả lại.”

Ta đang muốn phản bác, tay áo lại bị Tô đại ca túm lấy, hắn lôi ta qua một bên, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Linh châu là tín vật của Miêu tộc, người trả lại cho Ba Thúc đi, lần này nếu như bọn họ không ra tay cứu giúp, người sợ rằng sẽ bị Linh Thành Tử tế sống, cho nên xét tình xét lý, chúng ta đều không thể làm khó dễ Ba Thúc.”

“Mới không cần...”

“Ngọc Kinh, làm người không thể tham lam, nếu như người thích minh châu, đợi về đến kinh thành, ta sẽ mua thật nhiều trân châu cho người chơi được không?”

“Nhưng mà, Tô đại ca, đó là vật định tình người cho ta mà...”

Nghe được ta nhỏ giọng lầm bầm, Tô đại ca lập tức nở nụ cười, hắn nhẹ nhàng nói: “Nếu vậy quay về ta lại tặng người một viên trân châu lớn hơn đẹp hơn vật định tình được không? Ngoan...”

A, ta không có nghe lầm? Tô đại ca dĩ nhiên nói rõ muốn cùng ta định tình, hơn nữa, còn dùng ngữ điệu dịu dàng như vậy nói với ta, khiến ta có chút thụ sủng nhược kinh[6].

Nếu đã như vậy, ngọc đàn này không cần cũng được, chỉ cần Tô đại ca vui vẻ thì tốt rồi.

Nhưng mà, hiện tại quan trọng nhất chính là cùng Tô đại ca quay về kinh ngay lập tức, để hắn tránh ta hoạ, về phần ngọc đàn, sau này nếu như ta muốn thu hồi, còn không phải là chuyện nhẹ nhàng dễ dàng sao.

[1] Thiên địa đồng thọ: sống mãi cùng trời đất

[2] Súc địa thành thốn: độn thổ

[3] Trai giới (đạo Phật): ăn chay và tuân thủ những quy tắc của việc cúng lễ

[4] (điện quang hoá thạch): chớp giạt lửa toé

[5] Tầm Nhân cổ: cổ tìm người

[6] (thụ sủng nhược kinh): kinh ngạc vì được yêu thương

41. Phiến Lạc - Chương 41

“Được rồi, ta đưa cho bọn hắn là được.”

Ta xoay người chạy ra sau một thân cây, phun ngọc đàn ra lòng bàn tay, sau đó đưa ngọc đàn cho Ba Thúc.

Ba Thúc vừa nhìn thấy ngọc đàn, lập tức trở nên cung kính, dẫn đầu mọi người ở trước mặt ta quỳ xuống, rất thành kính lạy ba lạy, sau đó nâng hai tay tiếp nhận ngọc đàn.

“Đa tạ Tô công tử.”

Này, người trả lại linh châu cho các ngươi là ta, tại sao không cảm ơn ta?

Ba Thúc cất kỹ ngọc đàn, lại đến xe ngựa của các nữ tử giúp các nàng giải pháp thuật, bọn nữ tử tỉnh lại nhìn thấy chúng ta, đều là vẻ mặt mờ mịt không hiểu, còn mang theo chút kinh sợ và nghi ngờ.

Tô đại ca hắng giọng, vừa định giải thích một chút, một tiếng sư tử Hà Đông rống liền thành công đem toàn bộ lời thoại của hắn đánh văng lại.

“Biểu ca... Ta rốt cuộc cũng gặp được ngươi rồi, thật tốt quá!”

Tô Nhạn Nhi hét to một tiếng, cả người liền nhảy dựng lên nhào vào lòng Tô đại ca, bắt đầu lớn tiếng khóc lóc, động tác kia nhanh đến mức tuyệt đối có thể so được với võ lâm cao thủ, ta thấy thân thể mập mạp của nàng ta bổ nhào lên người Tô đại ca, không khỏi rất đồng tình nhìn Tô đại ca.

Bị phì nữ đè, thật là đáng thương...

Ba Thúc bọn họ cáo từ rồi đi rồi, Tô đại ca giải thích đơn giản với các nữ tử về việc các nàng bị bắt, bởi vì sự có mặt của Tô Nhạn Nhi, hai vị nữ tử còn lại liền tin lời hắn nói, cùng theo chúng ta ngồi xe ngựa quay về kinh, nhưng mà Tô Nhạn Nhi lại tự nhận Tô đại ca xuất hiện là vì cứu nàng, liền bám theo Tô đại ca dính cứng ngặt.

Có thể nói Tô Nhạn Nhi là nữ hài tử mạnh mẽ nhất mà ta từng gặp qua. Ở trên xe ngựa nàng ta lấy tư thế Mạnh Khương nữ khóc Trường Thành[1] mà dọa hai nữ tử kia dạt qua một bên, sau đó lại một mực nắm ống tay áo Tô đại ca không buông, tiếp theo lại được một tắc muốn tiến một thước dựa sát vào, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Tô đại ca, ta thật muốn một cước đá Tô Nhạn Nhi văng khỏi xe ngựa.

Đại tỷ, phát hoa si làm ơn kiểm cái địa điểm thích hợp có được không? Không thấy Tô đại ca hiện tại đang đánh xe sao? Ngươi không sợ lật xe, nhưng mà chúng ta sợ, dù sao chúng ta cũng không so được với người một thân đầy thịt...

Buổi tối chúng ta nghỉ lại trong một khách *** nơi trần nhỏ hẻo lánh, Tô đại ca mang hai nữ tử kia an trí xong xuôi, rốt cuộc cũng bị Tô Nhạn Nhi cứ bám dính không tha khiến cho phát bực, hắn nói: “Nhạn Nhi, ngươi đã mệt rồi, nên sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn tiếp tục lên đường.”

Nghe Tô đại ca nói như vậy, cái miệng nhỏ của Tô Nhạn Nhi lập tức bẹt ra, thấy nàng ta có xu thế khóc rống, ta vội vàng lui về phía sau vài bước, Tô đại ca hiển nhiên cũng muốn làm đồng dạng động tác như ta, đáng tiếc Tô Nhạn Nhi nhanh hơn hắn rất nhiều, nàng nhào lên phía trước dựa vào người Tô đại ca, lại bắt đầu khóc lên.

“Biểu ca, ta rất sợ, ngươi ở lại với ta đi... Ô ô...”

Xem ra nếu so công phu khóc với Tô Nhạn Nhi, ta đây khóc một chút nháo một chút căn bản chẳng tính là gì, ta lấy tay bịt hai lỗ tai lại, vô cùng đồng tình nhìn Tô đại ca, vội vàng bắt người chạy ra khỏi phòng.

Cũng không biết Tô đại ca làm thế nào thoát khỏi Tô Nhạn Nhi bám dính, ta vừa mới vào cửa, liền thấy hắn khẩn cấp như gió ào vào phòng, liền đóng chặt chốt cửa từ bên trong.

“Ngươi tên tiểu bại hoại này, dĩ nhiên dám lâm trận bỏ chạy, để ta một người ở lại chịu khổ!”

“Ha ha, Tô Nhạn Nhi là biểu muội của ngươi, không phải là biểu muội của ta nha.”

“Ngươi còn dám nói, nếu không phải ngươi ham chơi gây hoạ, chúng ta sao lại ở tại biên thủy cách xa kinh thành như hiện tại?”

Tô đại ca túm lấy cánh tay ta, tiếp tục hung dữ mắng.

Ta bĩu môi, nghĩ có chút ầm ức.

Bị người bắt được cũng không phải lỗi của ta, Linh Thành Tử vốn có ý định muốn bắt ta, cho dù ta không ra khỏi cửa, sớm muộn cũng sẽ bị hắn bắt được, dọc theo đường đi đối với biểu muội của mình thì dịu dàng như nước, đối với ta lại hung dữ như vậy...

Về mặt ủ rũ của ta dường như dọa Tô đại ca, hắn vội vàng chụp lấy hai vai ta, khẩn cấp giải thích: “Ngọc Kinh, người đừng như vậy, ta cũng không phải có ý định mắng người, ta chỉ là lo lắng cho người thôi.”

Ta không nói lời nào, yên lặng đem đầu dựa vào lòng Tô đại ca, không biết vì sao, trong lòng phiền muộn bất an, luôn luôn có loại dự cảm không tốt.

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh?...”

“Tô đại ca, chúng ta mau chóng về lại kinh thành đi, càng nhanh càng tốt!”

Ta ngẩng đầu nhẹ giọng nói như vậy, Tô đại ca có chút sần lo nhìn ta, hắn không có hỏi lại, cũng chỉ ra sức gật đầu.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Tô đại ca lại mượn một chiếc xe ngựa, hai vị nữ tử kia ngồi một xe, Tô đại ca và ta, Tô Nhạn Nhi ngồi một chiếc, vì vậy suốt một đường lỗ tai của ta không ngừng bị độc hại.

“Biểu ca, mọi người nói người rất hay nói, vì sao người không nói chuyện với ta, có phải người chán ghét Nhạn Nhi?”

“Biểu ca, chờ trở lại kinh thành xong, người theo ta đi chơi khắp nơi được không? Ta lần đầu tiên đến kinh thành, còn chưa đi chơi đã bị người bắt rồi.”

“Biểu ca, phong cảnh ở đây thật đẹp, vì sao chúng ta lại gấp đến độ phải chạy đi, vừa ngắm phong cảnh vừa đi từ từ không tốt sao?”

Toàn bộ xe ngựa đều là âm thanh líu ríu của Tô Nhạn Nhi, khiến ta có cảm giác như trước mắt có một bầy ong mật, không, là một bầy ong vò vẽ kêu không ngừng, nếu không phải là nể mặt Tô đại ca, ta thật muốn đánh xỉu nàng.

Pháp thuật pháp thuật, vì sao ở thời điểm mấu chốt người lại mất linh?

Nhân lúc nghỉ ngơi, ta theo sau Tô đại ca oán giận hai câu, Tô đại ca khuyên ta nói: “Người so đo với một nữ hài tử làm cái gì, nếu thực sự chịu không nổi, vậy ngồi qua xe ngựa kia đi.”

Quyết không được!

Để ta ngồi chung với hai nữ tử kia, chẳng phải là khi không tiện nghi cho Tô Nhạn Nhi rồi sao? Lúc ta ở ngay trước mắt, mà Tô Nhạn Nhi vẫn cứ nhắm ngay người Tô đại ca dựa vào, nếu ta đây không ở, ai biết bọn họ cô nam quả nữ ở trong xe lại làm ra chuyện gì?

Để không cho thành trì của Tô đại ca thất thủ, ta nhẫn!

“Biểu ca, mấy món đồ ăn này thật nhiều mỡ, bỏ hết đi, gọi món khác được không?”

Một buổi tối dừng lại tại đại sảnh của một khách *** ăn cơm, Tô Nhạn Nhi lại bắt đầu nũng nịu yêu cầu.

Một đường đi tới, những lời phàn nàn loại này của Tô Nhạn Nhi đã nhiều không đếm hết rồi, lúc thì nói nước trà không nóng, lúc thì bàn lau không sạch, lại còn nói đồ ăn đầy mỡ, khó mà nuốt được, bình thường ta đều không nói lời nào, nhưng mà ngày hôm nay có chút nhịn không nổi, rõ ràng là bàn rất rộng, nhưng Tô Nhạn Nhi cứ dính sát bên người Tô đại ca nói không dứt.

“Tô tiểu thư, không muốn ăn thức ăn nhiều mỡ, vậy ăn đồ chay được rồi. Ở đây có mấy đĩa rau xanh, người thân thể mập như vậy, ăn rau xanh thích hợp nhất.”

Bị Tô Nhạn Nhi làm cho bực mình, ta nói một câu, đem mấy đĩa rau xanh đổi chỗ với mấy món mặn, rau xanh đều chuyển tới trước mặt nàng. Nghe ta nói xong, hai vị nữ tử kia đều nhỏ giọng cười.

“Người...”

Không thèm để ý ánh mắt có thể đem ta đốt thành tro, ta cúi đầu cắn cúi ăn, Tô Nhạn Nhi tức giận kéo ống tay áo Tô đại ca, âm ỨC nói: “Biểu ca, người xem, hạ nhân của người ăn hiếp ta, nô tài như vậy người còn giữ bên người làm cái gì?”

Tô đại ca gạt ra tay của Tô Nhạn Nhi, thản nhiên nói: “Ngọc Kinh không phải hạ nhân, lại càng không là nô tài!”

“Biểu ca...”

“Ăn đi!”

Tô đại ca lạnh lùng nói hai chữ khiến Tô Nhạn Nhi sợ đến mức lập tức cầm miệng, thấy sắc mặt ghen thành gan heo của nàng, ta vội vàng cầm đầu vào chén, bắt đầu ăn cơm, nhìn thêm nữa, ta nhất định sẽ cười ra tiếng.

42. Phiến Lạc - Chương 42

Chuyện giống như đêm nay cũng đã từng xảy ra vài lần, ta vốn không để ở trong lòng, ai biết sau khi ăn xong, ta đi tắm rửa, đang chuẩn bị trở về phòng, chợt nghe phía sau có người nũng nịu quát lên: “Người đứng lại!”

Không cần quay đầu ta cũng biết là ai, ta lười biếng xoay người, chỉ thấy Tô Nhạn Nhi kia ưỡn ẹo đi tới, nhìn tư thế bước đi của nàng ta, khoẻ miệng ta co quắp hồi lâu, cố nín cười.

Lắc được lợi hại như vậy, không biết có trật thất lưng hay không?

“Tiểu thư, có gì phân phó?”

Bộ dạng Tô Nhạn Nhi cao to khoẻ mạnh, là một nữ tử thành niên, mà ta thấy thể nào cũng là đáng dấp trẻ nhỏ, cho nên đứng đối mặt với nàng ta, ta phát hiện mình thấp hơn một khúc, khiến ta rất khó chịu.

Có điều Tô Nhạn Nhi thoát nhìn càng khó chịu hơn ta, nàng ta cười lạnh nói: “Vừa rồi có công tử của nhà người làm chỗ dựa, người thấy thật cao hứng đứng không?”

Ta làm như không hiểu hỏi lại: “Tiểu thư nói gì ta không rõ.”

“Hừ, đừng tưởng có chủ tử làm chỗ dựa là người có thể làm càn như vậy, chắc người còn không biết ta là ai đâu?”

“Tiểu thư chẳng phải là biểu muội của công tử sao, nhưng lại là quan hệ bạn dì cách xa ba nghìn dặm.”

“Sai! Chúng ta không chỉ là biểu huynh muội, mà còn là phu thê chưa cưới chỉ phúc vi hôn.”

“Ha ha...”

Ta cười to một trận cắt đứt lời nói của Tô Nhạn Nhi.

“Ta nghe nói lệnh tôn đại nhân hình như đã rút lại hôn sự, không biết phu thê chưa cưới này là từ đâu mà ra?”

Tô Nhạn Nhi biến sắc, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nàng lập tức hất cằm, rất ngạo khí mà nói với ta: “Mặc kệ như thế nào, ta là gả chắc cho biểu ca rồi!”

Ta van người, người muốn gả là gả sao, cũng phải nhìn người ta có chịu cưới hay không mới được chứ.

Tô Nhạn Nhi lại quan sát ta từ trên xuống dưới một lượt, sau đó khinh bỉ nói: “Trách không được biểu ca của ta thương người, còn mỗi ngày cùng người ngủ, nghe nói trong kinh thành rất lưu hành nuôi dưỡng tiểu quan, nhìn người khéo ăn khéo nói, lại nam sinh nữ tướng, thì ra là tiểu quan nằm dưới cho nam nhân chơi đùa, đừng tưởng biểu ca ta sẽ luôn luôn sủng ái người, hần chỉ là nhất thời hiếm lạ, không bao lâu sau, sẽ chán ghét người...”

Ta cái này gọi là mắt ngọc mây ngài, thanh thoát động lòng người có hiểu hay không? Nữ nhân thối này dám nói ta nam sinh nữ tướng, còn nói ta là tiểu quan...

Thật muốn cắn nàng ta một ngụm, để nàng ta nếm thử mùi vị bị rắn độc cắn, nhưng thôi, đối phó loại người như thế này, thủ đoạn cũng là dư thừa.

Vì vậy ta mỉm cười nói: “Tiểu thư, sau này như thế nào mọi người đều không biết, nhưng mà chỉ ít hiện tại, Tô đại ca sủng chính là ta! Ta nam sinh nữ tướng cũng không sao, nhưng tiểu thư người nữ sinh nam tướng lại có chút mất tiêu chuẩn rồi? Nếu như người muốn tranh giành tình cảm với ta cũng được, nhưng ít ra trước hết phải buộc chặt cái eo thùng nước này lại, còn có, phần trên mặt cũng đừng trét nhiều quá, người không sợ vừa mở miệng ra nói thì phần đều rơi vào miệng người sao?... À, đúng rồi, nói đến miệng của người, ông trời, một nữ hài tử vì sao miệng lại rộng như vậy, miệng rộng cũng được đi, lại còn tô đỏ như vậy...”

Ta nói một câu, Tô Nhạn Nhi lại tức giận nói một câu “Người!”, đáng tiếc ta căn bản không cho nàng có cơ hội nói, vì vậy sau khi nàng ta nói liên tục mấy lần “người”, rốt cuộc nhịn không nổi, vung tay lên khí thế hùng hổ xông tới tát ta.

Đánh nhau với ta? Tiểu thư, người còn quá non nớt đó?

Mắt thấy nàng ta nhào tới, ta nghiêng mình liền né qua một bên, cái tát kia của Tô Nhạn Nhi tự nhiên không trúng ta, hơn nữa rất không may, phía sau ta có một hồ nước nhỏ trang trí, vì vậy Tô Nhạn Nhi nhất thời không ghìm chân lại được, cả người lao vào.

Ừm...

Tô Nhạn Nhi rơi xuống ao nổi lên một tầng bọt nước thật lớn, nàng ta vừa chìm xuống liền mạnh mẽ nổi lên, hốt hoảng mà vẫy tay về phía ta kêu lên “Cứu mạng...”

Ta thấy nàng chơi với trên mặt ao, chậm rì rì nói: “Tiểu thư, người không phải là người Giang Nam sao? Vì sao lại không biết bơi?”

“Ta không biết... Cứu ta...”

Tô Nhạn Nhi vừa há miệng, liền bị uống mấy ngụm nước, sau đó lại chìm xuống một cái.

“Muốn ta cứu người cũng được thôi, người xin lỗi trước, ta liền cứu người.”

“Xin lỗi, xin... Khụ khụ...”

Nhìn bộ dạng hoảng loạn bất kham của Tô Nhạn Nhi, ác khí trong lòng ta cũng tiêu đi, ha ha cười nói: “Tiểu thư, thật ngại quá, quên nói cho người, ta cũng không biết bơi nha, ta lập tức tìm người tới cứu người, người nhất định phải kiên trì đó...”

“Người!...”

“Tiểu thư, người hiện tại tốt nhất bớt nói lại, uống thêm mấy ngụm nước nữa, thì thần tiên cũng không thể nào cứu được người rồi...”

Ta còn đang trêu chọc, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân chạy vội tới, là Tô đại ca cùng mấy tên tiểu nhị khách ***, Tô đại ca hung hăng trừng ta một cái, hắn không nói một lời, nhảy xuống ao đem Tô Nhạn Nhi bị kinh hách gần như hôn mê cứu lên bờ.

Cái ao cũng không sâu, Tô Nhạn Nhi chỉ là uống mấy ngụm nước, sợ hãi một chút, Tô đại ca để hai vị nữ tử kia giúp nàng ta thay y phục khô ráo, lại sai tiểu nhị khách *** nấu canh gừng, Tô Nhạn Nhi sau khi uống canh gừng trấn tĩnh trở lại, liền lôi kéo Tô đại ca bắt đầu khóc rống, nói là ta xô nàng xuống ao, muốn Tô đại ca phải thay nàng làm chủ, muốn ta phải xin lỗi nàng vân vân.

Quả nhiên trên đời này chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi.

Ta vừa nghe nói như thế, không nói lời nào liền xoay người đi ra.

Muốn ta xin lỗi Tô Nhạn Nhi? Không chỉ nói ta không có sai, cho dù sai, ta đời này cho tới bây giờ cũng chưa vì bất luận kẻ nào nói tạ tội.

Tô đại ca theo sát ta về phòng, sắc mặt hắn có chút âm trầm, điều này khiến cho tâm trạng của ta càng thêm ác liệt, ta không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không có xô Tô Nhạn Nhi xuống nước, lại càng không xin lỗi, nàng nếu không chịu nổi ta, ta đây bỏ đi là được.”

“Ngọc Kinh...”

Thấy vẻ mặt không biết làm sao của Tô đại ca, ta quay mặt sang một bên hung hăng cắn môi dưới.

Nếu không phải Tô Nhạn Nhi gọi ta tiểu quan, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, ta biết lời kia đã nói trúng tâm sự của ta.

Ở trong lòng Tô đại ca, ta chẳng lẽ thực sự giống như tiểu quan? Ngoại trừ lần trước hấn hôn ta, cho tới bây giờ chưa hề nói qua bất luận lời gì thích ta các loại, ta không biết cái hôn kia có bao hàm yêu thích hay không, hay chỉ là tình mê trong lúc nhất thời, cho tới bây giờ, đều là ta quẩn quít lấy hấn, Tô đại ca có lẽ chỉ là bất đắc dĩ mới lưu lại ta thôi...

“Ta biết người không có xô Tô Nhạn Nhi xuống nước, nhưng người cũng không nên thấy nàng ta kêu cứu mạng vẫn bỏ mặc, còn ở một bên nhìn có vẻ hả hê, người quên lời nói của ta rồi sao? Sinh mệnh vĩnh viễn là trân quý nhất!”

Nếu như là bình thường nghe được, ta sẽ nghĩ Tô đại ca thật vĩ đại, thế nhưng hiện tại lại chỉ khiến ta càng thêm phản cảm.

Ta cười lạnh nói: “Ta làm việc có nguyên tắc của mình, đối với một người nhục mạ ta, ta không cần phải đối với nàng ta đưa tay giúp đỡ!”

Tô đại ca sững sốt, hấn vội vàng hỏi: “Nàng ta mắng người cái gì?”

Người hiện tại mới nhớ hỏi sao? Xem ra trong lòng người ta chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Ngực đột nhiên có hơi đau đớn, ta không muốn tiếp tục trả lời, xoay người định rời khỏi phòng, thế nhưng thân thể ảm áp, ta bị Tô đại ca từ phía sau gắt gao ôm vào lòng.

“Buông ra!”

“Ngọc Kinh, đừng như vậy được không? Có chuyện gì không vui, vì sao không nói ra? Lẽ nào người căn bản chẳng buồn giải thích với ta sao?”

Rất muốn đẩy Tô đại ca ra, thế nhưng thân thể không tự chủ được mà trở nên mềm nhũn, tâm cũng theo đó mà mềm lại.

[1] (Mạnh Khương nữ khóc Trường thành): Là một câu chuyện rất nổi tiếng được lưu truyền trong dân gian, tương truyền thời Tần Thủy Hoàng lao dịch nặng nề, Mạnh Khương Nữ vừa tân hôn ba ngày, tân lang đã bị buộc đi xây dựng Trường thành, không lâu sau vì lao lực đói rét mà chết, thi thể bị chôn dưới chân tường thành, Mạnh Khương Nữ chỉ có manh áo đơn, trải qua bao nhiêu gian khổ, vạn dặm tìm chồng tới được Trường Thành, lại nhận được tin dữ của chồng. Nàng khóc ròng dưới chân thành, ba ngày ba đêm không ngừng, chân thành nứt ra, lộ ra xương cốt của chồng, Mạnh Khương Nữ tuyệt vọng nhảy xuống biển tự vẫn.

43. Phiến Lạc - Chương 43

Thật ra Tô đại ca một chút cũng không có sai, hấn không có nổi nóng với ta, cũng chưa có trách cứ ta lời nào, từ đầu đến cuối đều là ta một mình tự hờn dỗi, bởi vì ta không thể nhìn hấn đối xử tốt với nữ tử khác, nhất là với người từng là vị hôn thê chỉ phúc vì hôn của hấn.

Thấy ta không phản ứng, Tô đại ca dường như có hơi hoảng loạn, hấn ra sức mà ôm lấy ta, lại cúi đầu xuống hôn cổ ta, ta cảm thấy đầu lưỡi mềm mại kia ở xung quanh cổ ta không ngừng liếm hút, tiếp theo liếm mát, tiếng gọi khẽ của Tô đại ca cũng từ từ truyền đến.

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh...”

Cánh tay ôm ngang eo ta càng chặt hơn một chút, hôn môi nhiệt liệt dồn dập cũng từ cổ chuyển qua gương mặt, sau đó Tô đại ca để ta xoay người đối mặt với hấn, hấn nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, đem đôi môi nhiệt tình mà đặt trên môi ta, tiếp theo đầu lưỡi mềm mại cũng linh hoạt mà vói vào miệng ta cuốn lấy đầu lưỡi ta, tay hấn còn đang tại thất lưng ta không ngừng vuốt ve xoa nắn, khiêu khích cảm quan của ta.

“Ừm...”

Nụ hôn của Tô đại ca dường như có tác dụng trấn an, ta nguyên bản vốn tức giận dần dần bình tĩnh trở lại, hơn nữa còn rất nhu thuận mà tiếp nhận hân ái yếm cùng cướp đoạt.

“Người vật nhỏ rắc rối này, lẽ nào nhìn không ra ta thích người sao? Nhìn không ta ta yêu người, nhìn không ra ta đối với người quan tâm?...”

Bên ta không ngừng truyền đến lời oán trách của Tô đại ca, lòng ta có chút áy náy, ta không nên phát giận với Tô đại ca, khiến hân thương tâm như vậy.

Nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Tô đại ca vẫn ôm thắt lưng ta, hân đưa tay thay ta vuốt thẳng sợi tóc trên trán, lẳng lặng mà nhìn chăm chú vào ta, nhưng không nói một lời.

“Xin lỗi...”

Ta là điển hình ăn mềm không ăn cứng, rõ ràng mới vừa rồi còn nói quyết không xin lỗi, kết quả lời xin lỗi cứ như thể không tự chủ được vọt ra khỏi miệng.

Ánh mắt đen láy sáng sủa của Tô đại ca dịu dàng rơi vào người ta, thật lâu sau hân mới nói: “Ta sẽ không thích Tô Nhạn Nhi, ta vĩnh viễn cũng không có khả năng thích loại nữ nhân nông cạn dung tục đó! Ngọc Kinh, ta thích chính là người, từ rất lâu rất lâu trước đây đã bắt đầu thích rồi, có lẽ là từ khi người còn chưa có thích ta, trong lòng ta đã có người! Ngọc Kinh, đây là hẹn ước của ta đối với người – trừ người ra, ta đời này sẽ không đối với người thứ hai động tâm!”

“...”

Trong óc trống rỗng.

Ta mở to hai mắt sững sờ nhìn Tô đại ca.

Đây là hân đang tỏ tình với ta sao? Như vậy cũng quá nhanh đi, còn nói cái gì từ thật lâu trước đây đã thích ta... Nhưng chúng ta từ lúc nhận thức tới nay tổng cộng cũng không có bao lâu mà...

“Ngọc Kinh, ta đã bày tỏ tình cảm của ta với người rồi, người có thể đem tâm tư của người nói cho ta biết không?”

Bị Tô đại ca hỏi, ta do dự hồi lâu.

Rất muốn đem tất cả sự thực đều nói cho Tô đại ca, thế nhưng hân sau khi nghe xong sẽ thế nào? Hân có bởi vì ta là ngoại tộc mà dao động hoặc là rời bỏ ta không? Chúng ta vẫn còn đang trong ranh giới Vân Nam, trong lúc mấu chốt này, ta không muốn có bất luận chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra với hân.

Chờ về tới kinh thành, ta lại giải thích với Tô đại ca cũng không muộn, đến lúc đó thì dù hân biết ta là ngoại tộc, không muốn tiếp nhận ta, ta cũng có thể lựa chọn rời đi, bởi vì Trích Tinh lâu có nhiều cao thủ như vậy, không người nào có thể thương tổn đến Tô đại ca.”

Nghĩ tới đây, ta nói: “Ta nào có tâm tư gì? Chỉ cần được ăn ngon ngủ ngon, tâm tư gì ta cũng không có, có chuyện gì chờ trở lại kinh thành hãy nói đi, hiện tại việc quan trọng là nhanh chóng trở về.”

Tô đại ca nhìn ta hồi lâu, lại một lần nữa ôm ta vào lòng, đem mặt hân dựa vào đầu ta.

“Ta sẽ không ép người, chờ đến lúc người muốn nói cho ta biết, rồi nói cũng không muộn.”

“Thế nhưng, Tô đại ca, người vừa nói những lời này đều là thật sao? Người đã không thích nữ hài tử nữa sao?”

Vành tai bị nhẹ nhàng cắn một cái, lời nói mang theo hơi thở nóng rực quanh quẩn bên tai ta.

“Người hỏi như vậy, là đang hoài nghi tình cảm của ta đối với người sao?”

Chẳng lẽ ta không nên hoài nghi? Đều là chính người liên tục nhấn mạnh nói thích nữ hài tử nha.

Oán thầm oán thầm.

“Thật ra đó đều là mượn cớ, bởi vì khi đó ta còn chưa biết...”

Biết cái gì? Vì sao tới lúc mấu chốt Tô đại ca lại nói chuyện lấp lửng như vậy?

Ta gấp đến mức ngẩng đầu, định giục Tô đại ca nói cho xong, ai biết hắn chỉ nhẹ nhàng cười.

“Ta nói – ta yêu ngươi, Ngọc Kinh.”

Nhưng lời này giống như ma chú khiến tim ta bị kéo mạnh một cái, trong mắt có chút ướt át, ta ôm lấy Tô đại ca, đem đầu dựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cũng cảm nhận được tình yêu của hắn.

Tô đại ca, ta cũng yêu ngươi, yêu ngươi giống như ngươi yêu ta.

Chúng ta không có tiếp tục lên đường, bởi vì Tô Nhạn Nhi ngoài ý muốn rơi xuống nước, lại bị kinh hách nên ngã bệnh, tiếp theo sốt cao không ngừng, cả ngày đều nằm ở trên giường nói nhảm, đừng nói là tiếp tục đi, nàng ta ngay cả đứng lên cũng là vấn đề.

Thấy Tô đại ca vì Tô Nhạn Nhi mà tạm hoãn hành trình, ta vô cùng hối hận mình lúc đó tùy hứng, tại thời điểm mấu chốt này, ta so đo với Tô Nhạn Nhi làm cái gì? Nếu như ngày đó ta cứu nàng đúng lúc chẳng phải là không có việc gì rồi sao, thực sự là gây ông đập lưng ông.

“Tô đại ca, không bằng chúng ta mượn một chiếc xe ngựa tốt một chút, như vậy cũng không gây trở ngại Tô Nhạn Nhi nghỉ ngơi, có thể lên đường.”

“Tô Nhạn Nhi hiện tại đầu óc không tỉnh táo, chúng ta đem nàng đi cũng được, thế nhưng không có cách nào đúng lúc sắc thuốc cho nàng ta uống, bệnh thương hàn là chứng bệnh hiểm nghèo, nếu như nàng ta liên tục sốt cao không ngừng, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tai hoạ một vạn năm, nàng ta nhất định không có việc gì!”

Ta nhỏ giọng lầm bầm lập tức khiến Tô đại ca sầm mặt, ai, không có biện pháp, ở trong lòng hắn vị trí thứ nhất vĩnh viễn đều là bệnh nhân, lúc nào ta mới có thể được đặt ở vị trí thứ nhất đây?

Chỉ tiếc pháp lực của ta đã trở nên không tốt, lại không có ngọc đan, khiến ta muốn luyện công khôi phục cũng lực bất tòng tâm, nếu không ta thế nào cũng muốn chữa bệnh Tô Nhạn Nhi cho tốt, nàng mà có việc không những có quan hệ, mà còn liên lụy Tô đại ca.

“Không bằng như vậy đi, Tô đại ca, ngươi mang hai vị cô nương kia đi trước, ta ở lại trông chừng Tô Nhạn Nhi.”

Tô đại ca nghi ngờ nhìn ta.

“Ngươi trông chừng nàng ta?”

“Ánh mắt ngươi như vậy là sao? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta sẽ nhân cơ hội hại nàng?”

Thấy ta sốt ruột, Tô đại ca vội nói: “Ngươi hài tử này lại suy nghĩ lung tung gì vậy, ta sao lại nghi ngờ ngươi? Ta là lo lắng nơi biên thủy trấn nhỏ này, căn bản không có đại phu cao minh gì, mà bệnh tình Tô Nhạn Nhi lại nặng như vậy, ngươi bảo ta làm sao yên tâm ra đi?”

Nếu như là vài ngày trước, ta sẽ đánh hôn mê Tô đại ca dẫn hắn đi, hoặc là thần không biết quỷ không hay giết Tô Nhạn Nhi trừ bỏ hậu hoạ, nhưng mà từ khi nghe được Tô đại ca thông báo xong, suy nghĩ của ta đã thay đổi.

Tô đại ca yêu ta, tin tưởng ta, ta không thể làm ra chuyện khiến hắn không vui.

Ta rút cuộc hiểu được năm xưa vì sao Tô bá bá biết rõ bệnh dịch hiểm ác đáng sợ còn muốn ở lại cứu người, mà Tô bá bá mẫu biết có thể nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn thể sống chết ở lại bên cạnh phu quân.

Ta không biết nguy hiểm theo lời Tiểu Long nói là cái gì, nhưng cùng lắm thì cũng một chữ chết thôi, nếu Tô đại ca nhất định muốn ở lại, dù đến Hoàng Tuyền, ta nhất định sẽ cùng đi với hắn!

44. Phiến Lạc - Chương 44

Tô đại ca đối với việc ta không có kịch liệt phản đối nữa cảm thấy rất kỳ quái.

“Ngọc Kinh, gần đây ngươi trở nên ngoan hản.”

“Đúng vậy, bởi vì ta hiểu được một ít đạo lý đối đãi.”

Nghe ta nói vậy, Tô đại ca nở nụ cười, hẩn ôm ta vào lòng ngâm nga: “Ngọc Kinh càng ngày càng hiểu chuyện, như vậy được rồi, chờ trở lại kinh thành, chúng ta liền thành thân đi.”

“A...”

Trong óc lần thứ hai trống rỗng.

Ta phát hiện từ sau khi gặp lại Tô đại ca, hẩn trở nên là lạ, cách đây không lâu hẩn nhìn thấy ảo ảnh thức thẳm của ta, còn vội vàng chạy trốn không kịp đâu, nhưng không lâu sau, lại vừa tỏ tình vừa cầu hôn, chuyển biến đột ngột khiến ta có chút không tiếp thu kịp.

“Ngươi làm sao vậy? Không phải là vui quá nên ngây người ra rồi? Ngươi đáng yêu như vậy, mặt vào trang phục tân nương nhất định rất đẹp mắt, Ngọc Kinh? Ngọc Kinh?...”

“A... A, ta rất tốt, thế nhưng, Tô đại ca, ngươi không cảm thấy gấp quá sao?”

“Thế nào lại gấp? Lần trước thức thẳm của ngươi đều đồng ý rồi, ngươi xem, tín vật đính ước ngươi cho ta ta vẫn luôn luôn dùng này.”

Tô đại ca chỉ chỉ vòng vàng buộc tóc tiếp tục nói: “Hơn nữa ta cưới ngươi vào cửa, ngươi sẽ không cần lại phải lo lắng ghen tị...”

“Ta đâu có ghen?!”

Bị Tô đại ca nói trúng tâm sự, ta vội vàng đỏ mặt cắt đứt lời hẩn nói.

Thành thân sao, tuy rằng loại cảnh tượng này ta cũng từng tưởng tượng qua rất nhiều lần, nhưng đột nhiên nghe Tô đại ca nói ra, ta vẫn có chút giật mình, xem ra trước khi thành thân phải đem độc trên người xoá đi mới được, Tiểu Long chết tiết kia, lúc cần hẩn hẩn lại luôn luôn không hiện ra.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy, chờ trở về kinh thành, ta sẽ mua một viên minh châu lớn nhất đẹp nhất cầu hôn Ngọc Kinh.”

“Ừ!”

Ta dựa vào lòng Tô đại ca, ra sức gật đầu.

Không biết vì sao, nỗi hoang mang rối loạn trong lòng vẫn không an tĩnh lại, ta rất hy vọng đây chỉ là mình lo buồn vô cớ, nhưng sự thực chứng minh việc gì phải phát sinh vẫn sẽ phát sinh, cần bản tránh không khỏi.

Cơn sốt cao của Tô Nhạn Nhi rất nhanh đã hạ, sợ nàng tỉnh lại sau lại tiếp tục dây dưa, Tô đại ca hầu như không có đến phòng nàng, cũng chỉ nhờ người đem thuốc đã sắc rồi đưa đến chỗ nàng.

Mấy ngày nay tất cả mọi người đều rất bận rộn, ta rất ít nhớ tới con rắn nhỏ, mà Tô đại ca hình như cũng quên nó luôn rồi, cả ngày dính cùng một chỗ với ta.

“Tô đại ca, mấy ngày nay đều không thấy Tiểu Lục đâu.”

“À, có lẽ đã chạy đi đâu chơi rồi?” Tô đại ca lơ đãng trả lời.

Ta vốn định hỏi thêm, nhưng mà Tô đại ca đã hôn tới, khiến ta đem những chuyện muốn hỏi tất cả đều quên tận chín tầng mây.

Từ lúc ta đáp ứng lời cầu hôn của Tô đại ca, những hành động âu yếm hẩn đối với ta càng ngày càng nhiều, chỉ cần chúng ta đơn độc ở chung một chỗ, hẩn nhất định sẽ kéo ta vào lòng lại ôm lại hôn một phen, hơn nữa động tác càng ngày càng nghiêm trọng, khiến ta cả ngày đều lo lắng hãi hùng, rất sợ mình nhất thời thất thần, đỡ không được nhiệt tình mà làm hại hẩn.

Cũng may mà động tác vẫn còn giới hạn trong âu yếm hôn môi các loại, xem ra phu quân tương lai của ta coi như là một chính nhân quân tử nha.

A, không đúng, vì sao hấn là phu, ta là thê, ta nói như thế nào cũng là xà vương tu luyện đắc đạo, sao có thể làm thê? Ta muốn phải ở trên mặt, không thể giống như chủ nhân, bị người ép còn hài lòng như vậy.

“Ngọc Kinh, ngươi lại đang thiên mã hành không[1] nghĩ cái gì?” Nhìn thấy tâm trí ta như đi vào cõi thần tiên, Tô đại ca vội hỏi.

“Hắc hắc, không có gì...”

Hiện tại nghĩ đến mấy chuyện này còn quá sớm, hơn nữa ta cũng sẽ không ngu ngốc đem chuyện trong lòng nói ra hết.

Thấy ta không trả lời, Tô đại ca cũng không miễn cưỡng, hấn mỉm cười, đang định có động tác, đột nhiên vẻ mặt biến đổi, cấp tốc đứng dậy, tay phải đặt lên nhuyễn kiếm bên hông, nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

Tim ta nảy mạnh một cái, cảm thấy có một lực lượng cường đại áp bức đến đây, ta vội vàng tới gần Tô đại ca, cùng hấn sống vai mà đứng.

Nhưng mà bên ngoài phòng ngoại trừ tiếng gió thổi chỉ là một mảnh vắng vẻ, có điều tiếng gió kia nghe ra vô cùng cổ quái, gió thổi qua cành lá phát sinh tiếng ào ào trong đêm thanh tĩnh mang theo một chút âm trầm, hơn nữa lực lượng bức người kia dường như cũng càng ngày càng gần...

Rầm...

Song cửa sổ đột nhiên bị cơn gió điên cuồng giật tung ra, cùng lúc đó, một mùi hương kỳ dị cùng với chú ngữ cùng nhau ủa vào, ta đột nhiên cảm giác được cỗ khí tức cường liệt đó là do ai phát ra.

Ba Thúc!

Ta vội vàng che chắn trước người Tô đại ca muốn thay hấn ngăn trở chú ngữ tập kích, nhưng đã quá muộn, Tô đại ca lão đảo một chút liền ngã gục, lòng ta kinh hoảng, sớm rồi loạn, cảm giác chú ngữ kia không ngừng vây quanh bốn phía, trước mắt ta tối sầm, ngã xuống bên người Tô đại ca.

Cả người gắt gao bị ràng buộc, trong cơ thể dường như lại có lực lượng vô hạn đang kịch liệt chạy tán loạn, rốt cuộc, toàn bộ lực lượng hội tụ vào lòng bàn tay, ta phần nộ cười, mạnh mẽ kích chưởng lực ra ngoài.

Không ai có thể ràng buộc ta, không ai có thể yêu cầu ta làm chuyện gì, những nhân loại vô tri chỉ biết có dục vọng ti tiện này, tất cả bọn chúng đều đáng chết!

Vọng tưởng lợi dụng linh lực của ta cho các người sử dụng, vậy chờ xuống địa ngục đi!

Cảm giác được chưởng lực mang theo toàn bộ lửa giận oán hận đánh vào ngực một người, cái loại khí tức quen thuộc này khiến ta chấn động toàn thân, trước mặt là một trời ánh lửa sáng rực đang không ngừng gào thét bay lên, ta tinh tường nhìn thấy, Tô đại ca đứng trước mặt ta, hấn dịu dàng nhìn ta, sau đó chậm rãi đưa tay lên, nắm lấy bàn tay ta vẫn đang dừng lại trước ngực hấn...

“Tiểu Lục...”

Lời nói nhẹ nhàng từ miệng Tô đại ca phát ra, nhưng nhanh chóng bị chôn vùi trong máu tươi không ngừng trào ra, mà hấn giống như không cảm thấy đau đớn, vẫn như cũ mỉm cười nhìn ta, trong sóng mắt nhu hòa kia, tràn đầy đều là hình ảnh của ta...

“Tô đại ca!!...”

Ta đang làm cái gì?

Ta không dám tin nhìn bàn tay đánh vào ngực Tô đại ca, lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt bình thản thuyếch chung vẫn nhìn chăm chú vào ta.

Là ta giết Tô đại ca, là ta chính tay giết người mình yêu nhất!

Rốt cuộc cũng hiểu được lời Tiểu Long cảnh báo, hấn muốn ta rời xa Tô đại ca, đơn giản bởi vì hấn đã sớm biết ta sẽ chính tay giết người mình yêu nhất...

Không đâu, ta sẽ không giết Tô đại ca, nhất định sẽ không!

“Không muốn... Tô đại ca! Tô đại ca!...”

Nhìn thân thể Tô đại ca từ từ ngã xuống, ta nhin không được kêu to lên, nhào đến gắt gao ôm hấn vào lòng...

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh!”

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, ta giật mình, từ trong ác mộng tỉnh lại, mở mắt ra, ta nhìn thấy Tô đại ca vẽ mặt căng thẳng ôm ta vào lòng.

“Không phải sợ, không phải sợ, ta ở đây!”

Đôi tay mạnh mẽ ôm lấy ta, khiến ta có thể tinh tường nghe được tiếng tim đập của Tô đại ca.

“Tô đại ca, người thế nào? Người có bị thương không?”

Ta khấn trương đẩy Tô đại ca ra, nhìn kỹ trước ngực hấn, nơi đó không hề có vết thương, lại ngẩng đầu nhìn khoé miệng hấn, cũng không có chảy máu...

Ai...

Không tự chủ được mà thở dài một hơi nhẹ nhõm, thì ra là mình thấy ác mộng, vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Thế nhưng, trống ngực vẫn đập dồn dập, còn tưởng rằng rời xa Vân Nam sẽ không việc gì nữa, sự thực chứng minh, chúng ta căn bản là đi không ra Vân Nam, chỉ cần ta và Tô đại ca cùng một chỗ, ta nhất định sẽ tổn thương hấn.

Vậy để Tô đại ca rời khỏi ta, để hấn một mình quay về kinh, chỉ cần ta tách ra khỏi hấn thì sẽ vô sự, đây cũng là việc mà lúc báo mộng Tiểu Long đã nói với ta.

[1] (thiên mã hành không):ngựa trời phi trên không trung, ý nói văn chương mang khí thế hào phóng, lưu loát tự nhiên, hoặc tư duy, cách suy nghĩ khác hấn tầm thường, ngoài ra còn chỉ suy nghĩ không thực tế, mơ mộng hảo huyền

Kiếp này đã định

45. Phiến Lạc - Chương 45

“Ngọc Kinh, có phải là gặp ác mộng không? Đừng sợ, Ba Thúc sẽ không làm gì chúng ta đâu.”

Tô đại ca để ta dựa vào vai hấn, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của ta, muốn giúp ta bình tĩnh trở lại.

Chúng ta hiện tại đang ở trong một gian nhà tranh, trong phòng ngoại trừ bàn gỗ và ghế dài thì không có vật gì khác, Tô đại ca ôm ta dựa tường mà ngồi, đối diện là cửa phòng đóng chặt, xem ra đã bị người khoá chặt từ bên ngoài.

Ta kiềm chế tâm trạng không ngừng giận dữ, nói: “Quả nhiên là Ba Thúc.”

“Đúng vậy, Ba Thúc hạ Mê Thần cổ lên chúng ta, khiến chúng ta tạm thời mất tỉnh táo, vừa rồi hấn đã tới, thấy người còn chưa tỉnh nên quay trở về, nói đến đây, Ngọc Kinh, người thật đúng là tham ngủ.”

Tô đại ca cười nói, dùng tay búng nhẹ chóp mũi ta.

“Quá đáng, linh châu ta cũng đã cho bọn hấn rồi, vì sao còn muốn bắt chúng ta?”

Tô đại ca nghe vậy nhíu nhíu mày.

“Ta vừa nghe Ba Thúc nói dường như viên linh châu kia là đồ giả, cho nên mới tìm chúng ta về hỏi cho ra lẽ.”

“Giả?” Ta kim lòng không được cao giọng kêu lên.

Làm sao có thể là giả được? Ngọc đan của ta sao có thể giả được?

“Không sai, là giả!”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng bị đẩy ra, Ba Thúc từ bên ngoài tiến vào, phía sau hắn còn có hai huynh đệ Tả Tiền Tả Hậu và Bách Lý.

Sắc mặt Ba Thúc có chút vàng vọt, uể oải thấy rõ, xem ra chuyện ngọc đan đã khiến hắn sút đầu mẻ trán.

Hắn nhìn thẳng vào ta nói: “Tôi hôm trước chúng ta dùng linh châu tế thần, thế nhưng nó không phát ra được thần huy[1], là người đã đem linh châu đánh tráo hay là động tay động chân làm gì rồi?”

Nếu như không phải đề phòng cổ thuật của bọn họ, ta nghĩ hai chữ ngu dân đã sớm bị ta mắng ra rồi.

Ngọc đan bộ nói có là có hay sao? Thứ đó cũng có thể đánh tráo? Ta lại tin rằng chỉ tại bọn hắn ngu xuẩn mà thôi.

Cảnh trong mơ vừa rồi đã khiến mọi kế hoạch của ta bị phá vỡ, nếu như trả ngọc đan cũng không thể tránh được tai hoạ, vậy chẳng thà tương kế tựu kế, thu hồi lại thứ gì thuộc về mình.

“Ta không có đánh tráo, người ngấm lại, ta kiểm đầu ra một hạt châu giống y như đúc để đánh tráo? Hơn nữa các người đã nói nó là thần vật, mà nó lại bị Ngũ Hồ lấy đi đã lâu, dính phải bụi bặm thế tục không phát ra được quang huy cũng là bình thường.”

“Nếu vậy vì sao ở Trích Tinh Lâu linh châu lại có ánh sáng xanh lan tràn?”

Nghe được Bách Lý nói, ta trợn mắt xem thường.

Bởi vì nó vốn là của ta, ta đương nhiên có thể làm cho nó tràn đầy linh khí rồi, ngu ngốc!

Ba Thúc trầm ngâm nói: “Lời của người cũng có vài phần đạo lý, chúng ta thôn dân lậu dã ngu dốt, không biết ảo diệu trong đó, hiện tại tình thế gấp gáp, sự cấp tòng quyền, cho nên mới bắt hai vị đến đây, hành động lỗ mãng, còn thỉnh thứ lỗi.”

Tô đại ca lập tức tiếp lời: “Ta tin tưởng Ngọc Kinh quyết không cầm linh châu giả gạt người, ta Tô Hoán Hoa ở đây thề, nếu như linh châu thực sự là đồ giả, ta nguyện chịu nỗi khổ độc cổ xuyên tim!”

“Tô đại ca...”

Tuy biết rằng ngọc đan tuyệt đối không có vấn đề, nhưng nghe Tô đại ca thề độc như vậy, ta vẫn sợ đến thất thanh kêu ra.

“Thỉnh Ba Thúc đem linh châu tẩy đi cát bụi, cúng tế lại một lần, ta và Ngọc Kinh nguyện cùng Ba Thúc tham dự tế lễ.”

Nghe xong Tô đại ca thề độc, Ba Thúc hơi động dung, hắn lập tức nói: “Tôi công tử y đức nhân hậu, ai ai cũng biết, lời của người chúng ta đương nhiên là tin, vậy đêm nay trăng sáng, chúng ta một lần nữa bái tế linh châu, lúc đó thỉnh Tô công tử cùng tham gia.”

Ba Thúc kết thúc sự việc, lại phân phó hạ nhân đưa cơm nước tới cho chúng ta, cửa phòng cũng không có khoá nữa, xem ra bọn hắn tin Tô đại ca nói.

“Nguy rồi, biểu muội của người đâu?”

Ăn uống no đủ sau, ta mới muộn màng nhớ tới vấn đề này.

Tô đại ca nghe vậy khẽ cười.

“Chờ người nhớ ra, chuyện gì cũng xong rồi, thật ra Ba Thúc sau khi bắt chúng ta xong, đã phái đám người A Ý đưa mấy nữ tử về nhà rồi, có Miêu dân biết cổ thuật hộ tống, các nàng sẽ rất nhanh an toàn về kinh.”

Tô đại ca dường như căn bản không đem việc tế châu quan hệ đến sinh tử của hắn để trong lòng, hắn cùng ta cùng một chỗ trò chuyện một ít nhàn thoai thú vị, ta tùy ý hòa theo, nhưng trong lòng lại đang tính toán chuyện khác.

Giờ Tý nửa đêm, Ba Thúc sai Bách Lý đến mời chúng ta qua, chúng ta đi đến một đài cao ở đầu thôn, nơi đó đã bày ra tế đàn, dưới đài vây đầy người Miêu, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt vào hương án[2] ở giữa tế đàn.

Ở lâu tại Miêu Cương, các loại cúng tế của Miêu tộc đối với ta mà nói cũng không có gì ngạc nhiên, chúng ta bị đưa đến trước tế đàn, vài người Miêu vây xung quanh chúng ta, dường như có ý đề phòng.

Thấy bộ dạng bọn họ như lâm đại địch, trong lòng ta thâm buồn cười, thật ra trước khi đến đây, ta đã nghĩ xong đối sách, hiện tại phải xem ngọc đan có nghe ta sai khiến hay không.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên bàn tay trở nên ẩm áp, là bị tay của Tô đại ca nắm chặt, ta ngẩng đầu, thấy hắn đang nhìn ta mỉm cười.

“Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không việc gì.”

Bàn tay thật ẩm áp, nếu như có thể, ta thật mong muốn cùng Tô đại ca mãi mãi nắm tay cùng nhau.

Nghĩ tới chẳng bao lâu nữa sẽ không thể cảm nhận được ẩm áp như vậy, mắt ta có chút ướt át, luyến tiếc cầm bàn tay đang nắm lấy tay mình thật chặt.

Ba Thúc hai tay nâng lên một hộp gỗ tử đàn, cung kính đặt lên hương án, sau đó hai tay giơ lên trời, bắt đầu lẩm bẩm cầu nguyện, lập tức người Miêu đứng quanh bốn phía đều quỳ xuống, bắt đầu cùng nhau ngâm xướng. Vì vậy, ta và Tô đại ca đứng ở giữa giống như hạc giữa bầy gà, Tô đại ca kéo ta một chút, ý bảo ta quỳ xuống, ta nhìn hắn lắc đầu.

Đây là nghi thức tế lễ của Miêu tộc bọn hắn, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu? Huống chi cho tới nay đều là người khác vì ta mà quỳ xuống, ta tới giờ còn chưa quỳ vì bất luận kẻ nào.

Kéo ta không được, Tô đại ca đành thôi, vì vậy hai người chúng ta nắm tay nhau đứng thẳng trước tế đàn, chứng kiến nghi thức tế lễ linh châu.

Ba Thúc lẩm bẩm trong miệng, hai tay vỗ liên tục ba lần, lúc này mới mở hộp gỗ, ta lập tức tập trung suy nghĩ, vì vậy, ngọc đan trong suốt sáng ngời sau khi đặt lên bàn thờ thần, liền ở dưới ánh trắng phát ra quang huy nhàn nhạt, một tầng ánh xanh sáng lạnh khi ẩn khi hiện, sau đó ánh sáng kia càng tụ càng nhiều, rốt cuộc phát quang thành một chùm sáng, bắn thẳng lên trời cao.

Tế tự như vậy dường như chưa bao giờ xuất hiện trong quá khứ trước đây, tất cả những người Miêu đều đã quên tụng niệm, trợn mắt há miệng mà nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ có Ba Thúc vẻ mặt trang nghiêm, lớn tiếng phụ xướng, âm thanh lúc nhanh lúc chậm, trong đêm yên tĩnh mang theo vài phần quỷ dị thê lương.

Cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt khí bắt đầu chuyển động, sau đó toả ra khắp xương cốt toàn thân, ta biết đây là linh lực ngọc đan mang đến, những khẩu quyết vốn mơ mơ hồ hồ đột nhiên toàn bộ đều xuất hiện trong lòng, ta không tự chủ được mà bắt đầu niệm lên.

Trên tế đàn Ba Thúc đã bị ngọc đan tràn đầy quang huy làm cho lui về phía sau, hắn nheo lại mắt, sắc mặt tái nhợt, nhìn ánh sáng trong trẻo nhưng cường đại lạnh lùng trước mắt không ngừng lớn tiếng tụng niệm, giống như đang cố ngăn chặn lực lượng kỳ quái này.

Nhưng mà, hào quang của ngọc đan càng thêm rực rỡ, ánh sáng lạnh của nó chiếu sáng toàn bộ bầu trời u ám vắng vẻ, vòng sáng càng lúc càng lớn, bắn hào quang băng lãnh về đám người bốn phía.

Đình...

Tiếng vang trong trẻo rõ ràng từ bên trong nguồn sáng truyền ra, âm vang không dứt, ta vội vàng kéo cổ tay Tô đại ca, dùng pháp lực trấn trụ tâm thần của hắn, còn những người khác dưới tác động của âm thanh đều té ngã xuống, Ba Thúc không thể tin tưởng mà nhìn tình cảnh quái dị trước mắt, cũng ngã quỵ.

“Ngọc Kinh!”

Không để ý tới tiếng kêu sợ hãi của Tô đại ca, ta dừng lại chú ngữ, giơ tay lên, hào quang của ngọc đan biến mất, nó bay về lòng bàn tay ta, bốn phía lại nặng nề chìm vào bóng tối.

46. Phiến Lạc - Chương 46

“Chúng ta đi!”

Ta nuốt vào ngọc đan, nói với Tô đại ca một câu, liền nhanh chóng chạy về phía chuồng ngựa cổng thôn, dẫn ra hai con ngựa, đưa dây cương một con cho Tô đại ca nói: “Lên ngựa!”

Tô đại ca không nhúc nhích, đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn chăm chú vào ta, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

“À, ta chỉ đùa một chút, làm cho bọn họ mê đi mà thôi, người lo lắng làm gì? Đi thôi.”

“Linh châu là vật của Miêu trại, người sao có thể trả lại rồi lại trộm đi ra?”

“Lắm lời!”

Ta không phí lời vô ích với Tô đại ca, tung người lên ngựa, phóng ngựa liền đi.

“Ngọc Kinh!”

Không để ý tới người ở phía sau không ngừng gọi theo, ta chỉ giục ngựa phi nước đại, liên tục chạy đi rất xa, lúc này mới ghì chặt cương ngựa, chậm rãi dừng lại, ngựa của Tô đại ca cũng theo sát mà phi tới, dừng lại trước mặt ta.

Dưới ánh trăng, ánh mắt Tô đại ca nhìn ta có chút phức tạp, cũng có chút mê hoặc, hắn nhẹ giọng hỏi: “Người biết cười ngựa?”

“Ta luôn luôn biết, chỉ là người không cho ta cười mà thôi, Tô đại ca, không phải rời khỏi người, thì ta cái gì cũng làm không được!”

Ta lạnh lùng nói, tiếp theo nhảy xuống ngựa.

Tô đại ca phi thân xuống ngựa, hắn tiến lên kéo cánh tay ta nói: “Ta từ trước tới giờ đều chưa từng nghĩ vậy! Nói cho ta biết, vì sao phải làm người của Miêu trại hôn mê?”

Ta gạt ra Tô đại ca lôi kéo, lui về phía sau một bước lạnh lùng nói: “Không đánh hôn mê bọn họ ta làm sao lấy lại linh châu? Vốn đã đem linh châu cho bọn họ rồi, nhưng bọn họ còn không ngừng dây dưa, ngay cả linh châu là thật hay giả cũng không nhận ra, những kẻ ngu dốt như vậy, làm sao có tư cách bảo vệ linh châu? Hạt châu này hấp thụ tinh hoa của trời đất, là linh vật khó có được, giữ ở bên người có thể trợ giúp tu hành, chỉ có kẻ ngu ngốc như người, mới có thể đem tặng cho người khác.”

“Ngọc Kinh, người có biết mình đang nói cái gì không? Thế nào người đột nhiên giống như đã thay đổi một người?”

Thấy Tô đại ca định tiến lên kéo ta, ta lập tức lách mình tách ra, lạnh lùng nói: “Ta cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, ta vẫn là ta!”

“Thật sao? Vậy vì sao không nói tâm sự trong lòng người cho ta biết? Ngọc Kinh... Có lẽ ta nên gọi người là Tiểu Lục?...”

Tô đại ca nhìn ta hồi lâu, rốt cuộc bất đắc dĩ mà nói ra mấy chữ.

Ta chấn động toàn thân, nhìn đôi mắt có chút đau thương kia, cũng không biết phải nói cái gì cho tốt.

Thì ra Tô đại ca đã biết thân phận ta từ lâu.

Thấy ta không đáp, Tô đại ca cười khổ nói: “Vì sao phải liên tục gạt ta? Là ta không đáng để người tín nhiệm sao?”

“Người làm sao mà biết được?”

“Từ lúc người mới xuất hiện ta đã cảm thấy không thích hợp, người xuất hiện, Tiểu Lục sẽ không còn chủ động tới gần ta, ngược lại là người, giống như Tiểu Lục trước đây cả ngày vây quanh ta, chúng ta rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng nhìn tới người, lại tựa như thấy một người lão hữu lâu năm vậy... Ta luôn luôn cảm thấy người giống ai đó, cho đến lúc tới kinh thành, người cự tuyệt ở chung với thúc thúc của người, thậm chí không đi nhìn bọn họ, ta chỉ biết trong đó tất có cổ quái, cho nên ta lên người, đi một chuyến đến nhà

thúc thúc người, thế nhưng nơi đó chỉ là một vùng hoang phế, ta hỏi những người gần đó mới biết được, nơi đó đã nhiều năm không có ai ở, thậm chí trong vòng hơn mười dặm, căn bản không có nhà nào họ Ngọc, khi đó ta đột nhiên nghĩ ra người giống ai, người giống Tiểu Lục, người và Tiểu Lục quả thực như là từ một khuôn đúc đi ra! Ta thực sự là ngốc, người chẳng phải đã nói cho ta người tên gọi Ngọc Kinh, ‘ngọc kinh tử’ không phải là rắn sao?”

Đây xác thực là chuyện xảy ra trước khi chúng ta đi Pháp Hoa tự, cho nên buổi tối ngày hôm đó Tô đại ca mới có thể đột nhiên hôn ta, bởi vì khi đó hắn đã biết ta là Tiểu Lục.

Đôi mắt Tô đại ca nhìn thẳng vào ta thanh lương như nước, mà lại mang theo một nỗi sầu bi nhân nhật, hắn tiếp tục nói: “Ta không biết người là như thế nào hoá thành hình người, dù sao việc đó vốn không quan trọng, mặc kệ người là người hay là rắn, ta chỉ biết người là Tiểu Lục của ta! Khi ta biết được người mất tích, ta như muốn phát điên, ta chỉ sợ người xảy ra chuyện, ta hứa với Ba Thúc, chỉ cần hắn hỗ trợ tìm được người, ta có thể đáp ứng bất luận yêu cầu gì của hắn, khi đó, ta mới biết được ta đối với người không chỉ có thích mà thôi, ta yêu người rồi, Tiểu Lục!”

Không thể khóc, không được khóc! Hiện tại khóc, mọi việc đều sẽ trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên, nén xuống!

Ta quay đầu sang một bên, không nhìn tới Tô đại ca, thế nhưng hắn tiến sát lên nắm chặt hai vai ta, nhìn thẳng vào ta nói: “Hạt châu đó có cái gì tốt? Người nếu như thích minh châu, chờ trở về kinh thành, nhiều ít ta đều mua cho người, đem hạt châu trả lại cho người ta có được không? Sau đó chúng ta cùng nhau quay về kinh, ta...”

Ta không dám chống lại ánh mắt chấp nhất đang nhìn chăm chú vào ta, cố sức đẩy ra Tô đại ca, lạnh lùng nói: “Người nếu đã biết ta là Tiểu Lục, vậy nói cho người cũng không sao, viên linh châu này vốn là của ta, người không cần lo lắng Ba Thúc bọn họ sau khi tỉnh lại sẽ tìm người gây phiền toái, lúc này ta vừa lấy lại linh châu, đã lợi dụng linh quang của nó làm phép với người của Miêu trại, bọn họ sẽ không nhớ được linh châu bị ai lấy đi, lại càng không nhớ được sự tồn tại của ta và người!”

“Người nói linh châu là của người?”

“Không sai, là ngọc đàn của ta, có nó, pháp lực của ta sẽ chậm rãi khôi phục.”

Ta chuyển mắt, nhìn Tô đại ca một chút, lại nói: “Chúng ta đến đây chấm dứt, tin rằng sau này cũng sẽ không gặp lại, người lên ngựa, từ đầu đến, thì quay về đó đi!”

Nói xong, ta xoay người liền đi, ai biết thất lưng căng thẳng, cả người bị Tô đại ca từ phía sau ôm chặt lấy, hắn thất thanh kêu lên: “Tiểu Lục, người đang nói cái gì? Nói cái gì chấm dứt? Nói cái gì không hẹn gặp lại?”

“Buông ta ra!”

“Ta sẽ không buông! Cả đời này cũng sẽ không buông!”

Tô đại ca siết chặt vòng tay kéo ta vào lòng, khiến sau lưng ta dựa sát vào ***g ngực vững chắc của hắn, ta có thể cảm nhận được nhịp tim đập hoảng loạn cùng thân thể run rẩy, ta biết Tô đại ca đang sợ, hắn sợ ta sẽ rời đi, cho nên mới gắt gao ôm lấy ta không tha như thế.

Đừng như vậy, Tô đại ca, đừng như vậy...

Ta cắn môi, nhắm mắt niệm khẩu quyết, thân hình lập tức nhẹ nhàng lướt ra, quay đầu lại, ta thấy Tô đại ca đang sững sờ nhìn vòng tay trống rỗng của mình, liền cười nói: “Người xem, người căn bản không thể giữ được ta, ta muốn đi, sẽ không người nào ngăn cản được!”

“Tiểu Lục...”

“Đủ rồi! Ta không phải Tiểu Lục, cũng không phải Ngọc Kinh, ta là xà vương Bích Phệ!”

Ta vươn tay, con rắn nhỏ vốn trốn trong lòng Tô đại ca liền bay ra, giữa không trung biến thành một làn khói nhẹ, dung hợp vào thân thể ta.

“Không, người là Tiểu Lục của ta!”

Trước mắt nhoáng lên, Tô đại ca đã đứng trước mặt ta, hần vươn tay ôm chặt ta, dùng sức mà hôn, nụ hôn của hần nóng bỏng lại hỗn loạn, giống như đang cất lực bắt lấy thứ gì đó, lưỡi của hần ở trong miệng ta khấn thiết chuyển động, thăm dò cảm giác của ta, khuấy động nhiệt tình của ta, cố hết sức muốn ta tiếp nhận nụ hôn của hần.

Tâm không tự chủ được mà đau nhức, ta biết hiện tại không thể mềm lòng, một khi mềm lòng, sẽ hại Tô đại ca.

“Buông ta ra... Ừm...”

Đôi tay ôm ấp ta ôm thật chặt, ta liên tục đẩy mấy lần vẫn đẩy không ra, đành phải nhẫn tâm, vung tay hướng bên mặt Tô đại ca tát tới, nhưng mà hần đối với đau đớn hoàn toàn không phản ứng, chỉ không ngừng giữ chặt ta, mong muốn ta đáp lại.

Chát... Chát...

Bàn tay run rẩy vẫn không ngừng tát tới, đánh đến nỗi lòng bàn tay ta đều tê dại, nhưng Tô đại ca không hề có dấu hiệu buông lỏng, giống như người bị đánh căn bản không phải là hần.

[1] Thần huy: quang huy/ hào quang/ ánh sáng thần thánh

[2] Hương án: bàn thờ

47. Phiến Lạc - Chương 47

Đã không có biện pháp, ta nhắm mắt lại, vung nắm đấm đánh mạnh vào bụng Tô đại ca. Ta nghĩ một đấm kia nhất định là rất mạnh, bởi vì Tô đại ca rút cuộc buông ta ra, hần ôm bụng liên tục lui lại mấy bước, cuối cùng đau đến không thể đứng thẳng lưng, sắc mặt của hần so với ánh trắng còn thắm đậm hơn mấy phần, kinh ngạc nhìn ta hỏi: “Vì sao...?”

Nghe được trong lời nói mang theo tuyệt vọng, ta biết hành động này của mình đã khiến Tô đại ca rất thương tâm, liền lạnh nhạt hỏi: “Cái gì vì sao?”

“Mấy ngày trước ngươi còn nhận lời cầu hôn của ta, đồng ý vĩnh viễn cùng ta cùng một chỗ, vì sao đột nhiên tất cả đều thay đổi? Tiểu Lục, ngươi có phải có chuyện gì khó nói hay không? Ngươi nói cho ta biết, chuyện gì chúng ta cùng nhau gánh chịu...”

“Ha ha, đừng có tự coi mình vĩ đại như vậy được không? Ta nói cho ngươi, chuyện gì cũng không có, ta là xà vương Bích Phệ, thân phận của ta có bao nhiêu tôn quý? Ngươi dĩ nhiên lại muốn ta gả cho ngươi làm vợ, bị ngươi áp cả đời? Ngươi cho rằng ta cam tâm sao?”

“Ta không quan tâm ở phía dưới, chỉ cần ngươi ở lại bên cạnh ta!”

Mũi ta có chút cay, ta nghĩ Tô đại ca nhất định đã yêu ta tới cực điểm, cho nên mới nói ra lời như vậy.

Thế nhưng ta hiện tại lại muốn đem một người yêu mình như vậy đẩy ra xa...

Ta ngẩng đầu nhìn Tô đại ca, từng chữ từng chữ lạnh như băng mà nói: “Chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như ngươi, ta đây nói rõ cho ngươi, ta trước đây theo ngươi, thậm chí đáp ứng ngươi, là bởi vì khi đó ta còn không biết làm sao khống chế ngọc đan, sử dụng pháp lực, mà hiện tại ta đã rõ ràng tất cả rồi, ngươi có biết hay không, ta lợi dụng ngọc đan rất nhanh là có thể đắc đạo thành tiên, cùng thiên địa đồng thọ, ta đây vì sao còn muốn dựa dẫm vào ngươi?”

Tô đại ca đứng thẳng dậy, hần cười khở nói: “Tiểu Lục, đó thực sự là suy nghĩ của ngươi sao? Rõ ràng trước đây ngươi không phải như vậy, khi đó chỉ cần có rượu trái cây món ăn ngon cho ngươi, ngươi sẽ rất hài lòng, vì sao hiện tại ngươi lại nghĩ như vậy? Ngươi thực sự cho rằng bất lão bất tử sẽ rất tốt sao? Thành tiên đắc đạo quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức ngươi đã quên những ngày tháng vui vẻ trước đây của chúng ta, đã quên ngươi từng đối với ta ưng thuận hứa hẹn?”

“Ta không quên, thế nhưng khi cuộc sống có một mục tiêu khác, suy nghĩ tự nhiên sẽ thay đổi, hơn nữa ta là rắn, ngươi đã quên rắn là loại động vật lãnh tình nhất trên đời này sao. Tô đại ca, ngươi nếu như yêu

ta, nên buông tay thành toàn ta mới đúng, thọ mệnh của con người chẳng qua ngắn ngủi vài chục năm, mà người dĩ nhiên vì muốn cùng ta vài chục năm, lại muốn ta buông tha cho sinh mệnh vĩnh hằng, người có biết hay không, đối với dị loài mà nói, muốn tu luyện đắc đạo là một việc vô cùng khó khăn, mà ta hiện tại có được cơ hội như vậy, người lại muốn ta buông tha, người không cảm thấy tình yêu của người rất ích kỷ sao?!”

Tô đại ca nhìn chăm chú ta một lúc lâu, ánh mắt tha thiết của hắn chậm rãi biến thành tuyệt vọng vô biên, cuối cùng, hắn tuôn ra một tràng cười dài.

“Ha ha, Tiểu Lục, người nói ta ích kỷ? Người nói tình yêu của ta ích kỷ... Được được, ta hiểu được, ta sẽ không dây dưa người nữa, người muốn đắc đạo thành tiên, ta sẽ thành toàn người, ta thành toàn người!”

Tô đại ca xoay người, thất tha thất thểu đi tới bên cạnh ngựa, bỗng nhiên nói: “Ta chúc người được đền bù mong muốn... Hình Tiểu Lục, sau này không hẹn gặp lại!”

Không hề quay đầu lại, Tô đại ca xoay người lên ngựa, hắn giật dây cương, trong tiếng hí vang, ngựa phi nhanh đi, chớp mắt liền biến mất vào trong bóng tối.

Cũng không thể nhìn được nữa, hai hàng nước mắt lẳng lặng theo gương mặt chảy xuống dưới.

Đây là lần đầu tiên ta thực sự khóc từ nội tâm, ta luôn luôn cho rằng muốn khóc muốn nín chỉ là một việc rất đơn giản, ngày hôm nay mới hiểu được, thì ra muốn nhìn xuống nước mắt có bao nhiêu khó khăn.

Tô đại ca nhất định sẽ hận ta chết mất, nhưng cũng có thể hắn rất nhanh sẽ quên ta, bởi vì sau lần này bất luận ta sống hay chết, ta và hắn ngày sau đều không còn cơ hội gặp mặt.

Không hẹn gặp lại...

Trong đêm tối vắng vẻ ta một mình yên lặng đứng, không biết qua bao lâu, cảm giác có một luồng hơi thở quen thuộc dần dần đến gần, ta không có quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Linh Thành Tử, người tới thật nhanh.”

“Có linh quang lan tràn của người dẫn đường, bản tăng tự nhiên không thể không thấy.”

Tiếp theo lời nói, Linh Thành Tử đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt ta.

Ta nhìn thoáng qua vẻ mặt tươi cười của Linh Thành Tử, hắn đương nhiên là cười, đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu[1], hắn con hoàng tước này thật đúng là biết nhẫn nhịn.

Có điều, nếu như Linh Thành Tử biết hào quang của ngọc đàn là mối nhử ta cố tình dùng để dụ hắn mắc câu, không biết hắn có còn cười được hài lòng như vậy không?

Nếu luận pháp lực, ta cũng không phải là đối thủ của Linh Thành Tử, nhưng mà Tô đại ca đã rời đi, ta không có vướng bận trong lòng, tử chiến một trận, ta cũng không tất thất bại.

“Người đuổi Tô Hoán Hoa đi, hắn là không hy vọng hắn chen vào vùng nước đục này.”

“Cũng không hẳn như vậy, đắc đạo thành tiên vốn là mộng tưởng của mọi kẻ tu luyện, vì đắc đại trí tuệ, sẽ phải dứt bỏ món lợi nhỏ. Thượng sư, thật ra người đã sớm nhìn ra được thực thân của ta, vì sao vẫn cứ im lặng không nói?”

“Bởi vì người đối với việc làm sao vận dụng linh châu dường như chỉ biết nửa vời, bản tăng không chắc xác định người có phải là chủ nhân của linh châu hay không.”

“Cho nên sau khi người bị Ba Thúc tập kích, mới lựa chọn tạm thời rời khỏi, bàng quan, mà nay người thấy bản linh khổng chế linh châu của ta, nên mới hiện thân, xem ra ba nữ tử kia cũng đã bị người bắt trở lại rồi?”

“Đúng vậy, linh châu gồm một âm một dương, dương châu là vật sở hữu của Vân Nam Vương, mà âm châu ở trong tay Miêu trại tộc trưởng, bản tăng sau khi đạt được thông linh phi tiên thuật, luôn luôn tìm kiếm người có thể không chế linh châu, nhưng không ngờ ở kinh thành lại ngẫu nhiên gặp được người, dường như trong u minh đã có trời cao định trước, để người giúp bản tăng đạt thành thông linh chi thuật, như vậy,

Vân Nam Vương có thể có được đan dược trường sinh bất lão, mà bản tăng và người cũng có thể phi tiên đến tây phương Cực Lạc. Ngọc Kinh, tâm nguyện của người tu đạo e rằng không gì hơn điều này.”

“Nếu như thượng sư sớm giải thích rõ, ta đã sớm giúp người một tay rồi, đâu cần quanh co nhiều như vậy, nếu như vạn sự đã chuẩn bị, xin hỏi tế tự lúc nào thì bắt đầu?”

“Đi theo ta.”

Linh Thành Tử vươn tay về phía ta, trước mắt lập tức xuất hiện ánh sáng trắng, chiếu vào mặt ta, khiến ta xây xẩm mặt mày, mới ngã xuống đất.

Tên hoà thượng chết tiệt này, lại thi pháp thuật với ta...

“Hắn là yêu nhân có thể giúp pháp thuật của thượng sư thành công?”

Câu đầu tiên nghe được sau khi tỉnh lại khiến ta tức đến độ suýt nữa ngất xỉu trở lại.

Cái gì? Nói ta là yêu nhân? Là ai dám nói ta như vậy?

Ta mở mắt ra, thấy một lão già tám chín mươi tuổi mặc hoa phục đứng trước mặt mình, lão đánh giá ta từ trên xuống dưới, trong đôi mắt vẫn đục loé ra vẻ không tin.

Nếu như nói mặt của người này giống như trái dưa leo già hong gió, đó đã là đề cao lão rồi, lưng lão cũng đã còng thành một con tôm bự, mà một lão già gần đất xa trời như vậy lại còn mặc một thân châu ngọc sáng chói, chói loá đến độ ta phải nheo mắt lại.

Trên đầu lão già là ngọc quan bó buộc, giữa đỉnh vương quan gắn một viên trân châu tròn vo, lại còn mười ngón tay hướng lên trời, lòng bàn tay hướng chính mình, ta nhìn kỹ, phát hiện mỗi ngón tay của lão đều mang một chiếc nhẫn bảo thạch nguyên khối, khiến hắn chỉ có thể mười ngón xa nhau dựng thẳng lên trời.

Chắc, sống mấy nghìn năm, lần đầu tiên ta mới biết, thì ra bảo thạch ngoại trừ công dùng khoe của, còn có thể dùng để luyện Ứng Trảo Công.

Cái tên gần đất xa trời này hẳn là Vân Nam Vương Quảng Ý mà Linh Thành Tử luôn miệng nhắc tới rồi, lại còn nói ta là yêu nhân, ta thấy lão mới càng giống yêu quái.

48. Phiến Lạc - Chương 48

“Hắc hắc, ha ha...”

Chớ có trách ta chẳng phân biệt được trường hợp cười loạn, đơn giản là nếp nhăn trên gương mặt Quảng Ý thực sự rất giống dưa leo chín quá mức, nhăn nheo cùng một chỗ, mà một thân phục sức màu vàng xanh của lão càng đem hình tượng dưa leo già phụ trợ giống như đúc, hơn nữa cái tư thế mười ngón hướng lên trời rất buồn cười, khiến ta muốn không cười cũng không được.

Nếu như không phải bị Linh Thành Tử thi pháp cố định tại đây, phỏng chừng ta có thể cười đến cong lưng, nhìn thấy bộ dạng ta như vậy, Quảng Ý nghi hoặc nhìn Linh Thành Tử, hỏi: “Hắn là một kẻ ngu si sao?”

Linh Thành Tử vội vàng thi lễ bẩm: “Hồi vương gia, hắn có phải là kẻ ngu si hay không không quan trọng, quan trọng là trong cơ thể hắn có linh châu mà Miêu tộc đời đời cung phục, chỉ cần đem linh châu của hắn kết hợp lại thành một với linh châu của Vương gia, lại kết hợp với hồn phách của chín mươi chín nữ tử kia, thông linh phi tiên thuật liền có thể đại thành, Vương gia ngài sẽ chân chính trở thành vĩnh trấn Vân Nam Vương[2] rồi.”

Vừa nghe nói như vậy, đôi mắt đục ngầu của Quảng Ý nhất thời bắn ra ánh sáng hưng phấn nóng bỏng, hắn ha ha cười nói: “Hay lắm hay lắm, nếu như bản vương vĩnh thọ vô cương[3], cùng thiên địa đồng thọ, vậy không chỉ nói một chức Vân Nam Vương nho nhỏ, cho dù là cái ghế tôn quý nhất thiên hạ kia, bản vương cũng có thể ngồi lên!”

Cái ghế tôn quý nhất? Cái ghế thì có cái gì tôn quý đáng nói? Xem ra Vân Nam Vương này quả nhiên là già đến mức hồ đồ rồi.

Thấy Quảng Ý cười đến ngửa tới ngửa lui, ta thật hy vọng hấn dứt hơi, trực tiếp đi Cực Lạc, đỡ phải mất nhiều tâm tư như vậy.

“Lúc này cũng đã gần đến trăng tròn, bản tăng trước hết thỉnh linh châu đến đài ngọc, cũng thỉnh Vương gia đi giá đến đó xem.”

Thì ra lão hoà thượng này thi pháp, khiến ta mê man một ngày đêm, nếu như Tô đại ca cười ngửa đi nhanh, chỉ sợ lúc này đã ở xa ngàn dặm rồi...

Linh Thành Tử vung tay áo lên, lập tức liền có bốn tên đại hán tiến lên khiêng ta, đem ta giơ cao quá đỉnh đầu, nâng đi ra ngoài.

Ta vội vàng hét lớn: “Này này này, ta đói bụng, dùng ta như té phẩm ta cũng không phản đối, nhưng có thể trước hết cho ta một chút cơm ăn không?”

“Trước khi té tự là không thể ăn uống, đây là khinh thường thần linh, người hãy chờ lễ xong rồi ăn.”

Chờ té tự kết thúc? Vậy cũng phải xem ta có còn mạng sống sót hay không mới được, vốn định đến lúc đó so một trận cao thấp với Linh Thành Tử, mà pháp lực của ta không có mạnh như hấn, hiện tại lại đói bụng, thiên thời, địa lợi, nhân hoà, ta đều không chiếm được, làm sao thắng hấn đây?

Không ai để ý ta hô to gọi nhỏ, ta bị bốn gã đại hán khiêng đến đài cao hơn một trượng, dưới đài bó đuốc treo cao, chiếu sáng những phù điêu rồng bay phượng múa xung quanh trông rất sống động, thị vệ liên can đều đứng nghiêm nghị, canh gác cẩn mật, phía trước rất đông nữ tử lẳng lặng đứng thẳng, các nàng vẻ mặt lạnh nhạt ngẩng ngơ, ánh mắt đại ra, xem ra là bị Linh Thành Tử dùng pháp lực nhiếp trụ tâm thần.

Quảng Ý đã được người hầu nâng leo lên một chỗ đài cao đối diện đài ngọc, lão run lấy bảy ngời xuống một cái ghế vàng, vẻ mặt hưng phấn.

Ở giữa đài cao bày một cái giường phẳng do một khối bạch ngọc tạo thành, bốn đại hán đem ta đặt ở trên mặt, ta nhu nhược nằm, ngửa đầu nhìn trời, trên trời một vòng trăng sáng treo cao cao, ánh trăng chiếu khắp.

Phùng...

Trước mắt chợt sáng ngời, nhất thời ánh lửa nổi lên bốn phía, ta lúc này mới phát hiện bốn phía đài ngọc chất đồng rất nhiều củi đốt, đốt lên liền cháy lên tận trời, đem ta vây quanh ở giữa.

A, lại bị hoả thiêu? Ta không muốn thành heo sữa quay đâu...

“Hi hi, Ngọc Kinh ca ca, người là rắn nha, cho dù là bị thiêu, cũng sẽ thành rắn nướng, không thể thành heo sữa quay được.”

Nghe được giọng của Tiểu Long vang lên bên tai, ta vội vàng ở trong lòng hét lớn: “Tiểu Long, đừng có ở đó nói vô ích, nhanh cứu ta!”

“Xin lỗi, Ngọc Kinh ca ca, chuyện nhân gian của các người thần tiên chúng ta không có cách nào nhúng tay...”

Nếu như hiện tại có thể nhúc nhích, ta nhất định sẽ tiến lên hung hăng đá Tiểu Long hai cái, rồi cho hấn một đám, cho hấn biết hiện tại ta tức giận đến mức nào.

Tiểu Long lập tức hoảng sợ kêu lên: “Ngọc Kinh ca ca, người thật bạo lực, lại nghĩ đánh ta, ta thật sự là hữu tâm vô lực mà, nhưng mà người làm sao biết không có ta giúp đỡ, người đánh không lại Linh Thành Tử? Người còn nhớ rõ hấn từng ở Pháp Hoa tự nói qua nhân định thắng thiên không? Chỉ cần người tin tưởng mình, nhất định có thể đánh bại hấn!”

“Tiểu Long, người cứu cho ta!”

Ta hiện tại cần không phải là khích lệ, mà là viện trợ có hiệu hay không? Không thể hỗ trợ thì thôi, còn ở bên cạnh lú lú, nghe thật phiền.

Bị ta rống lớn như vậy, Tiểu Long quả nhiên giống như chuồn mất, bên tai không còn nghe giọng nói của hấn nữa.

Quên đi, cầu người không bằng cầu mình, ta không tin Linh Thành Tử thật có thể khống chế được ngọc đan của ta.

Không bao lâu, lửa cháy càng thêm mãnh liệt, quanh thân bị thể lửa hợp lại đun nóng, đồng dạng cảnh tượng khiến ta nhớ lại cách đây không lâu, ta vì cứu Tô đại ca mà nhảy vào biển lửa, chúng ta từng đồng ý bên nhau cả đời, thế nhưng hiện tại chúng ta một người cách xa nghìn dặm, một người trong lửa đợi một khắc sinh tử...

Ánh lửa sôi trào trước mắt yếu đi một chút, Linh Thành Tử đạp trên lửa thong thả bước qua vòng lửa, xem ra hắn đã luyện qua ngự hỏa thuật, lửa cháy không chỉ không làm hắn bỏng nửa phần, trái lại ở chỗ hắn tiến đến tự tách ra, vì hắn mở ra một con đường.

Linh Thành Tử đến gần đài ngọc, hai tay hắn đưa lên, ngưỡng nhìn trời cao, trong miệng lẩm bẩm, chỉ thấy một vòng hào quang xanh nhạt hiện lên quanh thân hắn, lập tức gió đột nhiên nổi lên bốn phía, khiến một vùng lửa hừng hực hướng ứng, dưới đài chúng nữ tử nhìn Linh Thành Tử, trong đôi mắt vô thần dần dần phát ra tia sáng kịch liệt.

Tiếp theo chú ngữ trong miệng Linh Thành Tử càng niệm càng nhanh, ta thấy sương trắng nhẹ nhàng từ từ chảy ra từ phía trên các nữ tử, ở trong không trung chậm chậm tụ lại thành một đường, bay về hướng hai bàn tay đang mở ra của Linh Thành Tử, mà bọn nữ tử cũng theo đó suy nhược ngã xuống đất.

Không xong, đó là hồn phách của các nữ tử, có hồn phách của các nàng làm dẫn, hơn nữa lại thêm ngọc đan của ta, thông linh đại pháp của Linh Thành Tử nói không chừng thật có thể thành công, không được, nhất định phải tìm cách ngăn cản!

Linh Thành Tử cúi đầu, dừng ở ta.

“Phun linh châu của ngươi ra!”

Ta nhìn con ngươi đỏ ngầu của hắn, cười nói: “Linh Thành Tử, ngươi thật cho rằng mình có thể thành tiên sao? Sau khi ngươi cướp đoạt sinh mệnh của vô số người để thỏa mãn dục vọng bản thân, ngươi cho rằng cõi Cực Lạc sẽ dung tha cho ngươi tồn tại sao?”

Thấy vẻ mặt của Linh Thành Tử phút chốc biến đổi, ta lại chế nhạo nói: “Uổng cho ngươi thân là cao tăng, mặc dù có thể đoạn thiên cơ, nhưng trước sau vẫn vô pháp hiểu thấu đạo Phật lý chân chính, ta sao có thể giao linh châu cho một kẻ như vậy? Linh châu vốn là một thể với ta, ta có thể khống chế nó, cũng có thể phá hủy nó, cho nên, dù là ngươi giết ta, cũng không cách nào có được linh châu.”

Nghe xong ta nói, Linh Thành Tử ha ha cười lạnh.

“Ngọc Kinh, ngươi thực sự là một con rắn nhỏ ngu xuẩn, ta đã biết ngươi sẽ không giữ lời, cho nên thừa dịp ngươi mê man, ta ở trên trán ngươi hạ chú trấn áp linh lực ngươi, ha ha, đã tới lúc này, ngươi còn có thể bảo vệ linh châu của mình được hay sao?”

Tên chết tiệt này lại đùa giỡn ta lần nữa.

Thấy ta muốn giãy dụa, Linh Thành Tử đặt một tay lên ngực trái ta, quát lớn: “Âm dương nhị châu, vốn là một thể, âm châu, còn không mau mau về vị trí cũ, khỏi!”

“A...”

Ngực một trận đau nhức như dao cắt, ta nhìn không được cong người lên, hé miệng, ngọc đan liền mạnh mẽ bay ra, mang theo hào quang xanh ở trước mặt Linh Thành Tử không ngừng xoay tròn.

Cùng lúc đó, viên phách đan mang theo hào quang đỏ nhạt cũng từ lòng bàn tay Linh Thành Tử chậm rãi hiện ra, hai viên châu một xanh một đỏ phát ra hào quang bức người ở trong không trung xoay tròn không ngừng, dần dần dung hoà với nhau, mà hồn phách của chúng nữ tử cũng bay đến đây, không ngừng lượn vòng xung quanh hai viên linh châu.

[1] Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu: bộ ngựa bắt ve, không biết phía sau có chim hoàng tước

[2] Vĩnh trấn VânNam vương: vị Vương gia vĩnh viễn trấn vùng VânNam

[3] Vĩnh thọ vô cương: thọ mệnh vĩnh viễn không giới hạn

49. Phiến Lạc - Chương 49

Đau đớn trong ngực đã ngừng rồi, ta đang muốn đứng lên, nhưng Linh Thành Tử vươn tay phải, chỉ giữa đầu mày của ta, quát lớn: “Hồn phách ly vị!”

Không được...

Biết Linh Thành Tử muốn hấp thụ linh khí của ta để khống chế ngọc đan, ta vội vàng nín thở nhiếp trụ tâm thần chống cự, nhưng miệng hắn không ngừng tụng ra chú ngữ giống như xiềng xích vô hình, bao vây lấy toàn thân ta, mắt thấy từng sợi khí tức chảy ra từ giữa chân mày, tâm trí của ta thoáng cái tiêu tan, cuối cùng bắt đầu có ý nghĩ buông tha.

“Ngọc Kinh ca ca, kiên trì lên, Linh Thành Tử không phải là đối thủ của ngươi, tĩnh tâm trấn lại, lấy lại nguyên thần!”

Nghe được giọng nói lo lắng của Tiểu Long, lòng ta chợt thanh minh, lập tức chấn chỉnh tâm trí.

Nguyên thần quay về, duyên trần tan hết, bát nhã chúng sinh, Phật tướng phổ độ...

Nammô hát la đất na, si la dạ da, nam mô a ra da, bà lô yết đế, thước bát la da...

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng xướng kinh quen thuộc, tuy đã trải qua mấy nghìn năm, nhưng chưa từng quên mất, nhất thời, giống như thân đang ở chín tầng trời, tiêu dao đến không thể biết.

Linh đài tức khắc trở nên sáng rõ, ta mỉm cười với Linh Thành Tử, theo tiếng tụng kinh đứng lên, kinh văn giống như khắc sâu trong đầu, ào ạt kéo đến, chú văn theo cử động của đôi môi ta, chữ chữ đều đánh về phía kẻ mưu đồ thu phục linh thần của ta.

“A...”

Bên ngoài vương phủ đột nhiên vang lên tiếng hô hào rung trời, trong tiếng kêu, mấy người từ ngoài tường cao phi thân qua đám thị vệ phòng vệ, giống như mấy con thiên nga lớn bay nhanh, hướng thẳng tới phía dưới đài ngọc.

Sự việc xảy ra đột ngột, thị vệ bốn phía rối loạn một hồi, tiếp theo một luồng ánh sáng đỏ đánh thẳng hướng hồn phách đang vây quanh hai viên linh châu, khiến hồn phách đang tụ tập lại bị đánh cho tứ tán, chỉ nghe một người lớn tiếng quát: “Dừng lại, thiên có thiên mệnh, nhân có nhân mệnh, hồn phách chớ ly, còn không trở về vị trí cũ!”

Theo tiếng quát, hồn phách vốn hỗn loạn lập tức theo luồng ánh sáng đỏ bay xuống dưới đài tản ra, lần lượt bay vào trán các nữ tử, hai viên ngọc đan cũng thoát khỏi khống chế của Linh Thành Tử, bay vào bầu trời đêm.

Linh Thành Tử biến sắc mặt, hắn né tránh luồng ánh sáng đỏ phóng tới, tung mình nhảy lên, mưu tính thu hồi ngọc đan.

Bốp...

Ánh lửa yếu đi, Ba Thúc tung người nhảy vào, hắn tung chưởng ngăn cản hành động của Linh Thành Tử, lạnh lùng nói: “Hút hồn phách của người mưu thành chính quả, quả là kẻ si nói mộng!”

“Điều dân, người dám tụ tập người Miêu tạo phản!”

“Ha ha, thiên đạo vẫn còn, VânNamvương làm nhiều việc bất nghĩa, phản thì đã sao?”

“Phản rồi phản rồi!”

Thấy ngoài tường tiếng hô rung trời, Quảng Ý hoảng hốt đứng dậy, quát lớn: “Đem đám phản dân phạm thượng làm loạn này toàn bộ tru sát hết, pháp sư, không nên dừng lại, nhanh tiếp tục làm phép!”

Không ai để ý tới tiếng quát của Quảng Ý, lúc này dưới đài đã là một mảnh hỗn loạn, các nữ tử có hồn phách trở về tâm trí thanh tỉnh lại, lập tức liền kêu la bỏ chạy tứ tán, đám thị vệ sợ làm bị thương các nàng, làm hỏng pháp sự, cũng không dám ra sức ngăn cản, mà ngay lúc này, đại môn của Vân Nam vương phủ đã bị mọi người bên ngoài mạnh mẽ kích mở, dòng người liền mãnh liệt tràn vào.

Hình như là bạo động rồi.

Linh đài đã sáng sủa, pháp lực vốn bị phong ấn liền tuôn trào ra, ta tung người nhảy lên, niệm chú ngữ, hào quang của hai viên ngọc đan xoay nhanh giữa không trung dần dần dừng lại, rơi xuống tay ta.

Quảng Ý bị đoàn người dừng mãnh không ngừng ào vào khiến cho hoảng sợ run rẩy không thôi, lão cũng bất chấp trên đài ngọc đang cúng bái hành lễ, chỉ kêu lên: “Bắn cung, bắn cung, còn có tên yêu nhân kia, hắn đang cầm linh châu, mau bắn chết hắn, đoạt lại linh châu.”

Cơn mưa tên theo tiếng quát bay qua ngọn lửa hừng hực bắn về phía đài ngọc, ta vừa há miệng ngậm lấy ngọc đan, chợt thấy gió mạnh nổi lên, một thanh lợi kiếm băng qua ngang trời, đánh rơi cơn mưa tiễn đang bắn tới xuống mặt đất.

Ánh lửa lập loè, một thân ảnh sắc xám nhảy đến bên người ta, hoành kiếm đứng đối mặt với trận tên của Vân Nam Vương, lửa mạnh hừng hực chiếu gương mặt anh tuấn của hắn sáng chói, tay áo nhiễm lửa kia cũng theo thể lửa phần phật bay lên.

“Tô... đại ca...”

Có hơi không tin tưởng hai mắt của mình, ta do dự gọi một tiếng, tiếp theo liền bị Tô đại ca liếc ngang trách mắng: “Hình Tiểu Lục, lát nữa sẽ tính sổ với ngươi!”

Nhất thời suy nghĩ không theo kịp.

Tính sổ? Tính sổ gì?

Tô đại ca không hề để ý tới ta, hắn nhìn thẳng vào Vân Nam Vương đang đứng trên đài cao đối diện kinh hoàng thất thố, lạnh lùng nói: “Quảng Ý, ngươi vì tham muốn cá nhân, sưu cao thuế nặng, xây dựng đài ngọc, thậm chí nghe lời sàm bậy của yêu tăng, coi mạng người như cỏ rác, tội không thể tha!”

“Giết hắn, pháp sư, mau giết đám loạn dân này, đoạt lại linh châu!”

Không để ý tới Vân Nam Vương kêu gào không ngớt, Tô đại ca lôi kéo ta tránh khỏi mưa tên đầy trời, tung mình nhảy khỏi biển lửa, lại nghe phía sau nổi lên gió mạnh, Linh Thành Tử quát lên: “Chạy đi đâu!”

“Tô đại ca, ngươi lui ra trước đi!”

Ta đẩy Tô đại ca ra, tiếp theo liền niệm khẩu quyết, đem lửa cháy xung quanh hấp vào lòng bàn tay, đánh về phía Linh Thành Tử.

“Tiểu Lục, cẩn thận!”

Chúng ta đồng loạt nhảy xuống đài cao, nhưng đám người hỗn loạn trong nháy mắt liền tách ra ta và Tô đại ca, Tô đại ca quát lớn, thân hình nhảy lên, vung kiếm về phía Quảng Ý, thị vệ xung quanh căn bản không cản được lưỡi kiếm sắc bén của hắn, chớp mắt hắn liền đứng bên cạnh Quảng Ý, ánh kiếm run lên, lưỡi kiếm sắc bén gác trên cổ Quảng Ý, lạnh lùng nói: “Lệnh cho tất cả thị vệ của ngươi đều lui ra!”

Tiếng hét do Tô đại ca dùng nội lực phát ra, trong đêm khuya đúng là vang vọng trời cao, đem tất cả những âm thanh âm ỉ nhốn nháo áp xuống.

Quảng Ý bị kiếm kiếm chế, thân thể đã căng nhất thời run như dải cát, đầu còn khí thể mới vừa rồi, chỉ run rẩy nói: “Không được động thủ, tất cả lui xuống, lui xuống!”

Ta vung chưởng đẩy lui Linh Thành Tử, sau đó lui lại bên cạnh Ba Thúc, làm mặt quỷ với Linh Thành Tử.

“Muốn lấy ngọc đan của ta, đạo hạnh của ngươi còn chưa có đủ đâu.”

Ngửa mặt nhìn trời, trên trời trắng chuyển sao dời, không còn dáng dấp trăng tròn như vừa nãy, xem ra giờ lành đã qua, Linh Thành Tử cho dù có ngọc đan trong tay, cũng không thể nào thi triển Thông Linh Thuật lần nữa.

Ta không khỏi cười với Ba Thúc.

“Các người tới còn rất đúng lúc.”

“Là ý của Tô công tử, để tránh bút dây động rừng, chúng ta ở bên ngoài mai phục rất lâu, về mặt này có không ít nữ nhi của Miêu tộc giúp đỡ, mọi người đều là dốc toàn lực rồi.”

“VẬY SAO...”

Ta kinh ngạc nhìn về phía Tô đại ca đang đứng trên đài cao.

Hắn chẳng phải đã nói sẽ không hẹn gặp lại ta sao? Vì sao... lại quay trở về...

Linh Thành Tử đứng trước lửa, sắc mặt hắc như tro nguội, hoàn toàn không có tư thái bình tĩnh giống như dĩ vãng, khi nghe được đối đáp của ta và Ba Thúc, hắn hướng về bọn thị vệ lớn tiếng quát: “Giết đám bạo dân này!”

Quảng Ý vội vàng kêu to: “Không được động thủ! Thượng sư, chuyện tế tự từ từ tính tiếp, trước tiên để bọn chúng thả ta đã... A...”

Lời còn chưa dứt, một luồng ánh sáng sắc bén bắn ra từ ngón tay của Linh Thành Tử, xuyên thẳng vào trước ngực Quảng Ý, hắn lạnh lùng nói: “Nếu Vương gia sốt ruột muốn đến thế giới Cực Lạc như vậy, bản tăng liền tiễn người một đoạn đường.”

Quảng Ý kêu lên thảm thiết, ngã nhào xuống.

“Hắn giết Vân Nam Vương rồi...”

Không ai nhìn thấy được luồng sáng do Linh Thành Tử bắn ra, thị vệ quan binh vây xung quanh chỉ thấy Quảng Ý bỏ mạng rơi xuống, cho rằng là do Tô đại ca gây nên, bọn họ kêu lên kinh hãi, đồng loạt chìa vũ khí về phía Tô đại ca, mưa tên đầy trời bay tới.

“Tô đại ca, cẩn thận...”

Mắt thấy Tô đại ca thả người nhảy xuống đài cao, ta liền định tiến lên tương trợ, nhưng thân hình lại bị Linh Thành Tử cản lại, lại nghe tiếng hô hào chém giết không dứt lọt vào trong tai, Tô đại ca đã lẩn vào trong đám người, giao chiến với thị vệ của Vân Nam Vương.

Trong ánh lửa tận trời, trống ngực đập thình thịch thật lợi hại, tình cảnh này rất giống như cảnh trong mơ ngày hôm đó, lo lắng Tô đại ca gặp chuyện không may, ta không có tâm trạng giao chiến với Linh Thành Tử, kêu lên: “Ba Thúc, ngăn tên yêu tăng này lại.”

Ta bút ra chạy vội tới bên người Tô đại ca, đã thấy trên vai trái hắn một mảnh đỏ tươi, chính là bị tên nhọn mới vừa rồi gây thương tích.

Một cơn khí huyết tuôn trào, khí tức hung ác trong người đột nhiên dâng lên, hai luồng ánh sáng một xanh một đỏ từ trong miệng bắn thẳng ra, cùng với phần nộ oán giận toàn bộ đều phát tiết ra ngoài.

50. Phiến Lạc - Chương 50

Những tên tiên dân này không chỉ mưu toan trường sinh bất lão, lợi dụng khống chế linh khí của ta, còn muốn thương tổn Tô đại ca, bọn chúng toàn bộ đều đáng chết!

Không cách nào áp chế khí tức cuộn cuộn, lời uy hiếp tiếp theo của Linh Thành Tử khiến ta càng thêm phần nộ.

“Người huỷ đại kế của ta, ta sẽ khiến người thân cận nhất của người ở trước mặt người hôi phi yện diệt[1], khiến hắn vĩnh viễn cũng không được siêu sinh!”

Ta đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt đỏ như máu nhìn trừng trừng Linh Thành Tử.

“Chỉ sợ người hời phi yên diệt trước là người đi?”

Ngọc đan đột nhiên vọt lên không trung, hai viên ngọc ở giữa không trung giao nhau, phát ra một tiếng nổ vang trời, tiếp theo ánh sáng rực rỡ chói lọi hung mãnh đánh thẳng hướng Linh Thành Tử, những người có mặt nhìn thấy, đều hét lớn: “Linh châu, linh châu! Người đó điều khiển được linh châu, hẳn là thần sứ[2]...”

Thần sứ sao? Ta vốn không phải là thần sứ gì cả, ta chỉ là một con rắn nhỏ cả ngày tỉnh tỉnh mê mê dưới gốc cây bồ đề mà thôi.

Ngọc đan theo ta nghìn năm, không những có thể cầu phúc, cũng có thể trừ họa.

Hoạ phúc vô môn, duy nhân tự thủ[3].

Lửa mạnh xuyên qua kết giới chú ngữ do Linh Thành Tử thiết lập nên, bùng lên ập về phía hắn, thấy vẻ mặt kinh khủng của hắn giữa ngọn lửa ngọc đan, ta không khỏi nở nụ cười, thật là không biết tự lượng sức mình, thứ Ngự Hoả thuật hèn mọn ấy sao có thể chống đỡ được Thiên Lôi Thần Hoả của ta?

Linh Thành Tử, dù là người thông hiểu Phật hiệu, tụng kinh biện luận, chung quy cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử nhìn không thấu trần thế mà thôi.

Tâm có thể là thiên đường, cũng có thể là địa ngục. Một người mơ ước thần vật của người khác như người, làm sao có thể đến được thiên đường?

Linh Thành Tử bị ngọn lửa bao vây, trầm trọng ngã xuống một bên, hắn bắt chập những đóm lửa đang cháy trên tay áo, không cam lòng gào lên: “Yêu nhân thao túng linh châu, đầu độc nhân tâm, mau giết nó!”

Nhưng không ai nghe theo mệnh lệnh của hắn, trong ánh lửa, Miêu dân đều quỳ rạp trên đất, miệng không ngừng hô to thần sứ, càng hướng về phía ta bái lạy, mà những binh sĩ giương cung về phía ta cũng bắt đầu do dự, mặc dù không có buồng vũ khí, nhưng ý muốn tấn công đã giảm đi nhiều.

Thấy tình cảnh như vậy, Linh Thành Tử lập tức hét lên: “Giết chết nó, tiền thưởng ngàn lượng.”

Một lời này khiến cho những binh sĩ vốn đang do dự một lần nữa giương cung, nhất thời mưa tên bắn tới, nhắm hướng toàn thân của ta.

“Cẩn thận...”

Bên tai truyền đến tiếng gọi của Tô đại ca, ta quay đầu lại, thấy hắn phi thân về phía trước dùng kiếm giúp ta ngăn lại dầy trời mưa tên, thấy đầu vai hắn rơi xuống từng giọt từng giọt máu tươi...

Trong lòng ta nháy mắt trở nên lạnh lẽo, lửa giận lại càng thêm hùng hực. Những tên tay sai của Vân Nam Vương trợ Trụ vi ngược[4], tối lúc này còn mưu đồ cướp đoạt ngọc đan, vậy cùng với Linh Thành Tử xuống địa ngục hết đi!

Ngọc đan điều khiển ngọn lửa từ lòng bàn tay bay ra, chỉ thấy ánh lửa tận trời, hai luồng ánh sáng một xanh một đỏ đánh về phía Linh Thành Tử cùng đám binh sĩ không biết tự lượng sức kia.

Bộp...

Dưới ánh lửa sáng ngời chỉ cảm thấy chưởng lực của mình đánh vào một ***g ngực kiên cố, trong lòng ta run lên, cảnh tượng điềm báo trong mơ kia lập tức dùng mãnh tràn vào trong đầu, trước mắt mơ hồ, ta không dám tin mà nhìn Tô đại ca kiên định đứng trước mặt ta, tiếp nhận một chưởng trí mạng kia của ta.

Thì ra tất cả đều là đã định trước, những tính toán khổ tâm của ta trước mặt số phận lại trở nên nực cười như vậy. Từ cái ngày ta quen biết Tô đại ca bắt đầu, đã định trước sẽ có một ngày hắn phải chết trong tay ta, đây đã là số mệnh của chúng ta, căn bản không thể tránh khỏi.

Chỉ là...

Vì sao?

Vì sao người phải đi lên đỡ một chưởng này, lẽ nào đối với người, mạng người lớn như vậy, đáng giá người dùng tính mạng của chính mình để cứu bọn họ sao?

Như vậy, ở trong lòng người, ta lại là cái gì?

Tiếng động xôn xao rầm rĩ trong nháy mắt yên lặng tĩnh mịch giống như côi chết, Tô đại ca tuy rằng tiếp được một chưởng như thiên lôi của ta, nhưng mà ngọc đan vẫn phát tán lệ khí của ngọn lửa ra ngoài, mọi người bị tiếng nổ vang trời chấn hôn mê tâm trí, đều ngã xuống đất, bốn phía ngoại trừ tiếng ngọn lửa hùng hực sôi trào, còn có hơi thở phập phồng không cam lòng của ta.

Giống hệt như trong mộng, Tô đại ca vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mặt ta, ánh mắt hần nhìn ta vẫn dịu dàng như vậy, thậm chí khoé miệng còn mang theo một nụ cười khê.

“Tiểu Lục, đừng đả thương người...”

Nhìn máu tươi tuôn ra theo lời nói của Tô đại ca, lòng ta có loại đau đớn giống như bị xé nát, rất muốn đánh Tô đại ca một trận thật đau, hỏi hần một chút, vì sao trong lòng luôn luôn chỉ chứa người khác, vì sao không chịu vì ta suy nghĩ?

Thế nhưng cuối cùng cái gì ta cũng chưa có làm, thân thể Tô đại ca thoáng một cái đã đổ về phía trước, rơi vào trong lòng ta.

Ta run rẩy vươn hai tay ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của hần, chỉ nghe hần thở hổn hển nói: “Tiểu Lục, chúng ta đi... rời khỏi đây...”

Không nói được một lời, ta nghẹn ngào gật đầu, thu hồi ngọc đan, ôm eo Tô đại ca, bay vọt lên không đi.

Không biết chạy bao lâu, tâm trạng hoảng loạn của ta ổn định lại, chậm rãi từ không trung hạ xuống, đỡ Tô đại ca đến bên một thân cây ngồi, ta dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi máu tươi tràn ra bên khoé miệng hần, nhẹ nhàng nói: “Tô đại ca, người sẽ không có việc gì, ta nhất định cứu người.”

“Tiểu Lục... Khụ khụ...”

Tô đại ca vừa mở miệng, một ngụm lớn máu tươi lại trào ra, nhìn vẻ mặt thống khổ của hần, tim ta như bị dao cắt, không nhịn được khóc ròng nói: “Vì sao? Vì sao người phải cứu bọn họ? Chẳng lẽ bởi vì người là đại phu, cho nên không thể nhìn người chết sao? Lẽ nào sinh mạng của người lại không đáng giá như vậy sao?”

“Tiểu Lục, ta không phải vì bọn họ...”

Bàn tay run rẩy của Tô đại ca xoa cổ tay ta, sau đó vững vàng nắm chặt, hần nhìn ta, từ tốn nói: “Ta là vì người, người tu luyện ngàn năm, vất vả lắm mới tu thành người, nếu nhất thời tùy hứng, phạm sát sinh, vậy sẽ không cách nào đắc đạo... Khụ khụ, ta không muốn đạo hạnh nghìn năm của người lại bị huỷ hoại trong chốc lát...”

Ta gật mình nhìn Tô đại ca, như thế nào cũng nghĩ không ra hần sẽ nói ra một đáp án như vậy.

Thì ra, trong lòng Tô đại ca không chỉ có ta, hơn nữa còn coi ta quan trọng hơn bất luận kẻ nào, hần vì muốn thành toàn ta, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần nữa...

“Ta mới không cần đắc đạo thành tiên, ta chỉ mong người không có việc gì, ta đã đuổi người đi rồi, người còn ngu ngốc chạy về làm gì? Người việc gì phải làm như vậy?”

Bàn tay run rẩy của Tô đại ca vuốt ve gương mặt của ta, lau đi nước mắt, hần bình thản cười cười.

“Bởi vì ta không tin mình nhìn lầm người, không tin mình yêu sai người, ta muốn chứng minh Tiểu Lục của ta không phải là một xà vương vô tình vô nghĩa...”

“Ồ ô... Người là đồ ngu, chỉ vì chứng minh mình không sai, ngay cả tính mạng cũng không cần sao? Người nghĩ làm như vậy đáng giá hay sao?”

“Đáng giá! Đơn giản bởi vì là người!”

Nghe được câu trả lời suy yếu nhưng kiên định dị thường của Tô đại ca, ta rốt cuộc không nhịn được lớn tiếng khóc oà.

Tô đại ca nhưng lại nở nụ cười.

“Tiểu Lục, người cũng đã một nghìn tuổi rồi, vì sao còn khóc như con nít?... Khụ khụ, đời người nhiều lắm cũng không hơn trăm tuổi, ta chẳng qua chỉ là đi sớm vài năm mà thôi...”

“Không được, Tô đại ca, ta không cho người chết...”

“Uổng cho người tu luyện nghìn năm, ngay cả sinh tử cũng nhìn không thấu.”

Tô đại ca liên tục ho mấy tiếng, lại nhẹ nhàng nói: “Người nếu như còn nhớ ta, vậy chờ ta đầu thai rồi tìm ta, ta uống canh của Mạnh bà, hẳn là sẽ quên người, nhưng mà người vẫn nhớ kỹ ta, như vậy, chúng ta chẳng phải đời đời kiếp kiếp đều có thể gặp nhau sao?...”

“Không, ta không cần kiếp sau của Tô đại ca, ta muốn người hiện tại... Ô ô...”

“Ai, người thật là một con rắn nhỏ rắc rối...”

[1] Hồi phi yên diệt: tan thành tro bụi

[2] Thần sứ: sứ giả của thần linh

[3] Hoạ phúc vô môn, duy nhân tự thủ: hoạ phúc không cửa, đều do người tự lựa chọn

[4] Trự Trự vi ngược: giúp Trự vương làm chuyện ác/ giúp kẻ xấu làm điều ác

Lời của Phiến Lạc: viết đến đây, đột nhiên nhớ tới trước đây từng xem qua một tác phẩm, hai nhân vật chính kiếp trước ôm nỗi hận cả đời, cuối cùng hình ảnh vừa chuyển, kiếp sau tương phùng, sau đó một đoạn ái tình mới lại bắt đầu, cuối cùng là kết cục đại đoàn viên. Có loại cảm giác khóc cũng khóc không được, cười cũng cười không nổi. Cá nhân ta nghĩ cho dù hai người ở kiếp sau gặp lại, kết cục là hoàn mỹ, nhưng rốt cuộc vẫn là một câu chuyện khác rồi, cả đời này của bọn họ chẳng phải vẫn là bi kịch hay sao?

Ai biết hết một đời lại như thế nào? Có nắm thì nên nắm chặt hạnh phúc của kiếp này đã

51. Phiến Lạc - Chương 51

“Người này là Tô Hoán Hoa?”

“Đúng là hắn, canh giờ đã đến, chúng ta dẫn hắn đi thôi.”

Lời nói âm trầm thình lình vang lên khiến ta ngẩng đầu, lau khô nước mắt, ta nhìn thấy sương mù phía trước có hai nam nhân cao gầy, mặt bọn họ mang theo tử khí, hai hàng lông mày dài rủ xuống, trang phục một đen một trắng, bên hông đeo một vòng xiềng xích, gã mặc áo trắng cầm trong tay một quyển sổ sách, gã vừa nhìn sách vừa quan sát chúng ta.

Trong lòng trầm xuống, họ là Hắc Bạch Vô Thường của Diêm La điện, lẽ nào mệnh của Tô đại ca đã thực sự tới đầu cùng?

Ta kinh hoảng nhìn về phía Tô đại ca, thấy hắn chỉ bình thản nhìn ta, không hề để ý có người tới đây, nhưng mà hô hấp của hắn càng thêm gấp gáp, bàn tay vuốt ve gương mặt của ta cũng cực kỳ suy yếu, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng buông xuống.

Không thể, ta quyết không thể giao Tô đại ca cho bọn họ!

Tại nghe tiếng dây xích va chạm càng ngày càng gần, biết Hắc Bạch Vô Thường đã ở gần đây, ta ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, lạnh lùng nói: “Các người muốn gì?”

Hắc Bạch Vô Thường lấy dây xích bên hông nắm ở trong tay, nói: “Hắc Bạch Vô Thường tới nhân gian chỉ có một việc có thể làm, chính là dẫn người đi, thỉnh Ngọc Kinh sứ giả dừng ngăn cản!”

“Ta sẽ không giao Tô đại ca cho các người, còn không lui ra!”

Bạch Vô Thường giơ lên danh sách trong tay về phía ta.

“Tô Hoán Hoa, sinh vào năm Thiên Nguyên mười tám, mất năm Thiên Nguyên bốn mươi một, dương thọ của hắn đã hết, chúng ta chỉ theo sổ sinh tử bắt người, thiên đạo tuần hoàn, sinh tử luân hồi chính là nhân

gian chính đề, Ngọc Kinh sứ giả từng ở dưới toà của La Hán tham thiền học Phật, hẳn là hiểu rõ sinh tử từ lâu, cần gì phải đau khổ dây dưa như vậy?”

“Lui ra!”

Đừng có nói những đạo lý to tát này với ta, ta chỉ biết, người ta muốn giữ lại, dù là Diêm Vương gia cũng không được mang đi!

Hắc Vô Thường mỉm cười nói: “Đã như vậy, Ngọc Kinh sứ giả chớ trách chúng ta vô lễ!”

Thấy hắn nắm lấy dây xích, muốn đi lên trối người, ta sa sầm sắc mặt, lập tức muốn phát tác, Tô đại ca vội vàng kéo ống tay áo ta lại, khẩn cấp nói: “Tiểu Lục, đừng hồ đồ!”

Ta mỉm cười với Tô đại ca, trở tay đặt lên mu bàn tay hắn, nhẹ giọng nói: “Tô đại ca, người yên tâm, ta sẽ không giao người cho bất cứ kẻ nào, có ta ở đây, sẽ không ai dám lấy mạng người!”

“Tiểu Lục!”

Không để ý Tô đại ca, ta nâng ngón tay chỉ vào xích đoạt hồn Hắc Vô Thường quăng tới, chỉ nghe hắc kinh hô một tiếng, dưới ánh lửa đỏ thẫm xích đoạt hồn đứt thành hai đoạn.

Ta đứng lên, tay tạo thành chỉ quyết, quát lớn: “Đạo ngoài trời cao, tâm như vô thường, dịch giả[1] dưới toà Diêm Vương còn không mau quay trở về!”

Hai tay Hắc Vô Thường hợp lại, xích đoạt hồn chập lại trở thành một thể, dây xích thần vừa xoắn tới, liền quần lấy cánh tay ta, Bạch Vô Thường liền thừa dịp bay đến bên cạnh Tô đại ca, tay vươn ra, chộp lên xương quai xanh của hắn.

“Dừng tay!”

Sao có thể để mấy thân ác quỷ này xuyên cốt câu hồn Tô đại ca, ta trở tay đoạt lấy xích đoạt hồn, giật mạnh khiến Hắc Vô Thường bay qua tông vào vai Bạch Vô Thường, cũng tiện thể cầm xích đoạt hồn, đứng che phía trước Tô đại ca.

Tô đại ca kêu lên: “Tiểu Lục, người thật hồ đồ, mau tránh ra!”

“Ta không tránh, không có xích đoạt hồn, xem bọn hắn làm sao bắt người?”

Hắc Bạch Vô Thường ở trong không trung lộn hai vòng, rơi xuống phía trước, Bạch Vô Thường nói to: “Ngọc Kinh sứ giả, ngài cường đoạt xích đoạt hồn, cản trở quỷ soa bắt người, hành vi nghịch thiên như vậy, không chỉ không cứu được Tô Hoán Hoa, còn gia tăng thêm tội nghiệt của hắn, lẽ nào ngài mong Tô Hoán Hoa vì ngài đoạ địa ngục, chịu đựng nỗi khổ lửa thiêu sao?”

“Người nói vậy, việc do ta làm, các người dựa vào cái gì quy tội lên người Tô đại ca?”

“Ngọc Kinh ca ca, bọn họ không có gạt người!”

Đột nhiên, giữa không trung vang lên tiếng nói, thân ảnh của Tiểu Long lúc ẩn lúc hiện, gương mặt hắn tràn đầy sầu lo nhìn ta.

“Ngọc Kinh ca ca, không nên tiếp tục chấp mê bất ngộ, sai lầm thêm nữa. Số mệnh của Tô Hoán Hoa là chết tại Vân Nam, là việc đã định trước từ lâu, người làm lỡ canh giờ bắt người, Diêm Vương không có biện pháp xử người, sẽ đem tội nghiệt quy cho Tô Hoán Hoa...”

Trong lòng giật mình, ta thất thần nhìn Tiểu Long, hỏi: “Không có biện pháp gì sao?”

“Ngọc Kinh ca ca, chính người hắn là rõ ràng nhất, Tô Hoán Hoa trúng một chương thiên lời của người, hồn phách đã tan rã, cứ cho là người cản được quỷ sai bắt người, nhưng hắn cuối cùng cũng sẽ thành cô hồn dã quỷ, lẽ nào người lại nhẫn tâm nhìn hắn không thể nào đầu thai, chịu nỗi khổ phiêu linh hay sao? Sao không mặc cho số phận, thuận theo thiên lý an bài, để Tô đại ca gia nhập luân hồi, sau này biết đâu các người còn có cơ duyên gặp lại.”

Hai mắt mờ mịt, xích đoạt hồn cũng không còn nắm chặt, cứ như vậy rơi xuống đất, sao có thể không hiểu lời Tiểu Long nói chứ, chỉ là không cam lòng, chỉ là không muốn buông tay...

“Ngọc Kinh ca ca, ngươi còn không mau rời khỏi tam giới, rũ bỏ trần ai, quay về chính đạo!”

Nghe được Tiểu Long kêu gọi, ta quay đầu nhìn Tô đại ca, khóc nói: “Tô đại ca...”

Mặt Tô đại ca trắng bệch như giấy, hần suy yếu nhìn ta cười cười.

“Tiểu Lục, đừng như vậy, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại nhau, không phải sao?”

Sững sờ nhìn Hắc Vô Thường thu hồi xích đoạt hồn rơi trên mặt đất, đi đến trước mặt Tô đại ca, Bạch Vô Thường ở một bên nói lớn: “Tô Hoán Hoa, dương thọ đã hết, dẫn...”

“Đừng!...”

Không thể tin tưởng quỷ thoại của mấy tên này nữa rồi, ai biết được kiếp sau ta và Tô đại ca gặp lại, hần có còn nhớ được ta hay không? Ta có còn làm hại hần nữa hay không? Thay vì chờ đợi vô vọng trống rỗng như vậy, ta thà rằng chỉ cần một kiếp này! Bởi vì chỉ có ở kiếp này, hần mới là Tô đại ca của ta, ta mới là Tiểu Lục của hần!

Hồi phi yên diệt cũng được, thần hình tiêu tán cũng tốt, ta không quan tâm, bởi vì người này, cho dù là chết, ta cũng sẽ không buông tay.

Ta tung người nhảy lên, vung chưởng đánh lui Hắc Bạch Vô Thường đang chế trụ đầu vai Tô đại ca, sau đó kiễng chân hôn lên miệng Tô đại ca, đem hai viên ngọc đan đẩy vào miệng hần.

“Ngọc Kinh ca ca, đừng!”

Không để ý tới Tiểu Long kêu sợ hãi, ta đem linh khí trong cơ thể cùng với ngọc đan truyền hết cho Tô đại ca.

“Tiểu Lục, đừng như vậy...”

Đối với ánh mắt thương tâm tuyệt vọng của Tô đại ca, ta chỉ mỉm cười.

Không cần nhiều lời, mọi lời muốn nói đều gửi gắm trong một nụ cười này, Tô đại ca tất nhiên là hiểu rõ tâm ý của ta, cho nên mới thương tâm như vậy, nhưng mà đây là việc duy nhất ta có thể làm cho hần, cho dù là hồi phi yên diệt, ta cũng không hối hận.

Tô đại ca, ta đem hồn của ta, phách của ta đều cho ngươi rồi, linh khí của ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, đúng như lúc đầu ta đối với ngươi hứa hẹn.

Suốt đời suốt kiếp theo đuổi, suốt đời suốt kiếp thệ ngôn.

Bạch Vô Thường ở một bên nhìn sổ sinh tử kêu to: “Tên của Tô Hoán Hoa biến mất rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Sổ sinh tử đương nhiên sẽ không có tên của Tô đại ca nữa, thu nhận ngọc đan và linh khí của ta rồi, hần hiện tại đã đứng ngoài ngũ hành tam giới, Diêm La cũng được, Thần Phật cũng tốt, không ai có thể làm khó hần nữa, không ai có thể thương hại được hần.

“Tiểu Lục...”

Thấy Tô đại ca vươn hai tay về phía ta, ta cũng không tự chủ được vươn tay ra, nghì lao vào vòng tay ôm ấp của hần, thế nhưng hai tay giao nhau, chỉ chạm được một khoảng không, nhìn lại gương mặt tuấn tú thương tâm trước mắt, thân hình ta từ từ phai nhạt dần, tiêu thất trong không trung, ta mỉm cười nhìn Tô đại ca, cho đến khi chính mình hoàn toàn tan biến.

Nhất trần nhất thế, nhất tiểu nhất duyên.

Tô đại ca, ta rơi vào cõi trần nghìn năm, có phải chỉ bởi vì đợi một mối duyên thoáng qua cùng ngươi?

52. Phiến Lạc - Chương 52

“Si nhi[2], còn không mau tỉnh lại!”

Lời nói giống như cảnh tỉnh, khiến ta giật mình khỏi giấc mộng.

Bốn phía tiên khí lượn lờ, bạch hạc nhẹ nhàng bay, trước toà lư hương đã tắt, gió yên bụi lắng, mà ta lúc này đang nằm dài trên một khối đá dưới gốc cây bồ đề, bên cạnh có một bình rượu trái vải nghiêng đổ phân nửa xuống đất, mùi hương rượu từ miệng bình bay tới, ngây ngất nói không nên lời.

A, ta nằm mơ sao? Trên má còn có nước mắt vương lại, nước mắt nhân gian, ta vì ai mà rơi?

“Ngọc Kinh ca ca...”

Tiếng gọi của Tiểu Long phá vỡ trầm tư của ta, ta xoay người ngồi dậy, một phiến lá trùng hợp từ trên cành rơi xuống, lướt qua mái tóc trước trán ta, chậm chậm nhẹ nhàng dung nhập vào bụi đất.

Tâm trí trong chớp mắt chợt trở nên nghi hoặc, dường như có một người rất trọng yếu đã thoáng xuất hiện trong mộng của ta, đó hẳn là người ta rất muốn dùng hết sức giữ lại, thế nhưng – hẳn là ai?

Tiểu Long đi tới, nhặt bình rượu ngọc kia lên, lại dùng khúc mía trong tay gõ nhẹ lên đầu ta.

“Ngọc Kinh ca ca, người thật quá đáng, Tôn Giả muốn người trông chừng lư hương, nhưng người lại ở đây lên uống rượu, còn say rượu bất tỉnh, Tôn Giả đã trở về rồi, người cứ chờ bị phạt đi.”

“A...”

Nhớ ra rồi, ta thừa dịp Tôn Giả đi đến đại hội luận kinh của các La Hán, trộm một bình rượu vải của ngài, ở đây nhắm nháp giết thời gian, không ngờ cuối cùng lại say mềm, ngay cả Tôn Giả trở về lúc nào cũng không biết.

“Đi, theo ta đến chỗ Tôn Giả chịu phạt.”

“Ừ.”

Hì hì, tốt nhất là phạt ta uống hết nửa bình rượu trái cây còn lại, để ta lại trộm qua kiếp phù du nửa ngày nhàn.

Tôn Giả đang tụng kinh trong La Hán điện, nhìn thấy gương mặt tươi cười của ngài, ta vội vàng chạy lên, kéo thiên y^[3] của ngài, cười nói: “Chúc mừng Tôn Giả luận kinh trở về, các La Hán khác nhất định thua Tôn Giả rồi, cho nên Tôn Giả mới vui vẻ như vậy nha.”

“Tôn Giả mới không có tranh cường hiếu thắng như người đâu, Ngọc Kinh ca ca, người cũng đừng nghĩ lấy lòng nữa, lười biếng nhất định phải bị phạt, nhìn xem La Hán đường của chúng ta đã bám bao nhiêu bụi bặm, Tôn Giả, người nên phạt Ngọc Kinh ca ca quét dọn đi.”

“Bụi bặm ở tại trong lòng, Tiểu Long, người trước hết nên quét dọn bụi bặm trong lòng người đã.”

Ta hơi hột bết lại một câu, nói đến luận kinh thuyết pháp, Tiểu Long chưa chắc đã là đối thủ của ta, nhưng mà hẳn lại là toạ kỵ^[4] của La Hán, cho nên có thể theo La Hán tham gia đại hội luận kinh năm trăm năm mới có một lần, mà ta, lại bị bỏ lại coi chừng Phật đường.

Tiểu Long bị lời của ta chặn lại khiến gương mặt nhỏ đỏ bừng, Tôn Giả không nói gì cả, chỉ là nhìn ta mỉm cười.

Nhìn vào đôi mắt trí tuệ thâm thúy của ngài, trong lòng ta giật mình, giống như gợi lại một điều gì đó rất xa xưa.

Vừa rồi ta mơ một giấc mơ rất kỳ quái, trong mơ ta vì một nam nhân rất anh tuấn suất khí rơi lệ, nhưng mà nhất thời nhớ không được hình dạng và tên gọi của hắn.

Tiểu Long biến sắc mặt, vội vàng đem bình ngọc trong tay đưa cho ta nói: “Được rồi, không thêm giành rượu trái cây với người nữa, toàn bộ cho người hết.”

Không để ý tới bình rượu đưa tới trước mặt ta, ta nhìn chăm chăm Tôn Giả hỏi: “Tôn Giả, con vừa mơ một giấc mơ rất dài rất dài, có phải ngài đi đã lâu lắm không?”

Tôn Giả mỉm cười vuốt vuốt mái tóc trước trán của ta.

“Mộng là hư ảo, làm sao biết được con lúc này có đang nằm mơ hay không?”

Ta lại bắt đầu nghi hoặc.

“Đúng vậy... Đây là mộng...”

Tiểu Long nhìn không được lại kéo ống tay áo của ta, đem bình rượu nhét vào tay ta nói: “Thực là hư, hư là thực, chỉ là một giấc mộng mà thôi, người cả ngày đều mơ tưởng hảo huyền, cũng đâu thấy người để tâm như vậy đâu.”

“Thế nhưng...”

Vì sao trong lòng cứ luôn hoảng hốt không yên?

Ta ngơ ngác tiếp lấy bình rượu của Tiểu Long, lại không biết làm sao trượt tay, bình ngọc dương chi rơi thẳng xuống đất.

Âm thanh trong trẻo xoay tròn bên tai, những mảnh ngọc trắng muốt trong khoảnh khắc nát bấy đầy đất, hương rượu thoang thoảng kia khiến tâm trí ta cũng bắt đầu hoang mang.

Cúi xuống định nhặt lại những mảnh vỡ, không ngờ trước mặt áo có cái gì đó rơi ra, ánh vàng loé lên, rơi xuống bên cạnh những mảnh ngọc.

Là một vòng vàng buộc tóc, ta vô thức vươn tay cầm lên, xúc cảm ấm ấm khiến tay ta run lên, chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu mãnh liệt xoay tròn, những hình ảnh quen thuộc cấp tốc hiện lên trong đầu, tiếp theo gương mặt quen thuộc náu giữ trong nội tâm kia cũng rõ ràng lên.

Tô đại ca...

Ta biết vòng vàng này, nó là vương miện của Bích Phệ, là ta đưa cho Tô đại ca làm vật đính ước...

Nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Thì ra kia cũng không phải là mộng, mà là những gì ta đã chân chân thực thực trải qua ở nhân gian.

Tiểu Long đột nhiên ở một bên nổi giận nói: “Tô Hoán Hoa, hắn dĩ nhiên dám gian lận!”

Không sai, là Tô đại ca đã động tay động chân, hắn sợ sau này sẽ không thể tìm được ta nữa, sợ ta sẽ quên hắn, cho nên ở một khoảnh khắc cuối cùng khi ta đem ngọc đàn truyền cho hắn, hắn đã đem vòng vàng nhét vào trong ngực ta, Hắc Bạch Vô Thường không biết, Tiểu Long không biết, ngay cả Tôn Giả cũng bị hắn qua mặt rồi.

Tô đại ca, người thật thông minh.

Một khi nhớ lại Tô đại ca, ta cũng không thể kiềm chế được nữa.

Ta muốn đi tìm Tô đại ca, không biết ta đã về đây bao lâu, Tô đại ca tìm không được ta, nhất định sẽ rất sốt ruột...

Nắm chặt vòng vàng trong tay, ta chạy ra ngoài, ai biết vừa chạy tới đại môn, liền thấy phía trước có sắc vàng loé lên, tiếp theo ta liền bị một luồng sức mạnh vô hình bắn về, té ngã xuống đất.

Bất chấp đau đớn toàn thân, ta đứng lên lại chạy ra phía ngoài, kết quả lại bị bắn trở về, té ngã văng đầu hoa mắt, chỉ nghe Tiểu Long ở phía sau than thở: “Ngọc Kinh ca ca, đừng phí sức nữa, Tôn Giả đã thi pháp, người không ra được đâu.”

Quay đầu lại, ta nhìn thấy ánh mắt bình thần của Tôn Giả đang hướng về phía ta, trong lòng không khỏi ngổn ngang trăm mối.

Thì ra ở Miêu Cương cho ta rượu trái cây chính là ngài, lúc khách *** Giang Nam bị cháy xuất hiện điểm hoá ta cũng là ngài, ngài là Tôn Giả Tân La Bạt La Đa, là Thừa Lộc La Hán, một trong số mười tám vị La Hán, chủ nhân của ta.

“Thả con đi ra ngoài, con muốn đi gặp Tô đại ca!”

“Ngọc Kinh ca ca, người tỉnh lại đi, Tô Hoán Hoa chỉ là người thường, thế nhưng thu được ngọc đàn và linh khí của người, đã đứng ngoài tam giới ngũ hành, người nghịch thiên hành sự, đạo hạnh nghìn năm đã bị huỷ hoại, nếu không có Tôn Giả mang người về Cực Lạc, người đã sớm tiên tan thần hình rồi, người tham Thiên mấy nghìn năm, vậy mà ngay cả sinh tử cũng nhìn không thấu, ở nơi này còn vọng chấp!”

Dựa lưng vào bức tường vô hình vô sắc kia, ta từ từ trượt ngã xuống đất.

Tiểu Long nói không sai, chỉ có ở thế giới Cực Lạc vượt khỏi tử vong cùng luân hồi này ta mới có thể tiếp tục tồn tại, nếu như ra khỏi mảnh thiên địa này, đừng nói là đi gặp Tô đại ca, chỉ sợ trong khoảnh khắc ta liền hôi phi yện diệt.

Vì sao?

Vì sao trời cao cho ta linh hồn bất tử bất diệt, lại không thể cho ta một phần chân ái vô cùng đơn giản?

“Ngọc Kinh, si tâm là khổ, tướng niệm là khổ, dục cầu là khổ, tình hận là khổ, thế gian này tất cả đều là khổ, sao không rộng mở tuệ nhãn, quay về với bản tâm vô cầu vô trần của con?”

Ta ngẩng đầu, si ngốc nhìn Tôn Giả, trong mắt ngài tràn ngập vô hạn trí tuệ cùng bi mẫn từ ái, ngài nhìn ta, giống như nhìn một đứa trẻ ngây thơ không hiểu chuyện.

Vô trần vô cầu? Ta đã trải qua bao nhiêu chuyện vui sướng cùng đau lòng như vậy, làm sao còn có khả năng quay về tâm tư ban đầu ngây thơ phổ tuệ kia nữa?

[1] Dịch giả: người phục dịch

[2] Si nhi: đứa trẻ khờ dại

[3] Thiền y: áo của thiền sư

[4] Toạ kỵ: vật cưỡi

Kiếp này đã định

53. Phiến Lạc - Chương 53

Ta vốn là một con rắn nhỏ cả ngày mơ hồ dưới gốc bồ đề, nhàn thì nghe Phật tổ thuyết pháp, buồn chán thì mơ màng ngủ, ngày ngày nghe chuông sớm mờ chiều, chẳng lo gì năm tháng.

Ta ở dưới tàng cây trải qua mấy nghìn năm, ngày đêm nghe thuyết pháp cũng đã nghe mấy nghìn năm, sau đó có một ngày, Tôn Giả Tân La Bạt La Đa ngẫu nhiên cười hươu đi qua, ta ngẩng đầu nhìn ngài, ngài hướng ta mỉm cười, nụ cười đó, khiến ta trở nên sáng tỏ, ta hoá thành hình người, trở thành thị đồng dưới toà Tôn Giả, cũng trở thành bằng hữu của hươu con Ban Long.

Sau đó ta mới biết Tôn Giả là Thừa Lộc La Hán của cõi Cực Lạc, không nhập Niết Bàn, cả ngày ở thế gian hành tẩu, phổ độ thế nhân, tuy rằng ta thành thị đồng của La Hán, nhưng vẫn y như cũ không sửa được tính ù lì ngày xưa, ham mê duy nhất của ta là uống rượu trái cây, ăn đồ ăn ngon, cả ngày chơi đùa với Tiểu Long, những ngày tháng đó đã xa xôi, thế sự khôn lường, đều trong nháy mắt thoáng qua.

Ngày ấy Tôn Giả mang Tiểu Long đi đại hội luận kinh, để lại ta coi chừng lư hương, ta nhàn rỗi đến buồn chán, trộm rượu trái vải của Tôn Giả, ở dưới gốc bồ đề tự châm tự uống, chợt nghe dưới phàm trần có tiếng ngâm tụng vang vang, tò mò nổi lên, ta liền thò đầu nhìn...

Vì vậy ta vốn đã say choáng liên cú thế rơi xuống trần gian, hai viên ngọc đàn thất lạc tại phàm trần, mà ta, bị Miêu dân cung phụng làm thần sứ, cũng có một cái tên dễ nghe – Bích Phệ.

Ta trở thành thần sứ^[1] ở nhân gian, ở trên bàn thờ thần ngày đêm bị mọi người cúng bái, cứ cúng bái như vậy chớp mắt liền qua nghìn năm...

Nhìn thấy ánh mắt mê vọng của ta từ từ thanh minh, Tôn Giả mỉm cười nói: “Ngọc Kinh, con rốt cuộc đã nhớ lại toàn bộ rồi.”

Tiểu Long lại không vui bĩu môi.

“Tôn Giả, ngài chẳng phải nói Ngọc Kinh ca ca trời sinh tính tình hồ đồ, những chuyện tục sự phàm trần này y sẽ quên hết hay sao?”

Quên hết? Ta cho dù có thể quên đi bất cứ chuyện gì, cũng không thể nào quên được Tô đại ca, những ngày chúng ta ở chung kia cũng đủ để thay thế hơn một nghìn năm tịch mịch.

Tôn Giả nghe vậy thản nhiên cười.

“Ngọc Kinh chỉ là nhất thời hỗn độn mà thôi. Một giọt lệ hồng trần đã rơi vào lòng y, làm sao tẩy xóa cho xong?”

Ta cung kính quỳ xuống, hỏi: “Tôn Giả, ngài đã ở Miêu Cương giảng kinh thuyết pháp, có phải là vì con hay không?”

Tôn Giả cười.

“Ta thụ Phật Tổ điểm hoá, không nhập Niết Bàn, chỉ ở tại phàm trần phổ độ chúng sinh, mỗi lần tương ngộ với con, đều chỉ là trùng hợp, mọi cuộc tương ngộ, tương tri, tương ái trong nhân gian này, chẳng qua cũng chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi.”

“Thỉnh Tôn Giả minh kỳ.”

“Ngọc Kinh, con rơi xuống hồng trần, vốn là có duyên gặp mặt một lần với Tô Hoán Hoa. Con là thần sứ độc nhất vô nhị của Miêu Cương, mà Tô Hoán Hoa từng vì nguyên nhân làm ăn, có một lần đi đến Vân Nam, lúc đó con đang ở trên bàn thờ thần tiếp nhận cúng bái của Miêu dân, hắn ngẫu nhiên đi qua, trong lòng hiếu kỳ, nên quay đầu nhìn con một cái, bộ dạng lưỡi biếng ngó nghiêng ngó dọc của con khiến hắn không kìm được bật cười, duyên phận của hai người các con chỉ vãn vẹn trong một nụ cười đó.”

Thì ra ta và Tô đại ca chỉ vãn vẹn có một mối duyên trong một nụ cười, lẽ nào chính bởi vì ta cưỡng cầu, nên mới tạo thành cục diện ngày hôm nay sao?

“Con ở tại hồng trần nghìn năm, vốn là vì nhân duyên duyên cớ, đến lúc phải quay về Cực Lạc, lại có một người thay đổi vận mệnh của con, người này chính là chủ nhân của con – Hình Phi. Bởi vì y, con bị đưa đến kinh thành, một lần nữa tương ngộ với Tô Hoán Hoa, mà duyên phận vốn chỉ là một cái quay đầu liếc mắt của các con cũng biến thành duyên kiếp đã định dây dưa không rõ.”

“Tôn Giả, ngài sớm biết Tô đại ca đã định trước có một ngày sẽ mất mạng trong tay con, vì sao lúc điểm hoá con không ngăn cản con tiếp cận hắn?”

“Tình duyên của các con đã định rồi, đó là số kiếp mà Tô Hoán Hoa trúng phải, làm sao ngăn cản?”

Nhìn pháp tướng từ bi vô biên của Tôn Giả, ta tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ngài.

Đối với Tôn Giả mà nói, cái chết là bắt đầu của một cuộc sống mới, giống như mặt trời lặn, là báo hiệu mặt trời sẽ mọc, bi hoan ly hợp của nhân gian trong mắt nhà Phật, chẳng qua chỉ là một giấc mộng dài đằng đẳng mà thôi.

Nhưng mà, ta lại không thể nào nhìn thấu...

“Vậy Tô đại ca hiện tại có khoẻ không?”

“Hắn rất tốt, ngày đó Miêu dân bạo động, Vân Nam Vương bỏ mạng đương trường, Linh Thành Tử bởi vì khinh nhờn thần thánh, cũng bị Miêu dân phản nộ loạn đánh đến chết, Vân Nam Vương phủ chỉ trong một đêm bị thiêu thành một mảnh phế tích, ta thi pháp đưa Tô Hoán Hoa về kinh, bởi vì thu được ngọc đàn và linh khí của con, tâm trí hắn tạm thời không rõ ràng, những việc đã trải qua đó đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là một giấc mộng mà thôi.”

Mộng?

Ta vừa mới tỉnh lại, cũng tự cho rằng mình nằm mộng, ta suýt chút nữa quên mất Tô đại ca, vậy còn Tô đại ca? Hắn có phải đã quên ta rồi không?

Ta im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi Tôn Giả: “Tôn Giả, con còn có thể gặp lại Tô đại ca nữa không?”

Tiểu Long nghe vậy, giận dữ giậm chân.

“Người vì sao không thể quên được hần?”

Ta không để ý tới Tiểu Long, hai mắt chỉ nhìn Tôn Giả, mong muốn ngài có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục.

Tôn Giả không đáp lời, tay áo bào của ngài vung lên, lập tức, cảnh vật hiện ra trên vách Phật điện, toàn bộ Trích Tinh lâu đều rõ ràng chiếu lên vách.

Tim ta đập mạnh, lập tức đứng dậy.

Trên vách không có bóng dáng Tô đại ca, xuất hiện chính là rất nhiều gia đình người hầu đang thu dọn bố trí gian phòng, dưới hiên đèn ***g đỏ treo cao, trong sảnh ngoài sảnh đều dùng lụa đỏ trang trí, ngay cả cửa sổ cũng dán đầy những chữ song hỉ đỏ thắm.

Trước đây đã thấy qua hôn sự của chủ nhân, ta biết đây là mọi người đang trang trí phòng tân hôn.

Là ai muốn thành thân?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của ta, Tiểu Long bĩu môi, giọng chẳng đáng: “Một cho người còn nhớ Tô Hoán Hoa, người vì hần ngay cả tính mạng cũng không cần, mà hần vừa về kinh, liền lo làm hỉ sự...”

Trong đầu ông một tiếng, ta run rẩy hỏi: “Là Tô đại ca?”

“Không phải hần còn ai? Đương gia của Trích Tinh lâu chỉ còn mỗi hần độc thân, người còn tưởng là ai?”

Là... Tô đại ca...

Hình ảnh trên vách đã chuyển đến phòng ngủ của Tô đại ca, chỉ thấy Huỳnh Tuyết cầm mấy bộ hỉ phục đưa tới trước mắt Tô đại ca, nói: “Bởi vì hôn sự của người, các cô nương tú phượng chúng ta làm ngày làm đêm, mới có thể kịp thời làm ra bộ hỉ phục này, đều theo ý của người mà thêu, người nhìn xem có chỗ nào không vừa ý, ta bảo các nàng sửa lại.”

Tô đại ca tiếp nhận hỉ phục trong tay, trải nó ra đầu giường, hần vuốt hoa văn thêu trên hỉ phục thản nhiên nói: “Rất tốt, không cần phải sửa.”

Thấy ánh mắt tha thiết của Tô đại ca khi nhìn hỉ phục, lòng ta đột nhiên thất lại, nước mắt không tự chủ che mờ hai mắt, hình ảnh trên vách trước mắt càng ngày càng mờ hồ, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng.

Tôn Giả sẽ không gạt ta, Tô đại ca thật sự muốn thành thân, hần đã quên ta, hần muốn thành thân với người khác...

Tiểu Long nói: “Ba ngày sau Tô Hoán Hoa sẽ thành thân, người đã chết tâm chưa? Hiện tại người là người, hần là hần, sau này chẳng còn liên quan gì nữa...”

“Tôn Giả, cầu ngài cho con đi gặp Tô đại ca!”

Ta cắt đứt lời nói của Tiểu Long, hai đầu gối quỳ rạp xuống trước mặt Tôn Giả, hướng ngài dập đầu nói: “Con không quan tâm thân hình câu tán, con chỉ cầu được gặp lại hần một lần!”

“Ngọc Kinh ca ca, người điên rồi!”

“Tôn giả, con biết ngài nhất định sẽ có biện pháp, Tôn Giả!..”

Ánh mắt hiền lành của Tôn Giả rơi vào người ta, ngài hỏi: “Cho dù sau đó tan thành bụi tro, cũng không hối hận?”

“Phải!”

Chỉ có quên mới có thể tự tại, chỉ có quên mất, Tô đại ca mới có thể vui vẻ mà sống sót, mà ta hi vọng chẳng phải là kết quả như vậy hay sao?

Nhưng mà nếu như Tô đại ca đã quên mất ta, vậy ta còn chờ đợi cái gì trong những tháng năm vô cùng vô tận này? Thay vì ở lại nơi này vĩnh viễn thương tâm, không bằng hoàn toàn biến mất, không còn hình dạng không còn suy nghĩ.

54. Phiến Lạc - Chương 54

Tôn Giả trầm ngâm rất lâu, sau đó vươn tay về phía ta, ngài mở ra bàn tay, trong lòng bàn tay là một viên đan dược sắc vàng.

“Đan dược này có thể giúp con duy trì hình người trong ba ngày, con có thể ở bên cạnh Tô Hoán Hoa ba ngày, cho tới khi hắc thân mới thôi.”

Thật sao?

Ta vốn chỉ cầu có thể nhìn thấy Tô đại ca một lần, không ngờ cuối cùng lại có được thời gian ba ngày, ba ngày đã đủ rồi, nhìn thấy được Tô đại ca thành thân, ta nghĩ ta ra đi hẳn là đã không còn gì vương vấn nữa?

Ta vui mừng vươn tay định cầm lấy đan dược.

Bàn tay xòe ra của Tôn Giả lần nữa nắm lại, ngài nhìn ta, chậm rãi nói: “Ngọc Kinh, hãy nghe ta nói hết, hồn phách của con đã không còn, thân hình cũng tiêu tán, một khi rời khỏi vùng Cực Lạc không bị tử vong và luân hồi ước thúc này, con chắc chắn sẽ hồi phi yên diệt, đan dược này chỉ có thể giúp con duy trì hình người ba ngày, ba ngày sau, con sẽ trở thành cát bụi tan biến theo gió, hiện tại, con còn muốn lựa chọn đan dược này hay không?”

“Con muốn đan dược!”

So với sinh mệnh vĩnh hằng nhưng tịch liêu không thú vị kia, ta tình nguyện lựa chọn ba ngày vui vẻ, cho dù sau đó biến thành một nắm cát bụi, một cơn gió thoảng, ta cũng muốn ở lại bên cạnh Tô đại ca, cùng hắc đờ đờ kiếp kiếp, bởi vì hắc khiến ta hiểu rõ cái gì gọi là ái tình, bởi vì hắc là nhân duyên kiếp này đã định cùng ta...

Nghe được lời của ta, Tiểu Long ở bên cạnh giận đến kêu to, gương mặt của Tôn Giả lại hiện ra nụ cười bi thiên mãn nhân[2], ngài lắc đầu.

“Chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, con cầm lấy đi.”

Cầm lấy viên thuốc trong tay Tôn Giả, ta không chút do dự nuốt xuống.

Trước mắt trở nên choáng váng, gương mặt của Tôn Giả và Tiểu Long bắt đầu mơ hồ, chỉ nghe Tôn Giả nói: “Nhớ kỹ, trên ngón út bàn tay phải của con có một vòng chỉ đỏ, lúc vòng chỉ biến mất, cũng là lúc con tiêu tán.”

Sau khi nói xong ngài liền bấm tay bắn về phía ta, ta vừa hoảng thần, cả người liền bay thẳng ra ngoài.

Chỉ nghe Tiểu Long ở phía sau mắng: “Ngọc Kinh ca ca, ngươi là con rắn nhỏ ngu ngốc nhất trên đời này, cố chấp nhất, ngu xuẩn nhất, đần độn nhất, ngốc...”

Lời tiếp theo ta đã không có cơ hội nghe được, nhưng ta tin rằng những từ ngữ có liên quan với ngu xuẩn đều bị Tiểu Long đem ra mắng ta một lượt.

Đúng vậy, ta thật sự rất ngốc, ngốc đến mức dù biết rõ Tô đại ca đã quên ta, nhưng ta vẫn như cũ không cách nào quên được hắc...

Đau quá!...

Thật không rõ vì sao mỗi lần đưa ta rời khỏi Tôn Giả đều dùng phương pháp bạo lực như vậy, ta từ không trung thẳng tắp rơi xuống đất, sau đó trán hướng xuống đâm vào một phiến đá ven hành lang.

Đau quá đau quá đau quá...

Tuy nói là ta ngã không chết, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ không đau, ta xoa xoa cái trán cùng tứ chi đau nhức, nghĩ thầm tám phần là Tôn Giả ghi hận việc ta uống trộm rượu ngon của ngài, cho nên mới đối xử với ta như vậy.

Xoa cái trán, ta đang định đứng lên, đột nhiên nghe có tiếng bước chân vang lên từ phía hành lang, ta ngừng đầu nhìn, liền phát hiện Tô đại ca đang bước nhanh tới.

Tô đại ca!

Trong lòng ta vui vẻ, nhưng mà Tô đại ca giống như không có chú ý tới ta, hẩn sa sầm mặt đi ngang qua bên người ta.

Không phải đâu? Coi ta như tàng hình?

Ta cuống quýt đứng dậy, sờ sờ thân thể của mình, ta hiện tại hẳn không phải là tàng hình đâu, cho dù Tô đại ca quên mất ta, nhưng theo tính cách của hắn, nếu như nhìn thấy có người té ngã, hẳn là nên tiến lên nâng dậy mới đúng.

Hình như có chút không đúng.

Ta quay đầu nhìn xung quanh một chút, phát hiện đây là hậu viện của Trích Tinh lâu, nhìn thấy bên cạnh có một miệng giếng, ta vội vàng chạy qua lối đầu nhìn xuống dưới.

Quả nhiên là một gương mặt xa lạ, không quá khó coi, nhưng cũng không thể nói là dễ nhìn, bình thường đến mức dù đã nhìn qua vài lần người ta cũng sẽ không nhớ được.

Nhưng mà không sao, dù sao chỉ có ba ngày, ba ngày sau, không người nào nhớ được ta nữa, gương mặt này rất thích hợp.

Ta nâng lên bàn tay phải, nhìn thấy gốc ngón tay út quả nhiên có một vòng màu đỏ mảnh như sợi chỉ, khắc sâu vào da thịt.

À, là đường sinh mệnh của ta sao, còn rất rõ ràng nha.

“Tiểu Thi, người ở chỗ đó thò đầu nhìn cái gì vậy?!”

“A...”

Một lúc lâu sau mới ý thức được là đang gọi ta, ta vội vàng chạy qua.

Quản sự trừ phòng[3] đang bưng trà đứng dưới hiên, thấy ta qua, liền đem khay giao cho ta.

“Người làm người hầu kiểu gì vậy? Cả ngày ngơ ngác ngác, chủ tử của người mấy ngày nay tâm trạng không tốt, người lanh lợi một chút đi!”

“Chủ tử?”

“Mau đem cái này qua cho Tô công tử, hầu hạ cho tốt!”

À, thì ra Tô đại ca là chủ tử của ta, ta vội vàng tiếp lấy khay nói: “Vậy ta đi.”

Xem ra Tôn Giả đã thi pháp biến ta thành tiểu tử của Tô đại ca, nhưng mà vì sao không cho ta cái tên dễ nghe hơn một chút? Cho dù chỉ có ba ngày, ta cũng không thích bị gọi Tiểu Thi, nghe thế nào cũng giống như tên của nữ hài tử.

Tiểu Thi?...

Sẽ không là chữ Phệ[4] trong Bích Phệ đi?

Trong lòng suy nghĩ lung tung, ta bưng khay trà tới trước cửa phòng Tô đại ca, gõ cửa tiến vào, Tô đại ca đang ngồi trước bàn trà, đối với ta coi như không thấy.

“Công tử, đây là trà của ngài.”

“Để lên bàn.”

Ta nghe lời đặt trà lên bàn, sau đó ôm khay đứng qua một bên.

Tô đại ca ngồi yên trước bàn, trên bàn bày ra giấy trắng tuyết hoa, nghiền mực bên cạnh lại khô cạn, hiển nhiên tâm tư của hần căn bản không đặt ở việc viết chữ.

“Công tử muốn viết cái gì sao? Để nô tài mài mực cho ngài.”

Ta tự động xung phong nói một câu, nhưng Tô đại ca không có trả lời, hần trầm mặc, ánh mắt dừng tại một chỗ xa xôi nào đó.

Nhìn gương mặt tái nhợt tang thương, lòng ta bỗng nhiên đau đến lợi hại, Tô đại ca trước đây rất thích cười, nhưng mà từ lúc ta tiến vào đến giờ, chưa từng thấy hần lộ ra một chút tươi cười.

Hần sống không vui vẻ sao? Đã sắp thành thân rồi, người sắp làm tân lang, vì sao lại không có một chút hài lòng nào như vậy?

“A, người vừa nói gì?”

Một lúc thật lâu, Tô đại ca mới lấy lại tinh thần, hỏi ta.

“Tiểu nhân nói để tiểu nhân mài mực giúp ngài.”

Thấy Tô đại ca gật gật đầu, ta liền đặt khay nước qua một bên, nhỏ nước trong vào nghiền mực, vén ống tay áo bắt đầu mài mực.

Tô đại ca trước đây đã từng dạy cho ta, nước không được nhỏ quá nhiều, mài mực thì lực phải đều đều, phải mài theo cùng một chiều...

Nhưng mà không biết có phải ta thực sự rất ngốc hay không, vì sao ngay cả việc nắm giữ độ mạnh yếu đơn giản như vậy ta cũng làm không tốt, mài cả buổi, mực nước trong nghiền mực vẫn loăng sệt không đều như cũ, còn văng ra chung quanh, thậm chí có vài giọt vấy lên một góc giấy viết, nhìn mực nước từng chút một thấm vào giấy, ta bắt đầu trở nên hoảng loạn.

“Xin lỗi, nô tài không phải cố ý, nô tài, ôi...”

Có lẽ là vì quá mức hoảng loạn, lực độ trên tay ta lại lớn hơn một chút, chỉ nghe “cạch” một tiếng, thanh mực đã gãy thành hai đoạn, phút chốc bên cạnh nghiền mực, trên giấy viết, còn có tay áo của ta, tất cả đều là mực nước bắn ra.

Đây là mực mua ở đâu vậy, có phải là hàng giả lừa gạt người ta hay không?

Tức giận xong là lo lắng.

Thảm rồi, ta lại làm gãy mực của Tô đại ca.

Ta kinh hoảng ngừng đầu, đối diện với ánh mắt tìm kiếm của Tô đại ca.

“Người...”

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Ta vội vàng lui lại mấy bước, định dập đầu thỉnh tội, lại nghe có tiếng bước chân vang lên, có người từ bên ngoài tiến vào.

“Nô tài người làm việc kiểu gì vậy? Ngay cả mài mực cũng mài không xong, còn không lui ra!”

Người tiến vào là Huỳnh Tuyết, ta bị nàng mắng không dám lên tiếng, vội lui qua một bên, ầm ỨC bĩu môi.

[1] Trong bản tiếng Trung thì từ này là (thần chi): nhưng baidu giải thích là không có từ này, nhiều người viết lầm “thần linh” thành “thần chi”, thực ra là sai, “chi” chỉ mang ý nghĩa cung kính

[2] Bi thiên mẫn nhân: cảm thán thời đại bấp bênh, thương xót đời người thống khổ

[3] Trù phòng: nhà bếp

[4] Chữ “thi” với chữ “phệ” đồng âm, đều đọc là “shì4”

55. Phiến Lạc - Chương 55

“Huỳnh Tuyết, không việc gì, Tiểu Thi vẫn còn là đứa trẻ, người đừng làm hấn sợ.”

Nghe Tô đại ca nói như vậy, Huỳnh Tuyết không có truy cứu thêm nữa, nàng chuyển đề tài.

“Tô đại ca, công tử nói người sắp thành thân rồi, mấy ngày này không cần phải tới tú phường bên kia đâu, cứ ở nhà vui vẻ hài lòng mà làm tân lang của người đi.”

Hai chữ tân lang khiến ngực ta đau như bị xé rách, ta ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt Tô đại ca quét tới, hấn chậm rãi nói: “Vui vẻ hài lòng sao...”

“Những hỉ thiệp này người nên đọc qua một lần, xem có bỏ sót khách mời nào không, nếu như không có, ta sẽ sai người đưa thiệp đi.”

Tô đại ca không có cầm lấy hỉ thiệp thếp vàng Huỳnh Tuyết đưa tới, hấn bình thản nói: “Không cần mời khách, chỉ có người nhà tham gia là được rồi, thành thân vốn là việc của hai người, không cần phải phô trương quá mức.”

“Việc này sao có thể? Công tử nói hôn sự của người Trích Tinh lâu chúng ta, nhất định phải làm cho nở mặt nở mày mới được...”

“Làm theo lời ta đi, ta thành thân không phải bởi vì mặt mày gì cả, chỉ là nhớ tới tâm nguyện của Tiểu Lục thôi!”

“Tiểu Lục!”

Quá kinh ngạc vì lời nói của Tô đại ca, ta không kịp suy nghĩ đã kêu lên tên của chính mình.

Huỳnh Tuyết hung hăng trừng ta một cái, nếu không phải vì ngại Tô đại ca ở đây, có lẽ nàng đã sớm mắng ta một trận ra trò rồi.

Có phải lỗi của ta đâu chứ? Tự nhiên nghe chuyện thành thân lại dính tới tên của mình, ta làm sao không kinh ngạc cho được.

Thì ra Tô đại ca vẫn luôn nhớ kỹ ta, hấn không có quên ta.

Trong lúc nhất thời cũng không biết là vui mừng hay là thương tâm, ta cúi đầu, không dám nhìn hấn nữa.

May mà Tô đại ca không hề trách ta vô lễ, hấn nói với Huỳnh Tuyết: “Ta không sao, các người không cần phải lo lắng cho ta, chỉ cần nhớ kỹ lúc động phòng phải chuẩn bị các loại bánh hỉ điểm tâm, còn có rượu trái cây, nhất là những loại bình thường Tiểu Lục thích.”

“Đã biết, ta sẽ chuẩn bị chu đáo.”

Đầu ta lúc này đã hỗn loạn như cháo đặc, ngay cả Huỳnh Tuyết rời khỏi lúc nào cũng không biết.

Rốt cuộc Tô đại ca muốn thành thân với ai? Vì sao phải chuẩn bị đồ ăn mà ta thích? Vì sao hấn phải gấp rút thành thân, trong khi trong nhà một chút bầu không khí vui mừng cũng không có?

Vốn cứ tưởng rằng tân nương là Tô Nhạn Nhi, nhưng xem tình hình hiện tại lại không giống...

Tô đại ca nhìn thoáng qua tờ giấy bị vấy bẩn kia.

“Thật đáng tiếc, một tờ giấy tuyết hoa tốt như vậy, Tiểu Thi, lần sau ta sẽ dạy người làm sao mài mực.”

“Vâng.”

Nếu như có thể, ta tình nguyện mài mực cho người cả đời, miễn là trời cao cho ta cơ hội...

“Sau bữa trưa ta muốn đến tú phường nhìn một chút, người đi cùng với ta.”

“Vâng.”

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng ta thấy tâm trạng của Tô đại ca tốt hơn hồi nãy rất nhiều, hần đứng lên, nói với ta: “Nhắc đến cơm trưa, lại thấy có hơi đói bụng, người cũng chưa ăn cơm phải không? Chúng ta ra ngoài ăn đi, gần tú phường có mấy quán cơm rất được, người muốn ăn gì?”

“Ừm, ta thích ăn hải sản.”

Ta nhớ tới trước đây thường cùng chủ nhân đi Tuý Tiên lâu, thố ngư[1] và tuý giải[2] Tây hồ đều là món ngon trứ danh, có điều lúc đó ta chỉ là một con rấn, răng lại bị rút mất, mỗi lần chỉ có thể ăn một chút cho có lộc mà thôi.

Lời vừa ra khỏi miệng, ta có hơi hối hận, thân phận hiện tại của ta chỉ là tiểu tư, nói chuyện với chủ tử như vậy rất không hợp quy củ, hơn nữa vừa nghe tới đồ ăn ngon ta liền hưng phấn, ngay cả nô tài cũng quen xưng hô rồi.

Tô đại ca giống như không để ý, hần cười nói: “Vậy chúng ta đến Tuý Tiên lâu đi.”

“Tô... công tử, người cười rồi.”

Bị lời của ta khiến cho sững sốt chốc lát, Tô đại ca ngạc nhiên hỏi lại: “Ta không thể cười hay sao?”

“Không phải không phải, người vừa rồi vẫn luôn nghiêm nghị, ta nghĩ hần là tâm trạng của người không vui...”

“Tâm trạng ta không vui, nhưng mà ngày thì vẫn phải trải qua, cơm cũng vẫn phải ăn không bỏ được.”

Gương mặt anh tuấn của Tô đại ca hiện lên vẻ cô đơn, hần nhỏ giọng than thở: “Sinh mệnh vô cùng vô tận, có đáng để vui mừng không?”

Nguy rồi, ta lại gợi lại chuyện thương tâm của Tô đại ca rồi.

Tiểu Lục, người chỉ có ba ngày duyên phận với Tô đại ca, vậy phải vui vẻ mà cùng hần trải qua, chứ không phải khiến hần đau lòng thêm, biết không?

Ta âm thầm tự cảnh cáo mình.

Vào giờ Ngọ, khách nhân đến Tuý Tiên lâu đông vô cùng, Tô đại ca mang ta vào nhã gian, hần chọn vài món ngon nổi danh, bao gồm cả tuý giải và thố ngư Tây hồ mà ta thích.

“Tiểu Thi, người cũng ngồi đi, ở đây không có người ngoài, không cần câu nệ.”

“Tạ ơn công tử.”

Ta nghe lời Tô đại ca ngồi xuống bên cạnh hần, bắt đầu thưởng thức món ngon mà ta mơ tưởng đã lâu.

“Tứ lâu này làm chính là món ăn khẩu vị vùng Giang Nam, Tiểu Phi và ta đều là người Giang Nam, cho nên bình thường hay đến ăn ở đây, Tiểu Thi, người là người vùng nào?”

“A... GiangNam.”

Dù sao cũng không thể nói là người Miêu Cương được, ta thuận miệng trả lời qua quýt cho xong.

“Thì ra là đồng hương, người còn nhỏ tuổi đã xa xứ đến kinh thành, nhất định là rất khổ cực, người là người vùng nào của GiangNam?”

“Tô... Châu.”

Nói tới GiangNam, ta chỉ biết hai châu là Tô Châu và Hàng Châu, hỏi thêm nữa nhất định sẽ giấu đầu hở đuôi, món ăn rõ ràng là không cay, nhưng trên trán ta đã lấm tấm mồ hôi hột.

“Tô Châu sao, ta cũng là người Tô Châu, ở cửa thành Tô Châu có một cây hoè dương liễu đã trăm năm, to bằng ba bốn người ôm, lúc ta còn nhỏ vẫn thường chơi đùa ở đó.”

“A, vậy sao?...”

Lần trước theo Tô đại ca đi Tô Châu, phần lớn thời gian ta đều rúc trong lòng hần ngủ, căn bản không nhớ được ở ngoài thành có cây đại thụ nào hay không, nhưng mà nếu Tô đại ca đã nói vậy thì chắc là vậy rồi.

May mắn sau đó Tô đại ca chuyển đề tài, cho nên bữa trưa cũng coi như là trải qua hữu kinh vô hiểm[3], sau khi thanh toán xong, Tô đại ca liền mang ta đến tú phường Linh Lung.

Mọi người ở tú phường nhìn thấy Tô đại ca đến đều là vẻ mặt kinh ngạc, bộ dạng muốn hỏi lại không dám hỏi, Liễu đại ca đang ở trong trường phòng cười đùa với Tiểu Thanh nhìn thấy chúng ta vào, lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

“Sắp sửa làm tân lang rồi, sao còn có thời gian rảnh rỗi đến đây? Chẳng lẽ giao cho chúng ta làm việc người không yên tâm hay sao?”

Đối với sự quan tâm của Liễu đại ca, Tô đại ca chỉ cười cười.

“Bình thường làm việc quen rồi, bây giờ nhàn rỗi lại cảm thấy bứt rứt khó chịu, ta thật là có số lao碌, Hàm Phong, người và Tiểu Thanh quay về nghỉ ngơi đi, chuyện ở đây cứ để cho ta.”

Liễu đại ca định nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Tiểu Thanh dùng khuỷu tay huých một cái, liền lập tức im bật, Tiểu Thanh cười với Tô đại ca, nói: “Vây cũng được, mọi việc ở đây giao lại cho Tô đại ca.”

Y lại chỉ mấy cuộn vải trên bàn nói với ta: “Tiểu Thi, giúp ta mang mấy cuộn vải ra xe.”

“Được.”

Ta ôm vải đi theo Tiểu Thanh bọn họ ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, Tiểu Thanh liền hỏi: “Chủ tử nhà người ngày hôm nay có ăn cơm không?”

“Có, chúng ta vừa mới từ Túy Tiên lâu qua đây.”

Tiểu Thanh và Liễu đại ca nghe vậy liếc nhìn nhau, Liễu đại ca lại hỏi: “Hắn có gì khác thường không?”

“Không có, tất cả đều rất bình thường.”

Liễu đại ca nghe xong ta nói, lập tức lo lắng quay qua Tiểu Thanh: “Nguy rồi, tất cả bình thường có nghĩa là rất không bình thường.”

“Người lo lắng Tô đại ca sẽ làm chuyện gì ngu ngốc sao? Yên tâm, Tô đại ca là đại phu, hắn luôn rất coi trọng sinh mệnh, tuyệt đối sẽ không coi nhẹ bản thân mình đâu.”

“Chưa chắc, người đừng tưởng hắn bình thường luôn luôn vui vẻ hơn hử, một khi thật sự xảy ra chuyện, khó nói được hắn sẽ làm ra chuyện gì, hắn sau khi trở về từ Vân Nam, trở nên rất quái dị, còn nói Tiểu Lục đã biến thành người, còn phải lòng hắn, thậm chí còn muốn cùng một bộ quần áo thành thân, càng nhìn hắn bình tĩnh, ta càng thấy lo lắng.”

“Người lo lắng sao không khuyên hắn?”

“Hắn như vậy ta dám khuyên sao? Vẫn là mọi chuyện nghe theo hắn đi, nếu không hắn nhất thời nghĩ quẩn...”

Thì ra Tô đại ca là vì hoàn thành tâm nguyện của ta, cho nên mới cử hành nghi thức thành thân này.

56. Phiến Lạc - Chương 56

Nghe được đoạn trò chuyện của Liễu đại ca và Tiểu Thanh, ta cũng trở nên lo lắng, nhưng mà không phải là lo Tô đại ca tự sát, dù sao hắn có tự sát cũng không chết được, thế nhưng hắn rõ ràng là rất thương tâm, bề ngoài lại giống như không có việc gì, thật sự là rất cổ quái.

Buổi chiều ta và Tô đại ca cùng nhau chỉnh lý sổ sách, hắn làm rất chuyên chú, cũng rất cẩn thận, hoàn toàn không nhìn ra có chỗ nào là bị thương vì tình, chỉ là thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm một chỗ, giống như đắm chiêu rất lâu.

Giờ cơm tối, Tô đại ca dùng cơm một mình trong phòng, hắn nói một người ăn rất tịch mịch, muốn ta ăn cùng, kết quả hắn chẳng ăn bao nhiêu, ta ngược lại cơm no rượu say, không có biện pháp, ăn ngon là ham mê duy nhất của ta rồi, có muốn sửa cũng sửa không được.

Có điều để không bị nghi ngờ, mấy món điểm tâm đặt ở trước mặt ta đều không dám động đũa, rượu ngon lại càng không dám uống, nhìn Tô đại ca ở bên cạnh tự rót tự uống, ta thêm đến mức liên tục nuốt nước bọt.

Sau khi ăn xong Tô đại ca lại muốn ta hầu hạ hẩn tắm rửa, thấy hẩn ở ngay trước mặt ta mà thần nhiên cởi sạch quần áo, ta đột nhiên đỏ mặt, đem y phục tắm rửa khoát lên bình phong, định đi ra ngoài, Tô đại ca lại gọi ta dừng lại.

“Tiểu Thi, chà lưng giúp ta.”

Chủ tử sai bảo đương nhiên không thể chối từ, ta vâng dạ, tiến lên cầm lấy khăn lông giúp Tô đại ca chà xát sau lưng.

Da thịt Tô đại ca trắng nõn không tì vết, dưới hơi nước mờ mờ phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, nhìn thân thể rắn chắc tráng kiện, ta khẽ liếm môi.

Mỹ nam nhập dục đồ nha, nhìn nữa nhất định sẽ chảy máu mũi.

Vì miễn cho chuyện xấu hổ xảy ra, ta vội vàng đánh trống lảng.

“Công tử, ngài thật sự muốn thành thân với một bộ quần áo sao?”

Thân thể Tô đại ca cứng đờ, hẩn lập tức hỏi: “Người cũng thấy rất kỳ quái phải không?”

“Ta không hiểu chuyện gì cả, nhưng mà ta biết chuyện công tử làm nhất định là đúng.”

“Vậy sao? Mọi người nhìn ta giống như nhìn người điên, mà cũng có thể là ta điên thật rồi, bởi vì ta tin rằng Tiểu Lục nhất định còn sống, có lẽ là ở một nơi rất xa, cũng có thể là ở ngay bên cạnh ta...”

Lạch cạch...

Ta nhất thời chấn động, khăn mặt trong tay bất giác cũng rơi xuống đất.

“Ngày đó ta cầu hôn Tiểu Lục, bộ dáng đỏ mặt nhận lời của y đáng yêu biết bao, ta nói quay về kinh thành sẽ thành thân với y, cho dù hiện tại y không có ở đây, nhưng lời hứa của ta với y vẫn không thay đổi...”

Không nhìn thấy khuôn mặt của Tô đại ca, nhưng ta biết vẻ mặt của hẩn lúc này nhất định là rất rất dịu dàng, ta cắn chặt môi dưới, nỗ lực đè nén tình cảm trào dâng trong lòng, thế nhưng cảnh vật trước mắt lại trở nên mơ hồ, không biết là vì hơi nước hay là vì nước mắt.

Ta không nhớ sau đó ta đã hầu hạ Tô đại ca thay y phục như thế nào, ta chỉ là vô ý thức mà làm chuyện nên làm, cho đến khuya khi nằm trên giường ở gian ngoài, đầu của ta vẫn còn hỗn loạn, cứ choáng váng như vậy mà đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau vẫn như cũ theo Tô đại ca đến tú phường làm việc, mọi người xung quanh đối với hẩn đều rất ân cần săn sóc, nhưng không ai dám đề cập đến chuyện có liên quan với thành thân, xem ra từ trên xuống dưới phủ đều đã được nhắc nhở, không được nói những lời có thể kích thích hẩn.

Ngày hôm nay trôi qua bình tĩnh như nước, Tô đại ca thỉnh thoảng còn nói với ta vài câu vui đùa, ta cũng rất muốn nói chút chuyện cười để hẩn vui, nhưng mà suy nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra được chuyện nào.

Được rồi, sau này nhất định phải thường xuyên nghe người ta kể chuyện cười, sau đó kể lại với Tô đại ca, chọc hẩn cười mới được.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, khiến ta chợt giật mình.

Sau này...

Ta và Tô đại ca còn có sau này sao?

Buổi tối trước khi đi ngủ, ta phát hiện sợi chỉ đỏ trên ngón tay út đã phai nhạt đi rất nhiều, điều này nói lên ta rất nhanh sẽ biến mất, những người đã từng gặp qua sẽ quên đi sự tồn tại của ta, đương nhiên cũng bao gồm cả Tô đại ca.

Nghĩ đến đây, ta liền rót một chén trà, bưng vào phòng trong cho Tô đại ca, hắn đang dựa vào đầu giường đọc sách, thấy ta vào, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Ta biết lúc công tử đọc sách thì thích phẩm trà, cho nên đã pha trà Long Tĩnh mà công tử thích nhất.”

“Đặt ở một bên đi.”

Ta buông trà xuống, nhưng không có lui ra, Tô đại ca kỳ quái liếc nhìn ta, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Ừm... Công tử, y thuật của người cao minh như vậy, nhất định từng trải qua rất nhiều chuyện không tầm thường đúng không? Trời cũng còn sớm, không bằng kể cho ta nghe một chút đi?”

Khoé miệng Tô đại ca hơi cong lên, cười nói: “Những chuyện vặt đó có gì hay mà kể?”

“Chuyện vặt của công tử nhất định cũng rất thú vị.”

Nghe ta nói như vậy, Tô đại ca liền bỏ sách qua một bên, hỏi: “Người muốn nghe chuyện gì?”

Thấy Tô đại ca có hứng thú, ta vội vàng đi qua nói: “Chuyện gì cũng được.”

“Vậy chúng ta thắp đèn kể chuyện suốt đêm đi.”

Tô đại ca nhích người ngồi vào phía trong, ý bảo ta ngồi xuống cạnh hắn, ta hơi do dự một chút, nhưng vừa nghĩ tới ngày mai mình sẽ biến mất, những quy củ phiền phức này cũng không cần phải quá để ý nữa.

Ta leo lên giường, sóng vai ngồi bên cạnh Tô đại ca, nghe hắn kể chuyện cũ.

Đêm đó liên tục kể chuyện đến rất khuya, lúc đầu ta còn nghe được say sưa hứng thú, thỉnh thoảng còn chen vào thắc mắc, nhưng dần dần mí mắt trở nên nặng trĩu, gương mặt Tô đại ca càng ngày càng không rõ, ta ngáp dài, nghiêng đầu gật gù mà ngủ.

Trong mê man cảm giác có người ôm ta, đặt ta nằm thẳng trên giường, sau đó một tấm chăn ấm áp phủ lên thân ta, mùi hương thảo dược quen thuộc khiến ta không tự chủ được nhích lại gần, cuộn tròn thân mình ngủ say không còn biết trời đất.

Sáng sớm tỉnh lại, Tô đại ca chẳng biết đã đi đâu, ta nằm thẳng trên giường, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đường chỉ đỏ đã càng thêm phai nhạt trên ngón tay út.

Ngày hôm nay là ngày đại hỉ của Tô đại ca, cũng là một ngày đêm cuối cùng của ta.

Không có oán hận, cũng không có hối tiếc, trái lại rất hài lòng, có thể tận mắt nhìn thấy Tô đại ca thành thân, thấy hắn kiên cường tiếp tục sống, đối với ta mà nói, cũng đã đủ lắm rồi.

Thò tay vào trong ngực, vuốt ve vòng vàng Tô đại ca đưa cho ta, vốn định trước khi tan biến sẽ trả lại cho Tô đại ca, nhưng mà nghĩ lại, hay là thôi đi, hy vọng Tô đại ca sau khi bái đường xong sẽ trút được tâm sự, nhanh chóng quên đi một đoạn quá khứ không vui này, tin vật đính ước đã trả lại cho ta, chỉ sợ cũng là định mệnh đã định ta và Tô đại ca đã hết duyên nợ với nhau rồi.

Ta rời giường đứng dậy rửa mặt, định đi tìm Tô đại ca, ai biết vừa mới ra hành lang, đã thấy Huỳnh Tuyết đi tới trước mặt ta, nói: “Tô đại ca bảo ta nói với người, ngày hôm nay không được đi đâu, ngoan ngoãn ở yên trong phòng chờ hắn về.”

“Tại sao?”

“Ta cũng muốn biết tại sao đây.”

Thấy tâm trạng của Huỳnh Tuyết rõ ràng là không tốt, ta rất sáng suốt không có hỏi lại nữa.

“Vậy Tô đại ca đi đâu?”

“Không biết, chỉ nói một câu liền đi ra, có thể là đến tú phường rồi.”

Vốn đang định tìm một lý do để Tô đại ca mang ta đi cưỡi ngựa đạp thanh, ai biết câu đầu tiên của hắn đã nhốt ta ở trong phòng.

Cúi đầu ỉu xiu quay về phòng, một ngày cuối cùng lại không thể ở bên cạnh Tô đại ca khiến ta rất ỉu rù.

Nhàn rồi không biết làm gì, ta liền quên dọn khắp lượt thư phòng, được thất của Tô đại ca, lại đem đồ đạc thường dùng của hắn ra lau chùi sạch sẽ, sau đó ngồi xuống trước bàn, tay chống má bắt đầu ngẩn người.

[1] (thỏ ngư): Tây hồ thỏ ngư là món ăn truyền thống nổi tiếng của Chiết Giang Hàng Châu. Món ăn này lấy cá còn của Tây hồ làm nguyên liệu, trước khi chế biến phải bỏ đói cá hai ngày, để cá bài tiết sạch tạp vật, vị bùn đất, chế biến thì yêu cầu lửa rất nghiêm ngặt, cá chín rưới lên xốt chua ngọt(xem hình)

[2] (tuý giải): cua hấp rượu, (cứ thấy công thức nấu ăn là mình váng đầu hoa mắt, nàng nào có tâm hồn ăn uống thì chịu khó vào đây xem nhé)

[3] Hữu kinh vô hiểm: có bất ngờ nhưng không nguy hiểm

Kiếp này đã định

57. Phiến Lạc - Chương 57

“Tiểu Thi, Tiểu Thi...”

Tiếng gọi khẩn cấp lôi ta khỏi giấc mộng, ta giật mình bừng tỉnh, dụi mắt ngẩng đầu lên, mới hay bên ngoài đã là màn đêm đen kịt.

Không xong, ta lại ngủ gục.

Huỳnh Tuyết hùng hổ xông vào, thấy bộ dạng ngơ ngác ngồi trước bàn của ta, không khỏi nổi giận: “Ta chẳng phải bảo ngươi ở yên trong phòng sao? Chạy qua đây làm cái gì?”

“Nhưng mà được thất cũng là phòng của công tử mà, ta đang quét dọn được thất, không hiểu sao lại lăn ra ngủ.”

Huỳnh Tuyết nhìn lư hương ở góc tường.

“Tô đại ca có đốt hương an thần, chẳng trách ngươi ở chỗ này ngủ lăn quay, làm hại ta chạy đi tìm khắp nơi.”

“Xin lỗi, Tô... công tử đã về chưa?”

“Về rồi, hỉ đường đều sắp đặt đâu vào đấy, Tô đại ca nói muốn ngươi cầm hỉ phục cùng hắn bái thiên địa, nếu không ta phải gấp gáp tìm ngươi như vậy làm gì?”

“A...”

Ta không phải là đang nằm mơ chứ? Tô đại ca lại muốn ta bái đường với hắn?

Miệng ta bởi vì quá mức kinh ngạc mà há rõ to, cả buổi cũng không khép lại được.

Huỳnh Tuyết hiểu lầm phản ứng của ta, nàng không vui nói: “Vẻ mặt này của ngươi là sao? Có thể theo giúp chủ tử bái đường là phúc phần của ngươi, hơn nữa chỉ là cầm hỉ phục lạy một chút mà thôi, nếu không phải Tô đại ca chỉ đích danh ngươi, ngươi cho rằng ngươi có cái tư cách đó chắc?”

“Không phải không phải, ta rất vui, ta đi ngay đây.”

Không để ý tới Huỳnh Tuyết còn đứng một bên lải nhải, ta nhanh như chớp đã chạy đi.

Hỉ đường không có mở tiệc chiêu đãi cũng không có bất luận khách mời nào, mọi người ngồi đây đều là người của Trích Tinh lâu, giữa phòng lớn là nền long phượng chiếu sáng, giăng đèn kết hoa, một mảnh vui mừng, Tô đại ca mang vẻ mặt mỉm cười, đứng giữa hỉ đường.

Hỉ phục đồ thẫm mặc trên người Tô đại ca, tôn lên thân hình anh tuấn vốn có của hắn, khiến hắn càng thêm cao lớn, mái tóc dài đen như gấm buông xuống sau vai, đai gấm phượng linh[1], rất ra dáng nho nhã tuấn tú.

“Nhìn choáng váng rồi sao? Còn không mau qua đó.”

Huỳnh Tuyết trừng ta một cái, sai người đem hỉ phục đã chuẩn bị sẵn đưa tới trước mặt ta.

Ta thừa nhận là ta có chút choáng váng, ai bảo Tô đại ca hôm nay tuấn tú như vậy làm chi, ta cầm lấy hỉ phục, hai tay nâng lên đi về phía trước, nói: “Công tử, xin lỗi, ta tới muộn.”

Tô đại ca cười cười.

“Không muộn, không muộn, canh giờ vừa đúng.”

“Nếu người đã đến đông đủ rồi, vậy bắt đầu đi...”

“Đợi đã!”

Tô đại ca cắt đứt lời của công tử Tĩnh, hần nhìn ta nói: “Ta xem kích thước của hỉ phục cũng không sai biệt lắm với Tiểu Thi, hay là để hần mặc vào thay Tiểu Lục bái đường đi.”

“...”

Không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của mọi người ngồi đây là như thế nào, ta lại càng vô cùng kinh ngạc nhìn Tô đại ca.

Thành thân là việc đại sự, sao có thể tùy tiện tìm một người bái thay?

Tô đại ca ngày hôm nay rất là lạ, chắc không phải việc ta biến mất khiến cho hần bị đả kích quá lớn, đầu óc của hần bị làm sao rồi?

Công tử Tĩnh không hổ là lâu chủ, hần lấy lại tinh thần trước tiên, cười nói: “Đương nhiên là có thể, bái đường chỉ là hình thức thôi, nhưng mà không biết Tiểu Thi có đồng ý hay không?”

Vì vậy ánh mắt mọi người lại không hẹn mà cùng hướng về phía ta, Tô đại ca mỉm cười với ta nói: “Tiểu Thi đương nhiên sẽ không phản đối, đúng không?”

“A? A...” Ta chỉ biết ngơ ngác gật đầu.

“Huỳnh Tuyết, đưa Tiểu Thi vào thay y phục đi.”

Nghe theo phân phó của công tử Tĩnh, Huỳnh Tuyết mang ta đi thay hỉ phục, từ đầu tới cuối chưa từng có người nào đưa ra dị nghị, ta thấy hiện tại cho dù Tô đại ca có nói muốn cùng với một cái đầu heo bái đường, mấy người đó cũng sẽ vỗ tay nói, rất tốt rất tốt.

Ừa, ví dụ ngày nghe thế nào cũng giống như đang mắng chính mình vậy?

Ta thay đổi hỉ phục một lần nữa quay lại đại sảnh, nghĩ tới việc sẽ lập tức bái đường với Tô đại ca, trống ngực lại bắt đầu đập thình thịch, gương mặt cũng nóng đến lợi hại, ta cúi đầu, không dám nhìn những người khác, bước nhanh tới trước mặt Tô đại ca.

Ai, sớm biết như vậy, lúc đầu hần là nói Tôn Giả khiến gương mặt của ta đẹp hơn một chút, bộ dạng này của ta căn bản là không xứng với Tô đại ca, chủ nhân bọn họ ngoài miệng tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng hần là coi thường ta...

“Ôi...”

Chỉ lo miên man suy nghĩ, thành linh lại đập lên vạt áo trước của hỉ phục, ta vốn đã quen mặt áo ngắn, không biết mặc loại trường bào này cần phải bước nhỏ thôi, vì vậy toàn thân liền ngã nhào về phía trước, may mà Tô đại ca lạnh tay lẹ mắt, đỡ được ta, cho nên ta rất là không hình tượng ngã vào lòng hần.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Ta cuống quýt đứng thẳng dậy, cúi đầu khom lưng xin lỗi mọi người, ta nghĩ hình dạng hiện tại của mình muốn bao nhiêu chật vật thì đã có bấy nhiêu chật vật, nếu không phải Tô đại ca chỉ đích danh ta cùng hần bái đường, phỏng chừng bất cứ người nào ở đây cũng sẽ một cước đá ta ra ngoài.

“Bước đi nhớ cẩn thận một chút.”

Tô đại ca không để ý tới cử chỉ thất lễ của ta, chỉ nhỏ giọng an ủi một câu, lại nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt.

“Không tệ, y phục rất vừa người, giống như là đo thân mình mà may vậy.”

“...”

Ta đã không thốt nên lời, nghe bên cạnh có người hô to nhất bá thiên địa, nhị bá tổ tiên, ta liền mơ mơ hồ hồ theo Tô đại ca cùng lay, đến lúc nghe được phu thê đối bá, viên mắt ta đỏ lên, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống.

Ông trời dù sao cũng đối với ta không tệ, để cho ta có thể trải qua khoảng thời gian cuối cùng của mình cùng với người mình thương yêu, còn cùng hắc bá đường thành thân.

Nhân sinh như vậy, còn tiếc nuối gì?

Mơ hồ bị người đưa vào động phòng, ta ngồi bên cạnh bàn, vuốt hỉ phục trên người, mỗi một đường chỉ trên hỉ phục đều là tay nghề của tú phường Linh Lung, mặt trước thêu một đôi phượng giao nhau bay lượn bằng chỉ vàng, sống động nhẹ nhàng, những viên trân châu nhỏ được kết thành hàng nút kép trên vạt áo, mỗi viên đều trơn bóng lấp lánh, tự nhiên nhẵn mịn, vừa nhìn đã biết không phải chất lượng tầm thường, Tô đại ca hẳn là nhớ kỹ ta thích minh châu, cho nên mới cố tình sai người đính vào làm nút áo, vuốt từng viên nút áo, ta có loại cảm giác như trong mộng.

“Hỉ phục này được may theo yêu cầu của ta, thích không?”

Bị câu hỏi bất thành lời của Tô đại ca làm giật mình, ta ngẩng đầu, thấy hắc đóng cửa gian ngoài, tiến vào trong, ngồi xuống bên cạnh ta.

Nhớ lại thân phận của mình, ta vội vàng đứng lên.

“Công tử, đã bá đường xong rồi, ta sẽ cởi hỉ phục ra ngay, hầu hạ ngài nghỉ ngơi.”

“Đêm còn rất dài, ngươi gấp cái gì? Uống với ta chén rượu đã, uống rượu hợp cần rồi, mới tính là thật sự thành thân.”

“A...”

Ta sửng sốt, đã thấy Tô đại ca rót đầy chén rượu, đưa tới trước mặt ta.

58. Phiến Lạc - Chương 58

“Ta không giỏi uống rượu...”

Đây không phải là rượu trái cây mà ta thích uống, mà là Nữ Nhi Hồng lần trước suýt chút nữa làm ta chết đuối, mùi rượu thơm lừng, ngọt ngào tinh khiết, chỉ là đưa tới trước mắt, ta đã thấy hương rượu vào tới phổi, ngây ngất mấy phần men say.

“Chỉ là một chén, sẽ không say, hay là... ngươi không muốn uống với ta?”

“Không không...”

Ta còn chưa nói xong, Tô đại ca đã cầm chén cứng rắn nhét vào tay ta, sau đó hắc cũng nâng lên chén rượu, vòng qua khuỷu tay ta, dịu dàng nói: “Rượu hợp cần phải uống như thế này.”

“A...”

Nhìn Tô đại ca hăng hái bưng bưng, lòng ta không khỏi đau xót.

Tô đại ca, tội tình gì phải làm như vậy? Vì sao lại chìm đắm trong mộng không chịu tỉnh lại? Ngươi biết rõ tất cả đều là giả, mặc kệ ngươi có làm gì, Tiêu Lục vĩnh viễn không thể xuất hiện nữa.

Không đành lòng làm phật ý Tô đại ca, ta nâng chén rượu lên môi, cùng hắc khoác tay, ngửa đầu uống cạn.

“Khụ khụ...”

Mùi vị rượu ngon rất đậm đà mãnh liệt, mắt mũi cay xè, cảm giác nóng bỏng thấm vào tận gan ruột, khiến ta sắc không ngừng.

Nhìn bộ dạng chật vật của ta, Tô đại ca cười ha hả, hấn vươn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, giúp ta bình tĩnh lại.

“Là sơ sót của ta, lẽ ra phải bảo Huỳnh Tuyết đổi rượu hợp cần thành rượu trái cây loãng mới đúng.”

“Người... Sao người biết ta thích rượu trái cây?”

Thật vất vả mới ngừng ho được, nghe lời nói Tô đại ca thật kỳ quặc, ta ngẩng đầu hỏi.

Tô đại ca chỉ cười không nói, bàn tay vỗ về sau lưng ta cũng chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve, thân thể hấn cũng chồm tới, cúi đầu hôn lên thái dương của ta, lại tiện thể cắn nhẹ vành tai ta, dịu dàng nói: “Có chuyện gì của người mà ta không biết?”

“...”

Rượu mạnh khiến ta có hơi chóng mặt, trong cơn say mê muội, ta phát hiện đôi mắt Tô đại ca nhìn ta tràn đầy xuân ý không chút nào che giấu, thân thể hấn càng chồm tới gần, hai tay cũng làm càn ôm lấy thắt lưng ta, khẽ vuốt ve lên xuống.

Tô đại ca sẽ không phải là diễn giả làm thật chứ? Hay là hấn uống rượu say, nên bại lộ bản tính sắc lang vốn có của hấn?

“Công tử, người say...”

Ta giãy dụa muốn đứng lên, không ngờ eo chột căng thẳng, bị Tô đại ca bế bổng lên, hấn ôm ta đến bên giường, đặt ta trên đệm chăn mềm mại, tiếp theo cả người hấn nhào lên người ta, một tay vén lên lọn tóc bên thái dương ta, nhẹ nhàng quấn trên đầu ngón tay, tay kia vuốt ve vầng trán ta, đuôi lông mày, gò má, cuối cùng dừng ở chóp mũi ta búng nhẹ.

“Tiểu Lục, Tiểu Lục...”

“Công tử, xin đừng như vậy, ta không phải Tiểu Lục, ta là thị đồng của người.”

Bị Tô đại ca ép chặt, tứ chi tiếp xúc thân mật khiến ta cảm thấy hưng phấn chưa từng có, rất muốn ôm người này vào lòng, cảm nhận ấm áp cùng nhiệt tình hấn truyền cho ta.

Nhưng mà, ta rất nhanh sẽ tan biến, không phải sao?

Sao ta có thể cho Tô đại ca hy vọng rồi sau đó lại khiến hấn thất vọng?

“Chúng ta đã bái đường, uống rượu hợp cần rồi, đã là phu thê, Tiểu Lục, sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!”

“Không phải, ta không phải Tiểu Lục, buông ra, buông... Ừm...”

Môi nóng lên, đôi môi ấm áp của Tô đại ca đã nuốt chửng mọi lời nói của ta, ngón tay của hấn luôn qua mái tóc ta, nhẹ nhàng cuốn lấy, khiến ta không thể nào tránh né, đầu lưỡi mềm mại kia từng chút từng chút chuyển động trong miệng ta, còn bất ngờ quấn lấy lưỡi ta, quyen lại, liếm mát lấy lưỡi ta, hương rượu tinh khiết theo nụ hôn của Tô đại ca chảy vào miệng, vào lòng ta, châm lên dục hoả mà ta vẫn luôn đau khổ áp chế.

“Công tử, van cầu người đừng...”

“Tiểu Lục, đổi lời khác đi được không? Những lời này của người khiến ta có cảm giác mình giống như là ác bá đang cưỡng bức nữ tử nhà lành...”

Khúc khích...

Không ngờ lúc này mà Tô đại ca còn có thể nói đùa được, ta nhin không nổi, bật cười.

Vì vậy, đầu lưỡi mềm mại kia lại nhân cơ hội càng tiến sâu vào trong miệng ta, mút vào không ngừng, ta bị Tô đại ca dùng sức ôm chặt vào lòng, tiếp theo vạt áo chột buông lỏng, một hàng nút trên châu bị giật ra, văng tung toé trên giường, dưới đất, phát ra tiếng vang êm tai, tay Tô đại ca liền thừa dịp tiến vào trong nội y của ta, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp da thịt trước ngực.

Trân châu của ta...

Thấy những viên trân châu xinh đẹp bị Tô đại ca đối xử thô bạo như vậy, ta rất không vui mà giãy dụa, Tô đại ca vội vàng hôn môi ta, dỗ dành: “Ngày đại hỉ đừng mất hứng, ngày mai ta mua cho người trân châu đẹp hơn.”

Miệng hần nói như vậy, tay cũng không hề nhàn rỗi, ở trước ngực ta tùy ý trượt, đồng thời cũng không ngừng xoa bóp vuốt ve.

“Ừm... Ừm...”

Rốt cuộc tuyên cáo của thành thất thủ, nhiệt lưu giống như hỏa long trong cơ thể không ngừng chạy loạn, trên người Tô đại ca có hương thảo được thoang thoảng, còn có mùi rượu mạnh từ miệng hần tỏa ra khiến ta trở nên mềm nhũn, ngoan ngoãn mặc cho hần âu yếm.

Như thế này cũng có gì là không tốt, dù sao ta cũng sắp sửa tan biến rồi, vậy trước khi tan biến cứ thoải mái hưởng thụ vui thích Tô đại ca mang lại cho ta đi.

Đầu óc bắt đầu trôi dạt, ta vô ý thức đưa tay lên, không khỏi chấn động toàn thân, dưới ánh nến sáng sủa, đã không còn nhìn thấy đường chỉ tay đỏ kia nữa.

Tâm trầm xuống, ta thất kinh đẩy Tô đại ca ra, ngồi dậy, nhìn kỹ mới thấy trên ngón tay có một đường chỉ rất nhạt, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Thân thể không kìm chế được mà run lên, ta biết đại nạn của mình lập tức sẽ ập đến.

Tô đại ca lo lắng nhìn ta.

“Tiểu Lục, người làm sao vậy? Tiểu Lục...”

“Không phải, ta không phải Tiểu Lục!”

Đẩy mạnh cánh tay Tô đại ca vươn tới, ta lui vào góc tối bên trong giường, kêu lên: “Công tử ta là thị đồng của người, xin đừng tự hạ thấp thân phận mình!”

Thật ra ta vốn nên tìm cơ hội rời khỏi đây, thế nhưng vì ích kỷ mà ở lại, bởi vì ta muốn trước khi tan biến, có thể nhìn Tô đại ca thêm vài lần...

Tô đại ca trầm mặc một lát, hần chồm người tới ôm lấy ta, hôn nhẹ lên tóc ta nói: “Đứa ngốc, người cho rằng người có thể gạt được ta sao? Ngay từ đầu ta đã biết người là Tiểu Lục, nếu không, làm sao ta có thể để người bái đường với ta?”

“A...”

“A cái gì?”

Tô đại ca gắt gao ôm ta vào lòng, than thở: “Con rắn nhỏ ngây ngốc này, người tưởng ta cũng ngốc giống người sao?”

Không phải đâu? Chẳng lẽ ta đóng giả không giống? Ta đã che giấu rất khổ cực rồi, không có uống rượu trái cây ta thích, không có trái tính trái nết, ta vẫn luôn rất ngoan mà...

Ta ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt bất đắc dĩ của Tô đại ca, nhỏ giọng nói: “Ta không phải...”

Lời nói bởi vì nhìn thấy sắc mặt tối sầm của hần mà tự động nín bật.

“Tiểu Lục, trong trí nhớ của ta không có ai vụng về đến mức mài gậy mực, ngay cả Tiểu Phi cũng không có!”

Này, ý của người là nói ta rất vụng về sao, người dám nói đường đường xà vương Bích Phệ như ta vụng về sao?

“Người xem, mỗi khi mất hứng, người sẽ lại bĩu môi, còn dám ngang nhiên nói mình là người Tô Châu, hừ, ngay cả nói dối cũng không biết, ta nói cho người, ngoài thành Tô Châu căn bản không có cây hoè dương liễu nào cả, câu đầu tiên đã bị ta gài rồi, còn cực khổ người ba ngày nay không uống rượu, chỉ tiếc ánh mắt

người không lừa được ai, mỗi lần thấy ta cầm chén rượu, hai mắt người còn sáng hơn cả sao... Ngu ngốc, rõ ràng đã trở về, còn dám ở trước mặt ta diễn kịch, người nói, ta nên nghiêm phạt người như thế nào?...”

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Tô đại ca, ta mới chính thức hiểu ra cái gì gọi là nhân tâm khó dò.

Nội tâm người này tuyệt đối không hề như biểu hiện bề ngoài khiêm nhã đôn hậu, rõ ràng biết ta là Tiểu Lục, cũng không thềm vạch trần, ngược lại còn tương kế tựu kế gạt ta bái đường, uống rượu giao bôi...

[1] Phượng linh: lông phượng trang trí trên mũ của quan lại

59. Phiến Lạc - Chương 59

Biết không thể gạt được nữa, trong lòng ta chua xót, ngoảnh mặt qua một bên, không trả lời.

Tô đại ca nắm lấy bàn tay phải của ta, nhìn ngón tay út ta hỏi: “Đường chỉ càng lúc càng mờ, có phải khi nó hoàn toàn biến mất, người sẽ phải rời đi không?”

Ta một lần nữa giật mình quay lại nhìn Tô đại ca, trước đây đâu có thấy hần thông minh như vậy đâu, chẳng lẽ là bởi vì có được ngọc đàn của ta?

“Đứa ngốc, ba ngày nay, người hầu như lúc nào cũng nhìn ngón tay mình, ta lại không phải người mù, làm sao không thấy được? Tiểu Lục, nói thật cho ta biết! Ta và người đã bái đường, đã là phu thê rồi, sau này bất kể là sinh tử hoạ phúc, ta cũng sẽ gánh chịu cùng người!”

“Tô đại ca...”

Không thể nhìn được nữa, thương tâm và oán khí nghẹn nín trong lòng đã lâu rồi cuộc dâng trào, ta nhào vào lòng hắn thất thanh khóc rống.

Cứ nghĩ tận mắt nhìn thấy Tô đại ca bình yên sống tiếp, là có thể mỉm cười ra đi, nào ngờ lại làm không được, nguyện vọng của ta chẳng qua chỉ là hai người bình thân bên nhau, vì sao lại khó như vậy?

“Ngọc Kinh...”

Tiếng gọi khoan thai từ không trung truyền xuống, ta ngẩng đầu, liền thấy trước mắt hào quang tứ phía, Tôn Giả tay niêm tràng hạt, Tiểu Long chân đạp mây lành, lơ lửng giữa không trung, gương mặt Tôn Giả vẫn mang từ bi, không sân không hỉ, hào quang quanh thân ngài tỏa ra liên miên không dứt trải khắp hồng trần.

Tô đại ca giật mình, gương mặt lộ vẻ trang nghiêm, ta đỏ bừng cả mặt, cuống quýt chỉnh sửa lại y phục mất trật tự của mình.

Sắc lang Tô đại ca, giật đứt hết nút áo của người ta, hại ta mất mặt trước Tôn Giả.

“Thì ra là La Hán giá đáo, chẳng hay thân cư bảo tọa phương nào?”

Tôn Giả khẽ cười.

“Mang hài[1] trúc trượng[2] hồng trần quá, nhất lộ nhất bát nhất thanh u[3].”

Tô đại ca đứng thẳng người, hướng Tôn Giả vái chào thật sâu.

“Thì ra là Thừa Lộc La Hán trong Thập Bát La Hán, dám hỏi La Hán giá lâm, có phải là vì Tiểu Lục?”

“Duyên cạn duyên tàn chẳng qua chỉ là một giấc mộng xuân thu, thí chủ chớ quá cưỡng cầu.”

Tô đại ca sa sầm nét mặt.

“Nếu như La Hán đến chỉ để điểm hoá tại hạ, vậy thứ cho Tô Hoán Hoa trời sinh ngu dốt, không thể thụ giáo, còn như La Hán có ý thành toàn, cũng xin khai môn kiến sơn[4], nói ra điều kiện, tại hạ tận mệnh nghe theo.”

Tiểu Long nổi giận quát: “Làm càn, người đã muốn giữ lại Ngọc Kinh ca ca, còn dám vô lễ với Tôn Giả như vậy?”

“Phật dạy, chúng sinh bình đẳng, sao lại có hữu lễ vô lễ ở đây?”

“Người...”

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Tiểu Long, vẻ mặt không phục lại không nghĩ ra lời nào đối đáp, ta nhận không được mỉm cười.

Tô đại ca thật là oai phong nha, ngay cả thần tiên cũng không sợ.

Tôn Giả không chút để ý, pháp tướng vẫn từ bi như cũ.

“Tô thí chủ, người cũng biết Ngọc Kinh đã lấy ngọc đan và linh lực của bản thân cho người, nếu như không có bản toạ hỗ trợ công lực trong ba ngày, Ngọc Kinh đã sớm hoá thành hư vô rồi.”

Ánh mắt Tô đại ca dịu dàng nhìn về phía ta.

“Ta tuy rằng không biết rõ tình hình, nhưng cũng đoán được vài phần, có thể nghịch ý trời lưu lại ta ở nhân gian, Tiểu Lục nhất định đã phải trả giá rất đắt, có điều ta biết La Hán nhất định có biện pháp cứu y!”

Có biện pháp cứu ta?

Ta khó hiểu nhìn Tôn Giả, việc này lúc ở Cực Lạc không hề nghe ngài đề cập tới.

Tô đại ca vỗ nhẹ lên đầu ta, than thở: “Đứa ngốc, nếu như La Hán không có cách nào cứu người, còn cố ý tới đây làm gì?”

À, cũng đúng.

Ta mừng rỡ hỏi: “Tôn Giả, có thật như vậy không?”

Tôn Giả không trả lời ta, mà nói với Tô đại ca: “Muốn cứu Ngọc Kinh rất đơn giản, đem những thứ vốn thuộc về y trả lại cho y, y tự nhiên vô sự...”

“Không được!” Ta rất vô lễ cắt ngang lời của Tôn Giả.

Nếu như vậy, những gì ta làm từ đầu tới cuối đều trở nên vô nghĩa hay sao?

Nhưng mà không ai để ý tới ta.

Tô đại ca tiếp tục hỏi: “Nếu như vậy, ta sẽ ra sao?”

“Người vốn đã tới kiếp nạn, ngày đó nếu như theo quỷ sai đến âm ty báo danh, còn có thể đầu thai, nhập luân hồi, đáng tiếc Ngọc Kinh ngăn cản quỷ sai bắt người, y đã trì hoãn thời khắc luân hồi của người, lại làm người thoát khỏi ước thúc của tam giới ngũ hành, cho nên nếu như người mất đi sự tương trợ của ngọc đan và linh lực, sẽ lập tức hồn phi phách tán.”

Tô đại ca nghe vậy quay nhìn ta, ta vội nhìn hấn kịch liệt lắc đầu, ta biết tính tình của Tô đại ca, hấn một khi xung động, sẽ bất chấp hậu quả, ta quyết không để hấn làm vậy, ta thà rằng kẻ phải hồn phi phách tán là ta.

Tô đại ca hướng ta cười cười, hấn ôn hoà hỏi: “Tiểu Lục, vì sao không ngoan?”

Ta phớt lờ hấn, chỉ cố sức lắc đầu, ta biết cho dù ta tan biến, Tôn Giả cũng sẽ thi pháp khiến Tô đại ca quên ta, khiến hấn có thể giống như trước kia hạnh phúc vui vẻ mà tiếp tục sống.

Tô đại ca, chuyện gì cũng có thể nghe theo người, chỉ riêng chuyện này, không được!

Ta vội vàng nhìn ngón tay út của mình, đường chỉ đỏ đã hoàn toàn biến mất, không còn lưu lại chút dấu vết nào, lòng ta trầm xuống.

Đại nạn đã đến, Tôn Giả vẫn chưa vì ta thu lại ngọc đan, Tô đại ca còn có thể vĩnh viễn ở lại nhân gian.

Tô đại ca, quên ta đi, tháng năm đặng đặng, quên đi hấn cũng không khó khăn như vậy đâu?

“Tiểu Lục...”

“Vâng?”

Ta ngẩng đầu, chợt thấy sau gáy đau nhói, tiếp theo trước mắt tối sầm, ta nhu nhược ngã vào lòng Tô đại ca.

Mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên rơi vào mắt ta chính là ánh nền hỉ đỏ thắm không ngừng nhún nhảy, dưới ánh nền Tô đại ca nằm co ro ở bên giường, gương mặt hấn trắng bệch, im lìm không cử động.

“Tô đại ca, Tô đại ca!”

Ta lần tới bên cạnh Tô đại ca, ôm hấn vào lòng, thấy hấn chỉ là tạm thời hôn mê, lúc này mới yên tâm.

Tô đại ca không sao, ta cũng không sao...

“Ta xin người, người đừng có kinh ngạc như vậy được không? Người là thần tiên nha, thật là mất mặt! Tô đại ca của người vẫn không sao, chỉ có điều hấn vừa mới ăn xong Bất Tử tiên đan của La Hán, xác thân nhất thời không chịu được đau đớn, tạm thời hôn mê mà thôi, không bao lâu sẽ tỉnh lại.”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên trên đầu ta, ta ngẩng đầu, thấy Tiểu Long đang ngồi trên một đám mây giữa không trung gặm mía, bã mía bị hấn phun ra khắp nhà.

Có điều lúc này ta cũng không có tâm trạng so đo vấn đề bã mía với hấn.

“Tôn Giả đâu?”

“Tôn Giả mới không rảnh để trông nom những chuyện si ái sân khổ của nhân gian các người, ngài cho Tô Hoán Hoa ăn tiên đan xong, đã đi trước rồi.”

“Tô đại ca ăn tiên đan rồi, có phải sẽ bình an vô sự không?”

“Đúng vậy đúng vậy, Tô Hoán Hoa đánh ngất người rồi, liền cầu Tôn Giả lấy lại ngọc đan cho người, hấn cũng giống như người, đều là kẻ si tình, chẳng thà người hời phi yên diệt là mình...”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó Tôn Giả đương nhiên đem thứ gì của người trả lại cho người, nhưng mà ngài nói Tô gia đời đời làm nghề y, gieo nhiều thiện duyên, trời cao có đức hiếu sinh, cho nên phá lệ một lần, đem Bất Tử tiên đan cho Tô Hoán Hoa...”

“Rất quá đáng, các người đã sớm có cách giải quyết, vì sao ngay từ đầu không nói cho ta biết? Còn nữa, các người cũng biết Tô đại ca là muốn thành thân với ta, nhưng mà ngày đó ở Cực Lạc lại cố ý không đề cập tới, làm hại ta đau lòng như vậy, các người thật đáng giận!”

Ta kéo Tô đại ca lên giường, sau đó quay qua Tiểu Long bắt đầu mắng té tát.

Tiểu Long bị dọa cho le lưỡi, nhỏ giọng nói: “Chẳng trách Tôn Giả lo đi trước, thì ra sợ ở lại phải nghe Ngọc Kinh ca ca mắng...”

“Người nói cái gì?!”

“Hắc hắc, không có gì, không có gì.”

Tiểu Long phun ra một miếng bã mía, tiếp tục nói: “Ngày đó Tôn Giả không có nói rõ với người, là bởi vì Bất Tử tiên đan còn thiếu một vị thuốc dẫn.”

“Có phải là sau đó các người tìm được thuốc dẫn rồi không?”

Tiểu Long lại nở nụ cười,

60. Phiến Lạc - Chương 60

“Ta xin người đừng có thừa nước đục thả câu nữa được không?!”

Ta rống to khiến Tiểu Long vội bay về phía sau một chút.

“Được rồi được rồi, là như thế này, một vị được cuối cùng của tiên đan gọi là – ái tình, nếu như Tô Hoán Hoa không có tình cảm và dũng khí có thể vì người mà hy sinh bản thân, vậy viên đan được kia chẳng qua chỉ là một viên được hoàn bình thường mà thôi, cho nên ta mới nói, là Tô Hoán Hoa tìm được thuốc dẫn.”

Thì ra là vậy.

Ta quay đầu nhìn Tô đại ca, hần đang nặng nề ngủ say, nhưng ta biết vừa rồi trong lúc ta hôn mê, hần nhất định phải chịu dày vò rất thống khổ.

Đại La tiên đan tuy rằng có thể cho con người sinh mệnh vĩnh cửu, nhưng mà thanh khí của linh vật tiên giới làm sao thân thể phàm trần hỗn độn có thể chịu đựng nổi? Lúc tiên khí sung mãn xâm nhập xương cốt toàn thân Tô đại ca, hần nhất định là đau đớn vô cùng.

“Còn có, đừng có đánh giá thấp Tô đại ca của người, hần ngày hôm nay chạy đến miếu Nguyệt lão thề độc, nếu như kiếp này không thể kết lương duyên với người, hần nhất định sẽ tâu lên hoàng thượng, nói Nguyệt lão bất công, thỉnh thoảng thượng hạ chỉ huỷ sạch miếu Nguyệt lão trong thiên hạ, sau này nhân gian sẽ không thờ Nguyệt lão nữa, cho nên Nguyệt lão gia gia cũng không phải dễ làm nha, ai, lão gia gia bị bức bất đắc dĩ, đành phải đem tên của các người khắc lên Tam Sinh Thạch, thay đổi nhân duyên các người, Tôn Giả vốn cũng có tâm thành toàn các người, lại thêm Nguyệt lão tương trợ, ngay cả Phật Tổ cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt để mặc các người làm bậy.”

Ta chặc lưỡi nói: “Không ngờ mặt mũi Tô đại ca cũng lớn như vậy, ngay cả Nguyệt lão cũng sợ hần?”

Tiểu Long hừ một tiếng, tước một miếng mía nói: “Nguyệt lão gia gia không phải là sợ hần, mà là sợ lâu chủ Trích Tinh lâu Mộ Dung Tinh, dựa vào quan hệ của Mộ Dung Tinh và hoàng thượng, muốn huỷ miếu Nguyệt lão chẳng phải đơn giản chỉ cần một câu nói là xong? Nhân gian có một câu là, thuận tiện cho người, cũng thuận tiện cho mình, thành toàn cho các người, mọi người đều vui vẻ.”

Quan hệ giữa công tử Tinh và hoàng thượng?

A, nhớ ra rồi, cữu cữu của công tử Tinh và hoàng thượng hình như rất... thế này thế nọ...

Nói tới đây, Tiểu Long đột nhiên cảm khúc mía gõ vào đầu mình một cái, bộ dạng vô cùng phiền não.

“Người trần gian chẳng phải ai cũng muốn trường sinh bất lão hay sao? Vì sao Tô Hoán Hoa lại có thể vì người tình nguyện hôn phi phách tán? Ngọc Kinh ca ca, người rất ngốc nghếch, ta nhìn tới nhìn lui, vẫn nhìn không ra người có chỗ nào tốt, ai, nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra...”

Chỗ tốt của ta đương nhiên chỉ có Tô đại ca mới biết thôi!

Lúc này tâm trạng của ta rất tốt, đối với lời châm chọc của Tiểu Long ta cũng không thèm so đo, ngược lại còn giải thích: “Tiểu Long, đợi sau này người yêu một người, tự nhiên sẽ hiểu được cay đắng ngọt bùi trong đó.”

“Không cần, ta mới không ngốc nghếch như người động tâm phạm đầu. Cùng lắm thì cũng phải tìm ở tiên giới, hơn nữa tiêu chuẩn của ta rất là cao...”

“Dù sao thì cũng cảm ơn người, Tiểu Long.”

“Không cần cảm ơn, thật ra Tôn Giả nói, không có người ở cũng tốt, sau này không ai uống trộm rượu nữa, còn có, người và Tô Hoán Hoa vừa ăn vào linh đan, muốn hoàn toàn khôi phục còn cần chút thời gian, cho nên mấy ngày này người phàm trần không thể nhìn thấy hình thể của các người đâu. Ngọc Kinh ca ca, lời cũng đã nói hết, sau này không gặp lại.”

Tiểu Long nói xong, lập tức biến thành một luồng sáng vàng bay vút đi, ta nói với theo: “Tiểu Long, giúp ta cảm ơn Tôn Giả, còn nữa, chúng ta sau này nhất định sẽ gặp lại...”

Năm tháng dài đằng đằng, nước chảy đá mòn, sao có thể quả quyết sau này không gặp?

Đưa tiễn Tiểu Long xong, ta ngồi xuống bên cạnh Tô đại ca, giúp hần xoa xoa bụng, qua một lúc lâu, hần thở ra một hơi, mở mắt.

“Tô đại ca, có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Tô đại ca nhìn ta không chớp mắt, cả buổi mới chậm rãi hỏi: “Ta còn sống? Người cũng còn sống?”

“Đúng vậy, chúng ta đều còn sống, hơn nữa không cần phải chia lìa nữa!”

Khoé miệng Tô đại ca cong lên.

“Nói cách khác, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau? Thậm chí so với vĩnh viễn vĩnh viễn còn lâu hơn...”

Đương nhiên rồi, Bất Tử tiên đan của La Hán nha, chẳng lẽ người tưởng là Đại Lực hoàn bán ở đầu phố sao?

“Tô đại ca, người thật hư, lại ném ta một mình ở nhà, tự ý chạy tới miếu Nguyệt lão thề độc, ta mới vừa nghe Tiểu Long nói, Nguyệt lão gia gia sợ người, nên thay đổi nhân duyên của chúng ta rồi.”

“Tiểu Lục, ta không cam lòng mắt mở trừng trừng nhìn người rời khỏi ta một lần nữa, lại không biết phải làm sao mới giữ được người, ta cũng không còn cách nào khác đành làm như vậy, tục ngữ nói quỷ cũng sợ ác nhân, ta không tin thần tiên là ngoại lệ.”

Tô đại ca thật thông minh, ừm, so với thông minh còn hơn một chút, chắc là giáo hoạt đi?

Nhìn khí sắc Tô đại ca đã tốt hơn rất nhiều, ta vui mừng quá đổi, bàn tay xoa bóp cho hắn lại tăng thêm sức, hỏi: “Có thấy thoải mái hơn chút nào không?”

Tô đại ca không trả lời, hắn cầm tay ta kéo xuống dưới, cười gian nói: “Xuống phía dưới một chút, ta sẽ càng thoải mái.”

“Tô đại ca!”

Biết hắn chỉ cái gì, ta lập tức đỏ mặt, oán giận nói: “Người ta lo lắng cho người, người lại nghĩ chuyện không đúng đắn...”

Tô đại ca biến sắc, hắn trừng mắt ta trịnh trọng hỏi: “Chẳng lẽ người cho rằng ta muốn làm chuyện không đúng đắn với người hay sao?”

“Không phải, ta không phải ý đó...”

Ta sao lại nghĩ như vậy, trời biết ta có bao nhiêu mong mỏi cùng Tô đại ca...

Đúng rồi, vừa rồi quên hỏi Tôn Giả giải được giải độc trên người ta rồi...

“Tiểu ngu ngốc, lại nghĩ cái gì?”

Vòng eo căng thẳng, Tô đại ca ôm ta thuận thế trở mình, đem ta áp dưới thân, bắt đầu hôn cổ ta.

Tô đại ca, người chẳng phải vừa mới tỉnh lại hay sao? Vì sao lại hăng hái như vậy?

Cổ bị hôn tê tê dại dại, ta vừa cười vừa tránh né Tô đại ca dây dưa, thở dốc nói: “Ta nhớ lại Tôn Giả từng nói nọc độc của ta là độc nhất thiên hạ, không thể có quan hệ xác thịt với nhân loại...”

“Người cho rằng ta bây giờ còn có thể tính là nhân loại sao?”

A, Tô đại ca hiện tại hắn là không thể tính nữa, vậy không việc gì rồi...

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên cảm thấy thân thể mát lạnh, áo ngoài đã bị Tô đại ca kéo xuống, tiếp theo nút thắt nội y cũng bị hắn giắt tung ra, vì vậy, thân thể ta hoàn toàn bày ra trước mắt hắn không chút nào che đậy.

Sắc lang Tô đại ca, hắn sao lại gấp gấp tới mức đó? Ngay cả thời gian cởi nút áo cũng không có? Trước đây vì sao không có phát hiện ra bản tính sắc sắc của hắn?

“Đợi đã... Đợi đã...”

“Ta đã đợi rất lâu rồi, Hình Tiểu Lục, người còn định bắt ta đợi đến khi nào? Đừng quên, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.”

Đối với ngăn cản của ta coi như không thấy, Tô đại ca vuốt ve ta, hôn môi dần dần di chuyển xuống dưới, hắn vùi đầu trước ngực ta, bắt đầu hôn cắn điểm nhô lên ở đó, cảm giác rung động tê ngứa theo đầu lưỡi

trêu đùa của Tô đại ca không ngừng kích thích toàn thân ta, thân thể ta càng ngày càng mềm nhũn, mà một điểm bị hấn âu yếm lại cứng rắn như thép, tiếng rên rỉ cũng không bị khống chế khê thoát ra ngoài.

Không xong rồi không xong rồi, cảm giác thật là khoan khoái, cứ tiếp tục như vậy, ta nhất định sẽ bị Tô đại ca ăn sống nuốt tươi mất.

“Ta muốn ở mặt trên!”

Liều mạng hít một hơi, ta hét toáng lên, nói ra tiếng lòng của bản thân.

Ta mới không ngốc nghếch giống chủ nhân kia của ta, vì sao phải ở mặt dưới?

Động tác của Tô đại ca ngừng lại, hấn ngừng đầu, trầm giọng nói: “Lặp lại một lần!”

“Ta nói... Ta muốn ở mặt trên...”

Bị Tô đại ca trừng đến có hơi sợ hãi, ta cố gắng hết sức để lời nói của mình có chút khí thế, nhưng mà hiệu quả hình như không được như ý.

“Cho ta một cái lý do!”

“Ta là xà vương Bích Phệ.”

“Không đủ!”

“Ta là Ngọc Kinh sứ giả hầu hạ Thừa Lộc La Hán, ta là thần tiên, sao có thể bị con người áp ở mặt dưới...”

Tiếng nói dưới ánh mắt ác liệt của Tô đại ca nhỏ dần rồi hoàn toàn tắt lịm, xuất phát từ bản năng động vật, ta cảm giác được không khí xung quanh trong nháy mắt ngưng kết lại, quanh thân Tô đại ca không ngừng phóng ra khí tức băng lãnh, loại cảm giác này chỉ có một từ có thể hình dung – phần nộ.

[1] Mang hài: giày rơm

[2] Trúc trượng: gậy trúc

[3] Thanh u: thanh tĩnh và u nhã

[4] Khai môn kiến sơn (mở cửa thấy núi) = đi thẳng vào vấn đề

61. Phiến Lạc - Chương 61

Quả nhiên, Tô đại ca nghe xong lời nói của ta, lập tức trầm giọng nói: “Người còn dám nhắc tới thần tiên với ta? Người có tin nói thêm một câu nữa, ta lập tức đánh mõng người không!”

“Người dám! Người nếu dám đánh ta, ta liền cắn người!”

Đừng tưởng ta đây dễ bị ăn hiếp, đây là vấn đề quan trọng, quyết không thể thỏa hiệp!

Vì vậy chúng ta cứ bốn mắt nhìn nhau, ta thấy sắc mặt Tô đại ca càng ngày càng tối lại, mà ta cũng càng ngày càng sợ hãi, không tự chủ lùi về phía sau.

Thực ra ta cũng chỉ thuận miệng nói một câu thôi, ta làm sao lại nỡ cắn Tô đại ca chứ, nhưng mà xem tình hình này, cái mộng đáng thương của ta có vẻ như chạy trời không khỏi nắng rồi...

Để miễn cho bị đánh đòn, ta nhỏ giọng biện hộ: “Lại nói... Lúc ở Vân Nam, chính người cũng có nói người không để ý chuyện ở phía dưới...”

Tô đại ca hầu như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người còn dám nhắc lại chuyện đó!”

“Ta... sao lại không... dám...”

Nói thật ra, hiện tại ta đang rất hối hận vì đã nhắc tới chủ đề này, khiến cho đêm động phòng hân hoan vui sướng biến thành hầm băng vạn năm, ta không thích Tô đại ca nghiêm túc như vậy, ta vừa há miệng, định xin lỗi, lại nghe hấn nhẹ giọng than thở: “Con rắn nhỏ nhẩn tâm nhà người...”

Ta đâu có nhẩn tâm, ta chỉ muốn bảo vệ một chút tôn nghiêm của bản thân thôi mà...

Tô đại ca gục người xuống ôm chầm lấy ta, vùi đầu vào ngực ta chậm rãi nói: “Con rắn nhỏ không lương tâm nhà ngươi, ngươi muốn ta quan tâm ngươi, thương yêu ngươi, muốn ta ước hẹn tam sinh với ngươi, ta đều đồng ý rồi, nhưng khi ta đem một tấm chân tình của ta cho ngươi, ngươi lại nói ngươi muốn đắc đạo thành tiên, muốn ta đừng ích kỷ ràng buộc ngươi như vậy...”

Nhớ lại mình từng nói ra những lời vô tình đó, ta cảm thấy rất hổ thẹn, nhưng mà lúc đó ta cũng là bất đắc dĩ mới nói vậy thôi.

“Ngươi có biết lúc đó ta đau lòng như thế nào không? Ta không sợ chết, nhưng mà khi ta tưởng rằng mình rồi cuộc cũng có thể thành toàn mộng tưởng của ngươi rồi, ngươi lại liều mạng cứu ta, ngươi có biết rằng chuyện sống chết đối với ta mà nói căn bản không quan trọng, thứ ta muốn chính là tình cảm của ngươi thôi.”

“Ồ ô, xin lỗi...”

Đương nhiên ta biết những lời nói đó của mình tổn thương lòng người chừng nào, lúc này lại nghe Tô đại ca bất đắc dĩ nhắc lại, mũi ta chua xót, nước mắt cũng không chịu thua kém rơi xuống.

“Ngươi nói, ngươi sau này có còn làm những chuyện khiến ta không vui nữa không?”

“Không làm, không làm nữa...”

“Còn nói những lời khiến ta đau lòng nữa không?”

“Không nói, nhất định không nói!”

“Còn tranh cãi với ta chuyện trên dưới nữa không?”

“Không cãi, sau này cũng không cãi...”

Tâm trạng đang rớt xuống tận đáy, không cần nghĩ ngợi lời nói cứ vậy thoát ra, đợi tới khi Tô đại ca nhòm người dậy, vẻ mặt tươi cười mãn nguyện, ta mới phát hiện ra mình giống như đã bị lừa.

“Tô đại ca, ngươi gài ta...”

“Hình Tiểu Lục, đã quên trước đây ngươi cũng từng gài ta sao, hiện tại chúng ta coi như hoà nhau, nhớ kỹ những lời ngươi đã nói, đường đường xà vương Bích Phệ, không được nuốt lời!”

“...”

Nhìn nụ cười giảo hoạt đắc ý của Tô đại ca, ta rồi cuộc cũng hiểu được người mình gửi gắm cả đời này tuyệt đối có thể xưng là đa mưu túc trí, không, là quỷ kế đa đoan! Mà ta, cũng bởi vì nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, đã tạo thành vận mệnh sau này vĩnh viễn không thể xoay người.

Thôi đi, việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, nếu như hai chúng ta có thể vì nhau mà ngay cả tính mạng cũng không cần, có gì phải vì một vấn đề nhỏ xíu mà tranh cãi không thôi? Lại nói ta còn lớn hơn Tô đại ca mấy nghìn tuổi, thôi thì cố gắng nhường nhịn hần một chút vậy.

Đó chỉ là suy nghĩ lạc quan nhất thời của ta mà thôi, nếu như ngay từ đầu ta mà biết được lần đầu tiên ở phía dưới lại đau đớn đến như vậy, ta nhất định sẽ không thuận theo ý của Tô đại ca đâu. Cho nên nghìn năm tuế nguyệt sau này, ta vẫn luôn hối hận mình ngày đó nghĩ sai một chút liền hỏng hết, đáng tiếc mọi việc một khi đã trở thành thói quen, liền không cách nào thay đổi, đến khi ta bị Tô đại ca thuần hoá thành một con rắn ngoan ngoãn bảo đi đông quyết không đi tây rồi, thì ta đã không còn nhớ được phản công là cái gì nữa.

“Đau quá đau quá đau quá...”

Mặc dù trước khi tiến nhập Tô đại ca đã âu yếm vuốt ve toàn thân khiến ta hưng phấn không thôi, thế nhưng khi hần bắt đầu làm thật, cái loại đau đớn như bị xé rách khiến nhiệt tình vốn có của ta thoáng cái liền rơi xuống, ta đau đến mức hai mắt tối sầm, không hề nghĩ ngợi liền há miệng cắn lên vai Tô đại ca, phát tiết bất mãn trong lòng.

“Tiểu Lục, ngoan, nhịn một chút, ngươi lập tức sẽ rất hài lòng.”

Tô đại ca không để ý tới vết thương của hắn, chỉ thương tiếc ôm ta vào lòng nhẹ giọng trấn an, tay hắn rất có kỹ thuật mà vuốt ve tới lui tại đục vọng của ta, cảm giác cực kỳ sướng khoái khiến tim ta loạn nhịp, vô thức thả lỏng một chút.

Tô đại ca quả nhiên là sắc lang, chính nhân quân tử làm sao có kinh nghiệm như vậy...

Có điều hiện tại đã là cá nằm trên thớt rồi, ta cũng không còn hơi sức để mà truy cứu vấn đề sắc lang kia nữa.

“A, ưm...”

Ta nhẹ giọng rên rỉ, lui thân thể lại định thoát thân, dù sao sau này vẫn còn thời gian, đâu cần phải gấp rút nhất thời, ngày hôm nay đau như vậy, ta thấy hay là thôi đi.

Ai biết Tô đại ca lại nắm chặt eo ta, khiến ta không cách nào động đậy, tiếp theo liền động mạnh một cái, rất dã man đẩy toàn bộ phân thân vào, nhất thời đau đớn kịch liệt chạy khắp toàn thân, ta kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa khóc ra.

Tô đại ca chết tiệt, ta có chỗ nào là hài lòng, rõ ràng là đau lòng không thấy sao?

“Không muốn!”

“Tiểu Lục, ngoan...”

Không thoát thân được, ta chỉ có thể cảm nhận Tô đại ca ôm ta không ngừng vuốt ve cùng xỏ xuyên chuyển động, thứ cứng rắn trong cơ thể ta một lần lại một lần đâm vào, khiến nhiệt tình vốn đã tiêu thất của ta lại một lần nữa chậm rãi nhen lên, ta nhìn không được dùng hai chân ôm lấy thắt lưng hắn, khiến hai người càng thêm thân mật khấn khít cùng một chỗ, da thịt trơn bóng của Tô đại ca dày đặc mồ hôi hột, hương được say lòng người kia càng thêm nồng đậm, khiến ta hầu như say sưa trong vòng tay của hắn.

Đầu óc hoảng hoảng hốt hốt như đang lơ lửng trên không, cũng không rõ là hưng phấn hay là vui sướng, thậm chí đau đớn như xé rách ban đầu cũng đã biến thành một loại hưởng thụ, đau buốt và sung sướng chồng chất thay phiên nhau kích thích khiến ta rên rỉ không ngớt, nhưng mà những lời rên rỉ kia lập tức liền bị Tô đại ca hôn nuốt vào miệng, hắn giống như một dã thú tham lam không biết đủ, không ngừng liếm mút cắn hôn ta, nhịp điệu chuyển động của cơ thể trong khi mập mạp cũng càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng, Tô đại ca phát ra một tiếng kêu khàn khàn trầm thấp, trong nháy mắt đem toàn bộ nhiệt tình và ái ý tồn trữ đã lâu tuyên tiết vào cơ thể ta.

Bị sóng nhiệt kích thích khiến toàn thân ta co quắp, một khoảnh khắc mất hồn, sau đó ta liền thấy dịch thể trắng đục của mình dính đầy bụng dưới của Tô đại ca.

Cảm giác thoải mái sau khi hoan du là không thể nào diễn tả được, ta hỏn hển một tiếng, nhu nhược ngã vào vòng tay ấm áp kia.

Ta và Tô đại ca cuối cùng cũng có thể ở bên nhau, mà lại là đời đời kiếp kiếp, nắm tay nhau sánh cùng thiên địa...

62. Phiến Lạc - Chương 62

“Tiểu Lục, Tiểu Lục, người đâu rồi?”

Nghe được tiếng gọi lo lắng hốt hoảng của Tô đại ca, ta nâng mí mắt lên nhìn một chút, quyết định mặc kệ hắn.

“Ngọc Kinh, Ngọc Kinh?”

Mặc kệ.

“Bích Phệ, Bích Phệ...”

Mặc kệ người.

“Tiểu Thi, Tiểu Thi!”

Xem ra Tô đại ca nói năng lộn xộn rồi, ngay cả cái tên giả kia cũng kêu, nhưng mà hiện tại cho dù hắn có gọi ta tổ tông, ta cũng không có hơi sức đâu mà trả lời.

Ta giật giật cơ thể vẫn không ngớt đau đớn, cuộn tròn lại tiếp tục ngủ bù.

Tô đại ca tối hôm qua nhất định là cố ý, làm một lần lại một lần, liên tục giày vò người ta tới rạng sáng cũng không chịu buông, hiện tại ta thật vất vả mới được ngủ một giấc, hắn lại ở bên cạnh hô to gọi nhỏ, ai, ngấm lại vẫn là công tử Tĩnh sản sóc, chủ nhân mỗi lần cũng ở mặt dưới, nhưng mà đâu có lúc nào thấy hắn không thoải mái đâu, chứ như ta, chẳng qua mới một đêm, suýt nữa đi nữa cái mạng.

“Hình Tiểu Lục!”

Tô đại ca rốt cuộc cũng phát hiện được vị trí ta đang nằm, hắn tiến đến gần quát to một tiếng.

Thật ra ta chẳng có đi đâu, xương cốt toàn thân đều bị lấn qua lấn lại đến tan rã, còn có thể đi nơi nào? Lúc này ta đang ở bên cạnh gối Tô đại ca nghỉ ngơi, chỉ là ta biến về nguyên hình, thân thể nhỏ xíu như thế này, đương nhiên sẽ không dễ phát hiện.

Thấy ta ủ rũ ỉu xiu, Tô đại ca lập tức trở nên kinh hoảng, hắn vuốt đầu của ta hỏi: “Vì sao không để ý tới ta?”

“...”

Ta giương mắt nhìn Tô đại ca, sau đó lại cụp mắt xuống.

Thấy ta không trả lời, Tô đại ca có chút dở khóc dở cười, hắn bắt đầu từng chút từng chút vuốt ve thân thể ta.

“Vì sao lại biến trở về hình dạng con rắn nhỏ? Người có biết ta vừa tỉnh lại, không nhìn thấy người bên cạnh, trong lòng lo lắng như thế nào không?”

Đêm hôm qua giày vò người ta chết khiếp, hiện tại chỉ để người lo lắng một chút thôi, có cái gì đâu?

“Có phải là không thoải mái không?”

Ta gật gật đầu.

“Vậy còn không biến trở lại hình người, để ta xoa bóp cho người một chút?”

Ta hoài nghi nhìn Tô đại ca, thành thật mà nói, từ tối hôm qua trở đi, ta đối với lời nói của hắn không dám quá tin tưởng nữa.

Thấy ta không trả lời, Tô đại ca lại mềm nhẹ nói: “Ta là đại phu chỉ biết vị trí huyệt đạo của người, huyệt đạo của rắn ở chỗ nào ta đâu có biết, người không biến trở về, ta làm sao xoa bóp giúp người được?”

Nói cũng đúng, Tô đại ca chính là đại phu giỏi nhất trong thiên hạ, để hắn xoa bóp một chút vẫn tốt hơn là hiện tại nhịn đau.

Ta vẫy vẫy đuôi, giật giật thân hình biến trở về hình người, vì vậy liền xuất hiện một thiếu niên xích thân lửa thể^[1] cuộn tròn thân mình nằm trên giường.

Về mặt Tô đại ca tức khắc trở nên quái dị không gì sánh được, hắn sững sờ một lúc lâu, đột nhiên cười to ra tiếng.

“Tiểu Lục, người đang khiêu chiến khả năng nhẫn nại của ta sao? Mới sớm tinh mơ đã xích thân lửa thể ở trước mặt ta bày ra tư thế mê người như vậy, con rắn nhỏ xấu xa nhà người...”

Ta nhất thời thở không ra hơi, suýt chút nữa ngất xỉu.

Có ai thấy rắn mặc quần áo chưa, chẳng lẽ bảo ta trước khi biến thân mặc quần áo vào cho đàng hoàng sao? Lại còn nói ta dụ dỗ hắn, là ai khiến ta trở nên sống dở chết dở như thế này?

Trong lúc tức giận, ta há miệng định cắn, ai biết không đợi ta biến phần nộ thành hành động, Tô đại ca đã cầm lấy y phục khoác lên người ta, ôm ta vào lòng, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp giúp ta.

Thôi đi, cần đau Tô đại ca, rốt cuộc đau lòng cũng là ta, không bằng để hấn xoa bóp cho ta một chút làm bồi thường được rồi.

Khả năng xoa bóp của Tô đại ca xác thực rất được, những chỗ vốn đau nhức dưới sự xoa bóp của hấn trở nên thoải mái hơn nhiều, loại cảm giác êm ái thư thái này khiến ta bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Ta co người nằm trong lòng Tô đại ca, nhắm mắt hưởng thụ hấn xoa bóp, nhưng miệng vẫn không ngừng oán giận.

“Tô đại ca, tối qua ngươi nhất định là cố ý, ngươi hận ta lần trước đánh ngươi đá ngươi, cho nên trả thù ta...”

“Ta sao lại làm chuyện nhảm chán đó, nhưng mà ngươi lúc đó ra tay quả thật nhẫn tâm, hại ta đau rất lâu.”

“Đều là ta không tốt, ngươi nếu như chưa hết giận, cứ đánh ta được rồi.”

Lời còn chưa dứt, chớp mũi ta đã bị Tô đại ca nhẹ nhàng cắn một cái.

“Ta làm sao nở chứ?”

“Hắc hắc...”

Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu cái gì gọi là “chỉ mong làm uyên ương không làm tiên” rồi, thần tiên đâu có sống vui sướng như chúng ta.

Ta nhặt lên vòng vàng rơi bên cạnh gối, tối hôm qua quần áo bị Tô đại ca cởi sạch sẽ, vòng vàng vốn cất trong ngực cũng rơi vào trong chăn.

Ta dùng vòng vàng đem mái tóc xoắn dài của Tô đại ca cùng với một sợi tóc của mình buộc chung lại với nhau, như vậy coi như là kết tóc rồi đi, tóc đen quần quýt, tựa như tình cảm của chúng ta, quấn lại cùng nhau, vĩnh viễn cũng không phân không rời.

Ta dưới sự xoa bóp thoải mái của Tô đại ca mê mẩn ngủ một giấc, lúc này mới chính thức rời giường, Tô đại ca giúp ta mặc quần áo chỉnh tề, ngay cả đầu tóc cũng giúp ta buộc lại, đối diện với gương đồng, ta phát hiện dung mạo của mình đã biến trở về như cũ, lại là gương mặt kia, mặt mày vẫn là cái bộ dạng không chịu lớn, ai, xem ra cho dù trải qua vài trăm năm, vài nghìn năm, bộ dạng của ta cũng sẽ không thể trở nên anh mỹ tuấn tú như Tô đại ca được.

Lúc giúp ta buộc tóc, Tô đại ca lại thừa cơ hội ăn không ít đậu hủ, cho nên đầu tóc của ta buộc gọn lại rồi, rồi lại buộc lại, cho tới khi ta thật sự nổi giận, hành vi bất lương của hấn mới chính thức kết thúc, đứng qua một bên vẻ mặt cười xấu xa.

“Tiểu Lục, ngươi sao có thể trách ta? Ai bảo bộ dạng của ngươi đáng yêu như vậy làm chi? Có muốn không ăn cũng không được.”

“Tô đại ca, ngươi trước đây rất chính nhân quân tử, không ngờ đều là giả bộ.”

“Ha ha, ta là chính nhân quân tử, chứ không phải là Liễu Hạ Huệ.”

“Tô đại ca, ta có chút hối hận đã lựa chọn ngươi, hiện tại rút lui có được không?”

“Ngươi nói cái gì? Tiểu thê tử đáng yêu của ta...”

Không xong, uy hiếp không thành công, trái lại còn nguy hiểm suýt bị “lang” hôn, ta quên mất Tô đại ca ngoại trừ hành nghề y, còn làm trưởng phòng, bàn tính đánh lách cách, nói đến tính kế người, ta làm sao là đối thủ của hấn.

Giữa lúc cười đùa, ta phát hiện bên ngoài dường như có người đến dò xét, có điều chớp mắt đã rời đi, ta nghi hoặc nhìn Tô đại ca, hấn cười nói: “Có lẽ là Mộ Dung lo lắng chúng ta, cho nên cố ý phái người tới, Tiểu Lục, ta mang ngươi đi gặp bọn họ, chỉ sợ bọn họ tới bây giờ vẫn còn chưa tin ngươi là con rắn nhỏ biến thành, tưởng rằng ta thất tình hoá điên.”

“Nhưng mà Tiểu Long nói chúng ta ăn vào tiên đan, muốn hoàn toàn khôi phục hình thể còn cần mấy ngày, trong mấy ngày này, người phạm trần không thể nhìn thấy được chúng ta.”

Nghe ta nói như vậy, Tô đại ca cười nói: “Như vậy càng tốt, thừa dịp này giả quỷ hù dọa bọn họ, xem thử có thể hù được bọn họ không.”

Ta theo Tô đại ca tới đại sảnh Trích Tinh lâu, còn chưa đến gần, đã nghe công tử Tinh đang hỏi Huỳnh Tuyết về hành tung của Tô đại ca, chủ nhân, Tiểu Thanh, Liễu đại ca đã ở đại sảnh, tất cả mọi người đều là bộ dạng lo lắng.

Thật ra lúc này chúng ta đang đứng ngay trước cửa, thấy vậy, ta quay qua Tô đại ca nói: “Bọn họ thật sự không nhìn thấy chúng ta nha.”

Tô đại ca trở tay nắm lấy tay ta, cười cười.

“Bọn họ có nhìn thấy hay không không quan trọng, chỉ cần chúng ta có thể nhìn thấy nhau là tốt rồi.”

Tô đại ca lúc nào thì học được lời ngon tiếng ngọt, nói ra còn tình tứ như vậy, người ta mắc cỡ.

Ta đột nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa.

“Vậy chúng ta đi trêu chọc công tử Tinh hoặc Liễu đại ca được không? Nhất định sẽ rất vui...”

“Ai đó?!”

Theo tiếng quát chói tai của chủ nhân, một lá bùa Bằng phù bay đến, sét sao bay sát qua người chúng ta, ta và Tô đại ca liếc nhau, đều là vẻ mặt kinh ngạc.

“Ôi trời, Tiểu Phi có thể cảm giác được chúng ta ở chỗ này...”

“Chủ nhân đó của ta là gặp thần sát thần, gặp Phật sát Phật mà, thôi đi, chúng ta hay là không cần hù dọa bọn họ làm gì.”

Chủ nhân đã lao ra ngoài, công tử Tinh theo sát bên cạnh y, nói: “Tiểu Phi, bên ngoài không có ai.”

Chủ nhân không trả lời, ánh mắt nhưng lại nhìn chằm chằm về phía chúng ta, một lúc lâu mới nói: “Tiểu Lục?... Có phải là Tiểu Lục không?”

Không ngờ chủ nhân thực sự có thể cảm giác được sự tồn tại của ta, ta vui mừng nhảy dựng, kêu lên: “Chủ nhân, ta là Tiểu Lục, ta đang ở cùng với Tô đại ca, người có thể nhìn thấy chúng ta sao?”

Chủ nhân dường như nghe được tiếng kêu của ta, y lập tức mỉm cười, quay lại nói với những người phía sau: “Ta cảm giác được khí tức của Tiểu Lục, y đang ở ngay đây, Tiểu Lục nếu như ở đây, Tô đại ca tự nhiên không có việc gì, xem ra lại là chúng ta lo lắng dư thừa rồi.”

Công tử Tinh vỗ tay cười nói: “Bọn họ có số mệnh của bọn họ, đâu đến phiên chúng ta lo lắng? Huỳnh Tuyết, không cần sai người tìm nữa, đợi đến khi bọn họ muốn trở về tự nhiên sẽ trở về.”

Mắt mở trừng trừng nhìn một đám người giải tán, không một người nào nhắc tới chúng ta, ta rất đồng tình quay nhìn Tô đại ca đang đứng bên cạnh.

“Hình như không ai quan tâm tới người hết.”

“Ta cũng cho là vậy, mệt cho ta cả ngày vì Trích Tinh lâu bán mạng, không ngờ ta vừa mất tích, bọn họ dĩ nhiên không chút quan tâm, thật quá đáng...”

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận bất bình của Tô đại ca, ta bỗng nhiên cười ha ha.

Với cá tính của Tô đại ca, mấy ngày không thể hiện thân này hẳn nhất định sẽ biến Trích Tinh lâu thành gà bay chó sủa, ha ha, có trò vui để xem rồi.

[1] Xích thân loa thể = khoả thân, trần truồng

63. Phiến Lạc - Chương 63

“Tiểu Lục, người thật sự không đi Giang Nam cùng Tô đại ca sao?”

Trên đường đến Pháp Hoa tự, chủ nhân vừa ghì cương để ngựa chạy chậm lại, vừa hỏi ta như vậy.

Ta bĩu môi nói: “Không đi!”

“Thật sự không đi?”

“Không đi, nói không đi là không đi!”

Bởi vì tối hôm qua ta đã thề là sẽ không thêm theo Tô đại ca đi Giang Nam rồi, đại trượng phu đương nhiên nói được là làm được!

Sau khi ta và Tô đại ca thành thân, mất ba ngày thì khôi phục lại hình thể, Tô đại ca liền kể lại từ đầu chí cuối những chuyện đã trải qua cho mọi người nghe, may mắn là mọi người ở Trích Tinh lâu ai cũng khác biệt, không ai vì vậy mà kinh hãi, bọn họ lập tức tiếp nhận ta, còn đối xử với ta tốt vô cùng.

Ta bình thường ngoại trừ chơi đùa với chủ nhân, Tiểu Thanh, thì theo Tô đại ca ra ngoài du lịch buôn bán, Tô đại ca nói muốn đưa ta đi ngắm khắp thiên hạ, nếm mọi món ngon, ta đương nhiên là hết sức tán thành.

Lần này chúng ta về Tô Châu Giang Nam tế bái đa nương của Tô đại ca, hành lý đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà bởi vì một trận cãi vã tối hôm qua mà gác lại hết.

Nguyên nhân tranh cãi rất đơn giản, tối hôm qua ta thừa dịp Tô đại ca không có ở nhà mê rượu uống một chút, kết quả bị hấn trở về mắng cho một trận, ta bởi vì có men rượu nên cũng trở tính, lỡ miệng nói không thêm theo hấn ra ngoài, còn đập nát cái bình hoa cổ mà hấn rất thích.

Sự việc này xét đến cùng là ta sai, nhưng mà ta cũng chỉ là say tay mới làm vỡ bình hoa cổ kia thôi, cho nên trước khi ngủ ta định nói lời xin lỗi với Tô đại ca, ai biết hấn không thêm để ý tới ta, ngã đầu xuống liền ngủ, hại ta không chỉ không có ôm ấp ấm áp để dựa vào, ngay cả muốn xin lỗi cũng không có cơ hội.

Càng đáng giận chính là sáng sớm nay vừa tỉnh lại, Tô đại ca đã đi rồi, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng trước Trích Tinh lâu từ lâu, bộ dạng chỉnh tề chỉ chờ xuất phát, thấy Tô đại ca căn bản không hề có ý đồng hành với ta, cho nên lúc Tiểu Thanh rủ ta đi Pháp Hoa tự thấp nhang, ta lập tức nhận lời.

Không mang ta đi thì thôi, Giang Nam có cái gì hay? Ta mới không thêm đâu.

Nhưng mà...

Vì sao không chịu tới tìm ta?

Yêu cầu của ta cũng đâu có khó, chẳng qua mở lời với ta một câu thôi, để ta có bậc thang mà nhận lỗi, mở miệng nói trước một câu mà khó khăn như vậy sao?

Ta đã lấy cơ thân thể khó chịu, cưỡi ngựa rất chậm rất chậm rồi, vì sao Tô đại ca còn không chịu tới tìm ta?

Buồn bực rầu rĩ cưỡi ngựa, lại nghe chủ nhân hỏi Huỳnh Tuyết: “Huỳnh Tuyết, hoa khôi đầu bảng của Miên Phụng các Giang Nam tên gọi là gì vậy, nghe nói nàng này cầm kỳ thi họa không gì không giỏi, là tài nữ rất có danh tiếng, hình như Tô đại ca cũng rất ngưỡng mộ nàng ta, mỗi lần tới Giang Nam đều nhất định phải ghé qua chỗ nàng, không biết vị cô nương đó có ý muốn hoàn lương hay không?”

Nghe những lời này, ta chỉ bĩu môi, làm như không để ý.

Tô đại ca, người mà dám thừa dịp không có mặt ta lên ta treo tường[1], ta nhất định cắn chết người!

“Vị cô nương đó hồi nào đến giờ mắt cao hơn đỉnh, có điều Tô đại ca chúng ta cũng là nhân trung long phượng, cho dù là quận chúa cũng sánh đôi được, huống gì một nữ tử phong trần như nàng ta.” Huỳnh Tuyết ở bên cạnh cười nói.

Này, các người tiết chế một chút cho ta có được không? Chính bài phụ nhân[2] là ta còn đang sống sờ sờ đây, lại ngang nhiên ở ngay trước mặt ta thu xếp tìm tiểu lão bà[3] cho Tô đại ca!

“Chuyện đó là lang hữu tình, thiếp hữu ý nha, lần trước ta vô tình nghe được Tô đại ca nói với Hân Phong muốn có một đứa trẻ kế thừa y bát của hần, Tô đại ca có một thân y thuật cao minh, nếu như không người nối nghiệp, thật sự rất đáng tiếc.”

Tiểu Thanh ở bên cũng thêm một câu cho thêm phần náo nhiệt.

Cái gì? Muốn có con? Vậy để đó ta sinh...

À mà, hình như không được, ta là nam giới, sinh con đối với ta mà nói có hơi khó một chút.

“Như vậy rất phù hợp, hay là để Tô đại ca cưới vị cô nương kia về, chỉ là vì sinh con nên mới cưới vợ, tin rằng Tiểu Lục sẽ không nói gì đâu, phải không, Tiểu Lục?”

Lời nói của chủ nhân khiến ánh mắt của mọi người đều chuyển qua người ta, thấy mỗi người đều dùng ánh mắt đương nhiên để nhìn ta, ta liền nổi nóng.

Cưới vợ sinh con? Lời này thật cho các người cũng nói ra được, sao không thấy các người lo kiếm tiểu lão bà cho công tử Tĩnh và Liễu đại ca đi, lại ở đây chọc ghẹo ta.

Nhưng mà...

Đề phòng tai họa mới là chuyện quan trọng nhất, Tô đại ca có một đôi mắt đào hoa, dù là hần không quyến rũ người ta, cũng sẽ có người tới quyến rũ hần, mà ta lại là chính bài phụ nhân, không lý nào lại chỉ ở chỗ này giận suông được.

“Chuyện này... Ta hình như quên cầm theo túi tiền rồi, các người cứ đi trước, ta về lấy túi tiền rồi đuổi theo các người.”

Thật vất vả mới tìm được một lý do thoái thác tương đối dễ tin, ai biết lời nói tiếp theo của chủ nhân khiến ta tức giận suýt chút nữa ngã xuống ngựa.

“Chẳng qua chỉ là tiền nhang đèn thôi, ta giúp người là được rồi, đã đi xa như vậy, quay trở lại làm gì?”

“Ta sao có thể không biết xấu hổ dùng tiền của chủ nhân?...”

“Có gì đâu, nếu người thấy ngại, vậy đợi trở về rồi trả lại ta cũng được.”

“A... Ta chợt nhớ ra còn có thứ khác cũng quên đem theo, các người cứ đi trước đi, không cần chờ ta.”

Không dám đợi nghe chủ nhân trả lời, ta vừa nói xong, lập tức giục ngựa quay đầu, chạy như bay về nhà, đối với tiếng cười của bọn họ ta chỉ coi như không có nghe thấy.

Chẳng mấy chốc, ta đã chạy về đến Trích Tinh lâu, lại thất vọng phát hiện, mấy cỗ xe ngựa vốn đứng trước phủ đã không còn thấy, lòng ta hoảng hốt, vội vàng nhảy xuống ngựa.

Xem tình hình Tô đại ca đã rời khỏi đây, hần căn bản không cho ta cơ hội xin lỗi, thì ra Tiểu Thanh bọn họ nói là sự thật, Tô đại ca đối với danh kỹ Giang Nam đó đã sớm sinh lòng yêu mến, chỉ mong sao ta đừng đi theo, ta cho dù có đẹp như thế nào cũng chỉ là một nam nhân, không thể sinh con đẻ cái cho hần...

Có nên đuổi theo Tô đại ca không? Hay là quay lại theo chủ nhân bọn họ?

Đem Tô đại ca nhường cho người khác ta làm sao cam lòng, hần là ta hy sinh tính mạng mới có thể lưu lại nhân gian, dựa vào cái gì dám qua cầu rút ván, còn chưa được vài tháng đã chán ghét ta, đi tìm người khác?

Nhưng mà, đuổi theo hần cầu hần hồi tâm chuyển ý sao? Loại chuyện cầu xin người khác này ta mới không thèm làm!

Đi? Không đi?

Đuổi theo? Không đuổi?

Lựa chọn khó khăn khiến ta nặng nề thở dài.

“Suy nghĩ xong chưa? Rốt cuộc là có đuổi theo hay không?”

Giọng nói trêu chọc vang lên phía sau lưng, ta không hề suy nghĩ lập tức trả lời: “Ta mới không đi! Ta đường đường Bích Phệ, sao có thể làm chuyện thật mất mặt như vậy?”

Gi? Tô đại ca?

Lời ra khỏi miệng ta mới nhận ra người nói chuyện là ai, ta vừa mừng vừa kinh ngạc quay đầu, quả nhiên thấy được vẻ mặt tươi cười của Tô đại ca.

Không xong, ta lại nhanh mồm nhanh miệng nói lỡ lời, sợ Tô đại ca lại giận, ta vội vàng kéo lấy vạt áo hắn, lấp bắp giải thích: “Ta... Ta không phải có ý đó, ta chỉ là không biết người đi hướng nào thôi, ta mù đường, người cũng biết mà...”

“Ta biết, cho nên ta mới ở đây đợi người, người là xà vương, đương nhiên không thể làm chuyện mất mặt được, cho nên cứ để phàm nhân như ta làm, xà vương đại nhân đáng yêu, không biết tại hạ có may mắn được mời ngài đi Giang Nam một chuyến?”

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt tràn đầy ý cười của Tô đại ca, lo lắng vốn có trong lòng ta nhất thời tan thành mây khói, ta cắn cắn môi dưới nói: “Ừ... Thấy người có thành ý như vậy, ta cũng miễn cưỡng nhận lời, theo người đi một chuyến... Ai nha...”

Thân mình đột nhiên nhẹ hẫng, bị Tô đại ca bế đi, ta vội vàng hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Ôm người tới xe ngựa, xe chở hành lý đã xuất phát trước rồi, xe của chúng ta đang dừng bên cạnh cửa sau, sáng sớm nay vì chuẩn bị các loại rượu trái cây cho người, ta cũng tốn không ít công sức.”

À, thì ra sáng tinh mơ Tô đại ca đã rời đi không phải bởi vì muốn bỏ rơi ta.

“Xin lỗi...”

Ta dựa đầu vào lòng hắn rất nhỏ giọng nói: “Tối qua ta không nên nổi nóng, càng không nên đập vỡ đồ vật, sau này ta sẽ ngoan hơn... Đúng rồi, quay về ta mua một bình hoa giống vậy đền cho người có được không?...”

“Ừa, cũng biết hối lỗi sao, có tiến bộ. Đáng tiếc bình hoa cổ đó không có cái thứ hai giống vậy còn tồn tại đâu, có điều người nếu muốn xin lỗi, dọc đường đi này chính là cơ hội cho người.”

Tô đại ca dường như đối với việc thất thổ của ta tối qua hoàn toàn không để ý, hắn lơ đãng nói một câu, liền ôm ta đi về phía cửa sau.

A a, vẫn là vòng tay của Tô đại ca ấm áp, nhưng mà trước mắt công chúng như vậy, người ta thật ngại ngùng.

Ta rút rề nhìn xung quanh, vội ghé vào bên tai Tô đại ca nói nhỏ: “Thả ta xuống, bị mọi người nhìn rất xấu hổ.”

“Thì có sao? Người ta có thấy, cũng cho rằng ta ôm đứa nhỏ nhà mình, người xem, có người nào nhìn người đâu?”

“...”

Ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, quả nhiên hai bên đường người qua lại tấp nập, nhưng căn bản không ai chú ý tới chúng ta.

Không phải chứ, chẳng lẽ ta đứng với Tô đại ca, lại trông như con của hắn?

Nhớ lại Tiểu Thanh nói hắn và một danh kỹ Giang Nam tình chàng ý thiếp, ta liền giận đến bốc khói.

Cẩn, ta cẩn!

Ta há miệng hung hăng cắn một cái lên vai Tô đại ca, lại thấy không đã, cắn thêm cái nữa, tức giận nói: “Người nếu như dám lên sau lưng ta qua lại lăng nhăng, tình chàng ý thiếp với danh kỹ gì đó, ta đây cũng sẽ trèo tường, cấm cho người một cái sừng thật to thật to... Ui da...”

Lời còn chưa nói dứt, ta đã một lần nữa bị nhấc lên không, bị Tô đại ca quăng vào trong xe ngựa, tiếp theo cái mông tê rần, bị hắn hung hăng đánh một cái.

“Con rắn ngốc nhà ngươi, nghe lời đồn nhảm nhí ở đâu, còn dám có ý nghĩ vớ vẩn nữa, có tin ta treo ngươi lên lấy roi quất ngươi không.”

Tô đại ca nói xong, cũng nhảy lên xe ngựa, phân phó phu xe chạy đi.

Tô đại ca đương nhiên không thật sự dùng sức đánh ta, hơn nữa xem ra hắn cũng không có dấu hiệu trèo tường.

Ta xoa xoa cái mông, tiến đến bên cạnh Tô đại ca, lấy lòng cười cười với hắn.

“Nhưng mà ta nghe chủ nhân bọn họ nói ngươi rất ngưỡng mộ hoa khôi đầu bảng của Miên Phượng các ở Giang Nam, mà vị cô nương đó hình như cũng có ý với ngươi, bọn họ nói ngươi mong muốn có một đứa trẻ kế thừa y bát, cho nên muốn cưới tiểu...”

Tô đại ca liếc ta một cái, thản nhiên hỏi: “Vậy ngươi có đồng ý không?”

“Đương nhiên không! Cho dù ngươi có muốn có con, phải sinh thì cũng do ta sinh, đâu tới lượt người ngoài?”

“Vậy còn nói cái gì?”

“...”

Thấy ta không còn lời nào để nói, Tô đại ca ha hả cười to ôm ta vào lòng, than thở: “Con rắn nhỏ vừa ngốc vừa rắc rối nhà ngươi, bình giấm đều bị ngươi lật úp đầy đất rồi. Miên Phượng các Giang Nam là một nơi như thế nào? Ta chẳng qua chỉ là một trưởng phòng tiên sinh nho nhỏ mà thôi, làm gì có tiền tới cái nơi vùng tiền như rác đó, ta chỉ vì chuyện làm ăn nên có cùng Mộ Dung tới đó một lần, căn bản không để ý cô nương trong đó mặt mũi thế nào, lại nói, người ta có muốn mời chài cũng phải mời chài Mộ Dung, đâu đến lượt ta?”

Ừa, lời này của Tô đại ca sao có chút không hoàn toàn thành thật nha, tuy nói hắn là trưởng phòng tiên sinh, nhưng mà ta nghĩ Tô đại ca hẳn là trưởng phòng tiên sinh có tiền nhất trong thiên hạ.

Ta chớp chớp mắt.

“Có phải ta lại bị chủ nhân bọn họ lừa?”

“Đúng vậy, uống nhiều rượu quá sẽ ngốc đi đấy.”

Không để ý tới Tô đại ca chỉ là thuận miệng cho có lệ, ta tức giận nói: “Thật đáng ghét, bọn họ mỗi lần đều gạt ta.”

“Bởi vì ngươi rất đáng yêu, không trêu chọc ngươi còn trêu ai?”

Tô đại ca đặt ta nằm trong lòng, bắt đầu đùa giỡn một viên nút áo minh châu trên vạt áo của ta.

“Tô đại ca, hay là chúng ta chuộc hoa khôi đầu bảng Miên Phượng các về cho công tử Tĩnh hoặc Liễu đại ca đi? Xem chủ nhân bọn họ có còn dám chọc ghẹo ta nữa hay không!”

“Ngốc nghếch, ngươi muốn trong nhà xào xáo sao? Không cần phiền phức như vậy, đợi từ Giang Nam về, ta sẽ giúp ngươi trút giận.”

“Vậy đừng quản lý sổ sách cho bọn họ nữa, xem bọn họ còn có thể nhàn hạ thoải mái đi thị phi chuyện người ta không... Ồi...”

Trước ngực mát lạnh, ta lúc này mới phát hiện nút áo đã bị cởi hơn phân nửa, bàn tay của Tô đại ca nhẹ nhàng linh hoạt tiến vào, bắt đầu âu yếm, ta sợ đến mức vội vàng đè lại cái tay không an phận kia.

“Không thể, đây là trên xe, sẽ bị người ta nghe được...”

“Yên tâm, rất nhanh là ra khỏi thành rồi, Tiều Lục, đã quên vừa rồi ngươi nói muốn xin lỗi sao?”

Đối với chống cự của ta Tô đại ca hoàn toàn coi như không thấy, ngón tay của hắn linh hoạt mà phiến tình xoa bóp da thịt ta, hơn nữa động tác lại càng ngày càng di chuyển xuống phía dưới.

Một cơn tê dại lập tức lan truyền khắp toàn thân, ta nhịn không được rên một tiếng.

“Nhưng mà sàn xe cứng ngắc, không thoải mái...”

“Sao có thể? Ta ngày hôm qua đã đặc biệt sai người trải thêm mấy tầng nệm, tối qua cũng chiếu cố người, không hề làm...”

“...”

Giờ mới hiểu được nguyên nhân vì sao tối qua Tô đại ca không đụng tới ta, bởi vì mỗi lần hoan tình xong, ta tuyệt đối sẽ không rời giường trước giờ ngủ.

Tô đại ca chẳng lẽ đã mưu tính trước từ lâu, còn sai người trải thêm nệm, đừng có nói hấn dự định ăn ta dọc một đường từ kinh thành cho tới Giang Nam?

Ta không muốn phải xin lỗi như vậy đâu...

“Tối Tô Châu rồi, không được đi gặp biểu muội kia của người!”

Bị Tô đại ca hôn cho thở hổn hển, ta mất một lúc lâu mới nói ra được một câu.

Vừa nghĩ tới Tô Nhạn Nhi, ta đối với sự cố chấp của vị cô nương kia cảm thấy bội phục sát đất, ta và Tô đại ca đã thành thân rồi, vậy mà nàng ta vẫn không chết tâm, ba ngày hai buổi lại gửi thư tới, lần này nếu như nàng biết được Tô đại ca về quê, không bám riết lấy mới là lạ.

“Biết rồi, rắn nhỏ ngoắc nghếch lại ăn giấm.”

“Còn có, lát nữa xong việc rồi, ta muốn ngủ trong lòng người!”

Ta dự tính hết rồi, Tô đại ca có kế sách, ta cũng có đối sách, một đường này, ta sẽ luôn luôn lấy hình dạng rắn đi theo hấn, hắc hắc, hấn cho dù có háo sắc hơn nữa, cũng không thể đối với một con rắn làm chuyện nọ chuyện kia được.

Cho dù đã có thể tùy ý biến hoá thành người, ta bình thường vẫn thích biến thành con rắn nhỏ nằm trong lòng Tô đại ca ngủ ngon, cho nên Tô đại ca không hề nghi ngờ, hấn thuận miệng nói: “Được, tùy người muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu.”

Được rồi!

“Còn có, tới Giang Nam rồi, người phải mua quà vật ăn ngon cho ta.”

“Không vấn đề.”

“Còn có, tể bái đa nương xong rồi phải lập tức về kinh, không được dừng lại.”

“Nghe lời người.”

“Còn có...”

“Hình Tiểu Lục, trong lúc này người có thể tập trung[4] một chút được không?”

“A? Điểm tâm? Ở chỗ nào?”

Nghe được câu hỏi của ta, mặt Tô đại ca đen phân nửa.

Xem ra ta là đang khiêu chiến lực nhẫn nại của Tô đại ca, ta lạnh trí vội ngâm miệng lại, có điều Tô đại ca cũng không có ý định lúc này buông tha cho ta, hấn nhẹ nhàng đặt ta lên thảm, sau đó cúi người xuống, nhiệt tình hôn cắn đôi môi ta, vì vậy dưới sự âu yếm và bao dung của hấn ta rất nhanh liền tan chảy.

“Tiểu Lục, đời đời kiếp kiếp, ta chỉ cần một mình người...”

Nghe được lời của Tô đại ca khe khẽ vang lên bên tai, mắt ta có hơi nóng lên, vội vàng nhắm lại mi mắt.

Tô đại ca, ta cũng như người!

Trên đường lớn, chiếc xe ngựa nhỏ bé càng chạy càng xa dần, tiếng rên rỉ nhỏ vụn thỉnh thoảng xen lẫn trong tiếng bánh xe lộc cộc, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Hành trình Giang Nam chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

[1] Nguyên văn: ba tường (trèo tường) = ngoại tình

[2] Chính bài phu nhân: phu nhân danh chính ngôn thuận, cưới hỏi đàng hoàng

[3] Tiểu lão bà: vợ nhỏ

[4] Nguyên văn: (dụng điểm nhi tâm)

~~HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-nay-da-dinh-phien-lac>